Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, J. F.; Oversættelsen ved Ferd. C. Sørensen.
Titel | Title:	Den sidste Mohikaner : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Immanuel Ree's Forlag, 1881
Fysiske størrelse | Physical extent:	354 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58,-51.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02136 1

RØX 15

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Coopers

udvalgte Romaner.

Oversættelsen

ved

Ferd. C. Sørensen,

Kgl. Translator.

I.

Den sidste Mohikaner.

Kjøbenhavn.

Immanuel Rée's Forlag.

1881.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den sidste Mohikaner.

Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversættelsen

ved

Ferd. C. Sørensen,

Kgl. Translator.

Kjøbenhavn.

Immanuel Rée's Forlag.

Trykt hos F. E. Bording.

1881.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Aaret 1757 var det tredie i den sidste Krig, som Franskmændene og Englænderne førte om Besiddelsen af Landet imellem Hudsonsflodens Kilder og de nærliggende Søer. En Sommeraftan hint Aar indtraf der en overraskende Efterretning til det engelske Fort Edward, der dækkede den sydlige Ende af Landstrækningen mellem Hudson og Søerne; den franske General Montcalm drog, hed det, langs med Champlainsøen i Spidsen for en Hær „saa talrig som Træernes Blade." Budskabet var blevet overbragt af en indiansk „Løber." Tillige havde den skotske Veteran Munro, der kommanderede i Fort William-Henry paa Søens Bred, medgivet ham en Anmodning om hurtig og kraftig Forstærkning. Afstanden imellem de to Poster var henved femten engelske Mil. Den ubanede Sti, der oprindelig dannede Forbindelseslinien, var bleven udvidet, for at Vogne kunde færdes der; den Vejlængde, som Skovens Søn havde gjennemløbet i to Timer, kunde en Troppeafdeling med fornøden Bagage derfor let tilbagelægge mellem Sommersolens Opgang og Nedgang.

I den sidstnævnte af de to Skovfæstninger, som den britiske Krones hengivne Tjenere havde opkaldt efter yndede Prindser af det kongelige Hus, fandtes der kun et Regiment regulære Tropper og nogle faa af Provindsmilitsen, en Styrke, der i Virkeligheden var altfor lille til at bekæmpe den frygtelige Hær, som Montcalm førte til Foden af sine Jordvolde. Dog i Fort Edward laa General Webb, der kommanderede den engelske Konges Armeer i de nordlige Provindser, med et Korps paa over femtusinde Mand. Ved at forene de Afdelinger, der stode under hans Kommando, kunde denne Officeer have ført næsten det dobbelte Antal kampdygtige Folk mod de foretagelystne Franskmænd, der

med en kun lidt større Hær havde vovet sig saa langt frem fra sine Forstærkninger; men knugede af deres Uheld, syntes baade Officerer og Soldater i Webbs Hær mere tilbøjelige til indenfor deres Værker at afvente den overlegne Modstanders Nærmelse end at modsætte sig hans Fremmarche ved at efterligne det følgeværdige Exempel, som Franskmændene i Fort du Quesne havde givet, og udholde en Træfning i Marken.

Da Forbavselsen over Efterretningen havde sat sig lidt, udbredte der sig et foruroligende Rygte i den forskandsede Lejr, der strakte sig langs ad Hudsonsflodens Bredder og dannede en hel Kjæde af Udenværker foran det egentlige Fort; man sagde, at en udvalgt Afdeling paa femtenhundrede Mand ved Daggry skulde afgaa til Fort William Henry ved den nordlige Ende af Landstrækningen. Hvad der først kun var et Rygte, blev snart til Visshed; fra den Øverstkommanderendes Kvarteer modtoge de forskjellige Korps, som han havde udset til denne Expedition, Ordre til at belave sig paa hurtig Afmarche. Al Tvivl om Webbs Hensigter var nu forsvunden, og i et Par Timer saae man ikke andet end overordenlig Travlhed og bekymrede Ansigter. Den, der nylig var traadt i Krigstjeneste, ilede fra Sted til Sted og forsinkede sine egne Tilberedelser ved en voldsom og noget nervøs Iver; den mere øvede Veteran traf rigtignok sine Forholdsregler med en Adstadighed, der lod haant om ethvert Anstrøg af Hast, men hans bekymrede Øine midt i de rolige Træk røbede nokſom, at han ikke havde synderlig Smag for den uforsøgte og frygtede Krigsfærd i disse Ødemarker. Snart gik Solen i al sin Pragt ned bag de fjerne vestlige Bjerge, og efterhaanden som Mørket bredte sit Slør over dette afsidesliggende Sted, formindskedes den Støj, som Forberedelserne havde fremkaldt. Tilsidst forsvandt det sidste Lys fra en Officers Blokhus; Træerne kastede dybe Skygger ud over Voldene og Flodens smaa Bølger, og snart var der over hele Lejren udbredt en Stilhed ligesaa dyb som den, der herskede i den mægtigt store Skov, hvoraf den var omgiven.

Overensstemmende med den Ordre, der var udstedt Aftenen iforvejen, blev Hærens dybe Søvn afbrudt ved Trommehvirvel, som ekkoet fra enhver Aabning i Skoven

sendte ud i den fugtige Morgenluft, netop da den gryende Dag begyndte at lade Omridsene af nogle høje Graner fortone sig mod den skyfri østlige Himmel. I et Nu var hele Lejren paa Benene; selv den ringeste Soldat rejste sig fra sit Leje for at være Vidne til sine Kammeraters Bortgang og deltage i Øjeblikkets Røre. Den udvalgte Skare var snart ordnet til Afmarche. Medens Kongens vel oplærte Lejesvende stolt marcherede hen paa Liniens højre Fløj, indtoge de mindre fordringsfulde Nybyggere deres beskedne Stilling paa venstre Fløj med en Lydighed, som lang Tids Øvelse havde gjort let. Fortroppen brød op; stærke Bedækninger gik foran og bagved de svære Vogne, hvorpaa Bagagen kjørte. Allerede førend Solens Straaler fik Overhaand over det mindre klare Morgenskjær, formerede Hovedkorpset Kolonne og forlod Lejren med en stolt militær Holdning, som tjente til at fjerne den hemmelige Frygt hos mangen ung Soldat, der nu skulde aflægge sin første Prøve i Vaabenbrug. Saa længe deres beundrende Kammerater kunde se dem, bevarede de den samme prægtige Holdning; men efterhaanden blev Lyden af deres Piber svagere, og Skoven syntes at opsluge den levende Masse, som den langsomt havde optaget i sit Skjød.

Der var dog endnu Tegn til Afmarche udenfor en usædvanligt stor og net Træbarak, ved hvilken de Skildvagter gik frem og tilbage, der, som man vidste, bevogtede den engelske Generals Person. Paa dette Sted var der et halvt Dusin Heste. De vare udstyrede paa en Maade, der viste, at i det mindste to af dem vare bestemte for saa fornemme Damer, som det ikke var sædvanligt at træffe i disse Udkanter. En tredie bar en Stabsofficers Ridetøj og Vaaben. De øvrige vare, at dømme efter deres simple Opsadling og de Vadsække, som de bar, bestemte for ligesaa mange Tjenere, der allerede syntes at vente paa deres Herskabers Ordrer. I en ærbødig Afstand fra dette usædvanlige Optog saas flere Grupper af nysgjerrige Ledsiggængere; nogle af dem beundrede den smukke Bygning hos den militære Hest, andre stirrede paa Forberedelserne med den store Mængdes taabelige Forundring.

Der var dog een Mand, som ved sit Ansigt og sin Adfærd dannede en slaaende Modsætning til dem, der ud-

gjorde den sidste Klasse af Tilskuere. Han var ikke ledig og lod heller ikke til at være meget uvidende.

Dette Menneskes Ydre var meget lidt tiltalende, og dog var han ikke i nogen synderlig Grad vanskabt. Han havde alle de samme Knokler og Led som andre Mennesker; men der var ikke ganske de rette Forhold i hans Legemsbygning. Naar han stod oprejst, var han højere end andre Folk; men naar han sad ned, syntes han begrændset til almindelige Proportioner. Modsætningen lod til at være gjennemgaaende hos ham. Hans Hoved var stort, men hans Skuldre smale; hans Arme vare lange og dinglende, men hans Hænder smaa og næsten fine. Hans Laar og øvrige Bendele vare tynde, næsten magre, men umaadeligt lange; hans Knæ vilde man have anset for gyseligt store, dersom de ikke vare blevne stillede i Skygge af de endnu bredere Plader, paa hvilke denne mærkeligt blandede Overbygning var rejst. Mandens Paaklædning tjente kun til at gjøre hans underlige Legemsbygning endnu mere iøjnefaldende. En himmelblaa Kjole med et Par korte, brede Skjøder og en lav Krave udsatte en lang, smal Hals og endnu længere og tyndere Ben for onde Tungers spydigste Bemærkninger. Hans nedre Paaklædning var af gult Nanking, sluttede meget tæt og var ved hans uformelige Knæ ombunden med store Knuder af hvide Baand, der vare blevne en hel Del smudsige ved Brugen. Han var endvidere iført spraglede Bomuldsstrømper og Sko; paa den ene af disse sidste saas en forsølvet Spore. Ingen Dele af hans Legeme vare skjulte, men paa Grund af Ejerens Forfængelighed eller Enfoldighed var enhver af dem tvertimod med Flid fremhævet. Fra en mægtigt stor Lomme i hans tilsmudsede Silkevest stak en Indretning frem, der, da den saas i et saa krigersk Selskab, let kunde være bleven antagen for et eller andet ukjendt og ødelæggende Krigsredskab. Hvor lille denne ualmindelige Maskine end var, havde den dog vakt Nysgjerrighed hos de fleste Europæere i Lejren, skjønt en Del af Provindsmilitsens Medlemmer saas at behandle den ikke blot uden Frygt, men med den største Fortrolighed. En stor civil trekantet Hat af et vist gejstligt Udseende dannede Toppunktet af det Hele og udbredte et eget værdigt Præg over et godmodigt og noget flovt Ansigt, der aabenbart trængte til en saadan

kunstig Hjælp for at faa det Imponerende ved sig, der hører til et højt og helligt Kald.

Medens den store Hob stod langt borte af Ærbødighed for Webbs Kvarteer, spankede den ovenfor beskrevne Figur midt ind iblandt Tjenerskabet og udtalte ganske ugenert Ros og Dadel over Hestene, alt efterhvad de tilfældigvis behagede eller mishagede ham.

„Dette Øg er nok ikke opdrættet her hjemme, gode Ven! det stammer vist fra Udlandet eller maaske fra selve den lille Ø paa den anden Side af det blaa Vand?" sagde han med en Stemme, der udmærkede sig ligesaa meget ved sin Blødhed og Skjønhed, som hans Person ved sine uheldige Proportioner. „Jeg kan uden Tvivl tale med om disse Ting, thi jeg har været i begge Havnene, saa vel den, der ligger ved Themsens Munding og benævnes efter Hovedstaden i Gammelengland, som den, der kaldes Haven (Havn) med Tilføjelse af new (ny), og jeg har set Skonnerterne og Brigantinerne tage deres Ladninger af fiirføddede Dyr ombord, ligesom Noahs Ark, for at drive Handel med dem paa Jamaica; men jeg har aldrig set et Dyr, der saaledes lignede den Stridshingst, Skriften omtaler med følgende Ord: „Den stamper i Jorden og glæder sig ved sin Kraft og drager ud imod de Bevæbnede. Naar Trompeten lyder, siger den Huj; og den mærker Kampen langt fra og Anførernes Skrigen og Jublen." Det lader næsten til, at den israelitiske Hesterace har holdt sig lige til vore Dage — ikke sandt, gode Ven?

Den bibelfaste Mand fik ikke noget Svar paa sin mærkelige Henvendelse, der dog nok kunde have fortjent at ændses, da den blev fremsagt med en saa høj og velklingende Stemme; men han fandt nu en ny og værdigere Gjenstand for sin Beundring: idet han vendte sig om, saae han for sig hin tavse Skikkelse, som han havde tiltalt. Det var den stille, ranke og stive indianske Løber, der den foregaaende Aften havde bragt det velkomne Budskab til Lejren. Indianeren stod ganske rolig og nærede tilsyneladende den største Ligegyldighed for alt det Røre, der herskede rundt om ham; men den Vildes Ro var blandet med en vis tvær Dorskhed, som nok kunde vække Opmærksomhed hos den, der var mere erfaren end det Menneske, som nu betragtede

ham med fordulgt Overraskelse. Den Indfødte bar sin Stammes Kniv og Tomahavk, og dog saae han ikke ganske ud som en Krieger. Der var tvertimod noget Skjødesløst ved hans Person, der vidnede om en nylig udstaaet stor Anstrengelse, hvis Følger han ikke havde faaet Tid til at bøde paa. Farverne af Krigsbemalingen havde i mørk Forvirring blandet sig i hans Ansigt og gjort hans Træk endnu mere vilde og frastødende, end om Kunsten havde frembragt en Virkning, der saaledes var Hændelsens Værk. Kun hans Øje, der straalede som en Stjerne blandt mørke Skyer, havde sin naturlige vilde Karakter. I et Sekund mødte hans forskende og dog forsigtige Øjekast den Andens forundrede Blik; men derefter skiftede det Retning og stirrede halv listigt og halv haanligt hen for sig.

Det er umuligt at sige, hvilken uventet Bemærkning denne korte og tavse Tankeudveksling mellem to saa særegne Personligheder kunde have aflokket den hvide Mand, dersom hans levende Nysgjerrighed ikke atter havde vendt sig til andre Gjenstande. Et almindeligt Røre blandt Tyendet og en sagte Klang af blide Stemmer bebudede, at de Personer, som man ventede paa, nu nærmede sig. Den naive Beundrer af Stridshingsten trak sig øjeblikkeligt tilbage til en lille mager, tyndhalet Hoppe, der i al Uskyldighed afgnavede Lejrens visne Græs. Med Albuen lænet paa et Dækken, der skulde forestille en Sadel, stod han og saae paa Afrejsen, medens et Føl ganske roligt holdt sit Morgenmaaltid paa den anden Side af det samme Dyr.

En ung Mand klædt som en Officer førte to unge Damer hen til deres Heste. Damernes Paaklædning viste tydeligt nok, at de havde beredt sig paa en mosommelig Rejse gjennem Skoven. Den af dem, der saae yngst ud, gjorde det muligt for de Tilstedeværende at opfatte enkelte Glimt af hendes smukke Teint, guldgule Haar og klare blaa Øjne, idet hun uden at tænke derover lod Morgenvinden lege med det grønne Slør, der bølgede ned fra hendes Kastorhat. Det Skjær, der endnu paa den vestlige Himmel laa udbredt over Granerne, var ikke klarere eller finere end Blusset paa hendes Kind, og den gryende Dag var ikke skjønnere end det venlige Smil, hvormed hun belønnede den unge Mand, der hjalp hende op i Sadelen. Den anden

Dame, hvem den unge Officer viste ligesaa stor Opmærksomhed, skjulte sine Yndigheder for Soldaternes Blik med en Omhu, der syntes at passe bedre til fire eller fem Aars længere Erfaring. Man kunde imidlertid se, at hendes Figur, hvis Skjønhed fremhævedes ved den Rejsedragt, hun bar, var fyldigere og mere udviklet end hendes Ledsagerindes.

Aldrig saa snart vare Damerne komne til Sæde, førend Officeren med et let Spring svang sig op paa Stridshingsten, hvorefter de alle tre hilste paa Webb, der af Høflighed oppebiede deres Afrejse paa Dørtærskelen til sin Barak. De drejede nu deres Heste omkring og red, fulgte af deres Tjenerskab, i Skridtgang hen imod den nordlige Indgang til Lejren. Medens de tilbagelagde dette korte Stykke Vej, talte de ikke et Ord; men den yngste af de to Damer kunde ikke tilbageholde et lille Udbrud, idet den indianske Løber pludseligt ilede forbi hende og paa Militærvejen foran hende stillede sig i Spidsen for Toget. Hos den anden Dame fremkaldte Indianerens pludselige Bevægelse ikke noget Udraab; men Overraskelsen gjorde, at hun lod sit Slør flagre for Vinden, og man saae da, med hvilket ubeskriveligt medlidende, beundrende og forfærdet Blik hendes mørke Øje fulgte den Vildes lette Bevægelser. Denne Dames Lokker vare glindsende sorte som Ravnens Fjer. Hendes Ansigtsfarve var ikke brun, men syntes snarere farvet af Blodrigdom; desuagtet var der ikke noget Simpelt i hendes usædvanligt skjønne og regelrette Træk. Hun smilede ligesom medlidende ad sin egen øjeblikkelige Glemsomhed og kom herved til at fremvise en Række Tænder saa hvide som Elfenben. Derpaa lod hun Sløret falde, bøjede sit Hoved og red tavs videre, som om hendes Tanker vare langt fra hendes Omgivelser.

Andet Kapitel.

Medens den ene af de to smukke Damer, vi i al Kortheb have præsenteret for Læserne, saaledes var fordybet i sine Tanker, kom den anden sig snart af den Skræk, der

havde fremkaldt hendes Udbrud. Hun lo ad sin egen Svaghed og sagde til den unge Mand, der red ved Siden af hende:

— Ere saadanne Spøgelser almindelige her i Skovene, Heyward, eller er dette Skuespil maaske særligt arrangeret for vor Skyld? I sidste Tilfælde forbyder Taknemmeligheden os at tale; men i første Tilfælde ville baade Cora og jeg faa betydelig Brug for det nedarvede Mod, som vi gjøre os til af, endnu førend vi støde paa den frygtelige Montcalm.

— Denne Indianer er en af Hærens saakaldte „Løbere", og efter sit Folks Begreber kan han nok kaldes en Helt, svarede Officeren. Han har frivilligt tilbudt at føre os paa en hurtigere og behageligere Maade til Søen ad en kun lidt kjendt Sti, end dersom vi fulgte Kolonnens langsomme Bevægelser.

— Jeg synes ikke om ham, sagde den unge Dame gysende, tildels af paatagen, men endnu mere af virkelig Skræk. De kjender ham dog vel, Duncan, ellers vilde De neppe saa frejdigt betro Dem til hans Vejledning.

— Sig hellere, at jeg ikke vilde betro Dem til den. Tilvisse kjender jeg ham, ellers vilde jeg ikke sætte Lid til ham, allermindst i dette Øjeblik Han skal være en Kanadier, og senere har han gjort Tjeneste hos vore Venner Mohawkerne, der, som De veed, er en af de allierede Nationer. Jeg har hørt, at han er kommen til os ved en eller anden besynderlig Hændelse, hvori Deres Fader havde Del, og hvori han fik en slem Medfart. Nok sagt, nu er han vor Ven.

— Dersom han har været min Faders Fjende, synes jeg endnu mindre om ham! udbrød den unge Pige, der nu for Alvor blev bange. Vil De ikke tale til ham, Major Heyward, for at jeg kan høre Klangen af hans Stemme? Hvor taabeligt det end kan være, har De dog tidt hørt mig drage Slutninger af den menneskelige Stemmes Klang.

— Det vilde være frugtesløst; han vilde efter al Rimelighed svare med et Hyl. Han forstaar sandsynligvis Engelsk; men ligesom de fleste af hans Stammefrænder, foregiver han at være uvidende deri, og allermindst vil han nedlade sig til at tale det nu, da Krigen fordrer, at han ud-

folder al sin Værdighed. Men nu standser han; den hemmelige Sti, vi skulle rejse ad, begynder udentvivl her.

Major Heywards Formodning var rigtig. Da de naaede det Sted, hvor Indianeren stod og pegede ind i det Krat, der laa paa begge Sider af Militærvejen, fik de Øje paa en smal, mørk Sti, hvor een Person med Nød og Neppe kunde komme frem.

— Her er altsaa vor Vej, sagde den unge Mand med sagte Stemme. Rør ingen Mistillid, ellers kan De let fremkalde den Fare, De synes at frygte.

— Hvad mener Du, Cora? spurgte den ængstelige unge Pige. Tror Du ikke, at vi ville føle os tryggere, dersom vi rejse med Tropperne, skjønt vi forøvrigt kunne finde deres Nærværelse besværlig nok?

— Da De ikke er synderligt fortrolig med de Vildes Sædvaner, kan De let tage fejl med Hensyn til det Sted, hvor den virkelige Fare findes, sagde Heyward. Dersom Fjenden har naaet Landstrækningen her — hvad der ingenlunde er sandsynligt, da vore Spioner ere paa Færde —, holder han sig ganske vist paa Flanken af Detachementet, hvor der er flest Skalper at hente. Detachementets Vej er bekjendt, medens vor, der først er bleven bestemt for en Time siden, endnu maa være en Hemmelighed.

— Bør vi nære Mistro til Manden, fordi hans Skikke ikke ere vore, og fordi hans Hud er mørk? spurgte Cora i en kølig Tone.

Alice tøvede ikke længere, men gav sin Hest et Slag med Pidsken, skød Buskenes smaa Grene til Side og fulgte Løberen ad den mørke og uvejsomme Sti. Den unge Mand, betragtede den Dame, der sidst havde talt, med ufordulgt Beundring, ja, lod endog hendes i det mindste ikke smukkere Ledsagerinde drage uændset fremad, medens han omhyggeligt banede Vej for Cora. Det lod til, at Tjenerne havde faaet deres Instruxer forud, thi i Stedet for at trænge ind i Krattet fulgte de samme Vej som Kolonnen — en Fremgangsmaade, som deres snilde Vejviser havde foreslaaet, for at gjøre Sporene af deres Rejse mindre talrige, dersom de kanadiske Vilde af en Hændelse skulde være paa Udkig saa langt foran Hæren. I adskillige Minuter tilstedte Vejens Tranghed ikke yderligere Samtale; men derpaa kom de ud

af den brede Underskov, der voksede langs med Landevejen, og ind under Skovens høje, mørke Buer. Her var der mindre vanskeligt at komme frem, og saa snart Føreren bemærkede, at Damerne havde Magten over deres Heste, bevægede han sig fremad i en Mellemting mellem Trav og Skridt, hvorved han holdt Hestene til at skride frem i en hurtig og dog magelig Gangart. Den unge Mand havde begyndt at tale med Cora, da Lyd af Hestehove bragte ham til at standse; hans Ledsagerinder holdt ligeledes deres Heste an, og hele Selskabet gjorde saaledes Holdt for at faa den uventede Afbrydelse forklaret.

Et Øjeblik efter saae man et Føl, lig et Daadyr, ile hen imellem Granernes ranke Stammer, og i det næste Øjeblik kom den i det foregaaende Kapitel skildrede besynderlige Mand til Syne med saa megen Hurtighed, som han kunde bringe sit magre Kreatur til at udholde, naar det da ikke skulde komme til et aabent Brud. Hidtil var denne Person undgaaet de Rejsendes Opmærksomhed. Formaaede han at fængsle selv det flygtigste Øje, naar han viste sig i al sin Højhed og Herlighed tilfods, saa var han dog endnu mere skikket til at vække Opsigt i Skikkelse af Rytter. Uagtet han stadigt bearbejdede Hoppens Sider med sin ene vædnede Hæl, kunde han dog kun faa den til at gaa i Galop med Bagbenene, hvorimod Forbenene kun i enkelte Øjeblikke holdt Trit med dem, medens de sædvanligvis løb i kort Trav.

Den mørke Stemning, hvori Heyward var kommen, aftog nu efterhaanden, og han smilede ved Synet af den Fremmede. Alice gjorde sig ikke synderlig Umage for at lægge Baand paa sin Lystighed, og selv Coras mørke, tankefulde Øjne tindrede af Munterhed.

— Søger De nogen her? spurgte Heyward Manden, da han var kommen nærmere og havde fagtnet sin Hoppes Gang; jeg haaber ikke, at De medbringer sørgelige Efterretninger.

— Netop! svarede den Fremmede, idet han ved sit Svar lod det være tvivlsomt, hvilket af den unge Mands Spørgsmaal han besvarede, og satte den stille Skovluft i Bevægelse ved at svinge ivrigt med sin Kastorhat. Da han havde afkølet sit Ansigt og faaet Vejret igjen, vedblev han: Jeg hører, at De ride til William-Henry; da jeg skal

samme Vej, troede jeg, at det vilde stemme med begge Parters Ønske at følges ad.

— De synes at gjøre Krav paa den afgjørende Stemme, svarede Heyward; vi ere tre, medens De kun har raadspurgt Dem selv.

— Netop! Det Første, man maa være paa det Rene med, er, hvad man selv vil. Er man først sikker paa det — og hvor der kommer Damer med i Betragtning, er det ikke let at blive det —, saa gjælder det om at handle overensstemmende med sin Beslutning. Jeg har søgt at opfylde begge Betingelser, og her er jeg nu.

— Dersom De skal til Søen, har De taget fejl af Vejen, sagde Heyward i en stolt Tone; Landevejen dertil ligger i det mindste en halv Mil bag ved Dem.

— Netop! svarede den Fremmede uden at lade sig skræmme af denne kolde Modtagelse. Jeg har opholdt mig en Ugestid i Edward, og jeg maatte have været stum for ikke at have spurgt om, hvad Vej jeg skulde tage, og dersom jeg var stum, vilde der med det samme være Ende paa min Virksomhed. Det er ikke klogt for en Mand i min Stilling at gjøre sig for familiær med dem, han skal undervise; derfor følger jeg ikke samme Vej som Hæren. Desuden mener jeg, at en Mand af Deres Stand bedst maa kunne orientere sig. Jeg har derfor besluttet at slutte mig til Dem, for at Turen kan blive saa behagelig som muligt.

— En særdeles vilkaarlig, om ikke overilet Beslutning! udbrød Heyward, der ikke ret vidste, om han skulde give sin tiltagende Vrede Luft eller le den Anden op i Øjnene. Men De taler om en Stilling og om Undervisning; er De da ansat ved Provindsmilitsen som Lærer i den ædle Videnskab om Angreb og Forsvar? eller maaske De er en Mand, der afsætter Linier og Vinkler under Paaskud af at fortolke Mathematikens Hemmeligheder?

Den Fremmede betragtede et Øjeblik forundret den Spørgende. Derpaa lod han ethvert Spor af Selvtilfredshed gaa under i højtidelig Ydmyghed og svarede:

— Angrebsvis er neppe nogen af Parterne gaaet tilværks, og til Forsvar har jeg ikke nødigt at ty, da jeg, Gud ske Tak! ikke har begaaet nogen haandgribelig Synd, siden jeg sidst bønfaldt om hans Naade og Tilgivelse. Deres

Hentydninger til Linier og Vinkler forstaar jeg ikke, og Fortolkning overlader jeg til dem, hvem dette hellige Embede er blevet anvist. Jeg gjør ikke Krav paa nogen højere Aandsgave end en Smule Indsigt i Bønnens og Takkens herlige Kunst, saaledes som den udøves i Psalmesangen.

— Den Mand er aabenbart en Discipel af Apollo! udbrød Alice muntert, og jeg tager ham under min særlige Beskyttelse. Lad nu al Uvillie fare, Heyward! hav Medynk med mine længselsfulde Ører og tillad ham at rejse i Selskab med os. Desuden, tilføjede hun sagte og hastigt, idet hun kastede et Blik paa Cora, der langt borte og langsomt fulgte deres tavse og tvære Førers Skridt, — desuden have vi saa forøget vor Styrke med en Ven, for Nødstilfældes Skyld.

— Tror De, Alice! at jeg vilde lade dem, hvis Vel er mig magtpaaliggende, rejse ad denne hemmelige Sti, dersom jeg troede, at der kunde blive Nød paa Færde?

— Nej, nej, det var ikke det, jeg tænkte paa; men dette besynderlige Menneske morer mig, og dersom han er et musikalsk Talent, saa lad os ikke afvise ham. — Hun pegede paa en betegnende Maade hen over Stien med sin Ridepidsk, medens deres Øjne mødtes i et Blik, som den unge Mand forlængede noget. Idet han derpaa gav efter for hendes milde Indflydelse, satte han Sporerne i Hestens Sider og var i nogle faa Spring atter ved Coras Side.

— Det glæder mig at træffe sammen med Dem, vedblev den unge Pige, idet hun tilvinkede den Fremmede at ride fremad og satte sin egen Hest i Gang paany. Partiske Slægtninge have næsten faaet mig til at tro, at jeg ikke er ganske uskikket til at medvirke i en Duet; vi kunne saaledes oplive vor Rejse ved at hengive os til vor Yndlingssyssel. Det vilde sikkert være overordentlig gavnligt for mig, der er saa uvidende, at høre, hvad en Mester i Kunsten mener og har erfaret.

— Det er vederkvægende baade for Aand og for Legeme at dyrke Psalmesang paa passende Tider, svarede Syngemesteren, idet han ufortøvet efterkom hendes Opfordring til at følge med, — og intet vilde lette Sindet mere end en saadan trøstende Sammensang; men naar en Melodi skal være fuldkommen, maa der nødvendigvis være fire Stemmer.

De har uden al Tvivl en blød og fuldtonende Diskant; ved Himmelens særlige Naade synger jeg en fyldig Tenor lige til den højeste Node, men vi mangle en Alt og en Bas! Den kongelige Officer, der betænkte sig paa at optage mig i sit Selskab, kan vist synge sidstnævnte Stemme, dersom man kan dømme efter hans Talestemmes Klang.

— Dom ikke efter Skinnet, sagde den unge Dame smilende. Skjønt Major Heyward undertiden kan tage dybe Toner, passer hans naturlige Stemme dog bedre til en blød Tenor end til den Bas, De nylig hørte.

— Er han meget øvet i Psalmesang? spurgte den naive Syngemester.

Alice følte sig tilbøielig til at le; men det lykkedes hende at dæmpe sin Munterhed, inden hun svarede:

— Jeg er bange for, at han giver sig mere af med verdslig Sang. Soldaterlivet er kun lidt skikket til at fremkalde ædlere Tilbøieligheder.

— Menneskets Stemme er, ligesom hans andre Talenter, given ham for at bruges, ikke for at misbruges. Ingen kan paastaa, at jeg nogensinde har forsømt at uddanne mine Evner. Mine Drengeaar kunne siges, ligesom Kong Davids Ungdom, at have været viede til Musiken; men aldrig har en Stavelse af verdslig Sang vanhelliget mine Læber.

— De har altsaa udelukkende lagt Dem efter gudelig Sang?

— Netop! Ligesom Davids Psalmer overgaa al anden Tale, saaledes overgaar den Musik, de Vise i Landet have sat til den, alle verdslige Melodier. Jeg kan lykkeligvis sige, at jeg kun udtrykker selve den israelitiske Konges Tanker og Ønsker; thi denne Oversættelse, som vi benytte i de nyengelske Kolonier, er saa fortrinligt nøiagtig, at den paa det Nærmeste gjengiver den begavede Skribents udmærkede Værk.

Under denne Samtale havde Syngemesteren taget Psalmebogen op af Lommen. Han satte nu et Par Jernbriller paa sin Næse, aabnede Bogen og istemte en af sine Yndlingspsalmer.

Denne Afbrydelse af Stilheden i Skoven kunde ikke Andet end vække Opmærksomhed hos dem, der kun vare

nogle faa Skridt forud. Indianeren hviskede et Par Ord paa slet Engelsk til Heyward, som derefter henvendte sig til den Fremmede og for denne Gang gjorde Ende paa hans musikalske Øvelser.

— Skjønt vi ikke ere i Fare, maa almindelig Forsigtighed dog tilraade os at rejse saa stille som muligt gjennem disse vilde Egne. De maa derfor tilgive mig, Alice! dersom jeg forstyrrer Deres Glæde ved at bede denne Herre om at opsætte sine Sangøvelser til et belejligere Øjeblik.

— De forstyrrer den virkelig, svarede den skjelmske unge Pige, thi jeg har aldrig hørt en mere latterlig Mangel paa Overensstemmelse mellem Ord og Udførelse end den, jeg her har været tilstede ved, og jeg var dybt inde i en lærd Undersøgelse af Aarsagerne til et saadant Misforhold imellem Lyd og Indhold, da De afbrød mine interessante Betragtninger ved Deres Bas, Duncan!

— Jeg veed ikke, hvad De kalder min Bas, sagde Heyward, noget stødt over hendes Bemærkning; men hvad jeg med Bestemthed veed, det er, at Deres og Coras Sikkerhed er mig langt mere magtpaaliggende end Händels Musik, om den saa udførtes af et helt Orkester.

Her tav han, vendte sig hurtigt om imod en Tykning i Skoven og kastede derefter et mistænksomt Blik paa deres Fører, der vedblev at vandre fremad med uforstyrret Alvor. Den unge Mand smilede derpaa ved sig selv, thi han troede, at han havde taget fejl af et Par skinnende Skovbær og en lurende Vildmands tindrende Øjne, og red nu videre, idet han fortsatte den Samtale, der var bleven afbrudt ved denne Hændelse.

Den eneste Fejl, Major Heyward havde begaaet, var imidlertid den, at han havde ladet sin ungdommelige Kjækhed faa Overhaanden over sin nidkjære Aarvaagenhed. Rytterstoget var ikke kommet ret langt forbi, førend Grenene i Tykningen bleve skudte forsigtigt til Side, og et Menneskeansigt, der var saa vildt, som barbarisk Kunst og utæmmede Lidenskaber kunde gjøre det, stirrede efter de Bortdragende. Et triumferende Grin udbredte sig over Skovbeboerens sortmalede Ansigt, idet han holdt Øje med sine udkaarede Offre, der red videre uden at ane noget Ondt. Han saae de unge Damers lette, yndefulde Skikkelser bevæge sig mellem Træ-

erne, ligeledes Major Heywards mandige Figur og endelig Syngemesterens uformelige Person, indtil omsider ogsaa den forsvandt i de utallige Træers mørke Skygger.

Tredie Kapitel.

Idet vi lade den umistænksomme Heyward og hans tillidsfulde Ledsagere trænge dybere ind i en Skov, der gjemte saa forræderske Beboere i sig, maa vi benytte os af de almindelige Forfatterprivilegier og henflytte Skuepladsen et Par engelske Mil vest for det Sted, hvor vi sidst saae vore Rejsende.

Samme Dag opholdt to Mænd sig paa Bredden af en lille, men rivende Skovstrøm, kun en Times Vej fra Webbs Lejr. De syntes at imødese en fraværende Persons Komme eller en forventet Begivenheds Indtrædelse. Den ene var af rød Hudfarve og udstafferet med de plumpe Prydelser, hvormed Skovbeboerne plejede at pynte sig; den andens Paaklædning var ikke stort mere kultiveret, men uagtet hans Ansigt var meget solbrændt, viste dets lysere Farve dog, at han kunde gjøre Krav paa at nedstamme fra Europæere.

Den første sad paa Enden af en mosgroet Træstamme, i en Stilling, der tillod ham at forhøje Virkningen af sine alvorlige Ord ved de rolige, men udtryksfulde Gestus, hvoraf Indianeren betjener sig under Samtale. Hans næsten nøgne Legeme afgav et forfærdeligt Sindbillede paa Døden, fremstillet i en Blanding af røde og hvide Farver. Paa hans tæt afragede Hoved var der ikke bevaret andet Haar end den velbekjendte ridderlige Skalptot, og det frembød ingen Prydelse af nogen som helst Art med Undtagelse af en eneste Ørnefjer, der laa tvers over Issen og hang ned over den venstre Skulder. I hans Bælte sad der en Tomahavk og en Skalpkniv af engelsk Fabrik; en kort Militærriffel af den Slags, hvormed de Hvides Politik væbnede deres vilde Forbundsfæller, laa skjødesløst henkastet over hans nøgne,

senefulde Knæ. Denne Krigers hvælvede Bryst, kraftigt formede Lemmer og alvorlige Ansigt viste, at han havde naaet sin bedste Alder; man saa endnu ikke noget Tegn til Affældighed hos ham.

At domme efter de Legemsdele, der ikke skjultes af den hvide Mands Klæder, syntes denne at have kjendt Mejsommeligheder og Gjenvordigheder fra sin tidligste Ungdom. Hans Legeme var muskuløst, dog snarere smekkert end fyldigt; men hver Muskel og Nerve syntes hærdet ved idelig Øvelse og Anstrengelse. Han bar en skovgrøn Jagtfrakke kantet med falmede gule Baand, og en Sommerhue af Skind, som Haarene vare klippede af. I et Wampumbælte*), som lignede det, der sammenholdt Indianerens tarvelige Klædningsstykker, bar ogsaa han en Kniv, men ingen Tomahavk Hans Mokkasiner**) vare pyntede med de straalende Farver, som de Indfødte ynde. Den eneste Del af hans nederste Beklædning, der kom til Syne under Jagtfrakken, var et Par Gamacher af Bukkeskind, der vare snørede sammen ved Siderne og bundne fast med Hjortesener ovenfor Knæerne. En Jagttaske og et Krudthorn fuldendte hans Paaklædning en meget lang Riffel stod lænet til et ungt Træ i Nærheden de opfindsomme Europæere havde lært dette Lands Indbyggere. at dette var det allerfarligste Skydevaaben. Jægeren eller Spionen, hvad han nu maatte være, havde et Par smaa, skarpe, livlige og urolige Øjne, der, medens han talte, var, i uafbrudt Bevægelse, som om han søgte Vildt eller havde en Formodning om, at en eller anden lurende Fjende pludseligt vilde nærme sig. Trods disse Tegn paa tilvant Mistænksomhed tydede hans Træk dog ingenlunde paa en Forbryder; men i det Øjeblik, vi forestille ham for Læseren, havde de endogsaa et Udtryk af drøj Ærlighed.

— Selve Eders Sagn tale for min Synsmaade, Tsjingatsjguk! sagde Jægeren i det Tungemaal, som kjendtes af alle de Indfødte, der fordum beboede Landet mellem Hudson og Potomak; Dine Forfædre kom fra den dalende

*) Et Bælte, hvorpaa der var trukket Konkylier, der af Indianerne brugtes som Penge og til at regne med. O. A.

**) Halvstøvler.

Sol, gik over den store Flod*), angrebe Indbyggerne og indtoge Landet. Mine Forfædre kom fra den røde Morgenhimmel, over den salte Sø, og gjorde for en stor Del deres Gjerning efter det Exempel, som Dine havde givet dem. Lad derfor Gud dømme os imellem og Venner spare deres Ord.

— Mine Forfædre kæmpede med den nøgne røde Mand! svarede Indianeren barsk i det samme Sprog. Er der ikke Forskjel, Falkeøje! paa Krigerens Pil med Stenspidsen og den Blykugle, hvormed I dræbe?

— Der er Fornuft hos en Indianer, skjønt Naturen har givet ham en rød Hud! svarede den Hvide, idet han rystede paa Hovedet som en Mand, paa hvem en saadan Appel til hans Retfærdighedsfølelse ikke var spildt. Et Øjeblik syntes han at føle, at han ikke ret kunde klare dette Spørgsmaal; men derpaa tog han Mod til sig igjen og besvarede Modpartens Indvendinger saa godt, som hans begrændsede Kundskab tillod det. — Jeg er ikke nogen Lærd, vedblev han, det maa enhver gjerne vide; men at dømme efter hvad jeg har set Indianere udføre paa Jagt efter Hjorten og Egernet, var en Riffel i deres Bedstefædres Hænder næppe saa farlig som en Valdnøddetræsbue med en god Flintpil, naar den blev behandlet med indiansk Klogt og udsendt af et indiansk Øje.

— Du har Historien fra Dine Forfædre, svarede Indianeren, idet han slog halv haanligt med Haanden. Hvad sige Eders gamle Mænd? fortælle de Eders unge Krigere, at de blege Ansigter mødte de røde Mænd malede til Krig og væbnede med Stenøksen og Træflinten?

— Jeg er ikke fordomsfuld og praler heller ikke af mine naturlige Fortrin, skjønt den værste Fjende, jeg har paa Jorden, og det er en Irokeser, ikke tør negte, at jeg er en ægte Hvid, svarede Spionen, idet han med hemmelig Tilfredshed betragtede sin knoklede og senede Haands blege Farve; og jeg tilstaar gjerne, at mine Stammefrænder have mange Sædvaner, jeg som ærlig Mand ikke kan billige. De have saaledes for Skik at skrive i Bøger, hvad de have

*) Missisippi.

gjort og set, i Stedet for at fortælle det i deres Byer, hvor Løgnen kan kastes i Ansigtet paa en fejg Pralhans, og den brave Soldat kan tage sine Kammerater til Vidner paa Sandheden af sine Ord. Paa Grund af denne Uskik kan det let ske, at en Mand, som er for samvittighedsfuld til at spilde sin Tid blandt Kvinder ved at lære sorte Tegn, aldrig hører Tale om sine Forfædres Bedrifter eller sætter en Ære i at søge at overgaa dem. Jeg for min Del er af den Mening, at alle Bumpoerne have kunnet skyde, for jeg har af Naturen et Haandelag til at omgaas med en Riffel, der maa være nedarvet fra Slægt til Slægt, som vore hellige Overleveringer jo sige os at Tilfældet er med alle gode og onde Egenskaber. Men enhver Ting har to Sider; jeg spørger Dig derfor, Tjingatsjguk, hvad skete der i Følge de røde Mænds Sagn, dengang vore Forfædre første Gang stødte sammen?

Omtrent i et Minut tav de Begge. Derpaa begyndte Indianeren sin Fortælling med en Værdighed og Højtidelighed, der tjente til at forøge dens Sandsynlighed.

— Lyt, Falkeøje! og Dit Øre skal ikke drikke Løgn. Det er, hvad mine Forfædre have sagt, og hvad Mohikanerne have gjort. Han tav et Øjeblik. Idet han derefter tilkastede Jægeren et forsigtigt Blik, vedblev han i en Tone, der holdt Middelvejen mellem Spørgsmaal og Paastand: Løber denne Flod ved vore Fødder ikke mod Sommeren, saa længe til dens Vande blive salte og Strømmen rinder opad?

— Det kan ikke negtes, at Eders Sagn fortælle Eder Sandheden i begge disse Henseender, sagde den hvide Mand, thi jeg har været der og set dem; men hvorfor Vand, der er saa ferst i Skyggen, bliver salt i Solen, har jeg aldrig kunnet forklare mig.

— Og Strømmen? spurgte Indianeren, der imødesaa Svaret med den Interesse, man nærer for Stadfæstelsen af et Vidnesbyrd, som man undrer sig over, men dog har Agtelse for — Tjingatsjguk's Forfædre have ikke løjet!

— Selve Bibelen er ikke sandfærdigere, og dette er det Sikkreste af al Naturkundskab. Denne opadgaaende Strøm kaldes Tidevandet, hvilket er en Ting, som er simpel nok og snart forklaret. I seks Timer løber Vandet ind, og i

seks Timer ud, og Grunden er denne: naar der er højere Vande i Havet end i Floden, løber det ind, saa længe til Floden staaer højest, saa løber det ud igjen.

— Vandene i Skovene og i de store Søer løbe nedad, til de blive saa flade som min Haand, sagde Indianeren, idet han udstrakte sin Haand; og saa løbe de ikke mere.

— Ja, det kan ingen ærlig Mand negte, svarede Spionen, lidt ærgerlig over den Mistillid, Indianeren syntes at nære til hans Forklaring af Tidevandets Hemmeligheder; og jeg indestaaer for, at det holder Stik i en lille Maalestok, og hvor Landet er fladt, men Alt beror paa Maalestokken.

Indianeren fandt det stridende mod sin Værdighed at svare herpaa. Han lod som han var overbevist, og gjenoptog sin Fortælling i den samme højtidelige Stil som før.

— Vi kom fra det Sted, hvor Solen skjuler sig om Natten, over store Sletter, hvor Bøflerne leve, indtil vi naaede den store Flod. Der kæmpede vi med Alligevierne, saa længe til Jorden farvedes rød af deres Blod. Fra Bredderne af de store Floder til den salte Sø's Kyster mødte vi Ingen. Makvaerne fulgte efter i Afstand. Vi sagde, at Landet skulde være vort fra det Sted, hvor Vandet ikke mere løber tilbage i denne Strøm, indtil en Flod, som er tyve Soles Rejse mod Sommeren. Det Land, vi havde taget som Krigere, værgede vi som Mænd. Vi dreve Makvaerne ind i Skovene tilligemed Bjørnene. De smagte kun Salt med Spidsen af Munden; de droge ikke Fisk op af den store Sø; vi tilkastede dem Benene.

— Alt dette har jeg hørt, og jeg tror det ogsaa, sagde den hvide Mand, da han bemærkede, at Indianeren tav; men det var længe førend Englænderne kom til Landet.

— Da voksede der en Gran, hvor dette Kastanietræ nu staar. De første blege Ansigter, der kom til os, talte ikke Engelsk. De kom i en stor Kano, da mine Forfædre havde begravet Tomahavken*) med de røde Mænd rundt om dem. Da, Falkeøje! vedblev han, idet han kun rørede sin store Sindsbevægelse ved at lade sin Stemme synke ned til de dybe Strubetoner, der gjøre hans Sprog, som det un-

*) Sluttet Fred

dertiden tales, saa høist musikalsk, — da, Falkeøje! vare vi kun eet Folk, og vi vare lykkelige. Den salte Sø gav os sine Fisk, Skoven sine Dyr, og Luften sine Fugle. Vi toge Hustruer, der fødte os Børn; vi tilbade den Store Aand, og vi holdt Makvaerne saa langt borte, at de ikke kunde høre vore Triumfsange.

— Veed Du noget om Din egen Slægt paa den Tid? spurgte den Hvide. Du er en retfærdig Mand af en Indianer at være, og da jeg formoder, at Du har arvet Dine Forfædres Egenskaber, maa der have været brave Krigere og vise Mænd ved Raadsilden.

— Min Stamme er Nationernes Bedstefader; men jeg er en ublandet Mand. Høvdingers Blod rinder i mine Aarer, hvor det maa blive for stedse. Hollænderne stege i Land og gav mine Stammefrænder Ildvand; de drak, saa længe til Himmel og Jord syntes dem at mødes, og de troede taabeligvis, at de havde fundet den store Aand. Da mistede de deres Land. Fod for Fod bleve de drevne tilbage fra Kysterne, og jeg, som er Høvding og Sagamore, har aldrig set Solen undtagen gjennem Træerne og aldrig besøgt mine Forfædres Grave!

— Grave vække højtidelige Følelser, svarede Spionen, ikke lidt rørt over Indianerens stille Sorg; og de styrke tidt et Menneske i hans gode Forsætter. Jeg for min Del venter iøvrigt, at mine Ben ville blegne ujordede eller blive sønderrevne af Ulvene. Men hvor findes Benene af Din Stamme, der kom til sine Slægtninge i Delawarelandet for saa mange Somre siden?

— Hvor ere hine Somres Blomster? Faldne, een for een! Saaledes ere ogsaa Medlemmerne af min Stamme efterhaanden alle dragne bort til Aandernes Land. Jeg staar paa Bjergets Top og maa vandre ned i Dalen, og naar Unkas følger mine Fodspor, vil der ikke mere være nogen af Sagamorernes Blod, thi min Søn er den sidste Mohikaner.

— Unkas er her! lød en anden Stemme tæt ved ham i de samme blide Strubetoner. Hvem taler til Unkas?

Ved den uventede Afbrydelse løsnede den hvide Mand sin Kniv i Læderskeden, og hans Haand søgte uvilkaarligt

efter Riflen; men Indianeren blev siddende ganske rolig uden at vende sit Hoved om.

I det næste Øjeblik traadte en ung Kriger ind imellem dem med lydløse Trin og satte sig paa Bredden af den rivende Strøm. Intet Udbrud af Overraskelse undslap Faderen, og der blev i flere Minuter hverken gjort Spørgsmaal eller givet Svar; hver især af dem syntes at afvente det Øjeblik, da han kunde tale uden at røbe kvindelig Nysgjerrighed eller barnagtig Utaalmodighed. Den hvide Mand syntes at rette sig efter deres Skik; han gav Slip paa sin Riffel og forholdt sig ligeledes tavs. Omsider vendte Tjingatsjguk sit Blik langsomt mod sin Søn og spurgte:

— Vove Makvaerne at efterlade Spor af deres Mokkasiner i disse Skove?

— Jeg har været paa Spor efter dem, svarede den unge Indianer, og veed, at de ere saa mange som Fingrene paa begge mine Hænder; men de skjule sig som Krystere.

— De ligge paa Udkig efter Skalper og Bytte, det Røverpak! sagde den hvide Mand, hvem vi efter hans Kammeraters Exempel ville kalde Falkeøje. Denne rørige Franskmand, Montcalm, sender sine Spioner helt ind i vor Lejr, men han faar ogsaa at vide, hvad Vej vi marchere.

— Godt! svarede Faderen, idet han fæstede sit Blik paa den nedgaaende Sol; de skulle blive drevne ud af deres Buske ligesom Skovens Dyr. Falkeøje! lad os spise iaften, og imorgen vise Makvaerne, at vi ere Mænd.

— Jeg er ligesaa oplagt til det ene som til det andet; men for at komme til at slaas med Irokeserne, maa vi først støve de Lurendrejere op, og for at komme til at spise, maa vi først have fat i noget Vildt. Naar man taler om Fanden, er han nærmest — der løber det sværeste Gevir, jeg har set i Sommer, gjennem Krattet ved Foden af Højen. Hør, Unkas! vedblev han halvt hviskende, idet han lo med en Slags klukkende Lyd, som en Mand, der har lært at være paa sin Post; jeg vædder tre Skud Krudt mod en Fod Vampum, at jeg skal ramme den imellem Øjnene og nærmere ved det højre end ved det venstre.

— Umuligt! udbrød Unkas, idet han sprang op med ungdommelig Iver; hele Dyret er jo skjult undtagen Spidserne af dets Horn!

— Han er et Barn! sagde den hvide Mand til hans Fader og rystede paa Hovedet. Han tror, at naar en Jæger ser en Del af et Dyr, kan han ikke sige, hvor Resten af det er!

Han lagde an og stod netop i Begreb med aflægge en Prøve paa den Dulighed, han selv vurderede saa højt — da Krigeren slog hans Bøsse til Side og sagde:

— Falkeøje! vil Du slaas med Makoaerne?

— Disse Indianere kjende dog Skovenes Natur ligesom af Instinkt! svarede Spionen, idet han sænkede sin Riffel og vendte sig bort som en Mand, der var overbevist om at have begaaet en Fejl Jeg maa overlade Hjorten til Din Pil, Unkas! ellers kunde vi gjerne nedlægge et Dyr, som Irokeserne, de Røvere, fik at spise.

I samme Øjeblik, som Faderen ledsagede denne Yttring med en udtryksfuld Haandbevægelse, kastede Unkas sig ned paa Jorden og nærmede sig Dyret med Forsigtighed. Da han var nogle faa Alen fra Krattet, satte han med den største Omhu en Pil i sin Bue. Dyret bevægede sit Gevir, som om det havde Færten af en Fjende. Et Øjeblik efter hørtes Buestrengen klinge, man saae en hvid Stribe fare gjennem Buskene, og den saarede Hjort sprang frem fra Krattet, lige forbi sin skjulte Fjende. Unkas foer til Side for at undgaa det rasende Dyrs Horn, men stødte sin Kniv i dets Strube. Det ilede nu ned til Flodbredden, styrtede og farvede Vandet rødt med sit Blod.

— Gjort med en Indianers Dulighed! udbrød Spionen, idet han lo indvendigt, men med stor Tilfredshed; og et prægtigt Syn at se! skjønt en Pil kun træffer paa nært Hold, og der skal en Kniv til at gjøre Ende paa Historien.

— Tys! udbrød Tjingatsjguk, idet han vendte sig hurtigt om, ligesom en Jagthund, der lugtede Vildt.

— Der er ved Gud en hel Flok! udraabte Spionen, hvis Øjne begyndte at tindre af Iver for hans vante Syssel. Dersom de komme indenfor en Kugles Rækkevidde, vil jeg nedlægge en, om saa alle „seks Nationer" ligge paa Lur saa tæt herved, at de kunne opfange Lyden! Hvad hører Du, Tjingatsjguk? For mine Ører ere Skovene stumme.

— Der er kun eet Dyr, og det er dødt, sagde Indianeren, idet han bukkede sig saa dybt ned, at hans Øre næsten berørte Jorden. Jeg hører Fodtrin.

— Maaske have Ulvene tvunget Hjorten til at søge Ly og følge nu dens Spor.

— Nej, det er hvide Mænds Heste, der komme! svarede Indianeren, idet han rejste sig med Værdighed og indtog sit Sæde paa Træstammen ligesaa roligt som før. — Falkeøje! det er Dine Brødre; tal til dem.

— Ja, det skal jeg, og oven i Kjøbet paa Engelsk, som Kongen ikke behøvede at skamme sig ved at svare paa! sagde Jægeren i det Sprog, som han gjorde sig til af at kunne tale; men jeg ser ikke noget og hører ikke nogen Lyd hverken af Mennesker eller af Dyr. Det er dog mærkeligt, at en Indianer forstaar sig bedre paa hvide Lyde end en Mand, om hvem selve hans Fjender tilstaar, at hans Blod er ganske ublandet, skjøndt han har levet længe nok blandt Rødhuderne til at kunne mistænkes! Hør, det lød, som om en tør Kvist knækkede! Igjen! Nu hører jeg Krattet bevæge sig — ja vist, man kan høre en Trampen, som jeg antog for at være Lyden af Vandfaldet, og — men der komme de selv. Vorherre bevare dem for Irokeserne!

Fjerde Kapitel.

Spionen havde endnu ikke talt ud, da den Forreste af det Selskab, hvis Fodtrin Indianerens aarvaagne Øre havde opfanget, kom tydeligt til Syne. En Sti af dem, der frembringes ved Dyrenes hyppige Gang i Skoven, bugtede sig gjennem en lille Dal ikke langt borte og løb ud til Floden paa det Sted, hvor den hvide Mand og hans røde Medbrødre havde lejret sig. Ad denne Vej kom de Rejsende, der havde fremkaldt en saa usædvanlig Overraskelse her i Skovens Dyb, langsomt hen imod Jægeren, der stod foran sine Kammerater, rede til at modtage de Fremmede.

— Hvem der? spurgte Spionen, idet han ligegyldigt

lagde sin Riffel over sin venstre Arm og holdt sin højre Haands Pegefinger paa Aftrækkeren, dog saaledes, at han undgik at give sig Udseende af at ville true, — hvem kommer herind trods disse Udørkeners Farer og vilde Dyr?

— Sande Troende og Venner af Kongen og Loven! svarede den, der red forrest, — Folk, der have rejst siden Solen stod op uden at faa Næring og ere yderst udmattede af Rejsen.

— De ere altsaa farne vild, afbrød Jægeren ham, og have lært, hvor slemt det er ikke at vide, om man skal drage til højre eller til venstre.

— Netop! Det diende Barn er ikke mere afhængigt af den, der vejleder det, end vi, der ere større af Vækst, og som nu kunne siges at have voksne Menneskers Højde, men ikke deres Kundskab. Veed De, hvor langt der er til et kongeligt Fort ved Navn William-Henry?

— Ha, ha, ha! udbrød Spionen, der ikke kunde bare sig for at le højt, men han dæmpede straks den farlige Lyd, for at ingen af de lurende Fjender skulde høre den. De have tabt Sporet ligesaa vist som en Hund, der har Horikansøen mellem sig og Vildtet. William-Henry, min gode Mand! dersom De ere Venner af Kongen og have noget at udrette ved Hæren, vilde de gjøre bedst i at følge Floden ned til Fort Edward og forelægge Webb Sagen. Han ligger og smøler der nede i Stedet for at marchere ind i Passene og drive denne næsvise Franskmand tilbage over Champlain og ind i hans Hule igjen.

Inden den Fremmede kunde faa besvaret dette uventede Forslag, skjød en anden Rytter Grenene til Side og red hen til Falkeøje.

— Hvor langt ere vi da fra Fort Edward? spurgte han. Det Sted, De raader os til at opsøge, forlode vi imorges, og vort Bestemmelsessted er ved Enden af Søen.

— Saa maa De have mistet Synet, førend De mistede den rette Vej, for Vejen imellem Vandene er over en halv Snes Alen bred og sikkert ligesaa stor som nogen, der løber ind i London, endogsaa forbi Kongens Slot.

— Lad os ikke tvistes om Vejens Fortrinlighed, svarede Heyward smilende; thi Læseren har Ret i sin Formodning

om, at det var ham. — For Øjeblikket maa det være nok, at vi betroede os til en indianſk Vejviſer, der ſkulde føre os ad en nærmere, ſkjøndt ſmalere Vej, men at hans Vejkyndighed ikke har ſlaaet til. Med andre Ord: vi vide ikke, hvor vi ere.

— En Indianer ſkulde være faren vild i Skoven! udbrød Spionen; naar Solen brænder paa Træernes Toppe, og der er Højvande i Floderne — naar hver Smule Mos, han ſeer, ſiger ham, hvor Nordſtjernen vil ſkinne om Natten! Skovene ere ogſaa fulde af Stier, ſom Hjortene have banet ſig ned til Floder og Søer, Steder, ſom Gud og Hvermand kjender! Det ſkulde være højſt beſynderligt, om en Indianer var faren vild imellem Horikan og Flodkrumningen! Er det en Mohavk?

— Af Fødſel er han det ikke, men han er optagen i Stammen. Jeg troer, at han er født længere nord paa og hører til dem, I kalde Huroner.

— Hju! udbrøde Spionens to Kammerater, der hidtil havde ſiddet ubevægelige og tilſyneladende ligegyldige ved hvad der var foregaaet, men nu ſprang op med en Rørighed og Iver, der tydeligt viſte, at Overraſkelſen havde faaet Bugt med deres Tilbageholdenhed.

— En Huron! gjentog den uforfærdede Spion, idet han atter ryſtede paa Hovedet med aabenbar Mistillid. Det er noget ſandt Røverpak, og det er ganſke ligegyldigt, af hvem de blive optagne, de blive alligevel aldrig til Andet end Landſtrygere og Lurendrejere. Da De have betroet Dem til En af den Nation, undrer det mig, at de ikke ere trufne paa Flere.

— Det er der kun lidt Fare for, da William Henry ligger ſaa mange Mil foran os. De glemmer, at vor Fører, ſom jeg nylig ſagde Dem, nu er Mohavk og tjener i vor Hær ſom Ven.

— Og jeg ſiger Dem, at den, der er født ſom Mingo, ogſaa vil dø ſom Mingo, ſvarede den anden i en beſtemt Tone. En Mohavk! Nej, naar der ſkal være Tale om Ærlighed, lad os ſaa tage en Delawaremand eller en Mohikaner, og naar de ſlaas — hvad de ikke alleſammen gjøre, for de have ladet deres lumſke Fjender Makvaerne forvandle dem til Kvind-

folk — men naar de slaas, saa ere Delawaremanden og Mohikaneren ogsaa Krigere, som det er værdt at tale om!

— Nok derom! sagde Heyward, jeg ønsker ikke at indlade mig paa en Undersøgelse af denne Mands Sindelag; jeg kjender ham, og for Dem maa han være en Fremmed. De har endnu ikke besvaret mit Spørgsmaal, hvor langt ere vi fra Hovedarmeen ved Fort Edward?

— Det maa udentvivl bero paa, hvem der er Deres Fører. Man skulde tro, at en Hest som Deres kunde tilbagelægge et temmelig godt Stykke Vei fra Sol gaar op til Sol gaar ned.

— Jeg ønsker ikke at spilde Tiden med tom Tale, gode Ven! sagde Heyward, idet han betvang sin Utilfredshed og talte i en venligere Tone. Dersom De vil sige mig, hvor langt der er til Fort Edward, og føre mig derhen, skal Deres Ulejlighed blive godt belønnet.

— Dersom jeg nu gjorde det, hvoraf kunde jeg saa vide, at jeg ikke førte en Fjende, en af Montcalms Spioner, til vore Forsvarsværker? Ikke enhver Mand, der taler det engelske Tungemaal, er en trofast Undersaat.

— Hvis De tjener ved de Tropper, som jeg antager De er Spion for, bør De kjende et Regiment, der kaldes det tresindstyvende.

— Det tresindstyvende! ja, De kan kun fortælle mig lidt, som jeg ikke veed, om de kongelige Tropper, skjønt jeg bærer en Jægerfrakke og ikke en skarlagenrød Kjole.

— De maa altsaa blandt andet kjende Regimentets Major?

— Dets Major! afbrød Jægeren ham og knejsede stolt. Gives der nogen Mand i Landet, der kjender Major Effingham, saa staaer han overfor Dem i dette Øieblik.

— Der er mange Majorer ved dette Korps. Den Mand, De nævnte, er den ældste; men jeg mener den alleryngste — ham, der kommanderer de Kompagnier, der garnisonere i William-Henry.

— Ja vist, jeg har hørt, at en hovedrig ung Mand fra en af de sydlige Provindser har faaet den Post. Han er sandelig altfor ung til at beklæde en saadan Stilling og springe Mænd forbi, hvis Haar begynder at graane; men

man siger for Resten, at han kjender sine Ting og ikke er bange for at vove sin Trøje!

— Hvordan han end er, og hvad enten han er skikket til at beklæde sin Post eller ej, saa er det ham, der nu taler med Dem, og han kan naturligvis ikke være fjendtligt sindet.

Spionen saae forbavset paa Heyward. Derpaa tog han til Huen og svarede mindre mistænksomt, men dog endnu tvivlende.

— Man har sagt mig, at en Afdeling imorges skulde forlade Lejren og gaa til Bredden af Søen.

— Man har i saa Tilfælde sagt sandt; men i Tillid til den omtalte Indianers Vejkyndighed valgte jeg en nærmere Vej.

— Og han narrede Dem og løb saa bort?

— Neppe nogen af Delene — i ethvert Tilfælde ikke det sidste, for han er her bagved.

— Jeg gad nok se den Fyr; er det en ægte Irokeser, saa kjender jeg ham strax paa hans slyngelagtige Fjæs og hans Maling. I det samme Øjeblik gik han forbi Heywards Hest og begav sig ind paa Stien bag ved Syngemesterens Hoppe, hvis Føl benyttede dette Holdt til at kræve sin Tribut af Moderen. Efter at have skudt Grenene til Side og gaaet nogle faa Skridt, traf han paa de to unge Damer, der i Spænding og ikke uden Frygt imødesaa Udfaldet af Forhandlingerne. Bagved Damerne stod Løberen og lænede sig til et Træ. Hans Træk vare ubevægelige, medens Spionen betragtede ham forskende; men hans Blik var saa mørkt og vildt, at det i og for sig nok kunde indgyde Frygt. Jægeren forlod ham snart, tilfreds med sin Undersøgelse. Da han igjen kom forbi Damerne, standsede han et Øjeblik for at beundre deres Skjønhed og besvarede Alices Smil og Nik med et Diekast, der røbede kjendeligt Velbehag. Derpaa begav han sig hen ved Siden af det moderlige Dyr, tilbragte et Minut med frugtesløs Udforskning af Rytterens Person, rystede saa paa Hovedet og vendte tilbage til Heyward.

— En Mingo er en Mingo, og naar Gud har skabt ham saadan, kunne hverken Mohawkerne eller nogen anden Stamme omskabe ham, sagde han efter at have indtaget sin

forrige Stilling. — Dersom vi vare alene, og De vilde lade Deres prægtige Hest blive et Bytte for Ulvene i Nat, kunde jeg selv vise Dem Vej til Edward i Løbet af en Time, for det ligger kun en Times Rejse herfra; men da De er i Selskab med saadanne Damer, er det ganske umuligt.

— Hvorfor det? De ere rigtignok trætte, men dog meget vel i Stand til at ride nogle faa Mil endnu.

— Det er en plat Umulighed, siger jeg! svarede Spionen. Ikke for den bedste Riffel i alle Staterne vilde jeg gaa en Mil her i Skoven sammen med denne Løber, efter at Mørket er faldet paa. Skovene ere fulde af lurende Irokesere, og Deres forlorne Mohavk veed saa godt, hvor han skal finde dem, at jeg ikke ønsker at følges med ham.

— Tror De virkelig det? sagde Heyward med næsten hvislende Stemme, idet han bøjede sig fremad i Sadelen. Jeg tilstaar, at jeg ogsaa har havt nogen Mistanke, skjønt jeg har søgt at skjule den, og af Hensyn til mine Ledsagerinder foregivet en Tillid, som jeg ikke uafbrudt har næret. Jeg har, som De ser, sendt ham bag ud; det er paa Grund af min Mistanke, at jeg ikke vilde have ham forude.

— Saa snart mine Øjne faldt paa ham, saae jeg, at han er en af disse forræderske Hunde! svarede Spionen, idet han lagde Fingeren paa Næsen for at indprente Forsigtighed. Den Røver af en Huron staar og læner sig til Foden af det unge Træ, som De kan se over Buskene der henne; hans høire Ben er i Linie med Træets Bark, og (her bankede han saa smaat paa sin Riffel) fra det Sted, hvor jeg staar, kan jeg i et eneste Skud mærke ham saaledes mellem Ankelen og Knæet, at han i det mindste ikke i den første Maaned skal trampe gjennem Skoven her. Dersom jeg gik hen til ham igjen, saa vilde det listige Kryb fatte Mistanke og bene afsted mellem Træerne som et skræmmet Dyr.

— Nej, det lader sig ikke gjøre. Han er maaske uskyldig, og jeg holder ikke af at gaa frem paa den Maade; skjønt dersom jeg var overbevist om hans Forræderi . . .

— Intet er saa vist, som at en Irokeser er en Slyngel, sagde Spionen, idet han instinktmæssigt lagde sin Riffel an.

— Nej, holdt! udbrød Heyward; det lader sig ikke

gjøre. Vi maa se at finde paa noget Andet — og dog har jeg ikke saa lidt Grund til at tro, at den Nidding har bedraget mig.

— Jægeren, som allerede havde bestemt sig til ikke at lemlæste Løberen, tænkte sig om et Øjeblik. Derpaa gjorde han en Haandbevægelse, der straks kaldte hans to røde Kammerater hen ved Siden af ham. De talte alvorligt sammen i Delawaresproget, men ganske sagte. Af den hvide Mands Haandbevægelser, der tidt toge Retningen mod Toppen af det unge Træ, kunde man tydeligt skjønne, at han paaviste deres skjulte Fjendes Stilling. Hans Kammerater forstod snart, hvad han ønskede. De lagde deres Bøsser fra sig, gik hver til sin Side af Stien og trængte derpaa dybt ind i Krattet. Deres Bevægelser vare saa forsigtige, at deres Skridt vare fuldstændigt lydløse.

— Rid De nu tilbage, sagde Jægeren til Heyward, og ophold Uslingen med Snak; disse Mohikanere ville tage ham uden at ødelægge hans Maling.

— Nej, sagde Heyward stolt, jeg vil selv gribe ham.

— Tys! hvad tror De at De tilhest kan udrette mod en Indianer i Krattet?

— Saa stiger jeg af.

— Mener De da, at naar han saae den ene af Deres Fødder ude af Stigbøjlen, han saa vilde vente, til den anden blev fri med? Hvem der vil have at gjøre med de Indfødte her i Skovene, maa gaa frem paa Indianervis, dersom han ønsker at have Held med sig. Gaa derfor hen til Utyfket, tal ligefrem til ham og lad, som om De tror, at han er Deres bedste Ven her paa Jorden.

Heyward beredte sig til at adlyde, skjønt han nærede stor Modbydelighed for den Bedrift, han skulde udføre. Dog med hvert Øjeblik kom den Stilling til at staa mere levende for ham, hvori han ved sin altfor store Tillid havde bragt de to unge Kvinder, der havde betroet sig til hans Omsorg. Solen var allerede forsvunden, og Skovene, der saa pludseligt vare blevne berøvede dens Lys, fik en mørk Farve, der stærkt paamindede ham om, at den Tid, som de Vilde sædvanligvis valgte til at udføre deres mest barbariske Handlinger, nærmede sig med stærke Skridt. Greben af Frygt, forlod han Spionen, der straks indlod sig i en lydelig Sam-

tale med den Fremmede, der om Morgenen saadan uden videre havde sluttet sig til Rejseselskabet. Idet Heyward red forbi sine to Ledsagerinder, yttrede han nogle opmuntrende Ord. Det glædede ham at finde, at de vel vare noget trætte af Dagens Anstrengelser, men ikke syntes at nære nogen Mistanke om, at deres nuværende Forlegenhed var Andet end Hændelsens Værk. Han lod, som om han blot vilde raadføre sig med Indianeren om Vejen, sporede sin Hest og holdt den an igjen, da han befandt sig nogle faa Alen fra det Sted, hvor den fortrædelige Løber endnu stod og lænede sig til Træet,

— Du ser, Magua! sagde han, idet han søgte at paatage sig et frit og aabent Væsen, at Mørket falder paa rundt om os, og endnu ere vi ikke nærmere ved William-Henry, end da vi ved Solens Opgang forlode Webbs Lejr. Du har taget fejl af Vejen, og jeg har ikke været heldigere end Du; men lykkeligvis have vi truffet paa en Jæger — ham, Du hører tale med Syngemesteren —, der kjender Dyrestierne og Gjenvejene her i Skovene, og som lover at føre os til et Sted, hvor vi trygt kunne opholde os til Daggry.

Indianeren syntes at ville gjennembore Heyward med sine tindrende Øjne, idet han paa sit ufuldkomne Engelsk spurgte: Er han alene?

— Alene? svarede Heyward, som var altfor uvant med Bedrageriets Kunst, til at han kunde udøve den uden at blive forlegen. Nej, Magua, det er han ganske vist ikke: Du veed jo, at vi ere med ham.

— Saa gaar Listig-Ræv, svarede Løberen og tog ganske rolig sin lille Tversæk op fra det Sted, hvor den havde ligget ved hans Fødder; og de blege Ansigter ville kun faa deres egen Farve at se.

— Gaar? Hvem kalder Du Listig-Ræv?

— Det er det Navn, Maguas kanadiske Fædre have givet ham, svarede Løberen med en Mine, der røbede, hvor stolt han var af denne Udmærkelse. Nat er det samme som Dag for Listig-Ræv, naar Munro venter paa ham.

— Og hvad vil Ræv berette Kommandanten i William-Henry om hans Døttre? Vil han vove at sige til den varmblodige Skotte, at hans Børn ere uden Vejledning, skjønt Magua har lovet at være deres Fører?

— Skjønt Graahovedet har en lydelig Næst og en lang Arm, kommer Ræv hverken til at høre eller føle ham i Skovene.

— Men hvad ville Mohavkerne sige? De ville sy Skjørter til ham og byde ham blive i Vigvammen hos Kvinderne, thi man kan ikke længere betro ham Mands Gjerning.

— Listig-Ræv kjender Vejen til de store Søer, og han kan finde sine Fædres Ben, lød den uforbederlige Løbers Svar.

— Nok derom, Magua! sagde Heyward; ere vi ikke Venner? hvorfor skal der falde bittre Ord imellem os? Munro har lovet Dig en Gave for de Tjenester, Du har ydet, og jeg kommer i lignende Gjæld til Dig. Hvil Dine trætte Lemmer, luk Din Sæk op og spis. Vi have kun faa Øjeblikke tilovers; lad os ikke spilde dem med Snak ligesom trættekjære Kvindfolk. Saa snart Damerne have forfrisket sig lidt, tage vi afsted.

— De blege Ansigter gjøre sig til Hunde for deres Kvinder, mumlede Indianeren i sit Modersmaal; naar de ønske at spise, maa deres Krigere lægge Tomahavken til Side for at nære deres Dovenskab.

— Hvad siger Du, Ræv?

— Listig-Ræv siger: det er godt.

Indianeren stirrede vildt ind i Heywards aabne Ansigt; men da han mødte hans Blik, vendte han hurtigt sine Øjne bort igjen. Derefter satte han sig betænksomt ned paa Jorden, fremtog Levningerne fra et foregaaende Maaltid og begyndte at spise, dog ikke uden først at have set sig langsomt og forsigtigt omkring.

— Meget vel! vedblev Heyward. Imorgen tidlig vil Ræv have baade Styrke og Syn nok til at finde Vej — — — her tav han pludseligt, thi Lyde ligesom af tørre Grene og raslende Blade trængte frem fra Buskene der i Nærheden. Vi maa være i Bevægelse, førend Solen ses paa Himlen; ellers kan Montcalm let ligge paa vor Vej og afskære os fra Fortet.

Magua lod sin Haand falde fra Munden ned til Siden; han stirrede stivt ned for sig, men han havde vendt sit Hoved om, hans Næsebor udvidede sig, og hans Ører syntes at

staa endnu mere ivejret end sædvanligt. Han lignede en Statue, der forestillede den spændte Opmærksomhed.

Heyward, der iagttog hans Bevægelser med aarvaagent Øje, tog med ligegyldig Mine den ene af sine Fødder ud af Stigbøjlen, medens han lod sin Haand fare hen over det bjørneskinds Overtræk paa hans Pistolhylstre. Det var aldeles umuligt at opdage, hvilket Punkt Løberen nærmest iagttog, thi hans Blik svævede hid og did, og dog kunde det neppe siges at bevæge sig. Medens Heyward overvejede, hvorledes han skulde bære sig ad, rejste Listig-Ræv sig op, men med en saa langsom og forsigtig Bevægelse, at Forandringen ikke fremkaldte den ringeste Støj. Heyward følte, at han nu maatte skride til Handling. Han svang sig af Sadelen og steg ned, i den bestemte Hensigt at nærme sig og gribe sin forræderske Ledsager. Han stolede i saa Henseende paa sin egen mandige Kraft; men for at forebygge al unødvendig Alarm bevarede han endnu en rolig og venlig Holdning.

— Listig-Ræv spiser ikke, sagde han, idet han brugte den Benævnelse, som han havde bemærket smigrede Indianerens Forfængelighed mest. Hans Korn er nok ikke godt tilberedt, det synes at være temmelig tørt. Lad mig prøve; maaske kan der blandt mine egne Levnetsmidler findes noget, der vil give ham bedre Appetit.

Magua rakte Heyward sin Sæk. Han lod endogsaa deres Hænder mødes uden at røbe den ringeste Sindsbevægelse eller forandre sin urokkeligt opmærksomme Stilling; men da han følte, at Heywards Fingre bevægede sig sagte hen ad hans nøgne Arm, slog han den unge Mands Arm ivejret, foer afsted under den med et gjennemtrængende Skrig og var med eet Spring inde i Tykningen lige overfor. I det næste Øjeblik dukkede Tjingatsjguks spøgelseagtigt bemalede Skikkelse frem fra Buskene og gled i hurtig Forfølgelse hen ad Stien. Straks efter hørte man et Udraab af Unkas, idet Skoven oplystes af et pludseligt Glimt, der ledsagedes af et lydeligt Knald fra Jægerens Riffel.

Femte Kapitel.

Førerens pludselige Flugt og Forfølgernes vilde Skrig bevirkede, at Heyward et Øjeblik blev staaende som fastnaglet. Idet han derpaa gjenkaldte sig, hvor vigtigt det var, at Flygtningen blev paagreben, skød han Buskene til Side og ilede afsted for at yde sin Hjælp ved Forfølgelsen. Dog førend han havde tilbagelagt halvandet Hundrede Alen, mødte han de tre Skovbeboere, der allerede vendte tilbage fra deres uheldige Jagt.

— Vi bør ikke tabe Modet saa snart! udbrød han. Slyngelen maa have skjult sig bag ved et eller andet af Træerne her, saa det vil maaske endnu blive os muligt at faa fat paa ham. Vi kunne ikke føle os trygge, saa længe han er paa fri Fod.

— Vilde De kanske lade en Sky gjøre Jagt paa Vinden? svarede den skuffede Spion. Jeg hørte Fyren skyde hen over de tørre Blade ligesom en sort Slange, og da jeg fik Kig paa ham lige paa den anden Side af det store Grantræ der, tog jeg ham paa Kornet ligesom et andet Stykke Vildt; men hvad hjalp det? Dersom hvilken som helst Anden, end jeg selv, havde gjort Skuddet, vilde jeg alligevel have sagt, at der var taget udmærket godt Sigte, for jeg tør nok sige, at jeg har en Smule Forstand paa de Ting. Se engang paa den Sumak; dens Blade ere røde, skjønt Gud og Hvermand veed, at de ellers i Juli Maaned ere gule!

— Det er Listig-Ræves Blod! han er saaret og kan maaske falde endnu!

— Nej, nej! svarede Spionen, aabenbart høist utilfreds med denne Udtalelse; jeg skrabede maaske Huden lidt paa ham, men det gjorde blot, at denne Skabning benede saa meget desto stærkere afsted. En Riffelkugle, der strejfer et løbende Dyr, gjør omtrent samme Virkning paa det som en af Deres Sporer paa en Hest, det vil sige: den fremskynder Bevægelsen og sætter Liv i Kjødet i Stedet for at tage det bort; men faar Skabningen ordentligt paa Pelsen, gjør den i Almindelighed kun et Hop eller to, og saa er det forbi med Krumspringene for den Gang, hvad enten det nu er en Indianer eller en Hjort.

— Vi ere ellers fire dygtige Karle overfor en eneste saaret Mand . . .

— Er De maaske kjed af Livet? afbrød Spionen ham. Endnu inden De var bleven varm af Forfølgelsen, vilde denne røde Djævel have lokket Dem ind under sine Kammeraters Tomahavker. Det var meget ubesindigt gjort af en Mand, der saa tidt har sovet, medens Krigshylet skingrede gjennem Luften, at plaffe løs, naar det kunde høres i et Baghold; men Fristelsen var saa naturlig, saa grumme naturlig! Hør, gode Venner, lad os nu skifte Stilling, og det saaledes, at selv den listigste Mingo ikke kan faa Færten af os; ellers ere vore Skalper i Morgen ved denne Tid hængte til Tørre i Vinden udenfor Montcalms Telt.

Denne forfærdelige Erklæring gav Spionen med al den koldblodige Sikkerhed, man kunde vente af en Mand, der baade tydeligt saae Faren og ikke var bange for at trodse den, og Heyward gjenkaldte sig nu det vigtige Hverv, man havde betroet ham. Han saae sig om; hans Blik søgte forgjæves at gjennemtrænge det dybe Mørke under Skovens lavrige Buer. Han var til Mode, som om hans værgeløse Ledsagerinder, afskaarne fra al menneskelig Hjælp, snart vilde blive til Bytte for disse barbariske Fjender, som, lig Rovdyr, kun ventede paa, at Mulmet skulde gjøre deres Overfald endnu farligere. Skuffet af den gjækkende Belysning, forvandlede hans Fantasi hver bølgende Busk, hvert omstyrtet Træ til en menneskelig Skikkelse, og det forekom ham Snese Gange, at han saae sine lurende Fjenders afskylige Ansigter titte frem fra deres Smuthuller, uophørligt spejdende efter enhver af hans og hans Rejsefællers Bevægelser. Idet han saae op, blev han vaer, at de fine, uldagtige Skyer, der droge hen over den blaa Himmel, efterhaanden mistede selv det svageste Skjær af Rødt, medens Floden, der i sit Leje gled forbi det Sted, hvor han stod, ikkun kunde skjelnes ved Hjælp af sine skovklædte Bredders mørke Farve.

— Hvad er her at gjøre? udbrød han i Følelsen af sin fuldstændige Tvivlraadighed og Hjælpeløshed under disse fortvivlede Omstændigheder. For Guds Skyld, forlad mig ikke! Bliv endelig for at værne om dem, hvis Ledsager jeg er! I behøve blot at sige, hvad I forlange til Gjengjæld!

Skovbeboerne, der stode afsides og samtalede i Mohika-

nernes Sprog, ændsede ikke den pludselige og indtrængende Henvendelse. Uagtet Samtalen førtes sagte og forsigtigt, næsten hviskende, kunde Heyward, der nu nærmede sig, tydeligt skjelne den unge Krigers varme Udtryk fra de Ældres mere rolige Yttringsmaade. De drøftede aabenbart en Forholdsregel, der berørte de Rejsende meget nær. Heyward nærede selvfølgelig en levende Interesse for Sagen og var tilmed utaalmodig over en Opsættelse, der syntes i høj Grad at forøge Faren; han nærmede sig derfor den samtalende Gruppe i det Øjemed at gjøre nærmere Rede for sit Tilbud om Godtgjørelse. I det samme slog den hvide Mand med Haanden, som om han gav efter i det omtvistede Spørgsmaal; derefter sagde han paa Engelsk, ligesom talende med sig selv:

— Unkas har Ret! det vilde ikke sømme sig for Mænd at overlade to saadanne uskyldige Væsener til deres Skjæbne, om vi end skulde sætte vort Tilflugtssted overstyr. Dersom De vil frelse disse fine Blomster fra de værste Slangers Gifttænder, er der ingen Tid at spilde, gode Herre!

— Hvorledes kan De tvivle om, at jeg nærer dette Ønske? Har jeg ikke allerede bedt Dem modtage . . .

— Bed hellere til Gud om, at han vil give os Klogskab til at skuffe de snedige Djævle, som der vrimler af her i Skovene, afbrød Spionen ham ganske roligt; men spar Deres Pengeløfter, som maaske hverken De vil opleve at holde eller jeg at drage Nytte af. Disse Mohikanere og jeg ville gjøre os al optænkelig Umage for at beskytte disse yndige Blomster, der ikke ere skabte for disse Udørkener, og det uden Haab om anden Løn end den, Gud altid skjenker en retskaffen Handlemaade; men De maa først love os to Ting baade i Deres eget Navn og paa Deres Venners Vegne, ellers kunne vi ikke gavne Dem, men kun skade os selv.

— Nævn dem.

— Den ene Ting er, at De, hvad der end sker, ville være saa stille som disse blundende Skove; det andet er bestandigt at holde det Sted, hvor vi føre Dem hen, hemmeligt for alle Dødelige.

— Jeg skal gjøre mit Yderste for at faa begge disse Vilkaar opfyldte.

Da følg mig, thi vi spilde Øjeblikke, der ere saa kostbare som Hjerteblodet for et anskudt Dyr.

Heyward kunde skjelne Spionens utaalmodige Armbevægelser i Aftenens tiltagende Mørke og gik i hans Fodspor hurtigt hen imod det Sted, hvor han havde efterladt sine Rejsefæller. Da de vare komne hen til de ængsteligt ventende Kvinder, meddelte han dem, hvilke Betingelser deres ny Fører havde stillet, og hvor nødvendigt det var, at de lode al Frygt fare og skrede kjækt og energisk til Handling. Denne foruroligende Meddelelse modtoge hans Tilhørerinder ikke uden en vis lønlig Skræk; men det lykkedes hans alvorlige og indtrængende Udtryksmaade, der maaske støttedes noget af Farens Beskaffenhed, at styrke deres Nerver til at udholde en uventet og usædvanlig Prøvelse. I Tavshed og uden et Øjebliks Opsættelse tillode de ham at hjælpe dem af Sadelen. Derpaa begave de sig i Hast ned til Flodbredden, hvor Spionen, mere ved udtryksfulde Bevægelser end ved Ord, havde samlet de øvrige Medlemmer af Rejseselskabet.

— Hvad skal man egenlig gjøre med disse stumme Skabninger? mumlede den hvide Mand, der fra nu af syntes at have Kommandoen. Det vilde være Tidsspilde at skære Halsen over paa dem og kaste dem i Floden; og at lade dem blive her vil være det samme som at fortælle Mingoerne, at de ikke behøve at gaa ret langt for at finde Hestenes Ejermænd.

— Saa giv dem Tøjlen, og lad dem søge ind i Skoven! vovede Heyward at foreslaa.

— Nej, det er bedre at føre de Uslinger paa Vildspor og binde dem paa Ærmet, at de maa kunne rende ligesaa stærkt som en Hest for at naa deres Maal. Ja vist, det vil forblinde deres Ildkugler af Øjne! Tsjingatsj — Tys! hvad er det, der rører sig i Krattet?

— Føllet.

— Føllet maa i ethvert Tilfælde lade sit Liv, mumlede Spionen, idet han greb fat i Manken paa det rapfodede Dyr, der let slap ud af Haanden paa ham. Unkas! Dine Pile!

— Nej, stop! raabte Ejeren af det dødsdømte Dyr højt og lydeligt uden Hensyn til den hvisfende Tone, hvori

de Andre talte. Skaan Mirjams Føl! det er en tro Moders smukke Afkom og vilde aldrig gjøre nogen Fortræd med Villie.

— Naar Mennesker kæmpe for det eneste Liv, Gud har givet dem, sagde Spionen i en barsk Tone, holde de ikke engang deres Lige for at være bedre end Skovens Dyr. Hvis De taler igjen, overlader jeg den til Makvaerne! Sigt godt, Unkas! vi have ikke Tid til at gjøre det om igjen!

Man hørte endnu hans mumlende og truende Røst, da det saarede Føl først stejlede og saa faldt forover. Tjingatsjguk stak derpaa sin Kniv i dets Strube og kastede det i Floden. Denne tilsyneladende grusomme, men i Virkeligheden nødvendige Handling greb de Rejsende som en forfærdelig Paamindelse om den Fare, hvori de vare stedte. De to Søstre skjælvede og klyngede sig tættere til hinanden; Heyward lagde uvilkaarligt Haanden paa den Pistol, han nylig havde taget ud af Hylsteret.

Indianerne tøvede ikke noget Øjeblik, men toge de ængstelige og uvillige Heste i Tøjlerne og førte dem ud i Floden.

Ikke langt fra Bredden vendte de sig om, og snart vare de skjulte af den fremspringende Del af Bredden, hvorunder de svømmede i en Retning modsat Vandløbets. Imidlertid trak Spionen en Kano af Bark frem fra dens Skjulested bag ved nogle lave Buske og gav Damerne Tegn til at stige ud i den. De adlød ham ufortøvet, men kastede mangt et ængsteligt Blik tilbage mod det dybe Mulm, der nu stod ligesom en mørk Skranke langsmed Flodbredden.

Saa snart Kora og Alice havde taget Plads, opfordrede Spionen Heyward til at gaa ud i Vandet og tage fat ved den ene Side af det skrøbelige Fartøj; selv holdt han ved den anden Side, og de skøde det nu op imod Strømmen. Den nedslaaede Ejer af det dræbte Føl fulgte bagefter. Paa den Maade tilbagelagde de en lang Strækning i al Stilhed. Denne afbrødes kun ved Vandets Skvulpen og den sagte Lyd, der frembragtes af deres egne forsigtige Trin. Heyward overlod uvilkaarligt Styringen til Spionen, der snart nærmede sig Flodbredden, snart fjernede sig fra den, for at undgaa Klippestykker eller dybere Dele af Floden. Dette gjorde Falkeøje med en Lethed, som viste, hvor nøje han kjendte den Kurs, de toge. Engang imellem standsede

han, og midt under en aandeløs Stilhed, som Vandfaldets dumpe, men tiltagende Brusen gjorde endnu mere gribende, lyttede han med spændt Opmærksomhed for at opfange enhver Lyd, der maatte udgaa fra den blundende Skov. Naar han var vis paa, at Alt var stille, og end ikke ved Hjælp af sine øvede Sandser formaaede at opdage noget Tegn til, at Fjender nærmede sig, fortsatte han roligt sin langsomme og forsigtige Gang. Omsider naaede de et Punkt i Floden, hvor Heywards spejdende Øjne fæstede sig ved en Hob af sorte Gjenstande, der vare samlede paa et Sted, hvor de høje Bredder kastede en ualmindelig dyb Skygge paa de mørke Vande. Han tøvede med at nærme sig, men henledte sin Ledsagers Opmærksomhed paa dette Punkt.

— Ja, svarede Spionen, Indianerne have skjult Dyrene med de Indfødtes sædvanlige Skjønsomhed! Vand efterlader sig ikke noget Spor, og selv en Ugles Øjne vilde blive blinde i saadant et mørkt Hul!

Snart var hele Selskabet samlet igjen. Spionen og hans ny Kammerater raadsloge atter, og de, hvis Skjæbne beroede paa disse ubekjendte Skovbeboeres Troskab og Snildhed, havde nu lidt Tid til at iagttage de vilde Omgivelser i al deres naturlige Skjønhed.

Hestene vare blevne bundne til noget Krat, der voksede hist og her i Klipperevnerne; de skulde tilbringe Natten staaende i Vandet. Spionen bad Heyward og hans utrøstelige Rejsefæller om at sætte sig i den forreste Ende af Kanoen og tog selv Plads i den anden, ligesaa rank og rolig som om han befandt sig ombord paa et Fartøj af langt stærkere Materiale. Indianerne trak sig forsigtig tilbage til det Sted, de havde forladt. Spionen satte sin Stang mod Klippen og sendte ved Hjælp af et kraftigt Stød sin skrøbelige Baad midt ud i de urolige Vande. Passagererne maatte ikke røre sig af Stedet og vare næsten bange for at trække Vejret, for at de ikke skulde udsætte det lille Fartøj for den oprørte Flods Raseri. De iagttoge i feberagtig Spænding de glimtende Vande. Sneše Gange troede de, at Hvirvlerne vilde opsluge dem; men da stemmede Lodsens Mesterhaand Baadens Forende mod den rivende Strøm. En langvarig, kraftig og, som det forekom Damerne, fortvivlet Anstrengelse gjorde omsider Ende paa Kampen. Netop som Alice holdt

Hænderne for Øjnene, idet hun frygtede, at de vilde blive slyngede ned i Hvirvelen ved Foden af Vandfaldet, laa Baaden stille ved Siden af en flad Klippe, der var i Højde med Vandfladen.

— Hvor ere vi? og hvad er der nu at gjøre? spurgte Heyward, da han bemærkede, at Spionens Anstrengelser vare til Ende.

— Vi ere ved Foden af Glenn, svarede Falkeøje med lydelig Røst uden Frygt for Følgerne her i Nærheden af det buldrende Vandfald; og hvad vi først og fremmest have at gjøre, det er at stige forsigtigt ud, for at Baaden ikke skal kæntre og De gaa ned igjen ad den samme besværlige Vej, vi have tilbagelagt, men rigtignok en Del hurtigere, end De kom op. Det er for Resten drøjt nok at sætte haardt imod haardt her, naar Floden er lidt opsvulmet, og fem Personer ere en aldeles urimelig Mængde at skulle holde tørre med lidt Birkebark og Gummi i saadan en Hurlumhej. Gaa nu allesammen op paa Klippen; saa skal jeg nok bringe Mohikanerne og Vildtet. Et Menneske maa hellere sove uden at have sin Skalp paa end sulte midt i Overflødigheden.

Hans Passagerer rettede sig gjerne efter hans Anvisning. Aldrig saa snart havde den sidste Fod berørt Klippen, førend Kanoen foer afsted. Man saae et Øjeblik Spionens høje Skikkelse svæve hen over Strømmen, hvorpaa den forsvandt i det uigjennemtrængelige Mørke, der laa udbredt over Floden. Da de Rejsendes Fører havde forladt dem, vidste de i nogle faa Minuter hverken ud eller ind; de vare endog bange for at røre sig her paa de sønderrevne Klipper, for at et Fejltrin ikke skulde styrte dem ned i en eller anden af de mange dybe Huler, hvori Vandet syntes at bruse ned rundt om dem. Deres Ængstelse var imidlertid snart forbi; thi ved Hjælp af de Indfødte kom Baaden hurtigt tilbage og laa atter ved Siden af den lave Klippe, endnu førend Spionen efter de Rejsendes Mening havde kunnet naae sine Kammerater.

— Nu ere vi da baade befæstede, garnisonerede og proviantered, udbrød Heyward i en munter Tone, og kunne give Montcalm og hans Forbundsfæller en god Dag. Naa, hvorledes gaar det, min aarvaagne Skildvagt? kan De se nogen af dem, De kalder Irokesere, ovre paa Fastlandet?

— Jeg kalder dem Irokeſere, fordi jeg regner enhver Indfødt, der taler et fremmed Tungemaal, for en Fjende, om han end udgiver ſig for at tjene Kongen! Derſom Webb ønſker ærlige og redelige Indianere, lad ham ſaa benytte Delawareſtammerne og ſende diſſe begjærlige og løgnagtige Mohawker og Oneidaer med ſamt deres ſeks Nationer af Gavtyve derhen, hvor de i Virkeligheden høre hjemme, det vil ſige: til Franſkmændene!

— I ſaa Tilfælde vilde vi blot ombytte en krigerſk Ven med en unyttig! Jeg har hørt, at Delawarerne have lagt Økſen til Side og nøjes med at lade ſig kalde for Kvindfolk.

— Ja, Skam faa Hollænderne og Irokeſerne, ſom ved deres djævelſke Kunſter fik dem lokkede til ſaadant et Forbund! Men jeg har kjendt dem i en Snes Aar, og jeg kalder den en Løgner, ſom ſiger, at der rinder fejgt Blod i en Delawaremands Aarer. I have drevet deres Stammer tilbage fra Kyſten og tro nu gjerne, hvad deres Fjender ſige, for at I kunne faa Eder en lun Natteſøvn. Nej, nej! enhver Indianer, ſom taler et fremmed Tungemaal, er for mig en Irokeſer, hvad enten hans Stammes Kaſtel*) er i Kanada eller i York!

Heyward mærkede nok, at der let kunde opſtaa en unyttig Drøftelſe paa Grund af Spionens urokkelige Hengivenhed for ſine Venner Delawarerne eller Mohikanerne (thi de vare Grene af det ſamme talrige Folkeſærd). Han ſkiftede derfor Æmne.

— Forbund eller ikke Forbund — jeg veed fuldt vel, at Deres to Kammerater ere kjække og ſnilde Krigsmænd. Har De ſet eller hørt noget til vore Fjender?

— En Indianer er en Dødelig, der ſkal føles, inden han ſes, ſvarede Spionen, idet han ſteg op paa Klippen og ligegyldig kaſtede Hjorten ned. Naar jeg er paa Spor efter Mingoerne, ſtoler jeg paa andre Tegn end dem, der komme gjennem Øjet.

— Sige Deres Ører Dem, at de have opſporet vort Tilflugtsſted?

— Det vilde gjøre mig ondt, om det var Tilfældet, ſkjønt dette er et Punkt, hvor man med Hjertet paa det

*) Landsby.

rette Sted kunde tage en temmelig alvorlig Torn. Jeg kan for Resten ikke negte, at det gos noget i Hestene, da jeg kom forbi dem, som om de havde faaet Færten af Ulve, og en Ulv er et Dyr, der nok holder af at gaa og luske omkring et indiansk Baghold, for at faa fat i Affaldet fra de Dyr, som Indianerne nedlægge.

— De glemmer Hjorten, som ligger ved Deres Fødder! Eller skulde det ikke være Føllet, vi skylde deres Besøg? Men hvad er det for en Støj?

— Stakkels Mirjam! mumlede den Fremmede; Dit Føl var forud bestemt til at blive et Bytte for vilde Dyr!

— Føllets Død er gaaet dets Ejer nær til Hjerte, sagde Spionen. Det forholder sig maaske, som De siger, vedblev han, idet han sigtede til Heywards sidste Bemærkning; desto mere Grund have vi til at skære vort Kjød af og lade Resten drive nedad Strømmen, ellers vil alt det Pak snart komme hylende langs med Klipperne og misunde os hver en Bid, vi putte i Munden. Og desuden, skjønt Irokeserne ikke forstaa sig mere paa Delawaresproget end paa en Bog, have de snedige Slyngler dog Begreb nok til at kunne fatte Betydningen af en Ulvs Hyl.

Medens Spionen gjorde sine Bemærkninger, havde han travlt med at samle visse nødvendige Redskaber sammen. Da han var færdig, gik han tavs forbi de Rejsendes Gruppe, ledsaget af Mohikanerne, der instinktmæssigt forstode, hvad han havde i Sinde. Derpaa forsvandt de alle tre bag den mørke Klippe, der steg lodret ivejret ikke ret langt fra Bredden.

Sjette Kapitel.

Heyward og hans Ledsagerinder vare med hemmelig Uro Vidner til dette gaadefulde Foretagende; thi uagtet den hvide Mands Adfærd hidtil havde været dadelfri, kunde hans plumpe Ydre, drøje Udtrykksmaade og stærke Uvillie i Forening med hans tavse Kammeraters Optræden dog ikke Andet end vække Mistillid hos Mennesker, der saa nylig vare blevne forurolige ved en Indianers Forræderi.

Kun den Fremmede lod haant om disse forbigaaende

Begivenheder. Han tog Plads paa et fremspringende Klippestykke, hvor han ikke gav noget Livstegn fra sig undtagen gjennem de hyppige og dybe Suk, der vidnede om hans tunge Sjælekamp. Nu hørte man dæmpede Røster, som om Mennesker hviskede til hverandre i Jordens Indvolde, og pludseligt frembrød der en Lysstraale, som røbede Stedets saa højt vurderede Hemmelighed.

I den inderste Ende af en smal og dyb Hule sad Falkeøje med en tyk Fyrrebrand i Haanden. Noget længere fremme stod Unkas, hvis hele Person traadte tydeligt frem. De Rejsende betragtede med levende Interesse den unge Mohikaners ranke og smidige Skikkelse med al dens naturlige Ynde i Holdning og Bevægelser. Det var første Gang Heyward og de to Damer havde Lejlighed til ret at iagttage deres to indianske Ledsagere, og de følte sig befriede for al Frygt, idet den unge Krigers vilde, men tillige stolte og kjække Ansigt viste sig for dem; de følte, at han umuligt kunde blive Forræder.

— Jeg kunde sove trygt, hviskede Alice, naar en saa ædel og frygtløs ung Mand vaagede over mig. Disse grusomme Mord, disse forfærdelige Pinsler, hvorom vi læse og høre saameget, finde dog vist aldrig Sted i en saadan Mands Paasyn, Duncan!

— Han er ganske sikkert en mærkelig Typus paa de naturlige Egenskaber, som denne særegne Folkestamme siges at udmærke sig ved; men lysende Exempler ere ligesaa sjeldne blandt Indianerne som blandt de Kristne. Lad os imidlertid haabe, at denne Mohikaner vil vise sig at være det, som hans Udseende lover, — en brav og trofast Ven.

— Nu taler Major Heyward som han bør! udbrød Cora. Hvem kan vel tænke paa Hudfarven, naar man ser denne Naturens Søn?

Paa denne Udtalelse fulgte der en kort og, som det syntes, forlegen Tavshed. Pludseligt afbrødes den af Spionen, der med lydelig Røst opfordrede dem til at træde ind i Hulen.

Idet de fulgte hans Opfordring, vedblev han:

— Flammerne begynde at skinne temmelig stærkt og kunde let lyse for Mingoerne, saa de fik gjort Kaal paa os. Hæng Tæppet for, Unkas, og viis de Kjeltringer den mørke

Side af det. Dette er for Resten ikke nogen Aftensmad for en Major ved de kgl. amerikanske Tropper; men jeg har set hele Korps af Hæren med Glæde spise deres Vildt raat og uden Kryderi. Her ser De nok, at vi har Salt i Guds Velsignelse og kunne faa Kjødet stegt i en Haandevending. Damerne have Sassafrasgrene at sidde paa; vel ere de ikke saa fine som deres Mahognistole, men Duften er saa meget desto behageligere. Hør, gode Ven, sørg nu ikke længere over Deres Føl; Døden sparer den stakkels Skabning mangen gnavet Ryg og træt Fod!

Unkas hængte Tæppet for, og da Falkeøje tav, lød Vandfaldets Brusen som en fjern Torden.

— Ere vi nu ogsaa ganske sikkre her i denne Hule? sagde Heyward. Kan man ikke let komme bag paa os? En eneste væbnet Mand, der befandt sig ved Indgangen til Hulen, vilde have Hals og Haand over os.

En spøgelseagtig Figur traadte frem af Mørket bag ved Spionen, greb en Brand og holdt den hen imod den inderste Del af deres Skjulested. Alice udstødte et lille Skrig, og selv Cora sprang op, da denne skrækindjagende Skikkelse viste sig; men Heyward beroligede dem ved at sige, at det ikke var nogen Anden end deres Ledsager Tjingatsjguk. Denne løftede et andet Tæppe ivejret og viste dem derved, at Hulen havde to Udgange. Derpaa gik han, med Branden i Haanden, gjennem en smal og dyb Klipperevne, der dannede en ret Vinkel med den, hvori de befandt sig, men som, hvad der ikke var Tilfældet med denne, havde Himlen til Tag. Derfra traadte han ind i en anden Hule, som i alle væsenlige Henseender lignede den første.

— Saadanne gamle Ræve som Tjingatsjguk og mig fanger man ikke let i en Grav med eet Hul, sagde Falkeøje og lo. De ser let, hvor snildt Stedet her er indrettet. Klippen bestaar af sort Kalksten, der, som Gud og Hvermand veed, er blød; den er ganske behagelig at hvile sit Hoved paa hvor der just ikke er Overflødighed af Kvas og Fyrretræ. Men Vandfaldet har jo rigtignok banet sig Vej hist og her, og Klipperne ere blødere paa nogle Steder end paa andre.

— Paa hvilket Punkt befinde vi os? spurgte Heyward.

— Nær ved det Sted, hvor Forsynet fra først af lod

Vandfaldet styrte ned, men hvor det har været for balstyrigt til at blive.

— Ere vi paa en Ø?

— Ja! der er et Vandfald paa hver Side, og Floden have vi baade foroven og forneden.

Imidlertid havde Spionen vedblevet at tage sig af Maden, og snart var Maaltidet færdigt. Det forbedredes meget ved nogle Delikatesser, som Heyward havde været forsynlig nok til at tage med, da de forlode Hestene, og styrkede i høj Grad det udmattede Rejseselskab. Unkas fungerede som Damernes Tjener. Han viste dem alle de smaa Opmærksomheder, der stode i hans Magt, med en Blanding af Værdighed og ængstelig Omhu, der ikke undlod at more Heyward, som godt vidste, at dette var en stærk Afvigelse fra Indianernes Skik og Brug, der forbyder deres Krigere at nedlade sig til underordnede Sysler og især da at betjene deres Kvinder. Den opmærksomme Jagttager vilde forøvrigt havt lagt Mærke til, at den unge Høvding ikke røgtede dette Hverv fuldkommen upartisk. Han bød med al Høflighed Alice først Vand i et udhulet Græskar og Vildt paa en smukt udskaaren Brik; men naar han viste hendes Søster den samme Tjeneste, fæstede hans mørke Øje sig paa hendes udtryksfulde Træk. Et Par Gange maatte han tale for at vække Damernes Opmærksomhed. Han betjente sig da af det engelske Sprog, som han talte i en meget ufuldkommen Form, men aldeles forstaaeligt. Ved sine dybe Strubetoner gav han det desuden en saa musikalsk Klang, at det hver Gang bragte Damerne til at se op med Beundring og Forbavselse. Der blev ogsaa under Opvartningen vekslet nogle faa Ord, som tjente til at befæste et venskabeligt Forhold mellem de to Parter.

Imidlertid bevarede Tjingatsjguk en urokkelig Værdighed. Han sad paa et stærkt belyst Sted, hvor den store Ligheд mellem ham og Sønnen traadte tydeligt frem. Spionen var ikke rolig noget Øjeblik. Vel spiste og drak han med en Iver, som ingen Fornemmelse af Fare kunde forstyrre; men hans Aarvaagenhed syntes ingensinde at forlade ham. Sneſe Gange standsede han Græskarflasken eller Vildtet foran Munden, medens han vendte Hovedet til Siden, som om han lyttede efter fjerne, mistænkelige Lyde. Disse hyppige Pauser efter-

fulgtes aldrig af nogen Bemærkning, og den øjeblikkelige Uro, de fremkaldte hos Rejseselskabet, forsvandt derfor strax.

Hen imod Slutningen af Maaltidet tog Falkeøje en Bimpel frem under Bladene og sagde derpaa til den Fremmede, der sad ved Siden af ham og lod hans Kogekunst vederfares fuld Retfærdighed:

— Hør, gode Ven, prøv engang min Most; den vil sætte Liv i Dem og bortskylle alle Tanker om Føllet. Jeg udbringer en Skaal for et godt Venskab og haaber ikke, at en Smule Hestekjød skal sætte ondt Blod imellem os. Hvad hedder De?

— Skala — David Skala, svarede Syngemesteren, idet han lavede sig til at tage en dygtig Slurk af Skovbeboerens velsmagende Drik.

— Det er et meget godt Navn og vistnok nedarvet fra hæderlige Forfædre. Jeg er en stor Beundrer af Navne; men i den Henseende staar de Kristnes Skik rigtignok langt tilbage for de Vildes. Den største Kryster, jeg nogensinde har kjendt, hed Løve, og hans Kone Patience skjældte og smældte, saa hun brugte mindre Tid til at jage En paa Flugten, end hundrede Dyr til at løbe en halv Snes Alen. For en Indianer er det en Samvittighedssag: hvad han hedder, er han for det meste ogsaa. For Resten er Tsjingatsjguk, der betyder „Stor Slange", i Virkeligheden ikke nogen Slange, hverken stor eller lille; men han forstaar sig paa Bugtningerne i den menneskelige Natur, holder Tand for Tunge og kommer bag paa sine Fjender, naar de mindst vente det. Hvad er ellers Deres Bestilling?

— Jeg er uværdig Lærer i Psalmesangens Kunst.

— Hvad behager?

— Jeg lærer de unge Mennesker i Militsen fra Konnektikut at synge.

— Saa kunde De bruge Deres Tid bedre. Disse unge Fyre synge og tralle allerede af Hjertens Grund her i Skovene, naar de ikke burde aande lydeligere end en Ræv i sin Hule. Forstaar De at bruge et Bridbor eller tumle en Riffel?

— Nej, jeg takker min Gud og Skaber, fordi jeg aldrig har havt Lejlighed til at omgaas med saadanne Mordvaaben!

Maaske De da kjender til Kompasset og bringer Vandløb og Bjerge paa Papiret, for at de, der komme bag efter, kunne finde Stederne efter de opgivne Navne?

— Nej, det giver jeg mig heller ikke af med.

De har et Par Ben, der vist kunne tilbagelægge en lang Vej i kort Tid, saa jeg kan tænke, at De undertiden overbringer Generalen Meldinger.

— Nej aldrig! jeg dyrker kun mit eget ophøjede Kald: Undervisning i Kirkemusik.

— Det var da en lejerlig Bestilling! mumlede Falkeøje og lo i Skjægget, at tilbringe sine Dage som Spottefugl og efterabe alle de høje og lave Toner, der kunne komme ud af en menneskelig Strube. Naa, gode Ven! det er vel saadan Deres Talent og maa ikke foragtes mere, end hvis De var en flink Skytte eller havde en anden bedre Tilbøjelighed. Lad os høre, hvad De kan gjøre i den Retning; det vil være det samme som et venligt Godnat, for det er paa Tiden, at Damerne samle Kræfter til en lang og anstrengende Tur ved Daggry, førend Makvaerne komme paa Benene.

— Jeg samtykker med inderlig Glæde, svarede David, idet han satte sine Jernbriller tilrette og fremtog sin højt elskede lille Bog, som han øjeblikkelig rakte Alice. Kan noget vel være mere passende og trøstende end at synge Lovsange om Aftenen efter at have tilbragt en Dag fuld af de skrækkeligste Farer?

Alice smilede, men rødmede og tøvede, idet hun tilkastede Heyward et Blik.

— Gener Dem ikke, hviskede han; bør det Forslag, som Psalmistens værdige Navne gjør, ikke tages til Følge i et saadant Øjeblik?

Alice fulgte nu sin fromme Indskydelse. Man valgte en passende Psalme, Cora robede Tilbøjelighed til at synge sammen med sin Søster, og efter at den methodiske David havde stemt sit Instrument, sang man Psalmen.

Det var en meget højtidelig Melodi. Snart gik den saa højt, som de to Søstre formaaede at synge, snart saa dybt, at Vandets Brusen lød som et Akkompagnement til Sangen. Davids naturlige Smag og gode Øre lempede den efter det Rum, hvori man sang, og snart fyldtes hver

Aabning i Hulen med de Toner, som de bøjelige Stemmer frembragte. Indianerne stirrede paa Klipperne og lyttede med en Opmærksomhed, der næsten syntes at forvandle dem til Sten. Falkeøje sad i Begyndelsen ligegyldig med Haanden under Hagen; men efterhaanden mildnedes hans barske Træk, og hans Jernnatur følte sig betvungen, idet hans Tanker vendte tilbage til hans Barndomsdage, da han i Kolonien havde lyttet til lignende Lovsange. Hans Øjne beduggedes af en fugtig Glands, og snart randt Taarerne ned ad hans Kinder.

Pludseligt hørte man et Skrig udefra, der hverken syntes menneskeligt eller jordisk, og som ikke blot naaede Hulens inderste Afkroge, men trængte dybt ind i Hjertet hos dem, der hørte det.

— Hvad var det? hviskede Alice efter et Øjebliks forfærdelig Tavshed.

— Ja, hvad var det? gjentog Heyward højt.

Hverken Falkeøje eller Indianerne svarede. De lyttede, kjendeligt forbavsede, som om de ventede, at Lyden vilde gjentage sig. Tilsidst talte de alvorligt sammen i Delawaresproget, hvorpaa Unkas forlod Hulen gjennem den inderste og mest skjulte Aabning. Da han var gaaet, tog Spionen først Ordet paa Engelsk.

— Hvad det var eller ikke var, kan ingen her sige, skjønt de to af os have gjennemstrejfet Skovene i over tredive Aar. Jeg troede for vist, at hverken nogen Indianer eller noget Dyr kunde give et Skrig fra sig, som mine Ører ikke havde hørt; men det beviser kun, at jeg var en indbildsk og forfængelig Daare.

— Var det da ikke det Skrig, som Krigerne opløfte, naar de ville skræmme deres Fjender? spurgte Cora, der indhyllede sig i sit Slør med en Ro, som hendes let bevægelige Søster ikke kjendte.

— Nej, slemt var det, svarede Falkeøje, endogsaa forfærdeligt, og der var noget Umenneskeligt i Lyden; men naar De først engang har hørt Krigshylet, vil De aldrig tage fejl af det mere! Naa, Unkas! sagde han derpaa i Delawaresproget til den unge Høvding, idet denne traadte ind, hvad saae Du saa? Skinne vore Lys gjennem Tæpperne?

Hans Svar, der blev givet i det samme Sprog, var kort og tilsyneladende bestemt.

— Der er ikke noget at se udefra, vedblev Falkeøje, idet han misfornøjet rystede paa Hovedet, og vort Skjulested ligger endnu i Mørke. De, der trænge til Søvn, bør gaa ind i den anden Hule og søge den; vi maa være paa Benene længe før Solen og gjøre os al Umage for at naa Fort Edward, medens Mingoerne faa sig deres Morgenlur.

Cora adlød med en Hurtighed, der lærte den mere frygtsomme Alice, hvor nødvendigt det var at give efter; men førend denne forlod Stedet, bad hun med hvisken de Stemme Duncan om at følge efter. Unkas løftede Tæppet op, for at de kunde komme igjennem. Da Søstrene derpaa vendte sig om og takkede ham for hans Opmærksomhed, saae de atter Spionen sidde ved de udgaaende Emmer med Hænderne for Ansigtet, og det paa en Maade, der viste, hvor dybt han rugede over den uforklarlige Afbrydelse, der havde forstyrret deres Aftenandagt.

Heyward tog en Fyrrebrand med sig, der kastede et mat Lys ind i deres ny Bolig. Han satte Fakkelen fast paa et passende Sted og sluttede sig derpaa til de to Damer, der nu vare alene med ham for første Gang, siden de havde forladt Fort Edwards skjermende Volde.

— Forlad os ikke, Duncan, sagde Alice; vi kunne ikke sove paa et Sted som dette, medens det forfærdelige Skrig endnu lyder i vore Ører.

— Lad os først undersøge Fæstningens Sikkerhed, svarede han; saa kunne vi tale om Resten.

Heyward gik hen i den yderste Ende af Hulen, hvor der fandtes en Udgang, der, ligesom de andre, skjultes af Tæpper. Han drog det tykke Forhæng til Side og indaandede den friske, oplivende Luft fra Vandfaldet. En Arm af Floden løb igjennem en dyb og snæver Kløft, som dens Strøm lige under hans Fødder havde udhulet i den bløde Sten. Denne Flodarm afgav efter hans Mening et betryggende Værn mod al Fare fra den Side, idet Vandet ikke særdeles mange Alen oppe over dem styrtede afsted med den største Voldsomhed.

— Fra denne Side har Naturen rejst en uoverstigelig Skranke, vedblev han, idet han pegede ned ad den næsten

lodrette Skrænt og i den mørke Strøm, førend han lod Tæppet falde; og da De veed, at dulige og paalidelige Mænd ere paa Vagt forude, ser jeg ikke nogen Grund til at lade haant om vor hæderlige Værts Raad. Cora vil sikkert give mig Ret i, at De begge trænge haardt til Søvn.

— Ja, jeg indrømmer, at Deres Anskuelse er rigtig, skjønt jeg ikke formaar at følge den i Gjerningen, svarede den ældre Søster, der sad ved Siden af Alice paa et Sæde af Sassafras. Selv om vi vare blevne skaanede for dette gaadefulde Skrig, gives der alligevel Aarsager, der nok kunne forjage Søvnen fra vore Øjne. Spørg Dem selv, Heyward! kunne Døttre glemme den Angst, som en Fader maa udstaa, hvis Børn befinde sig — han veed ikke hvor, i saadanne Ødemarker, og tilmed omringede af saa mange Farer?

— Han er Soldat og forstaar at bedømme, hvad der kan indtræffe i Skovene.

— Han er Fader og kan ikke fornegte sin Natur.

— Hvor overbærende har han ikke altid været med alle mine Taabeligheder! hvor kjærligt har han ikke opfyldt alle mine Ønsker! udbrød Alice med Taarer i Øjnene. Det er meget egennyttigt handlet af os, Søster, at vi endelig have villet besøge Fader under saa farefulde Omstændigheder.

— Det har maaske været en Overilelse af mig saa indstændigt at begjære hans Samtykke i et saa vanskeligt Øjeblik; men jeg vilde vise ham, at hvor lidet Hensyn Andre end tage til ham i hans Forlegenhed, vare hans Børn ham dog i det mindste tro.

— Da han hørte, at De vare komne til Fort Edward, svarede Heyward venligt, kæmpede Frygt og Kjærlighed med hinanden i hans Bryst; men den sidste, der, om muligt, var forøget ved den lange Fraværelse, fik snart Overhaanden. „Det er min ædle Coras Aand, hvoraf de tilskyndes, Duncan!“ sagde han, „og jeg vil ikke skræmme dem tilbage. Gud give, at den, der har vor kongelige Herres Ære under sin Varetægt, vilde vise halvt saa megen Fasthed!“

— Talte han slet ikke om mig? spurgte Alice med uskinsyg Kjærlighed. Han glemte dog vel ikke ganske sin lille Elsie?

— Nej, det vilde være umuligt, svarede den unge Mand; han kaldte Dem med tusinde kjærlige Navne, som

jeg ikke tør tillade mig at bruge, skjønt jeg af ganske Hjerte erkjender, hvor fortjente de vare. Engang sagde han endog . . .

Her tav Duncan; thi medens hans Blik hang ved Alices, der med den barnlige Kjærligheds Iver havde vendt sig om imod ham for at opfange hans Ord, skingrede det samme forfærdelige Skrig som før gjennem Luften og gjorde ham stum. Der paafulgte en lang, aandeløs Tavshed; de stirrede paa hinanden i ængstelig Forventning om at høre Lyden blive gjentagen. Omsider blev Tæppet løftet langsomt ivejret. Spionen stod i Aabningen. Det Bestemte i hans Træk begyndte aabenbart at vige Pladsen for noget vist Gaadefuldt, der varslede en eller anden Fare, overfor hvilken al hans Snildhed og Erfaring maaske ikke vilde mægte at udrette noget.

Syvende Kapitel.

— Naar der opløftes saadanne Skrig i Skoven, sagde Falkeøje, vilde det være at lade haant om en Advarsel, der gives til vort Bedste, dersom vi vedblive at ligge skjulte længer! Damerne ville gjøre rigtigst i at blive tilbage; men Mohikanerne og jeg ville holde Vagt paa Klippen, og jeg antager, at en Major af det 60de ønsker at gjøre os Selskab.

— Svæve vi da i saa stor Fare? spurgte Cora.

— Hvor stor Faren er, veed kun han, der fremkalder underlige Lyde og udsender dem som Budskaber til Menneskene. Jeg vilde anse mig selv for et slet Menneske, der satte sig op imod hans Villie, dersom jeg krøb i Skjul, naar der lyder saadanne Advarsler gjennem Luften. Endogsaa den svage Sjæl, der tilbringer sine Dage med Sang, føler sig opmandet ved Skriget og er, som han siger, „rede til at gaa i Kampen". Ja, hvis det kun gjaldt en Kamp, saa vidste vi alle, hvad det var, og kunde let komme ud af det; men jeg har hørt, at naar der er saadanne Hyl mellem Himmel og Jord, betyder det en ganske anden Slags Krig!

— Dersom vi ikke have andre Grunde til Frygt, min Ven! end dem, der stamme fra overnaturlige Omstændig-

heder, behøve vi ikke at ængste os synderligt, vedblev Cora med uforstyrret Ro. Er De vis paa, at vore Fjender ikke have opfundet et nyt og sindrigt Middel til at indjage os Skræk med, for at vinde en saa meget desto lettere Sejr?

— Frøken! svarede Spionen, jeg har nu i tredive Aar lyttet til alle Skovens Lyde som den Mand lytter, hvis Liv eller Død beror paa hans Hørelses Skarphed. Jeg lader mig ikke narre, hverken af Pantherens Hvin eller af Spottefuglens Fløjten eller af noget, de djævelske Mingoer kunne finde paa. Jeg har hørt Skoven sukke, ligesom Menneskenes Børn i deres Sorg; atter og atter har jeg lyttet, naar Vindens Musik lød mellem Træernes Grene; jeg har hørt Lynet knittre i Luften ligesom et blussende Baal og set det udsende Gnister og tindrende Flammer — og aldrig har jeg troet at høre Andet end Hans Villie, i hvis Haand al Skabningen staar. Men hverken Mohikanerne eller jeg, som er en ublandet hvid Mand, kan gjøre Rede for det Skrig, der nylig lød; vi tro derfor, at det er et Tegn, der er blevet givet til vort Bedste.

— Hvor besynderligt! udbrød Heyward, idet han tog sine Pistoler paa det Sted, hvor han havde lagt dem, da han traadte ind. Hvad enten det er et Fredstegn eller et Signal til Krig, maa vi ikke lade det uændset. Gaa iforvejen, min Ven! jeg følger efter.

Saa snart man havde forladt Skjulestedet, følte hele Selskabet sig behageligt oplivet ved at ombytte Hulens noget kvalme Atmosfære med den svale Luft, der udgik fra Vandfaldet. Maanen var staaet op og beskinnede allerede hist og her Vandfaldet over deres Hoveder; men Klippens yderste Punkt, paa hvilket de befandt sig, laa endnu i Skygge. Forgjæves sendte de spejdende Blikke over til Bredden for at opdage et eller andet Livstegn, der kunde forklare den pludselige Afbrydelse.

— Her er intet Andet at opdage, hviskede Duncan, end en yndig stille Aften. Hvor megen Pris vilde vi ikke til enhver anden Tid sætte paa saadanne Omgivelser, Cora! Tænk Dem, at De var i Sikkerhed; hvad der nu maaske bidrager til at forøge Deres Skræk, vilde da kun forhøje Nydelsen . . .

— Hør! udraabte Alice.

Opfordringen var unødvendig. For tredie Gang lod den samme Lyd sig høre, som om den steg op fra Flodsengen, og efter at være trængt ud fra Klippernes snævre Grændser hørtes den bølge gjennem Skoven, hvor den hendøde i det Fjerne.

— Veed Nogen her et Navn for saadant et Skrig? spurgte Falkeøje, da den sidste Gjenlyd havde tabt sig i Skovene. Hvis saa er, da tale han; jeg for min Del tror ikke, at det hører hjemme paa Jorden!

— Jeg ser mig i Stand til at betage Dem Deres Skuffelse, sagde Duncan. Jeg kjender meget godt denne Lyd, for jeg har tidt hørt den paa Valpladsen og under Omstændigheder, der ofte indtræde i en Soldats Liv. Det er det rædsomme Skrig, som en Hest udstøder i Dødsangst; det er som oftest Smerte, men undertiden ogsaa Skræk, der afpresser den det. Min Hest er enten bleven et Bytte for Skovens vilde Dyr, eller den ser, i hvilken Fare den er, uden at kunne forebygge den. Inde i Hulen kunde Lyden skuffe mig; men under aaben Himmel kjender jeg den altfor godt til at kunne tage fejl.

Spionen og hans Kammerater hørte paa denne simple Forklaring med den Interesse, der findes hos Mænd, som indbrikke ny Ideer og samtidigt frigjøres for gamle, der have viist sig at være mindre behagelige Gjæster. De to Indianere istemte straks deres betegnende Udbrud: Hju! Jægeren tænkte sig om et Øieblik. Derpaa svarede han:

— Jeg kan ikke benegte Sandheden af Deres Ord, for jeg kjender kun lidt til Heste, uagtet jeg er født paa et Sted, hvor der er nok af dem. Ulvene luske naturligvis om paa Bredderne over deres Hoveder, og de ængstelige Dyr bede da Mennesket om Hjælp, saa godt de formaa. Unkas, — vedblev han i Delawaresproget — spring ned i Kanoen og slyng en Brand ind iblandt det Pak; ellers gjør maaske Frygten hvad Ulvene ikke kunne udrette, og vi ere da uden Heste imorgen tidligt, da det er saa nødvendigt for os at rejse hurtigt.

Den unge Indfødte var allerede stegen ned til Vandet for at adlyde ham, da et langt Hyl opstod paa Flodbredden og hurtigt trængte ind i Skovens Dyb. Det var, som om de vilde Dyr, grebne af en pludselig Skræk, frivilligt

gave Slip paa deres Bytte. Med instinktmæssig Hurtighed veg Unkas tilbage, og atter holdt de tre Skovbeboere Raadslagning i deres hvislende og alvorlige Tone.

— Vi have været ligesom Jægere, der tage fejl af Verdenshjørnerne og ikke have set Solen i flere Dage, sagde Falkeøje, idet han vendte sig bort fra sine Kammerater; nu begynde vi igjen at blive kloge paa vor Kurs, og Stierne ere fri for Tjørne. Sæt Dem i den Skygge, som Maanen kaster fra Bredden hist ovre — den er tættere end Granernes — og lad os afvente, hvad Herren nu maatte beskikke os. Naar De tale, maa De endelig hvisle — skjønt det vilde maaske være nok saa klogt, om hver især for det Første kun underholdt sig med sine egne Tanker.

Spionen talte i en indtrængende Tone, men røbede ikke længer noget Tegn paa Frygt. Hans øjeblikkelige Svaghed var aabenbart forsvunden ved Opklaringen af en Gaade, som hans egne Erfaringer ikke havde kunnet magte, og uagtet han godt følte det Alvorlige i deres virkelige Stilling, var han rede til at møde dens Vanskeligheder med al sin hærdede Naturs Energi. De to Indfødte syntes at være stemte lige saadan; de indtoge Stillinger, hvorfra de formaaede at overskue begge Flodbredderne, medens deres Personer vare unddragne al Jagttagelse. Under saadanne Omstændigheder bød almindelig Klogskab, at Heyward og hans Ledsagerinder anvendte en Forsigtighed, hvorpaa kyndige Folk havde givet Exemplet. Majoren hentede en Bunke Sassafrasblade inde i Hulen og lagde dem i den Klipperevne, som adskilte de to Huler. Søstrene satte sig nu paa Bladene, og her sade de værnede af Klippen mod enhver Art af Skyts. De følte sig ogsaa lindrede ved Forsikkringen om, at ingen Fare kunde nærme sig dem, uden at de bleve advarede. Heyward var posteret saa nær ved sine Ledsagerinder, at han kunde sætte sig i Forbindelse med dem uden at tale synderlig højt; David anbragte efter Skovbeboernes Exempel sin Person mellem Klipperevnerne paa en saadan Maade, at hans uformelige Lemmer ikke længer stødte Øjet.

Saaledes forløb der flere Timer uden yderligere Forstyrrelse. Maanen naaede Issepunktet og sendte sine milde Straaler ned paa de to smukke Søstre, der blundede trygt i hinandens Favn. Duncan skjulte med Coras store Sjal et

Syn, som han saa gjerne fæstede sit Blik ved, og brugte derpaa selv Klippen som Hovedpude. David begyndte at udstøde Lyde, som han med sit fine Øre i vaagen Tilstand vilde have fundet forfærdelige; kort sagt: ingen undtagen Falkeøje og de to Mohikanere kunde beherske deres Døsighed og holde Øjnene aabne. Men disse snilde Beskyttere vaagede med utrættelig Iver og spejdede uafbrudt ud i det Fjerne, dog uden at noget Faretruende frembød sig for deres Blik.

Omsider gik Maanen ned, og en bleg Stribe oven over Trætoppene ved Flodkrumningen ikke langt borte bebudede Dagens Nærmelse. Først da begyndte Falkeøje at røre sig. Han krøb langs med Klippen og vakte Heyward af hans haarde Søvn.

— Nu er det paa Tiden, at vi drage afsted, hviskede han. Væk Damerne og vær rede til at stige ned i Kanoen, naar jeg bringer den til Landingsstedet.

— Har De havt en rolig Nat? sagde Heyward; for mit Vedkommende tror jeg, at Søvnen har faaet Bugt med min Aarvaagenhed.

— Alt er endnu stille som Graven. Vær tavs, men hurtig.

Nu var Duncan fuldstændigt vaagen. Han tog straks Sjalet af de to sovende Kvinder. Cora hævede sit Hoved, som om hun vilde skyde ham tilbage; Alice sagde med sin milde Stemme: Nej, nej, kjære Fader! vi vare ikke forladte; Duncan var med os.

— Ja, kjære Frøken! hviskede den unge Mand; Duncan er her, og saa længe han er i Live, og der er Fare paa Færde, vil han aldrig forlade Dem. Men nu maa De staa op; det er paa Tiden, at vi sætte os i Bevægelse.

Han fik et højst uventet Svar: det bestod i, at den ene Søster udstødte et lydeligt Skrig, og den anden stod, greben af Forfærdelse, oprejst overfor ham. Medens Heyward endnu talte, hørtes der en Mængde saa uhyggelige Hyl, at hans Blod kom i en yderst urolig Bevægelse. Disse Skrig udgik ikke fra noget bestemt Sted, men fra alle mulige Sider. Midt under den djævelske Støj rejste David sin høje Person op, holdt Hænderne for Ørene og udbrød:

— Hvorfra kommer denne disharmoniske Larm? Ere Helvedes Aander slupne løs, siden Mennesket udstøder saadanne Lyde?

Denne uforsigtige Udstilling af hans Person førte til, at der strax blev affyret en halv Snes Rifler paa den modsatte Bred, og Følgen deraf blev, at den ulykkelige Syngemester styrtede bevidstløs om paa den Klippe, hvor han saa længe havde ligget og sovet. Mohikanerne gjengjældte kjækt deres Fjenders skræmmende Hyl. I deres Glæde over Skalas Fald opløftede disse et vildt Triumfskrig. Nu gik det Knald i Knald; men begge Parter vare altfor snilde til at udsætte saa meget som et Lem for de fjendtlige Kugler. Duncan lyttede i den største Spænding efter Aareslagene, da han troede, at deres eneste Frelse nu laa i Flugten. Dog Kanoen var ikke at se nogensteds paa Flodens mørke Vande. Han begyndte at tro, at de vare blevne grusomt forladte af Spionen — da udgik der pludselig et Glimt fra Klippen nedenfor ham, og et vildt Hyl, hvori et Dødsskrig blandede sig, forkyndte, at Dødens Bud, udsendt fra Falkeøjes skjæbnesvangre Vaaben, havde fundet et Offer. Angriberne trak sig nu tilbage, og efterhaanden blev der ligesaa stille som før den pludselige Alarm.

Duncan benyttede Øjeblikket til at hente Skalas Legeme, som han bar ned i den smale Revne, der beskyttede de to Søstre. Efter et Minuts Forløb var hele Selskabet samlet paa dette forholdsvis sikkre Sted.

— Den stakkels Fyr har reddet sin Skalp, sagde Falkeøje, idet han ganske rolig lod sin Haand gaa hen over Davids Hoved; men han er et Bevis for, at et Menneske kan komme til Verden med for meget Mundlæder og for lidt Dømmekraft. Det var jo det rene Vanvid at stille seks Fod Kjød og Blod til Skue for de rasende Vilde paa en nøgen Klippe. Det undrer mig kun, at han er sluppen med Livet.

— Er han ikke død? spurgte Cora med en Stemme, der viste, hvorledes hendes naturlige Angst kæmpede med hendes paatagne Kjækhed. Kunne vi gjøre noget for at hjælpe den stakkels Mand?

— Nej, nej! hans Hjerte banker endnu. Naar han har sovet lidt, vil han komme til sig selv og blive et fornuftigere Menneske, indtil hans Time engang virkelig slaar! svarede Falkeøje, idet han paany skottede til det følesløse Legeme og fyldte sit Krudthorn med beundringsværdig Nøj-

agtighed. — Bær ham ind, Unkas! vedblev han, og læg ham paa Sassafrasbladene. Jo længere hans Blund varer, desbedre for ham, da det er meget uvist, hvor han skal kunne skjule saadan en Krop her paa Klipperne, og Sang bryde Irokeserne sig nu slet ikke om.

— De tror altsaa, at Angrebet vil blive fornyet? spurgte Heyward.

— Kan jeg vel vente, at en Ulv skal tilfredsstille sin Hunger med en Mundfuld? De have mistet en Mand, og naar de lide Tab og ere uheldige med deres Overfald, have de for Skik at trække sig tilbage; men vi have dem snart igjen med ny Midler til at omringe os og faa Skalperne trukne af os. Det Bedste, vi kunne gjøre, er at holde Klippen, indtil Munro kan sende os en Afdeling til Hjælp. Gud give, det maa ske snart og under en Fører, der kjender til Indianernes Skikke!

— De hører, hvad vi kunne vente os, Cora! sagde Duncan, og De veed, at vi have Alt at haabe af Deres Faders Ængstelse og Erfaring. De og Alice maa derfor være saa gode at gaa ind i denne Hule, hvor i det mindste De ville være beskyttede mod vore Fjenders dødbringende Rifler, og hvor De kunne vise vor ulykkelige Kammerat en Omhu, der svarer til Deres milde Natur.

Søstrene fulgte med ham ind i den yderste Hule, hvor David nu begyndte at sukke og saaledes røbe, at hans Bevidsthed vendte tilbage. Derpaa anbefalede Duncan paany den saarede Mand til deres Opmærksomhed og beredte sig til at forlade dem.

— Duncan! sagde Cora med skjælvende Stemme, da han havde naaet Hulens Munding. Han vendte sig om og saae, at hendes Ansigt var bleven ligblegt, at hendes Læber dirrede, og at hun stirrede efter ham med levende Deltagelse. Han ilede ufortøvet tilbage til hende. — Glem ikke, Duncan! vedblev hun, hvor nødvendig Deres Sikkerhed er for vor egen, at en Fader har betroet Dem sit Kjæreste, og hvor meget der beror paa Deres Omhu og Forsigtighed, kort sagt — tilføjede hun, medens det forræderske Blod steg hende helt op i Tindingerne, — hvor kjær De med Rette er Alle, der bære Navnet Munro.

— Dersom noget kunde forøge min Kjærlighed til Livet,

sagde Heyward, idet hans Blik ubevidst fæstede sig paa den tavse Alices ungdommelige Skikkelse: da vilde det være en saa venlig Forsikkring. Vor brave Vært vil sige Dem, at jeg maa tage min Tørn; men vor Opgave er let, den gaar ud paa at holde disse Blodhunde i Skak et Par Timer.

Uden at vente paa Svar skyndte han sig udenfor, hvor han sluttede sig til Spionen og hans Kammerater, der endnu laa beskyttede af den smale Aabning mellem de to Huler.

— Hør, Unkas! sagde Falkeøje, da Heyward kom hen til dem, Du ødsler for meget med Dit Krudt, og Riflens Støden forstyrrer Dit Sigte. Lidt Krudt, ikke for meget Bly og Armen godt udstrakt — dermed afpresser man i Almindelighed en Mingo Dødsskriget, det siger i det mindste min Erfaring! Kom, gode Venner; lad os nu gaa hen og staa paa Lur, for ingen kan sige, naar eller hvor en Makva vil slaa til.

Indianerne begave sig i Stilhed til de vedtagne Poster — Klippevrenner, hvorfra de kunde beherske Adgangen til Foden af Vandfaldet. Midt paa den lille Ø havde nogle faa vantrevne Graner slaaet Rod og dannede et Krat; derhen ilede Falkeøje med en Hjorts Hurtighed, fulgt af den ivrige Duncan. Da Dagen nu var brudt frem, vare de i Stand til at se helt ind i Skoven og skjelne de forskjellige Gjenstande under de mørke Graner.

Da der ikke viste sig Tegn til fornyet Angreb, begyndte Heyward at haabe, at deres Ild havde gjort bedre Virkning, end de havde antaget, og at deres Fjender vare blevne slaaede eftertrykkeligt tilbage. Dette yttrede han til sine Kammerater; men Falkeøje svarede, idet han vantro rystede paa Hovedet:

— De veed ikke, hvordan en Makva er, dersom De tror, at han saa let lader sig slaa tilbage uden at faa en eneste Skalp. Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Hylet imorges udgik fra et halvt Hundrede Stykker af det Pak, og de kjende vor Styrke og Stilling altfor godt til at give tabt saa snart. Men se engang! Jeg vil aldrig være ærlig, om de infame Slyngler ikke komme svømmende der og have været heldige nok til at træffe det rette Punkt af vor Ø. Tag Dem i Agt, Mand! eller Haaret vil være

pustet bort fra Deres Hjerneskal, saa hurtigt som man kan vende en Kniv!

Heyward løftede sit Hoved lidt og saae hvad han med Rette betragtede som et Vidunder af Dristighed og Færdighed. Floden havde bortskyllet Randen af Klippen, saa at Vandfaldets øverste Afdeling blev mindre brat, end det sædvanligvis er. Endel af deres rasende Fjender havde da styrtet sig i Strømmen og svømmede ned ad den, vel vidende, hvor let en Adgang de, saafremt de vare heldige, paa Spidsen af Øen vilde have til deres udkaarne Offre. Da Falkeøje havde talt ud, saas fire Menneskehoveder at titte frem over fire løsrevne Træstammer, de vare drevne ned ad Floden, og som rimeligvis, idet de havde sat sig fast paa disse nøgne Klipper, havde givet de Vilde Ideen til dette ovelige Foretagende. Lidt efter saae man en femte Skikkelse glide ned over Vandfaldets grønne Rand, lidt fra Øens Udkant. Den Vilde kæmpede voldsomt for at komme i Retning med Øen. Allerede udrakte han Armen, for at en af hans Kammerater kunde tage ham i Haanden, — da blev han bortreven af Hvirvelen og styrtede ned i Dybet. Man hørte kun et eneste vildt, fortvivlet Skrig, hvorpaa Alt igjen blev stille som i Graven.

Den ædelmodige Duncan vilde ile den Ulykkelige til Hjælp; men den urokkelige Falkeøje holdt ham straks tilbage med sin Jernhaand.

— Vil De bringe den visse Død over os ved at fortælle Mingoerne, hvor vi ere? spurgte Spionen i en barsk Tone. Der sparede vi et Skud Krudt, og Ammunition er ligesaa kostbar for os som Aandedrættet for en hidset Hjort! Kom frisk Krudt paa Panden — det gamle er blevet fugtigt af Vandfaldet — og hold Dem færdige til at kæmpe Mand imod Mand, medens jeg fyrer paa det Rak.

Han stak Fingrene i Munden og gav sine Kammerater Tegn ved en lang, skingrende Fløjten. Disse besvarede øjeblikkelig Signalet. I det samme saae Duncan pludseligt et Par Hoveder vise sig over de omtalte Træstammer i Vandet; men de forsvandt ligesaa hurtigt igjen. I det næste Øjeblik blev han opmærksom paa en sagte Lyd bag ved sig. Han vendte sig da om og saae Unkas liste sig hen imod ham. Falkeøje tiltalte ham i Delawaresproget, hvor-

paa den unge Høvding indtog sin Stilling med stor Forsigtighed og urokkelig Koldblodighed.

Straks efter udstødte han sagte, men paa en udtryksfuld Maade, Indianerskriget „Hju!"

— Jeg ser dem, min Dreng, jeg ser dem! udbrød Falkeøje; de samle sig for at stige herop, ellers vilde de holde deres røde Rygge nede under Træstammerne. Naa, lad dem det, tilføjede han, idet han undersøgte sin Riffel; den forreste kan være vis paa at miste Livet, om det end skulde være Montcalm selv!

I det samme lød der atter en skrækkelig Hylen fra Skovene, og paa dette Tegn sprang fire Vilde frem fra deres Skjul under Drivtømmeret. Heyward følte den mest brændende Lyst til at ile dem i Møde; men da han saae, hvor roligt Unkas og Falkeøje stode, holdt han sig tilbage. Da deres Fjender vare komne paa tilstrækkelig nært Hold, skød Falkeøje. Den forreste Indianer sprang ivejret som et anskudt Dyr og styrtede paa Hovedet ned i en af Klipperevnerne.

— Saa, Unkas! raabte Spionen, idet han trak sin lange Kniv, og hans skarpe Øjne lynede af Kampiver, — tag Du nu den bageste af det hylende Pak paa Din Samvittighed; de to andre skulle nok faa deres Rest.

Den unge Indianer adlød, og nu var der kun to Fjender tilbage. Heyward havde givet Falkeøje den ene af sine Pistoler, og de styrtede nu begge ned ad en lille Skraaning og imod Mingoerne. De affyrede deres Pistoler i samme Øjeblik, men begge uden Held.

— Tænkte jeg det ikke nok? og sagde jeg det ikke nok? mumlede Spionen og kastede med Foragt det lille Skydevaaben hen over Vandfaldet. Kom nu kun, I blodtørstige Helvedeshunde! Her skulle I faa at gjøre med en ublandet hvid Mand!

Aldrig saa snart havde han udtalt disse Ord, førend han stod Ansigt til Ansigt med en Vild af kæmpestor Bygning og af et skrækkeligt Udseende. I samme Øjeblik kom Duncan i Haandmænge med en anden. Med stor Behændighed greb Falkeøje og hans Modstander hinandens højre Arm, der holdt den farlige Kniv i Haanden. I næsten et Minut stirrede de hinanden ind i Øjet og prøvede gjensidigt deres Musklers Kraft. Omsider sik den hvide Mands sejge Sener

Bugt med den Indfødtes mindre øvede Lemmer, og Spionen stødte sin Kniv i sin Fjendes blottede Bryst. Imidlertid havde Heyward udholdt en endnu haardere Kamp. Hans lille Sabel bemægtigede Indianeren sig straks. Da han ikke besad noget andet Forsvarsmiddel, beroede hans Redning nu udelukkende paa hans Legemsstyrke og Handlekraft. Han stod ikke tilbage i nogen af disse Henseender; men han havde her truffet paa en Fjende, der fuldstændigt var hans Ligemand. Heyward var dog heldig nok til snart at afvæbne sin Modstander, hvis Kniv faldt ned paa Klippen, og fra dette Øjeblik førte man en fortvivlet Kamp om, hvem der skulde kaste den anden ud over den svimlende Højde og ned i en af de nærmeste Afgrunde. Jo længere de kæmpede, desto mere nærmede de sig Klippekanten, hvor den sidste afgjørende Kamp maatte komme til at staa. Hver af de Stridende opbød al sin Kraft, og Følgen blev, at de begge snublede paa Afgrundens Rand. Heyward følte, at Indianeren greb ham om Struben, og saae det afskylige Smil, som den Vilde satte op, idet han haabede, at hans Fjende skulde komme til at dele Skjæbne med ham. Pludseligt begyndte Duncans Kræfter at aftage, og han følte alle Dødsangstens Kvaler. I dette yderste Øjeblik viste en rød Haand og en blinkende Kniv sig for ham. Mingoen gav Slip, thi Blodet strømmede fra de overskaarne Sener i hans Haandled; men Duncan blev dragen tilbage af den unge Mohikaners frelsende Arm, medens hans Modstander sank ned i Afgrundens Dyb, hvorfra han aldrig skulde vende tilbage.

— Dæk Jer! raabte Falkeøje, der netop da havde faaet Bugt med sin Fjende; for Himlens Skyld, dæk Jer! Vi ere kun halvt færdige!

Unkas udstødte et Triumfskrig. Fulgt af Duncan, steg han opad den samme Skraaning, ad hvilken han var ilet ned til Kampen, og søgte Ly blandt Klipper og Krat.

Ottende Kapitel.

Falkeøje havde ikke uden Grund udstødt sit advarende Raab. Under den blodige Kamp havde de Indfødte paa den

modsatte Bred afholdt sig fra at skyde, af Frygt for, at de skulde ramme deres Egne; men saa snart Kampen var til Ende, istemte de atter et Hyl, og umiddelbart derefter sendte de i afmægtigt Raseri en Salve ind over Øen, som om de vilde hevne sig paa den uskyldige Skueplads for det skjæbnesvangre Stævne.

Tsjingatsjguk, der under Kampen havde hævdet sin Stilling med urokkelig Fasthed, gjorde øjeblikkelig Gjengjæld med sin Riffel. Da Sønnens Triumfskrig naaede hans Øre, svarede han kun med et eneste glad Tilraab, hvorefter han paany brugte sin Riffel med utrættelig Iver. Paa den Maade henilede der mange Minuter med Lynets Snarhed; snart udsendte Angribernes Rifler hele Ladninger, snart lød der blot et enkelt plaffende Skud. Klipperne, Træerne og Krattet rundt om de Belejrede bleve sønderrevne paa mange Steder; men det Sted, hvor de havde søgt Dækning, var saa fortrinlig skikket til dette Brug og blev saa godt forsvaret, at David hidtil havde været den eneste Lidende i den lille Flok.

— Lad dem kun brænde løs, saa meget de lyste, sagde den uforfærdede Falkeøje, medens den ene Kugle efter den anden peb forbi det Sted, hvor han laa i Læ; der vil blive en hel Del Bly at samle op, naar den Historie er forbi, og jeg tænker, at de Slyngler ville have faaet nok af den Fornøjelse, førend disse gamle Stene bede om Naade! Hør, Unkas, Du spilder dit Krudt, min Dreng! ved at lade for stærkt. Jeg har før sagt Dig, at paa den Maade kan Riflen let støde og Du skyde fejl; men Mingoerne ere sejglivede, og vi maa snart se at faa gjort Kaal paa dem.

Over den unge Mohikaners stolte Træk udbredte der sig et Smil, som viste, at han forstod det engelske Sprog og Spionens Mening; men han undskyldte sig ikke.

— Jeg kan ikke tillade Dem at beskylde Unkas for Mangel paa Dygtighed, sagde Duncan; han har frelst mit Liv med Fare for sit eget og erhvervet sig en Ven, der aldrig vil behøve at blive mindet om den Gjæld, hvori han staar.

Unkas rejste sig halvt op og rakte Heyward sin Haand. Heyward rakte ham sin til Gjengjæld, og de vekslede Blikke, der bragte Majoren til at glemme, at han havde en Vild for sig. Falkeøje betragtede dem venligt.

— Livet, sagde han, er noget, som Venner tidt skylde hinanden her i Skovene. Jeg tror nok, at jeg før har gjort Unkas en saadan Tjeneste, og jeg husker meget godt, at han ikke færre end fem Gange har staaet imellem mig og Døden: tre Gange overfor Mingoerne, een Gang, da vi sejlede over Horikansøen, og . . .

— Det Skud var usædvanlig godt rettet! udbrød Duncan, idet han uvilkaarligt veg tilbage for en Kugle, der ramte Klippen lige ved Siden af ham.

Falkeøje tog det uformelige Stykke Metal i sin Haand, undersøgte det og sagde, idet han rystede paa Hovedet: En faldende Kugle bliver aldrig flad — ja, var den kommen ned fra Skyerne, saa kunde det være sket!

Men Unkas stod netop og pegede med sin Riffel op imod et Punkt, hvor Gaaden øjeblikkeligt løstes. Næsten lige overfor deres Stilling, paa den højre Flodbred, voksede der en knuddret Eg, der, idet den søgte ud i det Fri, havde bøjet sig saa langt frem, at dens øverste Gren hang ud over den Arm af Floden, der randt nærmest ved dens egen Bred. Blandt de øverste Blade, der med Nød og Neppe skjulte de knastede og vantrevne Grene, sad der en Vild, som dels skjultes af Træets Stamme, dels var synlig. Han syntes at se ned paa Rejseselskabet for at opdage, hvad Virkning hans forræderske Skud havde gjort.

— Disse Djævle stige jo formeligt til Himmels for at ødelægge os, sagde Falkeøje. Hold Øje med ham, min Dreng! indtil jeg har taget Sigte med min „Hjortedræber", saa ville vi skyde paa ham hver fra sin Side.

Unkas skød ikke, førend Spionen gav Signalet. Riflerne glimtede, Blade og Bark af Egen fløj om i Luften og spredtes for Vinden; men Indianeren besvarede deres Angreb med en drillende Latter og sendte dem til Gjengjæld endnu en Kugle, der rev Huen af Falkeøjes Hoved. Atter brød de vilde Hyl frem fra Skovene, og Kugleregnen peb over de Belejredes Hoveder, ligesom for at drive dem hen til et Punkt, hvor de let kunde blive Offre for den Kriger, der havde besteget Træet.

— Her maa der passes paa! sagde Spionen, idet han saae sig om med spejdende Blik. Unkas, kald paa Din

Fader! vi trænge til alle vore Vaaben for at faa den snedige Usling ned fra Træet.

Unkas gav straks Tegnet, og inden Falkeøje havde faaet sin Riffel ladet paany, var Tjingatsjguk hos dem. Da Sønnen havde udpeget deres farlige Fjendes Stilling for den erfarne Kriger, lød det sædvanlige Udraab: „Hju!" fra dennes Læber; men han lod sig iøvrigt ikke mærke med nogen som helst Forbavselse eller Uro. Falkeøje og Mohikanerne talte et Øjeblik alvorligt sammen i Delawaresproget, hvorpaa de atter begave sig til deres Poster for at udføre den Plan, som de saa hurtigt havde udtænkt.

Krigeren i Egetræet havde vedligeholdt en uafbrudt, men virkningsløs Ild fra det Øjeblik, da han var bleven opdaget. Hans Sigte forstyrredes af hans aarvaagne Fjender, hvis Rifler øjeblikkeligt rettedes mod enhver Legemsdel, som han lod være udsat. Endnu faldt dog hans Kugler ned iblandt Dens Forsvarere. Heywards Uniform, der gjorde ham mere kjendelig, blev flænget flere Gange, og een Gang randt der Blod fra et let Saar i hans Arm.

Gjort kjæk ved sine Fjenders lange og taalmodige Aarvaagenhed, forsøgte Huronen at tage et bedre og mere skjæbnesvangert Sigte. Mohikanernes skarpe Blik opdagede imidlertid, at han uforsigtigvis lod sine Ben komme til Syne gjennem de spredte Blade nogle faa Tommer fra Træets Stamme. Deres Skud faldt paa een Gang, og idet den Vilde sank ned paa sit saarede Ben, kom en Del af hans Legeme til Syne. Hurtig som et Lyn benyttede Falkeøje sig af denne Fordel og sendte et Skud op i Toppen af Egetræet. Bladene kom i en stærk Bevægelse, den farlige Riffel faldt ned fra den dominerende Højde, og efter at den Vilde et Øjeblik havde kæmpet forgjæves, svingede hans Skikkelse frem og tilbage i Vinden, medens han fortvivlet klyngede sig til en nøgen Gren.

— Vær saa barmhjertig at give ham et Skud til! sagde Duncan, der gysende vendte sig bort efter at have set et Medmenneske stedt i en saa usigelig Nød.

— Nej, ikke et Korn! svarede Falkeøje; Døden er ham vis nok, og vi have ikke noget Krudt at undvære, for Kampe med Indianerne vare undertiden flere Dage ad Gangen: det

gjælder deres Skalpe eller vore! og Skaberen har udrustet os med en naturlig Lyst til at beholde Huden paa Hovedet.

Mod denne ubøjelige Moral, der støttedes af aabenbare Kjendsgjerninger, var der ikke noget at indvende. Nu ophørte Hylene fra Skoven atter, Skydningen ligeledes, og Alles Blikke, Venners som Fjenders, fæstede sig paa den ulykkelige Stakkel, der svævede mellem Himmel og Jord. Tre Gange bevægede Medlidenheden Falkeøje til at lægge an; men af Klogskab sænkede han hver Gang Riffelen igjen. Tilsidst sank Huronens ene Haand mat ned ad hans Side. Da sendte Falkeøje ham øjeblikkeligt en Kugle, og det afsjælede Legeme faldt ned i Floden, der førte det bort med sig.

Atter lød der et Hyl fra Skoven, og derpaa blev Alt stille. Falkeøje rystede igjen paa Hovedet, denne Gang ad sin egen midlertidige Svaghed. Tilsidst gav han endog sin Misfornøjelse med sig selv Luft i Ord:

— Det var det sidste Skud Krudt i mit Horn og den sidste Kugle i min Taske, og det var altsaa at bære sig ad som en Dreng! sagde han. Hvad gjorde det til Sagen, om han faldt levende eller død ned fra Klippen? han vilde lige snart være uden Følelse. Gaa nu ned til Kanoen, Unkas! og hent det store Krudthorn; det indeholder alt det Krudt, vi have tilbage, og vi behøve det lige til det sidste Korn, dersom jeg kjender Mingoerne ret.

Den unge Mohikaner gjorde som man bød ham. Spionen stod misfornøjet og rystede sit Krudthorn. I denne lidet tilfredsstillende Sysel blev han snart forstyrret ved et lydeligt Udraab af Unkas. Dette lød, endogsaa i Heywards uøvede Øren, som en Melding af en eller anden ny Ulykke. Greben af Frygt for den kostbare Skat, han havde efterladt i Hulen, rejste den unge Mand sig hurtigt op uden at ændse den Fare, som han herved udsatte sig for. Ligesom drevne af en fælles Beslutning, fulgte hans Kammerater hans Exempel og ilede alle tre hen til Klipperevnen med en Hurtighed, der gjorde Fjendens Ild aldeles uskadelig. Det usædvanlige Skrig havde lokket begge Søstrene saa vel som den saarede David ud fra deres Tilflugtssted, og i et Nu opdagede hele Selskabet, hvad der havde bragt den ellers saa rolige Indianer ud af Ligevægt.

Ikke langt fra Klippen saae de deres lille Baad drive

hen imod den rivende Strøm paa en Maade, der viste, at den styredes af en skjult Fører. Saa snart dette uvelkomne Syn frembød sig for Spionens Blik, lagde han uvilkaarligt sin Riffel an; men Flintstenens Gnister frembragte ikke noget Knald.

— Det er for sildigt! udbrød Falkeøje, idet han bittert skuffet sænkede sit unyttige Skydevaaben; Slyngelen er naaet ud paa Strømmen, og selv om vi havde Krudt, kunde vi neppe sende Kuglen hurtigere afsted, end han gaar.

Huronen løftede nu sit Hoved op over den beskyttende Kano, og medens den hurtigt gled ned ad Strømmen, vinkede han med Haanden og udstødte et Raab, der var et vel bekjendt Tegn paa, at han havde havt Held med sig. Hans Raab blev inde fra Skoven besvaret med et Skrig og en Latter, der vare saa drillende og hoverende, som om et halvt Hundrede Djævle hyle de af Glæde over en kristen Sjæls Fortabelse.

— Ja, I maa nok le, I Djævelens Børn! sagde Spionen, idet han satte sig paa et fremspringende Klippestykke; for de tre bedste Rifler her i disse Skove ere nu ikke mere værd end tre Kongelysstengler eller de Horn, som en Hjort kastede ifjor.

— Hvad er der at gjøre? spurgte Heyward, der først var bleven noget modfalden, men nu fattede et mere mandigt Sind; hvad skal der blive af os?

Falkeøje svarede kun ved at bevæge sin Finger rundt om sin Isse paa en saadan Maade, at Ingen kunde misforstaa Betydningen deraf.

— Nej, saa fortvivlet staar det da heller ikke til med os! udbrød Heyward. Huronerne ere her ikke endnu; vi kunne benytte Hulerne; vi kunne modsætte os deres Landing.

— Hvormed? spurgte Spionen koldblodigt. Maaske med Unkas's Pile eller med Kvindetaarer? Nej, nej, De er ung, rig og har mange Venner, og saa veed jeg nok at det er tungt at dø; men — her kastede han et Blik paa de to Mohikanere — lad os huske, at vi ere ublandede hvide Mænd, og lad os lære disse Skovens Indfødte, at hvidt Blod kan udgydes ligesaa frejdigt som rødt, naar den bestemte Tid er kommen.

Duncan vendte sig hurtigt om i den Retning, som Spionens Blik angav, og læste i Indianernes Adfærd en

Stadfæstelse paa det, han mest frygtede. Tsjingatsjguk havde med værdig Holdning taget Plads paa et andet Klippestykke. Han havde allerede lagt sin Kniv og Tomahavk til Side og var i Færd med at tage Ørnefjeren af sit Hoved og glatte sin enlige Haartot, for at den kunde gjøre sin sidste Tjeneste. Hans Ansigt var roligt, men tankefuldt, og det vilde Udtryk, der under Kampen havde været i hans Øjne, gav efterhaanden Plads for et Udtryk, der svarede bedre til den Forandring, som han ventede at der om faa Øjeblikke vilde foregaa med ham.

— Vor Stilling er ikke, kan ikke være saa haabløs! udbrød Duncan. I selve dette Øjeblik kan der være Hjælp ved Haanden. Jeg ser ingen Fjender; de ere blevne kjede af en Kamp, hvori de vove saa meget og have saa lidt Udsigt til at vinde.

— Det kan vare et Minut, men det kan ogsaa gjerne vare en Time, førend disse snedige Slanger liste sig ind paa os, og det ligner dem op ad Dage at ligge her og høre hvad vi sige i dette Øjeblik, sagde Falkeøje; men komme gjøre de, og det saaledes, at vi ikke have noget at haabe mere. — Tsjingatsjguk, sagde han derpaa i Delawaresproget, min Broder! vi have kæmpet sidste Gang ved hinandens Side, og Makvaerne ville triumfere, naar de have dræbt den mohikanske Viismand og det blege Ansigt, hvis Øjne kunde gjøre Nat til Dag og bringe Skyerne til at staa i Eet med Vandenes Taage.

— Lad Mingoernes Kvinder græde over deres Faldne! svarede Indianeren med karakteristisk Stolthed. Mohikanernes Store Slange har sammenrullet sig i deres Vigvammer og forgiftet deres Sejr med Graad af Børn, hvis Fædre ikke ere vendte hjem. Siden Sneen smeltede, have elleve Krigere ligget skjulte langt fra deres Fædres Grave, og naar Tsjingatsjguks Tunge tier, kan Ingen sige, hvor de ere at finde. Lad dem drage den skarpeste Kniv og svinge den hurtigste Tomahavk, thi deres bitreste Fjende er i deres Hænder. Unkas, øverste Gren af en ædel Stamme, sig til disse Krystere, at de maa skynde sig, ellers ville deres Hjerter blive bløde, og de ville blive forvandlede til Kvinder.

— De lede blandt Fiskene efter deres Døde! svarede den unge Høvding med sin bløde og sagte Stemme. Huronerne svømme afsted med de slimede Aal; de falde ned fra

Egene som Frugt, der er færdig til at spises, og Delawarerne le!

— Ja vist! mumlede Spionen, der med den største Opmærksomhed havde lyttet til de Indfødtes særegne Tale; de have bragt deres indianske Blod i Kog og ville snart udæske Makvaerne til at gjøre det hurtigt af med dem. Jeg for min Del, der er en ublandet hvid Mand, bør dø som det sømmer sig for min Farve, uden spottende Ord i min Mund og uden Bitterhed i Hjertet.

— Hvorfor dø? sagde Cora, idet hun nærmede sig henne fra det Sted paa Klippen, til hvilket en naturlig Skræk hidtil havde fængslet hende. Vejen er aaben til alle Sider; flygt til Skovene og paakald Guds Hjælp! Il bort, brave Mænd, vi skylde Dem allerede altfor meget; lad os ikke længere drage Dem med ind i vor ulykkelige Skjæbne.

— De kjender kun lidt til Irokesernes Snedighed, Frøken! dersom De tror, at de have ladet Vejen til Skoven ligge aaben, svarede Falkeøje. Straks efter tilføjede han dog: Sandt nok, Strømmen kunde snart bringe os udenfor deres Riflers Skudvidde og deres Stemmers Rækkevne.

— Saa prøv Floden. Hvorfor ville De tøve og forøge Antallet af vore ubarmhjertige Fjenders Offre?

— Hvorfor? svarede Spionen og saae sig stolt om; fordi det er bedre for en Mand at dø i Fred med sig selv end at leve plaget af en ond Samvittighed! Hvad kunde vi svare Munro, naar han spurgte os, hvor og hvorfor vi havde forladt hans Børn?

— Gaa til ham og sig, at De har forladt dem, fordi de have sendt Dem for at bede ham ile dem til Hjælp, svarede Cora, der i sin ædle Iver traadte nærmere hen til Spionen, — at Huronerne slæbe dem ind i de nordlige Ødørkener, men at de ved Aarvaagenhed og Hurtighed endnu kunne reddes. Skulde hans Hjælp alligevel efter Guds Villie komme for sildigt, da bring ham — vedblev hun, idet hendes Stemme efterhaanden sagtnede, indtil den næsten syntes kvalt — en hjertelig Hilsen fra hans Døttre; sig ham, at de velsignede ham og bad for ham i deres sidste Stund, og bed ham om ikke at begræde deres tidlige Død, men med en Kristens ydmyge Tillid at imødese vor Gjenforening hisset.

Spionens haarde, vejrslagne Træk bar Præg af en stærk Sindsbevægelse, og da hun havde talt til Ende, sad han med Haanden under Kinden, som en Mand, der grundede dybt over hendes Ord.

— Der er Mening i den Tale! udbrød han tilsidst, og kristelig er den ogsaa; hvad der kunde været ret og rimeligt gjort af en Rødhud, kan godt være syndigt handlet af en Mand, der ikke kan undskylde sin Uvidenhed med sit blandede Blod. Tsjingatsjguk! Unkas! høre I, hvad den mørkøjede Kvinde siger?

Han talte nu i Delawaresproget og i en rolig, men dog bestemt Tone. Den ældre Mohikaner hørte paa ham med dyb Alvor og syntes at lægge sig hans Ord paa Hjerte. Efter at have betænkt sig et Øjeblik tilkjendegav han sit Bifald ved at slaa med Haanden og sagde paa Engelsk: „Godt!" idet han lagde sin Folkestammes ejendommelige Eftertryk paa Ordet. Nu satte Krigeren atter sin Kniv og sin Tomahavk i sit Bælte og gik taus hen til den Side af Klippen, der mindst kunde ses fra den fjendtlige Bred. Her standsede han et Øjeblik og pegede paa en betydningsfuld Maade ned imod Skovene. Efter at han i sit Modersmaal havde sagt nogle Ord, der betegnede, hvilken Vej han agtede at tage, sprang han i Vandet og forsvandt.

Spionen dvælede lidt for at henvende nogle Ord til den ædelmodige unge Pige, der aandede riere, da hun saae, at hendes Indvendinger havde baaret Frugt.

— Ungdom og Visdom følges dog undertiden ad, sagde han. Hvad De har sagt, er klogt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Dersom De blive førte ind i Skovene — det vil sige: de, der for en Tid blive skaanede — saa bræk Kvistene paa Buskene af, idet De komme forbi, og gjør Deres Forspor saa brede som muligt. Dersom dødelige Øjne kunne se Dem, da stol paa, at De har en Ven, der før vil følge Dem til Jordens Ende end forlade Dem.

Han trykkede Cora venligt i Haanden og greb sin Riffel; men efter at han derpaa havde betragtet den med sørgmodigt Blik, gjemte han den ombyggeligt og steg saa ned til det Sted, hvor Tsjingatsjguk nylig var forsvunden. Han tøvede et Øjeblik. Derpaa saae han sig sørgmodigt om og tilføjede i en bitter Tone: Havde Krudtet holdt ud, vilde vi

aldrig være blevne ramte af denne Skjændsel! — Saa kastede han sig i Floden, Bølgerne lukkede sig over hans Hoved, og han var heller ikke at se mere.

Alles Blikke vendte sig nu mod Unkas, der koldblodigt stod og lænede sig til Klippen. Efter et Ophold pegede Cora paa Floden og sagde:

— Dine Venner ere ikke blevne sete og ere efter al Rimelighed nu i Sikkerhed. Er det ikke paa Tiden, at Du følger efter?

— Unkas bliver! svarede den unge Mand paa Engelsk i en rolig Tone.

— For at forøge vort Fangenskabs Rædsler og formindske vor Udsigt til Befrielse? Gaa, ædle unge Mand! vedblev Cora, idet hun slog Øjnene ned for Mohikanerens Blik og maaske uvilkaarligt følte, hvilken Magt hun havde over ham; gaa, som jeg har sagt, til min Fader som det fortroligste af mine Bud. Bed ham betro Dig Midlerne til at kjøbe hans Døttre fri. Det er mit Ønske, min Bøn, at Du gaar!

Den unge Høvdings rolige Blik forvandlede sig til et mørkt; men han betænkte sig ikke længere. Med lydløse Trin gik han over Klippen og kastede sig i den oprørte Flod.

Disse tilsyneladende heldige Beslutninger vare alle blevne tagne i nogle faa Minuter af den saa kostbare Tid. Efter at have kastet et sidste Blik paa Unkas, vendte Cora sig om og sagde med skjælvende Stemme til Heyward:

— Jeg har hørt Dem omtale som en udmærket Svømmer, Duncan! Følg altsaa det Exempel, som disse tro og ærlige Mennesker have givet.

— Forlanger Cora virkelig det af sin Beskytter? spurgte den unge Mand med et sørgmodigt og bittert Smil.

— Her er ikke Stedet til ørkesløse Spidsfindigheder, svarede hun; Øjeblikket kræver, at enhver gjør sin Pligt. Os kan De ikke mere være til Nytte her; men Deres kostbare Liv kan bevares for andre Venner, der staa Dem nærmere.

Han svarede ikke, men kastede et sørgmodigt Blik paa Alice, der som et hjælpeløst Barn klyngede sig til hans Arm.

Cora syntes at kæmpe med en bitter Smerte. Derpaa sagde hun:

— Betænk, at det Værste, der kan tilstøde os, er

Døden — en Tribut, som enhver maa betale, naar det behager Forsynet.

— Der gives Onder, som ere værre end Døden, svarede Duncan med en noget barsk Stemme og ligesom ærgerlig over hendes indstændige Bønner, — men som maaske kunne forebygges af en Mand, der er rede til at dø for Dem.

Cora bad ham ikke mere, men indhyllede sit Ansigt i sit Sjal og drog den næsten bevidstløse Alice med sig ind i den anden Hules inderste Afkrog.

Niende Kapitel.

— Huronerne lade sig ikke se, sagde Duncan til David, der endnu ikke var kommen sig af det bedøvende Slag, han havde faaet; lad os skjule os i Hulen og overlade Resten til Forsynet.

— Jeg husker, at jeg i Forening med to elskværdige Piger opløftede min Stemme til Lov og Pris, svarede den forvirrede Syngemester; men siden den Tid er jeg bleven hjemsøgt med en haard Straf for mine Synder. Jeg er bleven plaget af vaagen Søvn, og skurrende Lyde have sønderrevet mine Ører, saa jeg næsten troede, at Tidens Fylde var kommen, og at Naturen havde glemt sin Harmoni.

— Stakkels Mand! Deres egen yderste Dag synes ganske vist at være nær forhaanden, men mand Dem nu op og følg mig. Jeg skal føre Dem til et Sted, hvorfra alle andre Lyde end Deres egen Psalmesang ville være udelukkede.

— Der er Melodi i Fossens Fald, og mange Vandes Brusen er liflig for den menneskelige Sands! sagde David, idet han adspredt holdt sig for Panden. Er Luften ikke endnu fuld af rædsomme Hyl, som om de Fordømtes løsslupne Aander . . .

— Nej, nu er d e t forbi, afbrød Heyward ham utaalmodigt, og jeg haaber til Gud, at de, der opløftede Hylene, ogsaa ere forsvundne. Alt undtagen Vandet er stille og fredeligt. Gaa derfor ind hvor De kan frembringe de Toner, som det er Deres Lyst at høre.

David smilede sørgmodigt, men dog med et forbigaaende

Glimt af Tilfredshed, ved denne Hentydning til hans højt elskede Kald. Han tøvede ikke længere med at lade sig føre til et Sted, der lovede hans mishandlede Ørefands en saa ublandet Nydelse, og traadte, støttet paa Heywards Arm, ind ad Hulens snevre Aabning. Majoren lukkede derpaa Indgangen med en Bunke Sassafras. Indenfor dette noget skrøbelige Værn anbragte han de af Skovbeboerne efterladte Tæpper, saaledes at de formørkede den indre Ende af Hulen; Yderenden derimod sik et svagt Lysskjær fra den Kløft, hvorigjennem den ene Flodarm løb.

— Jeg hylder ikke den Grundsætning, ifølge hvilken de Indfødte under tilsyneladende fortvivlede Omstændigheder give efter uden Kamp, sagde han, medens han var sysselsat paa den omtalte Maade; vort eget gamle Ord: „Saa længe der er Liv, er der Haab" er mere trøsteligt og langt mere efter en Soldats Sind. Dem behøver jeg ikke at trøste, Cora: Deres Kjækhed og klare Forstand ville lære Dem, hvad der sømmer sig for Deres Kjøn; men kunne vi ikke tørre Deres Søsters Taarer?

— Jeg er nu roligere, meget roligere, Duncan! sagde Alice, idet hun løsrev sig fra sin Søsters Favn og tvang sig til at smile gjennem Taarer. Paa dette hemmelige Sted kunne vi udentvivl være ganske trygge! vi ville haabe Alt af de ædle Mænd, der vove saa meget for vor Skyld.

— Nu taler vor elskværdige Alice som Munros Datter! udbrød Heyward, idet han standsede for at trykke hendes Haand, medens han gik hen imod den ydre Indgang til Hulen. Med to saadanne Exempler paa Mod for Øje maa en Mand blues ved at vise sig anderledes end som en Helt.

Derpaa satte han sig midt i Hulen, idet han greb krampagtigt om sin Pistol, medens hans mørke Blik vidnede om hans fortvivlede Beslutning. — Dersom Huronerne komme, mumlede han, ville de neppe kunne tage vor Stilling saa let, som de tro. — Derpaa støttede han sit Hoved mod Klippen og syntes taalmodig at oppebie Udfaldet, skjønt hans Blik uroligt søgte den aabne Adgang til deres Ly.

Der indtraadte nu en dyb, næsten aandeløs Tavshed. Den friske Morgenluft var trængt ind i Hulen og indvirkede efterhaanden paa de Rejsendes Stemning. Haabet begyndte at indfinde sig; men de følte alle Ulyst til at yttre For-

ventninger, som det næste Øjeblik saa gruſomt kunde tilintetgjøre.

David dannede den eneſte Undtagelſe herfra. Et Lysglimt fra Aabningen gik hen over hans blege Anſigt og faldt paa den lille Bog, hvis Blade han nu paany var i Færd med at vende, ſom om han ledte efter en Sang, der bedre paſſede til deres nuværende Forfatning end nogen, hans Øje hidtil var faldet paa. Omſider lod det til, at hans taalmodige Flid havde fundet ſin Belønning; thi uden Forklaring eller Undſkyldning udtalte han højt og lydeligt Ordene „Den Wight", aflokkede ſin Stemmepibe nogle lange, ſmeltende Toner og præluderede derpaa med ſin egen herlige Stemme til den Sang, hvis Navn han havde angivet.

— Kunde dette ikke let blive farligt? ſpurgte Cora, idet hun med ſine mørke Øjne ſaae paa Major Heyward.

— Den ſtakkels Fyrs Stemme er altfor ſvag til at kunne høres ved Siden af Vandfaldet, lød Svaret. Lad ham kun give efter for ſin Lyſt, da det kan ſke uden Fare.

— „Den Wight"! gjentog David med den Værdighed, hvormed han ſaa længe havde været vant til at dæmpe ſine Elevers Hviſken. Det er en prægtig Melodi, og Ordene ere meget højtidelige; den Sang bør ſynges med tilbørlig Andagt!

Som han ſang allerbedſt, lød der et gjennemtrængende Hvin, der ſtraks kvalte hans Stemme.

— Vi ere fortabte! udbrød Alice og kaſtede ſig paany i Coras Arme.

— Nej, ikke endnu! ſvarede den uforfærdede Heyward; Lyden kom fra Øens Midte og blev fremkaldt ved Synet af deres døde Kammerater. Vi ere endnu ikke opdagede, og der er fremdeles Haab.

Hvor ringe Udſigt der end var til at undkomme, vare Duncans Ord dog ikke ſpildte, thi de ſtyrkede Søſtrenes Modſtandskraft i den Grad, at de oppebiede Udfaldet i Tavshed. Efter det første Hyl fulgte et nyt, og ſnart hørte man Stemmer lyde fra det højeſte til det laveſte Punkt paa Øen. Nogle raabte nede fra Bredden op til deres Kammerater og fik Svar oppe fra Højderne.

Midt under al denne Larm opløſtedes der et Triumfſkrig nogle faa Alen fra den ſkjulte Indgang til Hulen.

Heyward opgav nu alt Haab, da han troede, det var Signalet til, at de vare opdagede. Dog dette Indtryk forsvandt igjen, da han hørte Stemmerne forsamle sig i Nærheden af det Sted, hvor den hvide Mand saa nødigt havde efterladt sin Riffel. Midt iblandt de forskjellige indianske Dialekter, som han nu tydeligt hørte, var det let at skjelne ikke blot Ord, men hele Sætninger, der udtaltes paa kanadisk Fransk. En Mængde Stemmer raabte paa een Gang: La longue Carabine!*), saa at Skovene lige overfor gjenlød af dette Navn. Heyward huskede godt, at Fjenden benævnte en berømt Jæger og Spion ved den engelske Hær saaledes; men først nu erfarede han, at det var den Mand, han nylig havde været sammen med.

— La longue Carabine! la longue Carabine! lød det fra Mund til Mund. Omsider lod hele Flokken til at være samlet om en Trofæ, der syntes at forkynde dens frygtede Ejers Død. Efter en larmende Forhandling, der undertiden standsedes ved Udbrud af vild Glæde, skiltes de igjen, idet de lode Luften gjenlyde af Navnet paa den Fjende, hvis Legeme de, efter hvad Heyward kunde slutte af deres Udtryk, haabede at finde skjult i en eller anden Klippevrone.

— Nu gjælder det! hviskede han til de skjælvende Søstre; dersom vort Tilflugtssted undgaar deres Opmærksomhed, ere vi endnu frelste. Efter hvad vore Fjender have yttret, er det i ethvert Tilfælde afgjort, at vore Venner ere undslupne, og om et Par Timers Tid kunne vi vente Hjælp fra Webb.

Der herskede nu i nogle Minuter en forfærdelig Stilhed, under hvilken Heyward godt vidste at de Vilde foretog deres Undersøgelser med endnu større Omhu end før. Mere end een Gang kunde han skjelne deres Fodtrin, idet de strejfede Sassafrasgrenene, og disses visne Blade faldt til Jorden. Tilsidst gave Grenene lidt efter, et Hjørne af Tæppet faldt ned, og et svagt Lysglimt trængte langt ind i Hulen. Cora trykkede i Dødsangst Alice til sit Bryst, og Duncan sprang op. I det samme hørte man et Raab, der syntes at udgaa fra Klippens Midte og viste, at Fjenden endelig var trængt ind i den tilstødende Hule. Efter et Minuts Forløb fremgik

*) Langriffel. Ogsaa Listig-Ræv benævnes i Originalen paa Fransk (le Renard Subtil).

det af Stemmernes store Antal og lydelige Klang, at hele Flokken var samlet paa og omkring dette afsidesliggende Sted.

Da de indvendige Adgange til de to Huler vare saa nær ved hinanden, antog Duncan, at det ikke længer var muligt at undslippe, og gik forbi David og de to Søstre i den Hensigt at stille sig mellem disse og den frygtelige Fjendes første Anfald. I sin Bestyrtelse nærmede han sig den skrøbelige Skranke, der kun adskilte ham nogle faa Fod fra hans ubarmhjertige Fjender; han saae endog ud igjennem den nylig frembragte Aabning og iagttog deres Bevægelser med en Art fortvivlet Ligegyldighed.

Ikke mere end en Arms Længde fra ham saae han en kæmpestor Indianers svære Skulder. Denne Vilde syntes med sin dybe og bydende Stemme at give de Andre forskjellige Ordrer. Paa den anden Side af ham kunde Duncan se ind i Hvælvingen lige overfor, som var fuld af Indianere, der vendte op og ned paa Spionens faa Ejendele. Blodet fra Davids Saar havde givet Sassafrasbladene en Farve, som de Indfødte godt vidste at de efter Aarstiden endnu ikke kunde have. Ved Synet af dette Tegn paa Held opløftede de et Raab, ligt et Glam fra ligesaa mange Jagthunde, der igjen havde opdaget et tabt Spor. Derpaa reve de Sassafraslejet inde i Hulen fra hinanden, bar Grenene ud i Mellemrummet og spredte dem ad, som om de havde dem mistænkte for at skjule en Mand, hvem de saa længe havde hadet og frygtet. En vildt udseende Krigers nærmede sig Høvdingen med en Bunke Grene i Favnen, pegede triumferende paa de mørkerøde Pletter og gav sin Glæde Luft i indianske Hyl, hvis Betydning Heyward kun formaaede at fatte, fordi den Vilde hvert Øjeblik gjentog Navnet La longue Carabine. Da han var mæt af at triumfere, kastede han Grenene paa den lille Dynge, som Heyward havde dannet udenfor Indgangen til Hulen og afskar saaledes Udsigten. De Øvrige fulgte hans Exempel: efterhaanden som de bragte Grenene ud fra Spionens Hule, kastede de dem i een Bunke og forøgede saaledes udevidst deres Sikkerhed, hvem de søgte. Værnets Svaghed var dets Hovedfortrin; thi Ingen tænkte paa at rydde den Bunke Kvas til Side, som de alle troede at de og deres Kammerater tilfældigvis havde henslængt der.

Tæpperne gave nu efter for Trykket udvendigtfra; Grenene sank ved deres egen Vægt tilbage i Klipperevnen og dannede en fast Masse. Duncan aandede atter frit. Med lette Trin og endnu lettere Hjerte vendte han tilbage til Hulens Midte og indtog den Plads, han havde forladt, hvorfra han havde Udsigt til den Aabning, der var Floden nærmest. Medens han foretog denne Bevægelse, var det som om Indianerne skiftede Sind ifølge en fælles Indskydelse: de styrtede i samlet Masse ud af Klippegabet, og man hørte dem ile op imod det Punkt, hvorfra de oprindeligt vare stegne ned. Her rørede et nyt Klageskrig, at de igjen vare forsamlede om deres Kammeraters Lig.

Nu vovede Duncan igjen at se paa sine Rejsefæller; thi i de Øjeblikke, da de vare udsatte for størst Fare, havde han frygtet, at den Uro, som hans Ansigt udtrykte, skulde forøge Ængstelsen hos dem, der saa lidt vare i Stand til at udholde den.

— Nu ere de borte, Cora! hviskede han. Alice! de ere vendte tilbage til det Sted, hvorfra de kom, og vi ere frelste. Lovet være Gud, som har befriet os for disse ubarmhjertige Fjender!

— Ja, jeg vil takke Gud for vor Frelse! udbrød den yngre Søster, idet hun løsrev sig fra Coras Favn og i en Følelse af inderlig Taknemmelighed knælede paa den nøgne Klippe, — Gud, som har skaanet en graahærdet Fader for at fælde bittre Taarer; som har frelst dem, jeg elsker saa højt . . .

Baade Heyward og den roligere Cora vare med rørt Hjerte Vidner til dette Udbrud af uvilkaarlig Rørelse; den første tænkte i sit stille Sind, at Fromheden aldrig havde iført sig en saa yndig Skikkelse, som den her antog i Alices ungdommelige Personlighed. Men idet hun bevægede sine Læber, syntes Ordene ligesom at fryse til Is paa dem, hendes nylig saa straalende Ansigt blev ligblegt, og hendes Hænder, der havde været opløftede mod Himlen, pegede krampagtigt fremad. Saa snart Heyward blev dette vaer, vendte han sig om, og paa den Klipperand, der dannede Aabningens Forhal, opdagede han — Listig-Ræv's vilde og ondskabsfulde Træk.

Dog Heywards Selvbeherskelse forlod ham ikke. Af det ligegyldige Udtryk i Indianerens Ansigt saae han, at

dennes Øje, som var vant til den fri Luft, endnu ikke havde formaaet at gjennemtrænge det Tusmørke, der herskede i Hulens Dyb. Han tænkte endog paa, at han og hans Rejsefæller kunde skjule sig bag en Krumning i Klippevæggen, — da et vist livligt Glimt i den Vildes Træk viste ham, at de vare opdagede.

Dette Udtryk af raa Glæde i Listig-Rævs Ansigt var i høj Grad oprørende. Duncan glemte Alt over sit opirrede Sinds Indskydelser, greb sin Pistol og skød. Knaldet gjenlød i Hulen som et Udbrud af en Vulkan, og da den Luftstrøm, der udgik fra Kløften, havde fordrevet Røgen, var den Plads tom, der nylig havde været optagen af den forræderske Førers uhyggelige Træk. Heyward ilede hen til Udgangen og fik netop set hans mørke Skikkelse, der listede sig uden om en smal og lav Klipperand, som snart skjulte ham ganske.

Paa den Explosion, man nylig havde hørt bryde løs i Klippens Indvolde, fulgte der en forfærdelig Stilhed; men da Listig-Ræv udstødte et langt og lydeligt Skrig, blev det besvaret med et gjennemtrængende Hyl af enhver Indianer, der var nær nok til at kunne høre Lyden. Atter styrtede de Vilde under høje Raab ned imod Hulen; førend Duncan var kommen sig af sin Forskrækkelse, var hans svage Værn af Grene spredt som Avner for Vinden, og de Vilde trængte ind fra begge Sider. Han og hans Rejsefæller bleve nu slæbte frem fra deres Ly og ud under aaben Himmel, hvor de stode omringede af alle de jublende Huroner.

Tiende Kapitel.

Saa snart Duncans Forfærdelse over dette pludselige Overfald havde sat sig noget, begyndte han at iagttage Indianernes Udseende og Adfærd. I Modsætning til den Tøjleshed, som de Indfødte plejede at lægge for Dagen, naar de havde havt Held med sig, havde de her ikke blot skaanet de skjælvende Søstre, men endogsaa ham selv. Vel havde flere Medlemmer af Stammen gjentagne Gange berørt de rige Prydelser, hvormed hans Uniform var udstyret, og Udtrykket

i deres Øjne havde tydeligt nok viist, hvor begjærlige de vare efter disse Kostbarheder; men førend de kunde komme til at udøve deres sædvanlige Vold, havde den ovenfor omtalte høje og svære Krigers ved sin bydende Stemme standset de udstrakte Arme og overbevist Heyward om, at hans Distinktioner skulde benyttes til et eller andet Øjemed af særlig Vigtighed.

Medens de yngre Medlemmer af Flokken saaledes yttrede deres Gridskhed, vedbleve de mere erfarne Krigere at ransage begge Hulerne med en Iver, der tydede paa, at de ingenlunde vare tilfredse med de Frugter af deres Sejr, der hidtil vare komne for Dagen. Da disse ivrige Arbejdere i Hevnens Tjeneste vare ude af Stand til at opdage noget nyt Offer, nærmede de sig snart deres mandlige Fanger, idet de paa Fransk udraabte Navnet „Langriffel" med en Vildhed, der ikke kunde misforstaas. Heyward lod, som om han ikke forstod Meningen af deres gjentagne heftige Udraab, medens David kunde spare sig denne Ulejlighed, da han virkelig slet ikke forstod Fransk. Da Majoren tilsidst blev kjed af Indianernes Paatrængenhed og frygtede for at opirre dem ved en altfor haardnakket Tavshed, saae han sig om efter Magua, for at denne kunde fortolke hans Svar paa Spørgsmaal, der hvert Øjeblik bleve mere truende.

Denne Vildes Opførsel havde dannet en Undtagelse fra alle hans Kammeraters. Disse søgte ivrigt at tilfredsstille deres barnagtige Lyst til Stads ved at plyndre Spionens efterladte Sager eller spejdede, med blodtørstig Hevn i deres Blik, efter disses fraværende Ejer; Listig-Ræv derimod stod i en lille Afstand fra Fangerne og viste ved den Ro og Tilfredshed, han lagde for Dagen, at han allerede havde opnaaet Hovedhensigten med hans Forræderi. Da Heywards Øjne første Gang mødte hans forrige Førers skumle og dog rolige Blik, vendte han sig forfærdet bort. Han betvang imidlertid sin Afsky og formaaede da med bortvendt Aasyn at tale til ham.

— Listig-Ræv er altfor meget Krigers, sagde Heyward, til at han skulde vægre sig ved at meddele en uvæbnet Mand, hvad hans Overvindere sige.

— De lede efter Jægeren, der veed Vej gjennem Skovene, svarede Magua paa sit slette Engelsk og lagde i det

samme med et vildt Smil Haanden paa de Blade, hvormed et Saar i hans Skulder var forbundet. Langriffels Bøsse er god og hans Øje aldrig lukket; men han formaar ligesaa lidt mod Listig-Ræys Liv som den hvide Høvdings korte Gevær.

— Ræv er altfor tapper til at ændse de Saar, han har faaet i Krigen, eller de Hænder, der have tilføjet dem.

— Var det Krig, da den trætte Indianer hvilede sig ved Sukkertræet for at smage sit Korn? Hvem fyldte Buskene med snigende Fjender? Hvem trak Kniven? Hvis Tunge var Fred, medens hans Hjerte var farvet med Blod? Sagde Magua, at Stridsøksen var oppe af Jorden, og at hans Haand havde gravet den op?

Duncan vovede ikke at minde sin Anklager om hans forud betænkte Forræderi og kunde ikke bekvemme sig til at formilde hans Vrede ved at undskylde sig. Han tav derfor. Magua syntes ogsaa helst at ville have Ende paa Tvisten og al yderligere Samtale, thi han indtog atter den Stilling op imod Klippen, hvorfra han i Øjeblikkets Iver havde rejst sig. Men saa snart de Vilde bemærkede, at det korte Ordskifte var til Ende, begyndte de igjen paa Fransk at raabe: Langriffel! Langriffel!

— Du hører, sagde Magua med haardnakket Ro, at de røde Huroner ville have Langriffels Liv eller ogsaa deres Liv, som holde ham skjult.

— Han er flygtet saa langt bort, at de ikke kunne naae ham.

Listig-Ræv smilede med koldblodig Foragt, idet han svarede:

— Naar den hvide Mand dør, tror han, at han har Fred; men de røde Mænd forstaa ogsaa at pine deres Fjenders Aander. Hvor er Legemet? Lad Huronerne se hans Skalp!

— Han er ikke død, men flygtet.

Magua rystede vantro paa Hovedet.

— Er han en Fugl, der kan brede sine Vinger? eller en Fisk, der kan svømme uden Luft? Den hvide Høvding læser i sine Bøger og tror, at Huronerne ere nogle Taaber!

— Langriffel er ikke nogen Fisk, men kan dog svømme. Han drev ned ad Strømmen, da Krudtet altsammen var opbrændt, og da Huronernes Øjne vare bag en Sky.

— Hvorfor blev da den hvide Høvding? spurgte den vantro Indianer. Er han en Sten, der gaar tilbunds? eller brænder Skalpen ham paa Hovedet?

— At jeg ikke er en Sten, kunde Din døde Kammerat, der styrtede i Vandfaldet, fortælle, dersom han endnu var i Live! sagde den opæggede unge Mand, der i sin Vrede førte det pralende Sprog, der sandsynligvis letteſt vilde vække en Indianers Beundring. Den hvide Mand mener, at Ingen undtagen Kryſtere forlade deres Kvinder.

Magua mumlede nogle uforſtaaelige Ord mellem Tænderne. Derpaa vedblev han højt:

— Kunne Delawarerne ogſaa ſvømme ligeſaa godt, ſom de kunne krybe mellem Buſkene? Hvor er Le gros Serpent*)?

Den Omſtændighed, at Liſtig-Ræv brugte disſe kanadiſke Benævnelſer, viſte Duncan, at hans Kammerater var meget bedre kjendte af hans Fjender end af ham.

— Han er ogſaa flygtet bort paa Strømmen, ſvarede han modſtræbende.

— Er le Cerf agile**) ikke her?

— Jeg veed ikke, hvem Du kalder Snarhjort, ſagde Duncan, glad ved at kunne vinde Tid.

— Unkas, ſvarede Magua, idet han udtalte Delawarenavnet med endnu ſtørre Vanſkelighed, end det koſtede ham at ſige de engelſke Ord. „Springende Elsdyr" ſiger den hvide Mand, naar han kalder paa den unge Mohikaner.

— Der er noget Uklart i disſe forſkjellige Angivelſer af Navnene, Ræv! ſagde Duncan, idet han haabede at fremkalde en Droſtelſe. Daim er det franſke Ord for „Daadyr", og cerf for „Hjort"; élan er det rette Udtryk, naar man vil tale om et Elsdyr.

— Ja viſt! mumlede Indianeren i ſit Modersmaal; de blege Anſigter ere ſnakkeſalige Kvinder: de have to Ord for hver Ting, medens en Rødhud lader ſin Stemmes Lyd tale for ham. — Derpaa ſkiftede han Sprog og vedblev, idet han holdt ſig til ſine provindſielle Læremeſteres ufuld-

*) Storſlange.
**) Snarhjort.

komne Benævnelser: Daadyret er hurtigt, men svagt; Elsdyret er hurtigt, men stærkt, og Slangens Søn er Snarhjort. Er han sprungen over Floden og ind i Skovene?

— Hvis Du mener den yngre Delawaremand, da er ogsaa han dreven ned ad Strømmen.

Da der i denne Maade at flygte paa ikke var noget Ufandsynligt for en Indianer, indrømmede Magua Sandheden af hvad han havde hørt, med en Redebonhed, der afgav et yderligere Vidnesbyrd om, hvor lidt Pris han satte paa saadanne værdiløse Fanger; men hans Følgesvende vare aabenbart anderledes stemte.

Huronerne havde oppebiet Udfaldet af denne korte Samtale med betegnende Taalmodighed og med en Tavshed, der voksede, indtil der herskede en lydløs Stilhed i hele Flokken. Da Heyward ophørte at tale, vendte alle som een Mand deres Blikke mod Magua og afkrævede ham paa denne udtryksfulde Maade en Forklaring af, hvad der var blevet sagt. Deres Tolk pegede paa Floden og gjorde dem ligesaa meget bekjendte med Samtalens Udfald ved denne Haandbevægelse som ved de faa Ord, han yttrede. Da alle de Vilde havde forstaaet Sammenhængen, istemte de et frygteligt Hyl, der viste, hvor skuffede de følte sig. Nogle løb som Rasende ned til Bredden og fægtede som Afsindige med Armene i Luften; andre spyttede i Vandet for at hevne det Forræderi, som de mente at det havde begaaet imod deres Rettigheder som Sejerherrer. Nogle faa, og det ikke de mindst muskelføre og barbarisk udseende i Flokken, betragtede med skumle Blikke, fulde af den vildeste Lidenskab, der kun dæmpedes ved tilvant Selvbeherskelse, de Fanger, der endnu vare i deres Magt; en eller to gave deres Ondskab Luft i de mest truende Armbevægelser, mod hvilke hverken de to Søstres Kjøn eller deres Skjønhed afgav nogen Beskyttelse. Den unge Major gjorde et fortvivlet, men frugtesløst Forsøg paa at ile hen til Alice, da han saae en Indianer omsno sin røde Haand med de rige Lokker, der bølgede ned ad hendes Skuldre, medens han svingede en Kniv over hendes Hoved for at vise, paa hvilken skrækkelig Maade det vilde blive skilt ved sin skjønne Prydelse. Heywards Hænder vare bundne, og saa snart han rørte sig, følte han, at den vældige Indianer, der førte Flokken, klemte

hans Skulder sammen, saa den sad ligesom i en Skruestikke. Da det straks var ham klart, hvor frugtesløs enhver Kamp mod en saa overvældende Styrke maatte blive, fandt han sig i sin Skjæbne og opmuntrede sine Ledsagerinder ved i faa Ord at tilhviske dem, at de Indfødte næsten altid truede med mere, end de udførte.

Dog medens Duncan saaledes trøstede de unge Damer, var han ikke svag nok til at bedrage sig selv. Han vidste godt, at en indiansk Høvdings Myndighed var saa lidt anerkjendt, at den oftere hævdedes ved fysisk Overlegenhed end ved den moralske Overvægt, som han maaske besad. Farens Forøgelse stod derfor i ligefremt Forhold til Antallet af de vilde Personligheder, af hvilke de vare omringede. Det mest udtrykkelige Paabud af den, der syntes at være godkjendt som Fører, kunde i hvilket som helst Øjeblik blive overtraadt af hvilken som helst ilsindet Vild, hvem det maatte falde ind at bringe et Offer til en afdød Vens eller Frændes manes. Medens han derfor udvortes viste sig kjæk og rolig, skjælvede han, hver Gang nogen af deres vilde Fjender nærmede sig de hjælpeløse Søstre eller fæstede deres mørke og dog urolige Blikke paa dem.

Hans Frygt aftog dog i høj Grad, da han saae, at Anføreren havde samlet sine Krigere om sig til Raadslagning. Forhandlingen var kortvarig, og den Tavshed, som de fleste Medlemmer af Flokken iagttoge, tydede paa, at der var fattet en enstemmig Beslutning. Den Omstændighed, at de faa Talende ideligt pegede i Retning af Webbs Lejr, gjorde det højst sandsynligt, at de frygtede Fare fra den Kant. Det var rimeligt nok, at dette Hensyn fremskyndede Beslutningen og deres paafølgende Handlinger.

Da Heyward under dette korte Samraad var frigjort for sin værste Frygt, havde han Lejlighed til at beundre den Forsigtighed, hvormed Huronerne havde nærmet sig, selv efter at Fjendtlighederne vare ophørte.

Som ovenfor sagt, var den øverste Halvdel af Øen en nøgen Klippe og blottet for alt andet Forsvar end nogle faa spredte Stykker Drivtømmer. Dette Punkt havde de valgt til at stige ned paa, efter at de i det Øjemed havde baaret Kanoen gjennem Skovene uden om Vandfaldet. Efter at have lagt deres Vaaben i det lille Fartøj havde en halv

Snes Mand klynget sig til dets Side og ladet sig føre af Kanoen, der styredes af to af de dygtigste Krigere; Mandskabet indtog tillige saadanne Stillinger, at det havde fri Udsigt over den farlige Passage. Ved Hjælp af denne Fremgangsmaade lykkedes det dem at træffe Dens Pynt lige paa det Sted, der var blevet saa skjæbnesvangert for de første Angribere; de sidste havde den Fordel at være talrigere og i Besiddelse af Ildvaaben. At de vare stegne ned paa denne Maade, stod aldeles klart for Duncan; thi de bar nu den lette Baad ned fra Klippens øverste Ende og satte den i Vandet tæt ved Mundingen af den yderste Hule. Saa snart dette Skridt var foretaget, gave Anførerne Fangerne Tegn til at komme ned og stige i Baaden.

Al Modstand var forgjæves, alle Indvendinger frugtesløse; Heyward gav derfor Exemplet ved at gaa foran ned i Kanoen, hvor han snart sad sammen med de to Søstre og den endnu lige forbavsede David. Uagtet Huronerne vare ukjendte med de smaa Løb mellem Flodens Hvirvler og Strømme, kjendte de dog en saadan Sejlads saa godt i dens Hovedtræk, at de ikke begik nogen væsenlig Fejl. Da den Indianer, der var valgt til Lods, havde indtaget sin Plads, sprang hele Flokken atter i Floden, Fartøjet gled ned ad Floden, og efter faa Øjeblikkes Forløb befandt Fangerne sig paa dens sydlige Bred, næsten lige overfor det Sted, hvor de den foregaaende Aften havde lagt til.

Her blev der holdt en ny kort, men alvorlig Raadslagning, under hvilken Hestene, hvis paniske Skræk Ejerne tilskreve deres værste Ulykke, bleve førte ud fra Skoven og bragte til det beskyttede Sted. Nu delte Flokken sig. Den tidt nævnte store Høvding besteg Heywards Hest, red lige over Floden, fulgt af de fleste af sine Folk, og forsvandt i Skoven. Fangerne efterlod han under Bevogtning af seks Vilde, som Listig-Ræv stod i Spidsen for. Duncan var med fornyet Uro Vidne til alle deres Bevægelser.

Paa Grund af de Vildes usædvanlige Overbærelse havde han hengivet sig til det Haab, at han som Fange vilde blive overgiven til Montcalm. Tankerne blunde sjeldent hos dem, der ere stedte i Fare, og Opfindsomheden er aldrig større, end naar den ægges af Haabet, hvor svagt dette end er; Heyward havde derfor endogsaa tænkt sig, at

Munros faderlige Følelser kunde bringe ham til at svigte sin Pligt overfor Kongen, thi endskjønt den franske Hærfører stod i stort Ry for Mod og Foretagelsesaand, ansaas han ogsaa for at være godt hjemme i de siffige Kunstgreb, der ikke altid tage saa nøje Hensyn til Moraliteten, og som satte en Plet paa hele den Tids europæiske Diplomati.

Alle disse sindrige Gisninger bleve nu tilintetgjorte ved hans Fjenders Adfærd. Den Del af Flokken, der fulgte den vældige Kriger, tog Vejen til Bredden af Horikan; Heyward og hans Ledsagere kunde derfor ikke vente sig andet, end at deres vilde Overvindere vilde beholde dem som Fanger, for hvem der intet Haab var. Da Heyward higede efter at erfare det Værste og i denne yderlige Nød ønskede at prøve Guldets Magt, overvandt han sin Modbydelighed for at tale til Magua. Han henvendte sig da til sin forrige Fører, der nu optraadte som den, der var Herre over Rejseselskabets Fremtid.

— Jeg ønsker at sige Magua noget, som kun en saa stor Høvding bør høre.

Indianeren betragtede den unge Major med et haanligt Øjekast og svarede:

— Tal; Træerne have ingen Ører.

— Nej, men de røde Huroner ere ikke døve, og Ord, der passe for et Folks store Mænd, vilde gjøre de unge Krigere drukne. Dersom Magua ikke vil høre efter, forstaar Kongens Officer at tie.

Den Vilde talte i en ligegyldig Tone til sine Kammerater, som paa deres kejtede Maade vare i Færd med at sadle Hestene til de to Søstre. Derpaa gik han lidt til Side og tilvinkede Heyward at følge ham.

— Tal nu, sagde han, dersom Ordene ere saadanne, at Magua bør høre dem.

— Listig-Ræv har vist sig det Hædersnavn værdig, som hans kanadiske Fædre have givet ham, begyndte Heyward; jeg ser hans Visdom og Alt hvad han har gjort for os, og skal huske det, naar Tiden til at belønne ham kommer. Ja, Ræv har vist, at han ikke alene er en stor Høvding i Raadet, men forstaar at skuffe sine Fjender.

— Hvad har Ræv gjort? spurgte Indianeren koldblodigt.

— Hvorledes! har han ikke set, at Skovene vrimlede af lurende Fjender, og at Slangen ikke kunde liste sig igjennem dem uden at blive opdaget? Forlod han da ikke sin Vej for at forblinde Huronernes Øjne? Lod han ikke, som om han vendte tilbage til sin Stamme, der havde behandlet ham ilde og drevet ham fra sine Vigvamme som en Hund? Og da vi saae, hvad han ønskede at gjøre, hjalp vi ham da ikke ved at sætte et falsk Ansigt op, for at Huronerne kunde tro, at den hvide Mand antog, hans Fjende var hans Ven? Er alt dette ikke sandt? Og da Listig-Ræv ved sin Klogskab havde lukket sit Folks Øjne og tilstoppet dets Ører, glemte de da ikke, at de engang havde gjort ham Uret og tvunget ham til at flygte til Mohavkerne? Have de ikke ladet ham blive tilbage med deres Fanger paa Sydsiden af Floden, medens de taabeligvis ere dragne mod Nord? Har Ræv ikke i Sinde, lig hans Navne blandt Dyrene, at vende sine Skridt en anden Vej og føre den rige graahærdede Skottes Døttre til ham? Jo, Magua, jeg ser det Hele og har allerede tænkt over, hvorledes saa megen Klogskab og Retskaffenhed bør belønnes. For det første vil Høvdingen i William-Henry lønne en saadan Tjeneste som en stor Høvding bør. Maguas Medaille vil ikke længer være af Tin, men af drevet Guld; hans Horn vil være overfyldt med Krudt; Dalere ville være ligesaa talrige i hans Pung, som Smaastenene ere paa Horikanseens Bred, og de vilde Dyr ville slikke hans Haand, thi de ville vide, at de forgjæves ville fly for den Riffel, han bærer i sin Haand! Jeg for min Del veed ikke, hvorledes jeg skal overgaa Skotten i Taknemmelighed; men jeg . . . ja, jeg vil . . .

— Hvad kan jeg vente mig af den unge Høvding, der kommer fra Solens Egn? spurgte Huronen, da han bemærkede, at Heyward betænkte sig, fordi han ønskede at ende Opregningen af Belønningerne med en, der vilde sætte Kronen paa en Indianers Ønsker.

— Han vil bringe Ildvandet fra Øerne i den salte Sø til at flyde udenfor Maguas Vigvam, saa at Indianerens Hjerte skal blive lettere end Kolibriens Fjer, og hans Aande sødere end den vilde Skovlilie.

Listig-Ræv havde hørt opmærksomt efter, medens Hey-

ward langsomt skred frem i sin snilde Tale. Da Majoren omtalte den List, hvormed han forudsatte at Indianeren havde besnæret sine egne Stammefrænder, indhyllede denne sit Ansigt i et Udtryk af forsigtig Alvor. Ved Hentydningen til den Krænkelse, der, som Heyward gav sig Mine af at tro, havde fordrevet Huronen fra hans Stamme, lynede der et saa ustyrlig vildt Blik fra Indianerens Øjne, at Majoren troede at have truffet den rette Streng. Da han havde naaet det Punkt, hvor han paa een Gang søgte at benytte sig af den Vildes Hevntørst og haus Attraa efter Vinding, var det i det mindste lykkedes ham at fængsle Huronens Opmærksomhed i højeste Grad. Listig-Ræv havde gjort sit Spørgsmaal i en rolig Tone og med al en Indianers Værdighed; men det tankefulde Udtryk i hans Ansigt viste tydeligt nok, at Svaret var meget snildt udtænkt. Huronen tænkte sig lidt om; derefter lagde han atter Haanden paa Forbindingen og sagde med en vis Kraft:

— Sætter man saadanne Mærker paa sine Venner?

— Vilde Langriffel sætte et saa ubetydeligt Mærke paa en Fjende?

— Liste Delawaremændene sig som Slanger ind paa dem, de holde af, for at sno sig om dem og dræbe dem?

— Vilde Storslange være bleven hørt af Ører, som han ønskede skulde være døve?

— Afbrænder den hvide Høvding sit Krudt i Ansigtet paa sine Brødre?

— Forfejler han nogensinde sit Maal, naar det for Alvor er hans Hensigt at dræbe? svarede Heyward med en Oprigtighed, som ingen Skuespiller kunde have givet paa en mere troværdig Maade.

Der opstod nu en lang Pause. Heyward saae nok, at Indianeren betænkte sig. For at fuldende sin Sejr vilde han netop igjen begynde at opregne Belønningerne, da Magua med en udtryksfuld Haandbevægelse sagde:

— Nok derom! Ræv er en viis Høvding, og hvad han gjør, vil Du faa at se. Gaa og hold Munden lukket. Naar Magua taler, vil det være Tid at svare.

Da Heyward bemærkede, at Listig-Ræv forsigtigt fæstede sit Blik paa Resten af Flokken, trak han sig straks tilbage for at undgaa ethvert Skin af mistænkeligt Samkvem med

deres Anfører. Magua gik hen til Hestene og lod, som om han glædede sig over sine Kammeraters Klogt og Omhu. Han tilkjendegav derpaa Heyward ved Tegn, at han maatte hjælpe Søstrene med at stige tilhest, thi han nedlod sig sjeldent til at betjene sig af det engelske Sprog, medmindre han havde særdeles vægtige Grunde dertil.

Der var nu ikke længer noget rimeligt Paaskud til Opsættelse, og Heyward maatte adlyde, enten han vilde eller ej. De to Søstre skjælvede af Skræk; og af Frygt for at møde de Vildes forfærdelige Blikke vovede de kun sjeldent at opløfte deres Øjne. Idet Heyward nu udførte Maguas Befaling, tilhviskede han dem, at han havde fattet nyt Haab. Davids Hoppe havde den store Høvdings Følgesvende taget med sig; som Følge deraf maatte dens Ejer, saa vel som Heyward, rejse tilfods. Den sidste beklagede dog ikke videre denne Omstændighed, da den kunde sætte ham i Stand til at formindske Rejsens Hurtighed; thi han sendte endnu længselsfulde Blikke over imod Fort Edward i frugtesløs Forventning af at skulle opfange en eller anden Lyd, som kunde tyde paa, at der kom Undsætning fra den Kant af Skoven.

Da Alle vare færdige, gav Magua Tegn til Opbrud. Selv gik han i Spidsen, for i egen Person at anføre Toget. Efter ham fulgte David, der kom til bedre Erkjendelse af sin virkelige Tilstand, alt som Virkningerne af Saaret bleve mindre og mindre kjendelige. Lige bag efter ham fulgte de to Søstre tilligemed Heyward. Indianerne gik paa begge Sider og dannede tillige Bagtroppen; de iagttoge en, som det syntes, aldeles utrættelig Forsigtighed.

Der herskede en uafbrudt Tavshed, undtagen naar Heyward henvendte et Par trøstende Ord til Damerne, eller naar David gav sine Sjælekvaler Luft i fromme Udbrud, der efter hans Mening skulde udtrykke Ydmyghed og Underkastelse. De droge mod Syd og i en Retning, der omtrent var stik modsat Vejen til William-Henry; men uagtet Magua altsaa tilsyneladende holdt fast ved den oprindelige Beslutning, kunde Heyward umuligt tro, at den Lokkemad, han havde budt ham, saa snart var gaaet ad Glemme, og han kjendte altfor godt Indianernes bugtede Vejs til at tro, at deres tilsyneladende Retning førte lige til Maalet, naar Forstillelse overhovedet var nødvendig.

Dog man tilbagelagde Mil efter Mil i de vældige Skove paa denne pinlige Maade, uden at det tegnede til, at Rejsen vilde faa Ende. Heyward iagttog Solen, idet den sendte sine Middagsstraaler ned imellem Træernes Grene, og længtes inderligt efter det Øjeblik, da Maguas Snildhed skulde forandre Retningen til en, der stemte bedre med hans Forhaabninger. Undertiden troede han, at den snedige Vilde, idet han mistvivlede om at komme uskadt forbi Montcalms Hær, tog Vejen til en bekjendt Grændsenybygd, hvor en udmærket engelsk Officer og begunstiget Ven af „de seks Nationer" havde sine store Besiddelser og sit sædvanlige Opholdssted. At blive overgiven i Sir William Johnsons Hænder var ganske sikkert langt behageligere end at blive slæbt til Kanadas Ødemarker; men selv for at det Første kunde ske, vilde det være nødvendigt at foretage en mødsommelig Rejse paa mange Mil gjennem Skovene: desuden vilde hvert Skridt da føre ham længere bort fra Krigsskuepladsen, følgelig ikke blot fra Æren, men ogsaa fra Pligtens Vej.

Cora var den Eneste, der huskede, hvad Falkeøje til Afsked havde paalagt dem. Hver Gang der frembød sig Lejlighed dertil, udstrakte hun sin Arm for at bøje Kvistene til Side; men Indianernes Aarvaagenhed gjorde denne Forholdsregel baade vanskelig og farlig. Hun blev tidt forhindret fra at udføre sit Forsæt, idet hun blev deres spejdende Blikke vaer, og hun maatte da lade, som om hun uvilkaarligt bevægede sin Haand af Frygt. Een Gang, kun en eneste Gang, havde hun fra først af fuldstændigt Held med sig, idet hun trak en Gren af en stor Sumak ned og, følgende en øjeblikkelig Indskydelse, i det samme lod sin Handske falde til Jorden; men en af de Vilde lagde Mærke til Tegnet, gav hende Handsken tilbage og afbrød Buskens øvrige Grene paa en saadan Maade, at det saae ud, som om et vildt Dyr havde været indviklet i dem. Derefter lagde han sin Haand paa Tomahavken med et saa betydningsfuldt Blik, at der slet ikke mere kunde være Spørgsmaal om hemmelige Tegn paa, hvilken Vej de havde taget. Da begge Indianerflokkene desuden havde Heste, som efterlode deres Fodspor undervejs, var der nu ikke det fjerneste Haab om at faa Undsætning ved Hjælp af saadanne Mærker.

Heyward vilde have driftet sig til at gjøre Indsigelser, hvis der havde været det mindste Opmuntrende i Maguas mørke Tilbageholdenhed; men i al denne Tid vendte Føreren sig kun sjeldent om for at kaste et Blik paa sine Ledsagere og mælede ikke et Ord. Ved Hjælp af Indianernes mærkelige Instinkt fandt han Vej med en saadan Lethed, at han ikke syntes at betænke sig noget Øjeblik. Om Sporet neppe var kjendeligt, om det helt forsvandt, eller om der saa at sige laa en slagen Landevej foran ham, syntes ikke at gjøre nogen Forskjel i hans Hurtighed eller Sikkerhed. Træt syntes han heller ikke at kunne blive. Hver Gang de udmattede Rejsende løftede deres Blikke op fra de visne Blade, som de bevægede sig hen over, saas hans mørke Skikkelse at hæve sig frem blandt Træstammerne forude: sit Hoved holdt han uafladeligt fremadbøjet, og den lette Fjer paa dets Isse flagrede i en Luftstrøm, der kun frembragtes ved Hurtigheden i hans egne Bevægelser.

Al denne Iver og Hurtighed blev ikke anvendt uden Hensigt. Efter at have begivet sig gjennem en dyb Dal, hvori der bugtede sig en vandrig Bæk, besteg han pludseligt en Høj, som var saa brat, at de to Søstre maatte staa af Hestene for at kunne komme op ad den. Da man havde naaet Toppen, befandt man sig paa en lille Plads, kun sparsomt bevokset med Træer. Under et af disse havde Magua taget Plads, som om han vilde søge den Hvile, hvortil hele Selskabet i saa høj Grad trængte.

Ellevte Kapitel.

Til dette priselige Formaal havde Indianeren valgt en af hine stejle, pyramideformede Høje, der have saa meget tilfælles med kunstige Ophøjninger, og som saa tidt forekomme i Amerikas Dale. Den her omhandlede var usædvanligt høj og stejl, og en af dens Sider var mere end almindeligt uregelret; man kunde derfor let forsvare den og var ikke udsat for et pludseligt Overfald. Da Heyward imidlertid ikke imødesaa en Undsætning, som Tid og Afstand nu gjorde saa usandsynlig, betragtede han disse Ejendomme-

ligheder uden synderlig Interesse og sysselsatte sig næsten udelukkende med at trøste de to unge Damer, der vare betroede til hans Omsorg. „Narraganset"'erne*) fik Lov til at gnave Blade af de Træer og Buske, der voksede hist og her paa Højens Top. De tilbageværende Levnedsmidler anbragte de Rejsende i Skyggen af et Bøgetræ, der strakte sine Grene som en Baldakin ud over deres Hoveder.

Trods den store Hurtighed, hvormed man havde bevæget sig fremad, var det lykkedes en Indianer at træffe en ensomt vandrende Daakalv med sin Pil. De bedste Stykker af dette sit Offer havde han taalmodigt baaret paa sine Skuldre til Hvilestedet. Uden Hjælp af Kogekunsten gav han sig her straks til i Forening med sine Kammerater at fortære dette velsmagende Næringsmiddel. Kun Magua sad afsides uden at deltage i det ikke synderligt menneskelige Maaltid; han syntes at fordybe sig i Betragtninger.

Denne Afholdenhed var meget paafaldende hos en Indianer, som formaaede at tilfredsstille sin Sult, og tiltrak sig omsider Heywards Opmærksomhed. Den unge Mand var straks tilbøjelig til at tro, at Huronen søgte at udfinde det bedste Middel til at skuffe sine Kammeraters Aarvaagenhed. I den Hensigt at fremme Indianerens Planer ved gode Raad og at friste ham endnu mere end før forlod Heyward Bøgetræet, spadserede lidt omkring og kom ligesom tilfældigvis hen til det Sted, hvor Listig-Ræv sad.

— Har Magua ikke havt Solen længe nok i Ansigtet til at kunne undgaa al Fare fra Kanadiernes Side? spurgte han, som om han ikke længer betvivlede, at der var oprettet et godt Forhold imellem dem; og mon Høvdingen i William-Henry ikke vil foretrække at se sine Døtre, inden en ny Nat har gjort hans Hjerte mere ligegyldigt ved Tabet af dem, saa at han bliver mindre rundhaandet med sin Belønning?

— Elske de blege Ansigter deres Børn mindre om Morgenen end om Aftenen? spurgte Indianeren i en kold Tone.

— Nej, ingenlunde! svarede Heyward, ivrig for at gjøre sin Fejl god igjen, dersom han havde begaaet en saadan: den hvide Mand kan glemme og glemmer tidt sine Fædres Gravsted; han ophører undertiden at mindes dem,

*) Hestene.

som han burde elske og har lovet at bære Omhu for, men en Faders eller Moders Kjærlighed til sit Barn dør aldrig.

— Har da Høvdingen med det hvide Hoved et blødt Hjerte, og tænker han paa de Smaa, som hans Skvav'er have skjenket ham? Han er haard imod sine Krigsmænd, og hans Hjerte er gjort af Sten!

— Han er streng imod de Dovne og Slette; men imod de Flinke og Ædruelige er han en baade retfærdig og menneskekjærlig Fører. Jeg har kjendt mange gode og kjærlige Forældre; men aldrig har jeg set en Mand, hvis Hjerte var ømmere overfor hans Barn. Du har set Graahovedet i Spidsen for sine Krigere, Magua; men jeg har set hans Øjne svømme i Taarer, naar han talte om de Børn, der nu ere i Din Magt.

Heyward tav, thi han vidste ikke, hvorledes han skulde fortolke det mærkelige Udtryk, der foer hen over den opmærksomt lyttende Indianers mørkladne Træk. Først syntes det, som om Erindringen om den lovede Belønning blev levende hos ham, idet han hørte tale om de faderlige Følelser, der skulde sikkre ham Besiddelsen af den; men da Duncan talte videre, blev Glædesudtrykket yderst vildt og ondskabsfuldt, saa man nødvendigvis maatte frygte for, at det havde sin Grund i en Lidenskab, som var værre end Gjerrighed.

— Gaa, sagde Huronen, der nu pludseligt undertrykte det skrækindjagende Udtryk i sit Ansigt og gav dette et Præg af dødlignende Ro, — gaa til den mørkhaarede Datter og sig, at Magua venter for at tale. Faderen vil huske, hvad Datteren lover.

Duncan troede, at Indianeren ved disse Ord yttrede Ønske om et yderligere Pant paa, at de lovede Gaver ikke vilde blive ham forholdte. Han begav sig derfor langsomt og modstræbende hen til det Sted, hvor de to Søstre hvilede sig efter de udstaaede Anstrengelser, og meddelte Cora Indholdet af hans Yttringer.

— De veed jo nok, hvad en Indianer i Særdeleshed ønsker sig, sagde han tilsidst, idet han førte hende til det Sted, hvor Magua ventede hende; man maa ikke spare paa Tilbud om Krudt og Tæpper. Spirituøse Drikke ere dog det, som han og hans Lige fremfor Alt sætte Pris paa;

det vilde heller ikke være afvejen, om De skjenkede ham en eller anden Gave fra Deres egen Haand med den smukke Venlighed, som De saa godt forstaar at vise. Husk, Cora, at Deres og Deres Søsters Liv let kan komme til at bero paa den Smildhed og Aandsnærværelse, som De udviser.

— Ogsaa Deres Liv, Heyward!

— Mit kommer kun lidt iBetragtning; det er allerede solgt til min Konge og kan blive til Bytte for enhver Fjende, som har Magt til at tage det. Paa mig venter ingen Fader, og kun nogle faa Venner ville begræde en Skjæbne, som jeg har attraaet med Ungdommens umættelige Higen efter Berømmelse. Tys! nu nærme vi os Indianeren. Magua, den Dame, Du ønsker at tale med, er her.

Indianeren rejste sig langsomt op fra sit Sæde. Næsten i et Minut stod han tavs og ubevægelig. Derpaa gav han med Haanden Heyward Tegn til at trække sig tilbage og sagde i en kold Tone:

— Naar Huronen taler til Kvinderne, lukker hans Stamme sine Ører.

Da Duncan endnu tøvede, som om han vægrede sig ved at adlyde, sagde Cora med et roligt Smil:

— De hører jo nok, hvad Magua siger, Heyward! og Delikatessen byder Dem at trække Dem tilbage. Gaa hen til Alice og trøst hende med vore bedre Udsigter.

Hun ventede, til han var gaaet. Med al sit Kjøns Værdighed i Stemme og Adfærd sagde hun derpaa til den Indfødte:

— Hvad ønsker Ræv at sige til Munros Datter?

— Lyt! sagde Indianeren, idet han lagde sin Haand fast paa hendes Arm, som om han ønskede i højeste Grad at henlede hendes Opmærksomhed paa sine Ord — en Bevægelse, som Cora øjeblikkeligt afværgede ved at trække sin Arm tilbage. Derpaa vedblev han: Magua blev født til Høvding og Kriger blandt de røde Huroner ved Søerne; han saae tyve Somres Sole bringe tyve Vintres Sne til at løbe ud i Floderne, førend han saae et blegt Ansigt, og han var lykkelig! Da kom hans kanadiske Fædre ind i Skovene og lærte ham at drikke Ildvand, og han blev en Slyngel. Huronerne joge ham bort fra deres Fædres Grave, ligesom de dreve Bøflen foran sig paa Jagten. Han

løb langs med Søernes Bredder og fulgte deres Udløb lige til Kanonbyen. Der jagede og fiskede han, saa længe til Indbyggerne atter joge ham igjennem Skovene og i Armene paa hans Fjender. Høvdingen, der var født som Huron, blev tilsidst Kriger blandt Mohavkerne!

— Noget Lignende har jeg hørt før, sagde Cora, da hun saae, at han standsede for at undertrykke sin Lidenskab, der begyndte at brænde i lys Lue, da han gjenkaldte sig den Uret, han troede at have lidt.

— Var det Ræv's Skyld, at hans Hoved ikke var gjort af Sten? Hvem gav ham Ildvandet? hvem gjorde ham til en Usling? Det var de blege Ansigter, Folkene af Din egen Farve.

— Er jeg vel ansvarlig for, at der gives ubetænksomme og samvittighedsløse Mennesker, hvis Hudfarve ligner min? spurgte Cora rolig den ophidsede Indianer.

— Nej, Magua er en Mand og ikke en Nar; Du og Dine Lige aabne aldrig deres Læber for den brændende Strøm: den store Aand har givet Dig Viisdom.

— Hvad skal jeg da gjøre for at bøde paa Dine Ulykker eller maaske rettere sagt: Dine Vildfarelser?

— Lyt! sagde Indianeren paany, idet han atter indtog sin alvorlige Holdning, — da Ræv's engelske og franske Fædre opgravede Stridsøksen, tog han Tjeneste hos Mohavkerne og drog ud imod sit eget Folk. De blege Ansigter have forjaget Rødhuderne fra deres Jagtomraader, og naar de nu kæmpe, gaar en hvid Mand i Spidsen. Den gamle Høvding ved Horikan, Din Fader, var vort Partis store Anfører. Han sagde til Mohavkerne: Gjør dette, og gjør hint! og de adlød ham. Han gjorde den Lov, at dersom en Indianer slugte Ildvand og betraadte hans Krigeres Tøjvigvamme, skulde det ikke blive glemt. Magua aabnede taabeligvis sin Mund, og den brændende Drik førte ham til Munros Hytte. Hvad gjorde Graahovedet? Lad hans Datter sige det.

— Han glemte ikke sine Ord, men øvede Retfærdighed, idet han straffede Lovens Overtræder, svarede den uforfærdede Datter.

— Retfærdighed! gjentog Indianeren, idet han med et vildt Udtryk i sit Ansigt skottede til den urokkeligt rolige Cora; er det Retfærdighed at gjøre Ondt og saa at straffe

for det? Magua var ikke sig selv; det var Ildvandet, der talte og handlede for ham! men Munro troede det ikke. Huronhøvdingen blev bunden i alle de bleganſigtede Krigeres Paaſyn og pidſket ſom en Hund.

Cora tav, thi hun vidſte ikke, hvorledes hun ſkulde bære ſig ad med at beſmykke denne ukloge Haardhed fra hendes Faders Side paa en Maade, der ſtemmede med en Indianers Begreber.

— Se! vedblev Magua, idet han rev det Kalliko til Side, der kun ufuldkomment ſkjulte hans malede Bryſt, — her ere Skrammer, tilføjede med Knive og Kugler; af disſe kan en Kriger roſe ſig overfor ſit Folk, men Graahovedet har paa Huronhøvdingens Ryg efterladt Mærker, ſom han, lig en Skvav, maa ſkjule under dette de Hvides malede Tøj.

— Jeg havde troet, ſvarede Cora nu, at en indianſk Kriger var taalmodig, og at hans Aand ikke følte og ikke kjendte den Smerte, ſom hans Legeme led?

— Da Tſjippevæerne bandt Magua til Pælen og ſkar den Flænge, ſagde Indianeren, idet han lagde ſin Finger i et dybt Ar, lo Huronen dem op i Anſigtet og ſagde til dem, at ſaa let ſloge kun Kvinder! Hans Aand var dengang i Skyerne! Men da han følte Munros Slag, laa hans Aand under Birkeriſet. En Hurons Aand er aldrig drukken; den huſker altid!

— Ja, men den kan formildes. Derſom min Fader har gjort Dig denne Uret, da viis ham, hvorledes en Indianer kan tilgive en Fornærmelſe, og bring ham hans Døttre tilbage. Du har hørt af Major Heyward . . .

Indianeren ryſtede paa Hovedet og forbød ſaaledes Gjentagelſen af Tilbud, ſom han nu højlig foragtede.

— Hvad ønſker Du? vedblev Cora efter et ſærdeles pinligt Ophold, idet den Overbevisning paatvang ſig hende, at den altfor ſangvinſke og højmodige Duncan var bleven gruſomt ſkuffet ved den Vildes Liſt.

— Hvad en Huron elſker: Godt for Godt, Ondt for Ondt!

— Den Uret, ſom Munro har tilføjet, vil Du altſaa hevne paa hans hjælpeløſe Døttre! Vilde det ikke være mere mandigt at møde ham Anſigt til Anſigt og kræve en Krigers Fyldeſtgjørelſe?

— De blege Ansigters Vaaben ere lange, og deres Knive skarpe! svarede den Vilde med en ondskabsfuld Latter; hvorfor skulde Ræv gaa ind iblandt hans Krigeres Musketter, naar han holder Graahovedets Aand i sine Hænder?

— Sig, hvad Du har i Sinde, Magua! sagde Cora, der kæmpede med sig selv for at kunne tale roligt. Agter Du at føre os som Fanger til Skovene, eller har Du noget endnu Værre for? Gives der ingen Belønning, intet Middel, der kan bringe Dig til at glemme Fornærmelsen og formilde Dit Hjerte? Giv i det mindste min yngre Søster fri og udøs al din Ondskab over mig. Kjøb Rigdom ved Hjælp af hendes Redning, og tilfredsstil Din Hevn med eet Offer. Tabet af begge Døtre vilde maaske lægge den aldrende Mand i Graven, og hvor vilde Rævs Tilfredsstillelse da være?

— Lyt! sagde Indianeren igjen. De lyse Øjne kunne vende tilbage til Horikan og fortælle den gamle Høvding, hvad der er sket, hvis den mørkhaarede Kvinde vil sværge ved sine Fædres store Aand, at hun ikke vil fare med Løgn.

— Hvad skal jeg da love? spurgte Cora, der fremdeles ved sin kvindelige Ro og Værdighed udøvede en lønlig Magt over den vilde Indfødte.

— Da Magua forlod sit Folk, blev hans Hustru given til en anden Høvding. Han har nu sluttet Venskab med Huronerne og vil drage hjem til sin Stammes Grave paa den store Søes Bredder. Den engelske Høvdings Datter følge med ham og bo i hans Vigvam for stedse!

Hvor afskyligt oprørende Cora end maatte finde et saadant Forslag, bevarede hun dog Fatning nok til ikke at røbe sine Følelser, idet hun svarede:

— Hvad Glæde kunde Magua vel finde i at dele sin Hytte med en Hustru, som han ikke elskede — en Kvinde, hvis Folk og Farve vare saa forskjellige fra hans? Det vilde være bedre at tage Munros Guld og kjøbe en Huronpiges Hjerte med hans Gaver.

I næsten et Minut svarede Indianeren ikke, men fæstede saa vilde Blikke paa Cora, at hun slog sine Øjne ned, idet hun følte, at hun for første Gang var bleven betragtet med Øjekast, som ingen kydsk Kvinde kunde taale. Hun gos

af Frygt for, at hendes Ører skulde blive saarede ved et Forslag, der var endnu afskyligere end det sidste.

— Da Huronens Ryg brændte af Slagene, svarede Magua i den mest indædt ondskabsfulde Tone, vidste han, hvor han skulde finde en Kvinde, der vilde komme til at føle Pinslerne. Munros Datter skulde bære Vand, hyppe Korn og tillave Vildt for ham. Graahovedets Legeme skulde sove blandt hans Kanoner, men hans Hjerte skulde kunne naas af Listig-Ræves Kniv.

— Uhyre! med Rette bærer Du Dit forræderske Navn! udraabte Cora, der ikke formaaede at beherske den Harme, hun som Datter nærede. Ingen undtagen en Djævel kunde udruge en saadan Hevn! Men Du overvurderer Din Magt; Du skal faa at føle, at det i Virkeligheden er Munros Hjerte, Du har i Hænde, og at det vil trodse selv den yderste Ondskab fra Din Side.

Indianeren besvarede denne kjække Trods med et dødningeagtigt Grin, som robede et urokkeligt Forsæt, medens han vinkede hende fra sig, ligesom i den Hensigt at afslutte Underhandlingerne for bestandigt. Cora, der allerede fortrød sin Overilelse, var nødt til at adlyde Vinket, thi Magua gik straks bort og nærmede sig sine graadige Kammerater. Heyward ilede hen til den forskrækkede unge Pige og spurgte om Udfaldet af den Samtale, som han i nogen Afstand havde overværet med en saa levende Deltagelse; men da hun ikke vilde forøge Alices Frygt, undgik hun at svare direkte: kun ved Udtrykket i sit Ansigt robede hun sit afgjorte Uheld og fulgte iøvrigt med spændt Opmærksomhed hver Bevægelse, selv den mindste, som de Vilde foretoge. Paa sin Søsters gjentagne og indtrængende Spørgsmaal om, hvad der sandsynligvis vilde blive deres Lod, svarede hun ikke med Ord; hun pegede blot paa de Vilde, uden at kunne beherske sin Uro, og hviskede derpaa, idet hun trykkede Alice til sit Bryst:

— Se blot paa dem! vi kunne læse vor Skjæbne i deres Ansigter.

Coras Bevægelser og halvkvalte Stemme talte endnu tydeligere end hendes Ord og henledte straks hendes Rejsefælles Opmærksomhed paa Indianernes Adfærd.

Da Magua var kommen hen til sine vilde Kammerater,

der, efter at have fyldt sig med det modbydelige Maaltid, laa mageligt henstrakte paa Jorden, begyndte han at tale med en indiansk Høvdings Værdighed. De første Stavelser, han yttrede, bragte hans Tilhørere til at rejse sig op og indtage ærbødige Stillinger. Huronen betjente sig af sit Modersmaal; uagtet de Indfødte havde været saa forsigtige at beholde deres Fanger saa nær ved sig, at de kunde naa dem med deres Tomahavker, kunde vore Rejsende derfor kun gjætte sig til Talens Indhold af de udtryksfulde Gestus, hvormed en Indianer altid understøtter sin Veltalenhed.

I Begyndelsen syntes Magua at tale roligt og fornuftigt. Da det var lykkedes ham at fængsle sine Kammeraters Opmærksomhed, pegede han hvert Øieblik i Retning af de store Søer; heraf sluttede Heyward, at han talte om deres Fædres Land og deres fjerne Stamme. Han blev jævnligt afbrudt af Bifaldsyttringer; Tilhørerne istemte deres udtryksfulde „Hju!" og saae til hinanden med beundrende Blikke. Listig-Ræv var altfor snild til at tabe sin egen Fordel af Syne. Han talte om den lange og møisommelige Vej, som de, efter at have forladt deres lykkelige Landsbyer og vidtstrakte Jagtrevirer, havde tilbagelagt for at komme og kæmpe mod deres kanadiske Fædres Fjender. Han opregnede de forskjellige Krigere, de Bedrifter, som hver især havde udført, de Tjenester, som de saa hyppigt havde ydet Nationen, deres Saar og det Antal Skalpe, de havde taget. Hver Gang han omtalte en af de Tilstedeværende (og den fiffige Indianer glemte ikke en eneste af dem), straalede det smigrede Individs Ansigt af stolt Glæde, ja, han betænkte sig end ikke paa at stadfæste Sandheden af Listig-Ræv's Ord ved bekræftende og bifaldende Bevægelser. Derpaa dæmpede Taleren sin Stemme; den havde nu ikke længere den triumferende Klang, som da han forherligede deres Sejre. Han beskrev Vandfaldet ved Glenn, den næsten uindtagelige Stilling paa den klippefulde Ø med dens Huler, dens Hvirvler og Strømme, han nævnte Navnet „Langriffel" og tav saa, indtil Skoven neden under dem havde udsendt den sidste Gjenlyd af det lange og gjennemtrængende Hyl, hvormed den forhadte Benævnelse var bleven modtagen. Han pegede paa den unge militære Fange og afmalede den højt beundrede Krigers Død, hvem hans Arm havde styrtet ned i

Afgrundens Dyb. Han beskrev ikke blot, hvorledes denne Krigers, svævende mellem Himmel og Jord, havde frembudt et forfærdeligt Syn for hele Skaren; men han fremstillede dramatisk alt det Rædselsfulde ved hans Stilling i Træets Grene, hans Kjækhed og hans Død. Tilsidst gav han en kort Beskrivelse af den Maade, hvorpaa enhver af deres Venner var falden, og glemte ikke at skildre deres Mod og deres mest paaskjønnede Dyder. Da han havde tilendebragt sin Skildring af Begivenhederne, forandrede hans Stemme sig atter: den lød nu klagende, og dens dybe Strubetoner havde en ligefrem musikalsk Klang. Han talte om de Faldnes Hustruer og Børn, deres forladte Stilling, deres baade legemlige og aandelige Nød, deres Liv saa langt borte og endelig om deres ikke hevnede Uret. Pludseligt hævede han sin Stemme med en forfærdelig Kraft og sluttede sin Tale saaledes:

— Ere Huronerne Hunde, siden de taale dette? Hvem skal sige til Menovguas Hustru, at Fiskene have hans Skalp, og at hans Nation ikke har hevnet ham? Hvem vil vove at møde Vassavattimies Moder, denne spotske Kvinde, med tomme Hænder? Hvad skal der svares Oldingene, naar de spørge efter Skalpe og vi ikke have saa meget som et Haar af et hvidt Hoved at give dem? Kvinderne ville pege Fingre ad os. Der er en mørk Plet paa Huronernes Navne, og den maa skjules i Blod!

Hans Stemme hendøde i det rasende Raab, der nu steg op i Luften, som om Skoven, i Stedet for kun at indeholde en saa lille Flok, var fyldt med hele Nationen. Under Talen havde de, for hvem dens Udfald var af størst Betydning, kunnet se af Indianernes Holdning, hvor stor Lykke den gjorde. De havde besvaret hans Sorg og Klage med Deeltagelse og Bedrøvelse, hans Forsikringer med bekræftende Gestus, hans Pralerier med vilde Menneskers hoverende Hyl. Naar han talte om Mod, var deres Blik kjækt og bestemt; naar han talte om den Uret, de havde lidt, tindrede deres Øjne af Raseri; naar han berørte Kvindernes Drillerier, sænkede de deres Hoveder af Blusel; naar han paapegede Midlerne til Hevn, slog han paa en Streng, der altid giver Gjenklang i en Indianers Bryst. Ved det første Vink om, at Hevnen var nær, sprang hele Flokken

op som een Mand, gav sin Forbittrelse Luft i de mest afsindige Skrig og styrtede ind paa Fangerne med dragne Knive og opløftede Tomahavker. Heyward kastede sig ind imellem de to Søstre og den Forreste, i hvem han greb fat med en saa fortvivlet Kraft, at han for et Øjeblik dæmpede hans Voldsomhed. Ved denne uventede Modstand fik Magua Tid til at lægge sig imellem. Med hurtigt udstødte Ord og livlige Bevægelser henledte han Flokkens Opmærksomhed paa sig. Ved det Sprog, han saa godt forstod at føre, afholdt han sine Kammerater fra at udføre deres Forsæt og opfordrede dem til at forlænge deres Offres Kvaler. Hans Forslag blev modtaget med Bifaldsraab og udført med Tankens Hurtighed.

To vældige Krigere kastede sig over Heyward; en anden bemægtigede sig den mindre rørige Syngemester. Dog ingen af de to Fanger underkastede sig uden efter en fortvivlet Kamp. Selv David slog sin Modstander til Jorden, og man fik ikke Bugt med Heyward, førend Sejren over hans Kammerat satte Indianerne i Stand til at anvende deres forenede Kræfter i det Øjemed. Da blev han bunden og fastgjort til Stammen af det Træ, paa hvis Grene Magua havde spillet den faldende Huron. Da den unge Major kom til sig selv igjen, saae han med Smerte tydeligt nok, at en fælles Lod ventede ham og hans Rejsefæller. Til højre for ham stod Cora i samme Forfatning som han; hun var bleg og heftigt bevæget, men iagttog endnu med sikkert Blik deres Fjenders Fremfærd. Paa hans venstre Haand stod Alice; de Vidiebaand, hvormed hun bandtes fast til et Grantræ, ydede hende den Tjeneste, som hendes skjælvende Lemmer ikke formaaede at udføre, — kun de forhindrede hendes fine Skikkelse fra at segne til Jorden. Hun foldede sine Hænder til Bøn; men hendes Blik skuede ikke op til den Magt, der alene mægtede at frelse dem: det fæstede sig, ubevidst og barnligt bønfaldende, paa Duncans Træk. David havde udstridt; det Usædvanlige i hvad der her var forefaldet, bragte ham til i Tavshed at grunde over, hvor vidt det Skete egenlig var ganske i sin Orden.

Huronernes Hevnlyst havde nu taget en ny Retning, og de beredte sig til at styre den med den barbariske Sindrighed, hvortil de ved Aarhundreders Øvelse havde drevet

det. Nogle ledte efter Knuder til at nære det blussende Baal med; een huggede Pinde for at kunne stikke dem brændende ind i Fangernes Kjød; andre bøjede Toppene af to unge Træer ned til Jorden for at hænge Heyward op ved Armene mellem de tilbagespringende Grene. Men Maguas Hevnsyge opsøgte sig en større og mere ond Nydelse.

Medens de mindre raffinerede Uhyrer i denne Bande for deres Offres Øjne tilberedte de almindelige og vel bekjendte Pinselsmidler, nærmede han sig Cora og viste hende pantomimisk og med det mest ondskabsfulde Udtryk i sit Ansigt, hvilken Skjæbne der om føje Tid ventede hende.

— Ha! tilføjede han, hvad siger Munros Datter? Hendes Hoved er for godt til at hvile sig paa en Pude i Ræv's Vigvam; vil hun synes bedre om, at det ruller ned ad denne Høj og bliver til Legetøj for Ulvene? Hendes Bryst kan ikke amme en Hurons Børn, — hun vil se Indianere spytte paa det!

— Hvad har Uhyret i Sinde? spurgte den forfærdede Heyward.

— Intet! svarede hun i en fast Tone. Han er en Vild, en barbarisk og uvidende Vild, og veed ikke, hvad han gjør. Lad os med døende Stemme bede om Anger og Tilgivelse for ham.

— Tilgivelse! gjentog den opbragte Huron, der i sin Vrede misforstod hendes Ord. En Indianers Hukommelse er længere end de blege Ansigters Arm — hans Barmhjertighed er kortere end deres Retfærdighed. Sig: skal jeg sende det gule Haar til hendes Fader, og vil Du følge med Magua til de store Søer for at bære hans Vand og føde ham med Korn?

Cora vinkede ham fra sig med et Udtryk af Væmmelse, som hun ikke formaaede at undertrykke.

— Forlad mig, sagde hun med en Højtidelighed, der for et Øjeblik holdt den barbariske Indianer i Ave, Du blander Bitterhed i mine Bønner, Du staar mellem min Gud og mig!

Det ringe Indtryk, hun havde gjort paa den Vilde, var imidlertid snart forbi, og han vedblev med drillende Spot at pege paa Alice.

— Se! udbrød han, Barnet græder! Hun er altfor

ung til at dø! Send hende til Munro, for at hun kan rede hans graa Haar og holde Liv i Oldingens Hjerte.

Cora kunde ikke modstaa den Trang, hun følte til at se paa sin unge Søster, i hvis Øjne hun opdagede et bønfaldende Blik, der røbede en naturlig Længsel.

— Hvad siger han, kjæreste Cora? spurgte Alice med skjælvende Stemme. Talte han om at sende mig til vor Fader?

Længe saae den ældre Søster tavs paa den yngre. Hendes Ansigt bar Præg af de mest modstridende Følelser. Omsider talte hun, og hendes Stemme havde nu ikke længere sin rige, fyldige Klang, men vidnede om en næsten moderlig Ømhed.

— Alice, svarede hun, Huronen tilbyder os Livet — ja flere end os; han tilbyder at give Duncan, vor uvurderlige Ven Duncan, saa vel som Dig, tilbage til vore Venner — til vor Fader, vor dybt savnede, barnløse Fader, dersom jeg vil kue min haardnakkede Stolthed og samtykke i . . .

Hendes Stemme kvaltes; hun foldede sine Hænder og saae op imod Himlen, som om hun i sin Sjælekvide søgte Hjælp hos den uendelige Visdom.

— Tal! udbrød Alice. Hvori skal Du samtykke, kjæreste Cora? O, gid dette Tilbud var blevet gjort mig! For at redde Dig, for at trøste vor gamle Fader, for at sende ham Duncan tilbage, vilde jeg hellere end gjerne dø!

— Dø! gjentog Cora i en fastere og roligere Tone, — det vilde være let! Nej, han vil — vedblev hun med dæmpet Stemme i dyb Følelse af det Nedværdigende i den Vildes Forslag —, at jeg skal følge ham til hans Udørkener, drage til Huronernes Boliger, opholde mig der: kort sagt, blive hans Hustru! Tal, Alice, kjæreste Barn, elskede Søster! Støt ogsaa De, Major Heyward, min svage Forstand med Deres Raad. Bør Livet kjøbes med et saadant Offer? Vil Du, Alice, modtage det af min Haand for en saadan Pris? Og De, Duncan, vejled mig — befal begge over mig, jeg overgiver mig ganske til Eder!

— Tvivl ikke om min Redebonhed, Cora! udbrød den unge Mand; men De spøger med vor Ulykke. Nævn ikke

det afskylige Forslag igjen; Tanken alene er værre end tusindfoldig Død.

— At De vilde svare saaledes, vidste jeg nok! udbrød Cora med blussende Kinder og tindrende Blik. Men hvad siger min Alice? hende vil jeg underkaste mig uden mindste Indvending.

Heyward og Cora lyttede i pinlig Forventning og med den mest spændte Opmærksomhed; men der faldt intet Svar. Det var, som om Alices fine Skikkelse var sunken sammen i sig selv, da hun hørte dette Forslag. Hendes Arme vare sunkne ned, hendes Fingre bevægede sig krampagtigt, og hendes Hoved faldt ned paa Brystet. Hun saae ud som et skjønt Sindbillede paa Kvindekjønnets saarede Følelse. Dog faa Øjeblikke efter begyndte hendes Hoved at bevæge sig langsomt til Tegn paa en ubetvingelig Misbilligelse.

— Nej, nej, nej! det er bedre, at vi dø sammen, som vi have levet sammen!

— Da dø! raabte Magua. Forbittret over denne Ytring af Karakterfasthed hos den, som han ansaae for at være den svageste af alle Fangerne, skar han Tænder og slyngede voldsomt sin Tomahavk mod den værgeløse unge Pige. Øksen klovede Luften lige foran Heyward, afhuggede en af Alices bølgende Lokker og sad derpaa dirrende i Træet over hendes Hoved. Ved dette Syn blev Heyward som rasende. Han samlede al sin Energi til en eneste Kraftanstrengelse, sønderrev de Vidiekviste, hvormed han var bunden, og styrtede sig over en anden Vild, der med højt skingrende Hyl og et mere beregnet Sigte beredte sig til at gjentage Slaget. De greb hinanden om Livet og faldt begge til Jorden. Modstanderens nøgne Legeme frembød ikke noget Holdepunkt for Heyward: den Vilde gled ud af Hænderne paa ham, rejste sig op, satte sit Knæ paa hans Bryst og trykkede ham ned med en Kæmpes Vægt. Duncan saae allerede Kniven blinke i Luften — da foer en pibende Lyd med eet forbi ham, snarere ledsaget end efterfulgt af det lydelige Knald fra en Riffel. Han følte sit Bryst befriet for den Byrde, der havde tynget det; han saae det vilde Udtryk i Modstanderens Ansigt forvandle sig til et mat og smertefuldt, og Indianeren faldt død om paa de visne Blade ved Siden af ham.

Tolvte Kapitel.

Huronerne stode som lynslagne ved at se, hvor pludseligt Døden havde hjemsøgt en af deres egne; men idet de lagde Mærke til den skjæbnesvangre Sikkerhed i dette Skud, der havde dræbt en Fjende med saa megen Fare for at bringe en Ven Døden, lød Navnet „Langriffel" paa een Gang fra alle de Vildes Læber og efterfulgtes straks af et vildt og til en vis Grad klagende Hyl. Dette blev besvaret med et lydeligt Tilraab fra et lille Krat, hvor de uforsigtige Indianere havde kastet deres Vaaben, og et Øjeblik efter saae man Falkeøje, der ufortøvet havde ladet sin gjenvundne Riffel, ile frem imod Fjenden, idet han af al Magt svingede Kolben af sit elskede Vaaben over sit Hoved. Men hvor kjæk og hurtig Spionens Fremtrængen end var, blev han dog i begge disse Henseender overgaaet af den lette og kraftige Skikkelse, der i et Nu foer forbi ham og derpaa med utrolig Rørighed og Dristighed sprang midt ind iblandt Huronerne, hvor den stod foran Cora, idet den paa en frygteligt truende Maade svingede en Tomahavk og en blinkende Kniv. Hurtigere, end Tanken kunde følge disse uventede og dristige Bevægelser, svævede en anden Skikkelse, bemalet med Sindbilleder paa Døden, forbi de Tilstedeværendes Blikke og indtog en truende Stilling ved Siden af den første. De vilde Plageaander vege tilbage for disse krigerske Mænd, vedbleve at udstøde de ejendommelige Skrig, hvormed Indianerne udtrykke Forbavselse, og raabte derpaa uafbrudt:

— Snarhjort! Sorslange!

Dog Huronernes snedige og aarvaagne Fører tabte ikke saa let sin Fatning. Efter at have maalt den lille Flade med sit skarpe Blik, forstod han straks Angrebets Beskaffenhed. Han opmuntrede sine Ledsagere ved sin Røst saa vel som ved sit Exempel, idet han trak sin lange, farlige Kniv ud af Skeden, og styrtede med et skingrende Skrig ind paa den ventende Tsjingatsjguk. Dette var Tegnet til almindelig Kamp. Ingen af Parterne havde Ildvaaben; Striden maatte afgjøres paa den mest dødbringende Maade: Mand imod Mand, med Angrebsvaaben, men uden Forsvarsvaaben.

Unkas besvarede Skriget, foer ind paa en af Huronerne

og klovede hans Hoved med et eneste, velrettet Slag af sin Tomahavk. Heyward rev Maguas Vaaben ned fra det unge Træ og styrtede ivrig fremad. Da de Kæmpende nu vare lige i Tal, udsøgte hver enkelt sig en Modstander i den fjendtlige Flok. Alle fore de frem og sloge til med Lynets Snarhed og Hvirvelvindens Raseri. Falkeøje fik snart Tag i en ny Fjende, og med et eneste Slag af sit frygtelige Vaaben tilintetgjorde han sin Modstanders skrøbelige Forsvarsmidler og kastede ham til Jorden. Den Tomahavk, som Heyward havde grebet, slyngede han straks fra sig: han var altfor kampivrig til at kunne oppebie Haandmænget. Vaabenet ramte den Indianer, han havde udsøgt sig, i Panden og standsede ham for et Øjeblik i Farten. Opmuntret ved dette ringe Held, stormede den heftige unge Mand fremad og sprang ind paa sin Fjende med blotte Hænder. Et Sekund var nok til at vise ham det Ubesindige i hans Adfærd, thi han maatte straks opbyde Alt hvad han ejede af Mod og Kraft, for at afværge Huronens rasende Knivstik. Da han ikke længere kunde staa sig overfor en saa smidig og aarvaagen Fjende, krystede han ham i sin Favn, og det lykkedes ham at slaa Indianerens Arm ned til Siden med et jernhaardt Tag, der dog udmattede ham selv altfor meget, til at det kunde vare længe. I dette vanskelige Øjeblik hørte han en Stemme i hans Nærhed raabe:

— Ned med de Slyngler! Ingen Pardon for en Nidding af en Mingo!

I det samme faldt Kolben af Spionens Riffel ned paa Huronens nøgne Hoved. Hans Muskler syntes formeligt at visne under Slaget, og han sank ubevægelig ud af Duncans Arme.

Da Unkas havde knust sin første Modstanders Hjerneskal, spejdede han, lig en hungrig Ulv, efter en ny Fjende. Da den nævnte Huron var sluppen fra det første Anfald, havde han betænkt sig et Øjeblik. Da han nu saae, at Alle vare indviklede i en Kamp paa Liv og Død, søgte han med djævelsk Hevnlyst at fuldende den afbrudte Ugjerning. Han opløftede et Triumfskrig og foer hen imod den værgeløse Cora, efter at have udsendt sin skarpe Stridsøkse som sin frygtelige Forløber. Tomahavken strejfede den unge

Piges Skulder, overskar de Vidiekoiste, hvormed hun var fastgjort til Træet, og gjorde det saaledes muligt for hende at flygte. Det lykkedes hende virkelig at undgaa den Vildes Favntag. Uden at ændse sin egen Sikkerhed ilede hun derpaa hen til Alice og søgte med skjælvende Haand at sønderrive de Baand, der omspændte hendes Legeme. Enhver Anden end et sandt Uhyre vilde være bleven rørt over et saadant Træk af den ædelmodigste Opoffrelse; men Huronens Hjerte kjendte ikke til Medfølelse. Han greb fat i Coras rige Haar, der faldt uordenligt ned om hende, rev hende bort fra Søsterens Barm og knugede hende med raa Voldsomhed ned, saa at hun sank i Knæ. Den Vilde snoede hendes bølgende Lokker om sin Haand, hævede dem højt ivejret med sin udstrakte Arm og lod sin Kniv gaa rundt om hendes Hoved, idet han opslog en afskylig Skoggerlatter. Men netop da fik Unkas Øje paa ham. Den unge Mohikaner gjorde et højt Spring, syntes et Øjeblik at flyve gjennem Luften, faldt, sammenrullet til en Kugle, ned paa sin Fjendes Bryst og slog ham til Jorden. Paa Grund af den voldsomme Anstrengelse segnede Unkas selv ned ved Siden af ham. De rejste sig op sammen, kæmpede og blødte skiftevis; men Kampen var snart afgjort: Heywards Tomahavk og Falkeøjes Riffel ramte Huronens Hjerneskal i samme Øjeblik, som den unge Mohikaners Kniv naaede hans Hjerte.

Striden var nu endt med Undtagelse af den endnu vedvarende Kamp imellem Listig-Ræv og Storslange. De to barbariske Krigsmænd godtgjorde tilfulde, at de fortjente disse betegnende Navne, som de havde faaet paa Grund af Bedrifter i tidligere Krige. Tilsidst viklede de sig om hinanden ligesom to Slanger og faldt begge til Jorden. I det Øjeblik, da Heyward og de øvrige Sejerherrer kom til at staa ledige, kunde det Sted, hvor de to erfarne og forbittrede Stridsmænd laa, kun skjelnes ved Hjælp af en hel Sky af Støv og Blade, der bevægede sig fra den lille Flades Midte ud imod dens Grændse, som om den var rejst af en Hvirvelvind. Tilskyndede dels af sønlig Kjærlighed, dels af Venskab og Taknemmelighed, ilede Heyward og hans Kammerater alle som een Mand hen til Kampladsen og sluttede Kreds om den lille Støvbaldakin, der hang over Krigernes Hoveder. Forgjæves foer Unkas rundt

om Skyen, higende efter at støde sin Kniv i Hjertet paa sin Faders Fjende, — forgjæves løftede Falkeøje sin Riffel, og da Duncan forsøgte at gribe fat i Huronens Arme, syntes hans Hænder at have mistet deres Kraft. Den ældre Mohikaners dødningeagtige Skikkelse og Huronens røde Person glimtede i saa hurtig Afveksling for deres Øjne, at den Førstes Venner ikke vidste, hvor de skulde anbringe deres Slag. Sandt nok, der gaves korte Øjeblikke, da man saae Magua, ligesom den fabelagtige Basilisk, gjennemtrænge den Støvhvirvel, hvori han var indhyllet, med sit ildfulde Blik, og ved Hjælp af disse flygtige Øjekast skjønnede han Kampens Gang; men førend nogen fjendtlig Haand kunde ramme hans dødsdømte Hoved, indtog Tsjingatsjguks mørke Aasyn dets Plads. Paa denne Maade blev Kampens Skueplads flyttet fra den lille Flades Midte til dens Udkant. Mohikaneren saae nu Lejlighed til at foretage et kraftigt Stød med sin Kniv, Magua gav pludseligt Slip og faldt tilbage: ubevægelig og, som det syntes, livløs. Hans Modstander sprang op, og Skovens Hal gjenlød af hans Sejersraab.

— En smuk Sejr for Delawaremændene! Held og Hæder følge Mohikaneren! udraabte Falkeøje, idet han paany svang Kolben af den skjæbnesvangre, lange Riffel over sit Hoved; — Raadestødet givet af en Mand med ublandet Blod kan aldrig krænke hans Ære eller berøve ham hans Ret til Skalpen.

Dog i det samme Øjeblik, som det farlige Vaaben skulde til at falde ned, rullede den listige Huron sig lynsnar ud over Afgrundens Rand og bort fra Faren. Han kom ned paa Benene, og man saae ham i et eneste Sæt springe ind i Midten af et lavt Krat, der strakte sig op ad Højens Sider. Delawaremændene, som havde troet, at deres Fjende var død, opløftede et forbavset Raab og begyndte at forfølge ham i Hast og med Støj, ligesom Jagthunde, der tydeligt se Dyret for Øje, — da et ejendommeligt, gjennemtrængende Skrig, som Spionen udstødte, øjeblikkeligt bragte dem til at lade deres Forsæt fare og kaldte dem op til Toppen af Højen.

— Ja, det ligner ham, den Løgner og Bedrager! udbrød Falkeøje, hvis Fordomme gjorde saa stærkt Skaar i hans naturlige Retfærdighedsfølelse med Hensyn til Alt

hvad der vedrørte Mingoerne. En ærlig Delawaremand, der var bleven overvunden som det sig hør og bør, vilde kjønt være bleven liggende og have ladet sig slaa for Panden; men disse Slyngler af Makvaer klynge sig til Livet ligesom de vilde Katte. Lad ham løbe, lad ham løbe; han er jo dog kun een Mand, og det uden Riffel eller Bue og mange Mil borte fra sine franske Kammerater. Han er ligesom en Klapperslange, der har mistet sine Hugtænder, og kan ingen Fortræd gjøre, førend den Tid kommer, da han, og vi da med, have efterladt Spor af vore Mokkasiner paa en lang Strækning af Sandsletten. Se, Unkas! tilføjede han i Delawaresproget, Din Fader slaar allerede Skalpene af. Det er nok for Resten ligesaa godt, at vi gaa en Gang rundt og føle paa de Gavtyve, der ere tilbage, ellers riskere vi let, at en af dem lige med eet hopper gjennem Skovene og skriger som en Skovskade, der nylig er bleven flyvefærdig.

Med disse Ord gav den hæderlige, men uforsonlige Spion sig til at gaa sin Rundgang blandt de Døde, i hvis følesløse Barm han stødte sin lange Kniv saa koldblodigt, som om de havde været ligesaa mange Dyreaadsler. Den ældre Mohikaner var iøvrigt kommen ham i Forkjøbet: han havde allerede revet Sejerstegnene af de værgeløse Dræbtes Hoveder.

Men Unkas fornegtede sine Sædvaner, vi kunne næsten sige: sin Natur. Dreven af en instinktmæssig Finfølelse, ilede han, ledsaget af Heyward, de to unge Kvinder til Hjælp, frigjorde i et Nu Alice og lagde hende i Coras Arme. Vi skulle ikke forsøge paa at beskrive den Taknemmelighed mod den almægtige Styrer, der følтes af de to Søstre, som saa uventet vare blevne givne tilbage til Livet og til hinanden. Deres Hjerter opsendte en inderlig Takkebøn, og den indbyrdes Glæde, de følte over deres Frelse, yttrede sig i gjentagne kjærlige Favntag. Alice var falden paa Knæ ved Siden af Cora. Nu kastede hun sig i hendes Favn og nævnte under lydelig Hulken deres gamle Faders Navn, medens hendes milde Øjesne tindrede af Haabets Straaler.

— Vi ere frelste, vi ere frelste! hviskede hun; vi skulle vende tilbage til vor dyrebare Fader, og hans Hjerte vil ikke briste af Kummer. Og Du, Cora, min Søster og mere end min Moder! ogsaa Du er frelst, og Duncan, til-

føjede hun, idet hun med et uskyldigt Smil betragtede den unge Mand, — vor egen kjække og ædle Duncan er gaaet ganske uskadt ud af Kampen.

Cora svarede kun ved at trykke den yngre Søster til sit Hjerte. Den mandige Heyward skammede sig ikke ved at fælde Taarer over dette rørende Udbrud af Kjærlighed, og Unkas stod, endnu plettet af Blod, som en rolig Tilskuer; men det vilde Udtryk var forsvundet fra hans Øjne, og de straalede af en Medfølelse, der hævede ham højt over hans Nations aandelige Standpunkt.

Imidlertid havde Falkeøje overbevist sig om, at Huronerne ikke mere vare i Stand til at forurolige ham og hans Venner. Han gik nu hen til David og befriede ham for den Tvang, hvori han lige indtil dette Øjeblik havde fundet sig med den mest mønsterværdige Taalmodighed.

— Saa! udbrød Spionen, idet han kastede den sidste Vidiekvist langt bag ud, nu er De igjen Herre over Deres egne Lemmer, endskjønt De ikke synes at bruge dem med større Forstand end den, hvormed de fra først af bleve dannede. Jeg er jo rigtignok ikke ældre end De; men da jeg har levet det meste af min Tid i disse Ødemarker, kan jeg maaske siges at være forud for min Alder, og dersom De ikke bliver vred for et godt Raad, skal jeg gjerne gjøre Dem bekjendt med min Mening. Den er, kort og godt, at De bør overlade det Tuderedskab, De har i Deres Kasseking der, til den første den bedste Nar, De støder paa, og kjøbe Dem et nyttigt Vaaben for Pengene, om det saa kun er Løbet af en Rytterpistol. Paa den Maade kunde De dog ved Flid og Omhu gjøre nogen Fremgang her i Verden, for nu sige Deres Øjne Dem dog vist tydeligt nok, at en Aadselkrage er bedre end en Spottefugl. Den første befrier dog i det mindste Menneskets for uhyggelige Syn, men den anden duer kun til at gjøre Forstyrrelse i Skoven ved at narre alle dem, der høre den.

— Under Slaget Vaabengny og Trompeters Lyd, men efter Sejren Lovsange! svarede den befriede David. Gode Ven! tilføjede han, idet han venligt rakte Spionen sin tynde, spinkle Haand og fik Taarer i Øjnene; jeg takker Dig, fordi mine Hovedhaar endnu vokse der, hvor de først bleve rodfæstede af Forsynet, for skjønt andre Menneskers Haar

godt kan være mere krøllet og glindsende, har jeg altid fundet, at mit passer godt til den Hjerne, som det beskytter. At jeg ikke tog Del i Kampen, kom mindre af Ulyst end af Hedningenes Baand. Tapper og dygtig har Du været i Striden, og inden jeg skrider til at opfylde andre og betydningsfuldere Pligter, takker jeg Dig herved, fordi Du har vist Dig værdig til en kristelig Mands Ros.

— Aa, det var kun en Ubetydelighed, og De kan tidt faa det samme at se, dersom De bliver længe iblandt os, sagde Spionen, der var bleven en hel Del mildere stemt imod Sangens Mand paa Grund af hans utvetydige Tilkjendegivelse af sin Taknemmelighed. — Jeg har faaet min gamle Kammerat „Hjortedræber" tilbage, tilføjede han, idet han slog paa Kolben af sin Riffel, det er allerede i og for sig en Sejr. Disse Irokeser ere nok snedige; men de narrede sig selv, dengang de satte deres Ildvaaben saa langt borte, at de ikke kunde naae dem, og dersom Unkas og hans Fader bare havde havt deres almindelige indianske Taalmodighed, kunde vi have sendt de Slyngler tre Kugler i Stedet for een og gjort det af med alt det Pak — baade med den Kjeltring, der løb sin Vej, og med alle hans Kammerater. Men det var altsammen forud bestemt og indrettet paa det Bedste.

— Du taler vel, sagde David, og i ægte kristelig Aand. Den, der skal frelses, vil blive frelst, og den, der er forud bestemt til at fordømmes, vil blive fordømt. Dette er Sandheden, og den er i højeste Grad trøstende og husvalende for den sande Troende.

Spionen, der i det Øjeblik sad og undersøgte sin Riffel med en Slags faderlig Omhu, saae nu op paa den anden med en Misfornøjelse, som han ikke brød sig om at skjule.

— Sandheden? sagde den barske Skovbeboer, — nei, det er en sand Kjeltringetro, som enhver ærlig Mand maa forbande. Jeg kan tro paa, at Huronen der henne skulde falde for min Haand, for det har jeg set med mine egne Øjne; men medmindre jeg selv skulde blive Vidne dertil, faaer Ingen mig til at tro, at han har faaet nogen Belønning, eller at Tjingatsjguk der vil blive fordømt paa den yderste Dag.

— Den dristige Lære har De ingen Hjemmel for, og

De har heller ingen Pagt at støtte den paa, udraabte David, som var meget fortrolig med de Spidsfindigheder, hvori man dengang paa mange Steder indhyllede Bibelens smukke simple Lære. Deres Tempel er bygget paa Sand, og det første Uvejr, der kommer, vil skylle dets Grundvold bort. Jeg maa bede Dem anføre Deres Hjemmel for denne ubeføjede Paastand. Nævn mig Kapitel og Vers: i hvilken af de hellige Bøger finder De Udsagn, som De kan støtte Dem paa?

— Bøger? gjentog Falkeøje med sletdulgt Ringeagt. Antager De mig for en tudende Skoledreng, der holder en gammel Kjerling i Skjørterne, og denne gode Riffel her paa mit Knæ for en Fjer af en Gaasevinge, mit Oksehorn for en Blækflaske og min Lærredstaske for et tærnet Lommetørklæde, hvori jeg bærer min Skolemad? Bøger! hvad har jeg, en Skovkriger, skjønt rigtignok ogsaa en ublandet hvid Mand, med Bøger at skaffe? Jeg har aldrig læst i mere end en eneste, og de Ord, der staa skrevne i den, ere altfor simple og ligefremme, til at man ikke skulde kunne forstaa dem uden synderlig Skolegang, skjønt jeg rigtignok kan rose mig af, at jeg i fyrretyve Aar har gaaet i Livets strenge Skole.

— Hvad er det for en Bog, De taler om? spurgte David, der misforstod den Anden.

— Den ligger opslaaet for Deres Øjne, svarede Spionen, og dens Ejer formener ikke nogen at bruge den. Jeg har hørt sige, at der gives Mennesker, som læse i Bøger for at overbevise sig om, at der er en Gud. Jeg veed ikke, om Mennesket i Kolonierne saaledes forvanskér hans Værker, at det, der er saa klart i Skovene, bliver til en Tvivlssag iblandt Kjøbmænd og Præster: men dersom der gives et saadant Menneske, og han vil følge mig fra Sol til Sol gjennem Skovens Bugtninger, saa skal jeg se nok til at kunne lære ham, at han er en Taabe, og at hans største Taabelighed bestaar i, at han vil hæve sig i Højde med En, som han aldrig kan naae hverken i Godhed eller i Magt.

Saa snart David havde opdaget, at han stredes med en Mand, der hentede sin Tro fra Naturens Lys og skyede alle spidsfindige Lærdomme som Pesten, opgav han Kampen. Derimod slog han sin lille Bog op og istemte en Sang til

Tak for den nylig vundne Sejr. Spionen var imidlertid ikke oplagt til at høre efter. Han mumlede noget, hvoraf kun Ordene „Hals“ og „Irokeser“ vare forstaaelige, og gik sin Vej for at undersøge Huronernes Arsenal. Tjingatsjguk deltog i Undersøgelsen og fandt baade sin egen og sin Søns Riffel blandt Vaabnene. Heyward og David bleve ligeledes forsynede med Vaaben, og der var ingen Mangel paa Ammunition til dem.

Da Skovbeboerne havde gjort deres Udvalg og uddelt Præmier, tilkjendegav Spionen, at det var paa Tiden at bryde op. Nu var Skala bleven færdig med sin Sang, og de to Søstre vare blevne roligere til Mode. Understøttede af Duncan og den yngre Mohikaner, stege de ned ad Højen, paa hvis Top de havde været saa nær ved at blive aflivede. Ved dens Fod saae de „Narraganset“'erne gaa og afgnave Buskenes Blade, og efter at være stegne op, fulgte de den Mand som Vejleder, der saa tidt i den yderste Nød havde viist sig som deres sande Ven. Rejsen var dog kun kort. Falkeøje forlod den hemmelige Sti, som Huronerne havde fulgt, og drejede brat om til højre. Efter at være kommen ind i Tykningen overskred han en rislende Bæk og gjorde Holdt under nogle Ælmetræer i en lille Fordybning. Afstanden fra Foden af den skjæbnesvangre Høj var meget kort, og kun ved Overskridelsen af Bækken havde Hestene gjort egenlig Nytte.

Spionen og Indianerne syntes at være fortrolige med det afsidesliggende Sted, hvor de nu befandt sig; thi efter at have sat deres Rifler op imod Træerne gave de sig til at rydde de tørre Blade afvejen og gjøre en Aabning i Blaaleret, hvoraf et tindrende Væld af prægtigt, klart Vand derpaa brød frem. Nu saae den ublandet hvide Mand sig om. Han syntes at lede efter en Gjenstand, han ikke kunde finde saa snart, som han ventede.

— Disse ligegyldige Fyre, disse Mohawker have været her tilligemed deres Brødre Tuskaronerne og Onondagerne for at slukke deres Tørst, mumlede han, og det Landstrygerpak har kastet det udhulede Græskar bort! Saaledes gaar det med Velgjerninger, naar de udvises mod nogle utaknemmelige Hunde! Her har Herren til deres Bedste lagt sin Haand midt i denne Ødemarken og ladet Jordens Indvolde

opfende Vand, der kan sige Sparto til det rigest forsynede Apothek i alle Kolonierne, og se engang! saa have de Æsler traadt i Leret og forvanskket Stedets Renlighed, som om de vare umælende Dyr og ikke rigtige Mennesker.

Unkas rakte ham i Tavshed det ønskede Græskar, der havde været ophængt paa en Ælmegren, men som Falkeøjes Utilfredshed havde forhindret ham fra at lægge Mærke til. Han fyldte det med Vand og trak sig tilbage til et Sted i Nærheden, hvor Jorden var mere fast og tør. Her satte han sig ganske rolig ned. Da han derpaa havde taget sig en dygtig og, efter alle Julemærker at dømme, behagelig Slurk, begyndte han meget alvorligt at undersøge de af Huronerne levnede Næringsmidler, som havde hængt i en Tversæk paa hans Arm.

— Tak, min Gut! vedblev han, idet han gav Unkas det tomme Græskar tilbage. Lad os nu engang se, hvoraf dette snedige Huronpak levede, medens de laa paa Lur. Hvad mener Du om dette her? De Slyngler kjende godt de bedste Stykker paa et Dyr, og man skulde tro, at de kunde stege og servere en Dyreryg ligesaa godt som den bedste Kok i hele Kristenheden; men det er altsammen raat, for Irokeserne ere vilde tilbunds. Unkas, tag mit Fyrtøj og gjør Ild paa, for efter en saa lang Tur kan det nok behøves, at en Mundfuld skjørt Kjød rækker Naturen en hjælpende Haand.

Da Heyward saae, at deres Førere nu gave sig i Færd med at tilberede et Maaltid, hjalp han Damerne af Hestene og satte sig ved Siden af dem, glad over at kunne nyde nogle Øjeblikkes Hvile efter de blodige Scener, hvori han nylig havde medvirket. Medens Madlavningen gik for sig, søgte han at faa Oplysning om de Omstændigheder, der havde ført til deres ligesaa uventede som betimelige Redning.

— Hvorledes gik det til, at vi saa snart fik Dem at se igjen, min ædle Ven? spurgte han, og det uden Hjælp fra Garnisonen i Fort Edward?

— Dersom vi havde begivet os til Flodkrumningen, vare vi maaske komne i rette Tid til at bedække Deres Lig med Blade, men for sildigt til at redde Deres Skalpe, svarede Spionen ganske koldblodigt. Nej, nej, i Stedet for at spilde Tid og Kræfter ved at tage over til Fortet lagde

vi bi under Hudsons Bred, og laa saa og iagttoge Huronernes Bevægelser.

— De vare altsaa Vidner til Alt hvad der foregik?

— Ikke til Alt, for Indianernes Syn er altfor skarpt til let at lade sig narre, og vi skjulte os. Det var for Resten vanskeligt nok at faa denne Mohikanerhvalp til at forholde sig rolig. Unkas, Unkas, Du opførte Dig mere som en nysgjerrig Kvinde end som en Kriger, der ligger paa Lur.

Unkas kastede et hurtigt Blik paa den Talendes barske Aasyn; men han hverken talte eller yttrede noget Tegn paa Anger. Heyward syntes tvertimod, at den unge Mohikaners Adfærd røbede nogen Ringeagt, for ikke at sige: Vildhed, og at han undertrykte Lidenskaber, der vare nær ved at blusse op, ligesaa meget af Hensyn til dem, der hørte efter, som paa Grund af den Ærefrygt, han sædvanligvis viste sin hvide Kammerat.

— Saae De, at vi bleve tagne til Fange? spurgte Heyward derpaa.

— Vi hørte det! lød det betegnende Svar. Et Indianerhyl er tydelig Tale for Mænd, som have tilbragt deres Dage i Skovene; men da De landede, bleve vi nødte til at krybe, ligesom Slanger, under Bladene, og saa tabte vi Dem ganske af Syne. Da vi fik Øje paa Dem igjen, stode De bundne til Træerne og vare lige ved at blive massakrerede af Indianerne.

— Vor Redning var en sand Guds Styrelse. Det var næsten et Mirakel, at De ikke tog fejl af Vejen, for Huronerne delte sig, og hver Flok havde sine Heste.

— Ja vist, vi tabte ogsaa Sporet og vare maaske gaaede rent fejl, dersom Unkas ikke havde været. Vi valgte imidlertid den Vej, der førte ind i Skoven, for vi kunde nok skjønne, at Huronerne vilde styre den Kurs med deres Fanger; men da vi havde fulgt den paa en Strækning af mange Mil uden at finde saa meget som en eneste brækket Kvist, saaledes som jeg havde raadet til, fik jeg saadan mine egne Anelser, især da alle Fodsporene vare satte af Mokkasiner.

— Vore Overvindere vare saa forsigtige at sko os paa samme Maade som sig selv, sagde Duncan, idet han løftede sin ene Fod og fremviste den Halvstøvle, han havde paa.

— Ja, det var fiffigt gjort og ligner de Gavtyve op ad Dage; men vi havde da heldigvis for megen Forstand til at lade os narre af et saa almindeligt Kunstgreb.

— Hvilke Omstændigheder skylde vi da vor Redning?

— Hvilke Omstændigheder? Ja, som en hvid Mand, der ikke har det mindste Stænk af indiansk Blod i sig, maa jeg skamme mig ved at tilstaa det. De skylde den en Indianers Forstand paa Ting, som jeg burde kjende bedre end han, men som jeg nu neppe kan anse for sande, skjønt mine egne Øjne sige mig, at det er saaledes.

— Det var da mærkeligt! Vil De ikke sige os Grunden?

— Unkas var dristig nok til at paastaa, at de Heste, som Damerne red — vedblev Falkeøje, idet han nysgjerrig fæstede sit Blik paa Damernes Heste — satte Benene paa den ene Side til Jorden paa een Gang. Dette er det Modsatte af hvad der finder Sted med alle de travende firfødde Skabninger, som jeg kjender, undtagen Bjørnen, og her er der dog Heste, der altid gaa paa denne Maade: det har jeg set med mine egne Øjne, og det har deres Spor vist paa tyve lange Mil.

— Ja, det er netop Dyden ved disse Dyr! De komme fra Bredderne af Narraganfetbugten i den lille Provinds Providence Plantations og ere berømte for deres Udholdenhed og for den Lethed, hvormed de paa deres særegne Maade bevæge sig. Forøvrigt blive andre Heste ikke sjeldent oplærte til det samme.

— Meget muligt, meget muligt! sagde Falkeøje, der med stor Opmærksomhed havde lyttet til denne Forklaring; skjønt jeg er en fuldblods hvid Mand, har jeg dog bedre Forstand paa Hjorte og Bævere end paa Lastdyr. Major Effingham har mange prægtige Heste; men jeg har aldrig set nogen af dem gaa saaledes til Siden.

— Nej, ganske vist, for han sætter Pris paa helt andre Egenskaber hos Heste. Denne Race sættes imidlertid meget højt og nyder, som De ser, undertiden den Ære at bære den kosteligste Byrde.

Mohikanerne havde ophørt med deres Sysler ved Ilden, for at lytte efter. Da Duncan havde talt til Ende, saae de paa hinanden med betydningsfulde Blikke, og Faderen

udstødte det stadige Forbavselsesraab. Spionen sad og grundede som en Mand, der fordøjede nylig erhvervet Kundskab, og listede sig til igjen at kaste et nysgjerrigt Blik paa Hestene.

— Man kan sikkert se endnu besynderligere Ting i Kolonierne, sagde han tilsidst; Naturen bliver sørgeligt misbrugt af Mennesket, naar han først kommer til at spille Mester. Men hvad enten Hestene nu gaa lige eller til Siden, saa har Unkas set Bevægelsen, og Sporet af dem ledte os til den forstyrrede Buk. Den yderste Gren tæt ved Sporet af en af Hestene var bøjet opad, saaledes som en Dame bryder en Blomst fra Stengelen; men alle de øvrige Grene vare kvasede ned, som om en Mands stærke Haand havde havt fat i dem. Deraf sluttede jeg, at det snedige Kryb havde set Grenen blive bøjet og revet i de andre, for at bilde os ind, at en Raabuk havde følt paa dem med sine Horn.

— Deres Klogt har neppe skuffet Dem, for der skete virkelig noget saadant.

— Ja, det var nemt nok at se! svarede Spionen uden paa nogen Maade at tro, at han havde udviist en usædvanlig Grad af Klogt. Dernæst faldt det mig ind, at Mingoerne vilde styre ad denne Kilde til, for de vide godt, hvor udmærket dens Vand er.

— Er den da saa berømt? spurgte Heyward, idet han med mere nysgjerrigt Blik betragtede den afsidesliggende Fordybning med dens bobblende Kilde, omgiven af mørkebrun Jord.

— Næsten alle Rødhuder, der rejse syd og øst for de store Søer, have hørt tale om dens Egenskaber. Vil De ikke selv smage?

Heyward modtog det udhulede Græskar; men efter at have drukket lidt af Vandet, kastede han det fra sig med misfornøjet Ansigt. Spionen lo stille, men hjerteligt, og rystede paa Hovedet med inderlig Tilfredshed.

— Aa, De har ikke faaet Smag paa det endnu, det kommer først med Vanen! Der var en Tid, da jeg syntes ligesaa ilde om det som De; men jeg har lært at vurdere det og længes nu ligesaa meget som Skovens Dyr efter dette saltagtige Vand. De og Deres Lige, Hr. Major!

sætte ikke større Pris paa Deres hede Vine, end en Rødhud paa dette Vand, især naar han er daarligt tilpas. Men nu er Unkas færdig, og vi maa tænke paa at faa nogen Mad, for vi skulle snart afsted og have et langt Stykke Vej at tilbagelægge.

I det samme gav Spionen sig i Færd med de graadige Huroners Levninger. Han gjorde kort Proces med Anretningen, hvorpaa han og Mohikanerne nøde deres Maaltid stille og skyndsomt, som Folk, der spise for at blive i Stand til at udholde store og langvarige Mødsommeligheder.

Da denne behagelige Pligt var opfyldt, bukkede alle Skovbeboerne sig ned og toge til Afsked et langt Drag af denne ensomt beliggende Kilde, omkring hvilken efter halvtredsindstyve Aars Forløb den vestlige Hemisfæres Rigdom, Skjønhed og Talenter skulde samles for at søge Helbred og Fornøjelse*). Nu tilkjendegav Falkeøje, at man maatte drage afsted. De to Søstre stege atter tilhest; Duncan og David grebe deres Rifler og fulgte i Damernes Fodspor; Spionen gik i Spidsen, Mohikanerne dannede Bagtroppen, og hele Selskabet begav sig nu nordpaa ad den smale Vej.

Trettende Kapitel.

Den Vej, Falkeøje havde valgt, førte over sandige Sletter, hvori der stundom bragtes nogen Afveksling ved Høje og Dale, og som de Rejsende samme Dags Morgen vare komne over under Anførsel af den listige Magua. Solen var nu dalet dybt ned imod de fjerne Bjerge, og da Vejen gik igjennem de endeløse Skove, var Heden ikke længer trykkende. De skrede derfor nogenlunde hurtigt fremad, og længe førend Tusmørket bredte sig omkring dem, havde de tilbagelagt mange Mil af deres besværlige Rejse.

Jægeren syntes, lig den Vilde, hvis Plads han havde indtaget, at vælge blandt de noget vildsomme Tegn paa Vejen med en Slags Instinkt; hans Hurtighed aftog kun sjeldent, og han standsede aldrig for at tænke sig om. Ved

*) Paa det Punkt ligger nu Landsbyen Balliston, et Badested af Betydning.

at opfange et Glimt af Mosset paa Træerne, se i et Sekund paa den nedgaaende Sol eller kaste et flygtigt Blik paa Retningen af de talrige Vandløb, som han gjennemvadede, formaaede han at bestemme sin Vej og fjerne dens største Vanskeligheder. Imidlertid begyndte Skoven at skifte Farve; det livlige, grønne Skjær, der havde forskjønnet dens Buer, gik over til de mørkere Tinter, der pleje at følge med den heldende Dag.

Pludseligt vendte Falkeøje sig om, pegede op imod den pragtfulde Himmel og sagde:

— Hist bliver der givet Mennesket Tegn til at søge sin Føde og naturlige Hvile. Bedre og klogere vilde det være, om han kunde forstaa Naturens Vink og lade sig belære af Himmelens Fugle og Markens Dyr. Dog vor Nat bliver kun kort; thi vi maa staa op med Maanen og begive os paa Vejen igjen. Jeg husker, at jeg et Sted her paa Egnen kæmpede mod Makvaerne i den første Krig, hvori jeg nogensinde tappede Blod af et Menneske. Vi byggede et Blokhus for at forhindre det rovsyge Kryb fra at lægge Haand paa vore Skalpe. Alle Julemærker maatte slaa fejl, om vi ikke skulde finde Stedet noget længere fremme til venstre.

Uden at oppebie Svar skred den uforfærdede Jæger raskt ind i en Tykning bestaaende af unge Kastanietræer. Imidlertid skød han de frodige Aflæggeres Grene til Side som en Mand, der ved hvert Skridt ventede at opdage en Gjenstand, som han før havde kjendt. Spionens Hukommelse slog ham ikke fejl. Efter at være trængt nogle faa hundrede Fod ind kom han til et aabent Rum, der omgav en lav, grøn Høj, paa hvis Top det omtalte Blokhus laa i en temmelig forfalden Tilstand. Heyward og de to Damer tøvede med at betræde den brøstfældige Bygning; men Falkeøje og Indianerne traadte indenfor de lave Vægge, ej alene uden Frygt, men aabenbart med levende Interesse. Jægeren undersøgte Ruinerne baade indvendigt og udvendigt med en Nysgjerrighed, som var naturlig hos den, hos hvem dette Syn hvert Øjeblik fremkaldte Erindringer; Tjingatsjguk gav i Delawaresproget og med en Sejerherres Stolthed sin Søn en kort Skildring af den Træfning, der i hans Ungdom havde staaet paa dette ensomme Sted. I hans Sejers-

glæde blandede der sig dog en vis Sørgmodighed, der, som sædvanligt, gav hans Stemme en blød, musikalsk Klang.

Imidlertid stege de to Søstre af Hestene for at glæde sig ved Hvilen i den svale Aften og i en Ro, som de troede at Intet uden Skovens vilde Dyr kunde forstyrre.

— Vilde vor Hvileplads ikke have været mere sikker, min brave Ven! — spurgte Duncan, da han saae, at Spionen var færdig med sin korte Undersøgelse —, hvis vi havde valgt et Sted, som var mindre kjendt og besøgt end dette?

— Der lever kun Faa, der vide, at Blokhuset nogensinde er blevet bygget, svarede Spionen langsomt og tankefuldt. Der bliver ikke ret tidt lavet Bøger og skrevet Fortællinger om saadan en Skjermydsel som den, Mohikanerne og Mohavkerne her havde med hinanden i en Krig, de førte paa egen Haand. Jeg var dengang en ung Knegt og drog ud med Delawaremændene, fordi jeg vidste, at det var en Stamme, der var bleven i høj Grad mishandlet. I fyrretyve Dage og Nætter gik det Pak og tørstede efter vort Blod her omkring dette Skur, som jeg lagde Planen til og for en Del opførte, for jeg er, som De vil huske, ikke nogen Indianer, men en ublandet hvid Mand. Delawaremændene arbejdede flinkt med, og saa holdt vi os, først ti mod tyve, men tilsidst var Tallet omtrent lige paa begge Sider, og saa foer vi løs paa de Hunde, og ikke en Mand af dem slap bort, saa han kunde fortælle hjemme, hvorledes det var gaaet Resten. Ja vist, jeg var ung dengang og ikke vant til at se Blod, og da jeg ikke kunde lide at tænke paa, at Skabninger, der havde en Sjæl i sig ligesaa vel som jeg, skulde ligge paa den bare Jord og blive sønderrevne af vilde Dyr eller blive blegede af Regnen, begravede jeg de Døde med mine egne Hænder under den lille Høj, hvor De have taget Plads. Det er for Resten ikke saa daarligt et Sæde endda, uagtet det er gjort af Menneskeben.

Heyward og Søstrene rejste sig øjeblikkeligt op fra den græsklædte Grav, og trods de forfærdelige Tildragelser, som man nylig havde oplevet, kunde de to unge Piger dog ikke ganske værge sig mod en naturlig Følelse af Skræk, da de saae sig i saa nær Berøring med de døde Mohavkers sidste Hvilested. Tusmørket, det skumle lille Krat, over hvilket

Granerne syntes at hæve sig helt op i Skyerne, og den Dødsstilhed, der herskede i den mægtige Skov — alt dette bidrog til at forstærke denne Følelse.

— Nu ere de væk og gjøre ingen Fortræd mere, vedblev Falkeøje, idet han smilede sørgmodigt og slog med Haanden, da han saae, at de to unge Damer aabenbart vare meget forskrækkede. De ville aldrig mere istemme Krigshylet eller slaa saa meget som et eneste Slag med Tomahauken, og af alle dem, der hjalp til at lægge dem hvor de ligge, ere kun Tsjingatsjguk og jeg i Live. Vor Afdeling bestod af Mohikanerens Brødre og Familie, og alle dem, der nu ere tilbage af denne Stamme, se De her.

Tilhørerne fæstede uvilkaarligt deres Blikke paa de to Indianerskikkelser, idet de fattede en levende Deltagelse for disse Mænd i deres ensomme Stilling. Man kunde endnu se de to Mohikanere henne i Blokhusets Skygger: Sønnen lyttede til sin Faders Ord med den Iver, der maatte fremkaldes ved en Beretning, som var til saa stor Ære for den, til hvis Mod og vilde Dyder han længe havde set op med Beundring.

— Jeg havde troet, at Delawarerne vare et fredeligt Folkefærd, sagde Duncan, og at de aldrig selv førte Krig, men netop betroede Forsvaret af deres Land til Mohawkerne, som De var med til at slaa ihjel.

— Det er paa en Maade sandt, svarede Spionen; men i Grunden er det en forbistret Løgn. Der blev ganske vist sluttet en saadan Traktat for mange Tider siden ved Hollændernes djævelske Kunster, for de ønskede at afvæbne de Indfødte, der havde mest Ret til det Land, hvor de havde nedsat sig; men skjønt Mohikanerne hørte til den samme Nation, havde de med Englænderne at gjøre og gik aldrig ind paa den taabelige Overenskomst, men vedbleve at være Mænd, og det gjorde Delawarerne med, da de fik Øjnene op for deres Daarskab. De ser her en Høvding, en af de store mohikanske Sagamorer. Hans Forfædre kunde engang jage deres Hjorte paa Landstrækninger, som vare større end de, der nu høre til „Albany Patteroon", uden at komme over nogen Bæk eller Høj, som ikke var deres egen; men hvad har deres Efterkommer tilbage? Han finder vel sine seks Fod Jord, naar Gud vil det, og faar maaske ogsaa

Lov til at beholde dem, dersom han har en Ven, der vil gjøre sig den Ulejlighed at lægge hans Hoved saa dybt ned, at Plovjernene ikke kunne naa det.

— Nok derom! sagde Heyward, som frygtede, at man skulde komme ind paa en Undersøgelse, som let kunde gjøre Ende paa den Enighed, der var saa nødvendig til de to unge Pigers Redning. Vi have rejst langt, og kun faa af os ere udrustede med Legemer som Deres, der hverken synes at kjende til Træthed eller til Svaghed.

— Ja, det er en Mands Sener og Ben, der bære mig gjennem det altsammen, sagde Jægeren, idet han betragtede sine muskelføre Lemmer med et Blik, der viste, hvilken naturlig Glæde Komplimenten foraarsagede ham. Man kan finde større og stærkere Mænd i Kolonierne; men De kunde gjerne se Dem om i en By i mange Dage, inden De fandt en Mand, der kan gaa et halvt Hundrede Mil uden at standse for at trække Vejret, eller som hele Tiden kan høre Hundene gjø paa en Jagt, der varer i flere Timer. Men da Kjød og Blod ikke ere ens hos Alle, er det sandsynligt nok, at Damerne ønske at hvile sig efter alt det, de have set og gjort idag. Luk op for Kilden, Unkas, medens Din Fader og jeg gjøre et Tag til deres smukke Hoveder af disse Kastaniegrene, og rede en Seng af Græs og Blade.

Samtalen ophørte, medens Jægeren og hans Kammerater søgte at skaffe dem, de vejledede, Bekvemmelighed og Beskyttelse. En Kilde, der for mange Aar siden havde bevæget de Indfødte til her at indrette sig en midlertidig Fæstning, var snart renset for Blade, og et krystalklart Væld strømmede frem, udgydende sine Vande over den grønne Høj. Et Hjørne af Huset blev forsynet med et Tag, der kunde holde den stærke Dug ude, og under det blev der lagt vellugtende Kviste og tørre Blade, som de to Søstre skulde hvile paa.

Medens de omhyggelige Skovbeboere vare sysselsatte paa denne Maade, indtoge Cora og Alice nogle Forfriskninger, dog mere af Nødvendighed end af Lyst. Derpaa begave de sig indenfor Husets Vægge. Først takkede de Gud for alt det Gode, han havde bevist dem, og bad ham om fremdeles at holde sin Haand over dem i den kommende Nat; og kort efter hvilede deres fine Skikkelser paa det

duftende Leje. Trods alle Minder og Anelser gjorde Naturen snart sin Ret gjældende, og de faldt i en tryg Søvn. Duncan havde i Sinde at vaage over dem, lige udenfor Ruinen; men Spionen, som blev hans Hensigt vaer, pegede paa Tsjingatsjguk og sagde, idet han selv ganske roligt lagde sig ned i Græsset:

— En hvid Mands Øjne ere altfor tunge og blinde til en Vagt som denne! Mohikaneren er vor Skildvagt; lad os derfor sove.

— Jeg var en Dovenkrop paa min Post forrige Nat, sagde Heyward, og trænger mindre til Hvile end De, der ganske anderledes opfyldte en Soldats Pligter. Nei, lad hele Selskabet søge Hvile, medens jeg holder Vagt.

— Dersom vi laa blandt det 60des hvide Telte og overfor en Fjende som Franskmændene, kunde jeg ikke ønske mig nogen bedre Vagt, svarede Spionen; men i Mørke og her i denne Ødemark vilde Deres Dømmekraft kun være Børneværk og Deres Aarvaagenhed spildt. Gjør derfor som Unkas og jeg: sov, og sov i Ro!

Heyward saae nu, at Unkas virkelig, medens de stode og talte, havde strakt sig hen ad Højens Side, ligesom for at faa saa meget som muligt ud af den Tid, der kunde indrømmes til Hvile. Han opdagede ligeledes, at David havde fulgt den yngre Indianers Exempel, og at hans Tunge bogstaveligt talt „klæbede sig til Ganen" formedelst Saarfeberen, der var tiltagen paa Grund af den anstrengende Marche. For at undgaa en unyttig Samtale lod Heyward, som om han føjede Spionen, idet han lænede sig til Blokhuset i en halvt hvilende Stilling; men i sit stille Sind var han rigtignok fast bestemt paa ikke at lukke et Øje, førend han havde lagt den kostelige Skat, der var ham betroet, i selve Munros Favn. Falkeøje, der troede, at han havde faaet sin Villie, faldt snart i Søvn, og der herskede den største Stilhed paa det ensomme Sted.

I mange Minuter lykkedes det Duncan at holde sine Sandser overvaagne, sine Ører modtagelige for hver klagende Lyd, der udgik fra Skovens Dyb. Hans Syn skærpedes, efterhaanden som Aftenens Skygger bredte sig over Omgivelserne; og selv da Stjernerne tindrede oppe over hans Hoved, formaaede han at skjelne sine Rejsefællers Skikkelser,

idet de laa henstrakte i Græsset, og at se Tsjingatsjguk, der sad oprejst og ubevægelig som Træerne, der dannede mørke Skranker til alle Sider. Han hørte endnu de to Søstres Aandedræt — de laa jo kun nogle faa Fod fra ham. Ikke et Blad bevægedes af den forbidragende Luftning, og hans Øre opfangede ikke dens hvisfende Lyd. Omsider blandede dog en Aftenbakkes klagende Toner sig med en Ugles Tuden. Af og til søgte hans tunge Øjne Stjernernes klare Straaler, og han troede da at se dem gjennem sine nedsunkne Øjelaag. Undertiden, naar han var mere vaagen, antog han en Busk for at være hans Vagtkammerat; men straks efter sank hans Hoved ned paa hans Skulder, der atter søgte Støtte paa Jorden. Tilsidst faldt hele hans Person sammen, og den unge Mand hensank i Søvnens Arme. Han drømte, at han var en af Fortidens Riddere, der holdt sin natlige Vagt udenfor et Telt, hvori en fangen Prindsesse blundede, hvis Yndest han ikke mistvivlede om at vinde ved et saadant Bevis paa Hengivenhed og Aarvaagenhed.

Hvor længe den trætte Duncan laa i denne Tilstand, vidste han ikke selv; men hans Drømmesyner havde for længe siden tabt sig i en fuldstændig Bevidstløshed, da han vaagnede ved, at nogen bankede ham sagte paa Skulderen. Denne lempelige Paamindelse bragte ham strax til at springe op. Han gjenkaldte sig utydeligt den Pligt, som han havde paalagt sig selv ved Nattens Begyndelse, følte efter sin Sabel der, hvor han pleiede at bære den, og udraabte:

— Hvem der? Ven eller Fjende?

— Ven! svarede Tsjingatsjguk med sagte Stemme. I det samme pegede han op imod Maanen, der gjennem Aabningen mellem Træerne sendte sine milde Straaler ned i deres Bivuak, og tilføjede paa sit ufuldkomne Engelsk: Maane kommer, og hvide Mands Fort langt — langt borte; Tid at bryde op, naar Søvn lukker begge Fransmandens Øjne!

— Du har Ret. Kald paa Dine Venner og gjør Hestene i Stand, medens jeg forbereder mine to kvindelige Reisefæller paa Afmarchen.

— Vi ere vaagne, Duncan! sagde Alices milde, sølvklare Stemme inde i Huset, og rede til at rejse meget hurtigt efter at have faaet en saa vederkvægende Søvn; men

De har vaaget hele den kjedelige Nat igjennem for vor Skyld efter at have udholdt saa megen Anstrengelse om Dagen.

— De maa snarere sige, at jeg gjerne vilde have vaaget, men mine forræderske Øjne førte mig bag Lyset. Det er nu anden Gang, jeg viser mig uskikket til det Hverv, som jeg har paataget mig.

— Det kan ikke nytte, at De vil negte det! afbrød Alice ham smilende, idet hun fra det skyggefulde Blokhus traadte ud i Maaneskinnet, straalende i sin friske Skjønhed. Jeg veed godt, at De er et ligegyldigt Menneske, naar det er Dem selv, der er Gjenstanden for Deres Omhu, men kun altfor aarvaagen, naar det gjælder andre. Kunne vi ikke blive her lidt længere, medens De faar den Hvile, som De trænger til? Cora og jeg ville med største Glæde holde Vagt, medens De og disse brave Mænd søge at komme til at sove lidt.

— Dersom Undseelsen kunde helbrede mig for min Døshed, vilde jeg aldrig lukke et Øje mere, sagde den urolige unge Mand, idet han betragtede Alices uskyldige Ansigt, der robede en smuk Omhu, men hvori han ikke læste noget, der kunde stadfæste det, som han halvvejs formodede. Det er kun altfor sandt, at jeg, efter at have styrtet Dem i Fare ved min Skjødesløshed, ikke engang kan rose mig af at vaage ved deres Leje som det sømmer sig for en Soldat.

— Ingen uden Duncan selv vilde anklage Duncan for en saadan Svaghed. Gaa derfor og tag Dem den fornødne Hvile; vi ere kun svage unge Piger, men ingen af os vil sove paa Vagten.

Majoren vilde gjøre yderligere Rede for den Ligegyldighed, han havde vist, men blev fritagen derfor ved et Udbrud af Tjingatsjguk og ved den opmærksomt iagttagende Stilling, som hans Søn indtog.

— Mohikanerne høre en Fjende! hviskede Falkeøje, der nu igjen var vaagen og paa Benene. De lugte Fare i Luften!

— Det forbyde Gud! udbrød Heyward; vi have tilvisse havt Blodsudgydelse nok.

Dog medens den unge Officer talte, greb han sin Riffel, avancerede fremad og beredte sig til at bøde paa sin

undskyldelige Sløvhed ved frygtløst at sætte sit Liv i Vove for at værne om dem, der stode under hans Beskyttelse.

— Det er et af Skovens Dyr, der luskер om for at søge Føde, sagde han med hvisкende Stemme, saa snart den sagte og tilsyneladende fjerne Lyd, der havde opskræmmet Mohikanerne, naaede hans Øre.

— Tys! svarede den opmærksomt lyttende Spion, det er Mennesker; endogsaa jeg kan nu høre deres Fodtrin, hvor daarlige mine Sandser end ere i Sammenligning med en Indianers. Den Slyngel af en Huroner naturligvis truffen paa en af Montcalms Patrouiller, og de have fundet vort Spor. Jeg vilde helst være fri for at udgyde mere Menneskeblod paa dette Sted, tilføjede han, idet han med ængsteligt Blik betragtede de utydelige Gjenstande, af hvilke han var omgiven; men Ingen undgaar sin Skjæbne. Bring Hestene ind i Blokhuset, Unkas, og De, mine Venner! søg det samme Ly. Hvor gammelt og daarligt det end er, har man dog altid Dækning der, og det har gjenlydt af Riffelknald førend i Aften.

Man adlød ham ufortøvet. Mohikanerne førte Narraganset'erne ind i Ruinen, og hele Selskabet begav sig derind under den dybeste Taushed.

Nu hørte man saa tydeligt Fodtrin nærme sig, at der ikke længer kunde være nogen Tvivl om Afbrydelsens Beskaffenhed. I Lyden af dem blandede der sig snart Stemmer, der tilraabte hinanden i en indiansk Dialekt, som Jægeren hvisкende forsikkrede Heyward var Huronernes Sprog. Da Afdelingen naaede det Sted, hvor Hestene vare gaaede ind i det Krat, der omgav Blokhuset, standsede den aabenbart raadvild, da den ikke mere saae de Kjendetegn, der indtil det Øjeblik havde vejledet den.

At dømme efter Stemmerne havde der paa dette ene Sted snart samlet sig en Snes Mennesker, der paa en støjende Maade gave deres forskjellige Meninger og Raad til Bedste.

— De Kjeltringer vide, hvor ringe vor Styrke er, hvisкede Falkeøje, der stod i dyb Skygge ved Siden af Heyward og saae ud igjennem en Aabning i Blokhuset; ellers vilde de ikke pleje deres Dovenskab og sætte en saadan Skvaomarche op. Hør engang det elendige Kryb! man

skulde tro, at hver af dem havde to Tunger, men kun et eneste Ben.

Hvor tapper Duncan end var i Kampen, kunde han dog under denne pinlige Forventning ikke give noget Svar paa Spionens koldblodige og betegnende Yttring. Han greb kun fastere om sin Riffel og saae henimod den smale Aabning, gjennem hvilken han med voksende Bekymring stirrede ud i Maaneskinnet. Man hørte En tale som den, der havde Myndighed, medens de Øvrige iagttoge en Tavshed, der vidnede om den Ærbødighed, hvormed hans Befaling eller, rettere sagt, Raad blev modtaget. Af Bladenes Raslen og den knækkende Lyd i Grenene var det nu tydeligt nok, at de Vilde spredte sig til alle Sider for at opdage det tabte Spor. Maanen sendte sine milde Straaler ud over det lille Terrain omkring Ruinen; men de vare ikke stærke nok til at trænge gjennem Skovens dybe Hvælvinger, hvor de forskjellige Gjenstande endnu laa i skuffende Skygge. Undersøgelsen var derfor frugtesløs, thi de Rejsende havde begivet sig saa pludseligt fra den smale Sti ind i Tykningen, at hvert Spor af deres Fodtrin gik tabt i Skovens Mørke.

Det varede imidlertid ikke længe, førend man hørte de rastløse Vilde trænge ind gjennem Krattet og efterhaanden nærme sig den indre Rand af den tætte Kreds af unge Kastanietræer, der omgav det lille Terrain.

— Nu komme de! hviskede Heyward, idet han søgte at stikke sin Riffel gjennem Sprækken; lad os brænde løs paa dem straks.

— Saa sagte, saa sagte! svarede Spionen; dersom de forslagne Gavtyve hørte Knaldet af en Riffel eller blot fornam Lugten af et eneste Korn Krudt, vilde vi i en Haandevending faa dem allesammen paa Halsen af os. Dersom Gud vil, at vi skulle kæmpe for vore Skalpe, kan De trygt stole paa erfarne Mænd, der kjende de Vildes Kunster og ikke let holde sig tilbage, naar Krigshylet lyder.

Duncan kastede et Blik tilbage og saae, at de skjælvende Søstre sade paa Hug langt henne i Blokhuset, medens Mohikanerne stode i Skyggen saa ranke som Pile og belavede paa at slaa til, saa snart det maatte paakræves. Han betvang sin Utaalmodighed, saae atter ud i Terrainet

og oppebiede i Tavshed, hvad der vilde komme. I det samme aabnede Krattet sig, og en høj, bevæbnet Huron traadte et Skridt frem. Medens han stod og stirrede paa det stille Blokhus, faldt Maanens Straaler paa hans mørkladne Ansigt og røbede hans Overraskelse og Nysgjerrighed. Han udstødte en Lyd, der sædvanligvis ledsager den først nævnte Sindsbevægelse hos en Indianer, kaldte med sagte Stemme, og snart stod en Kammerat ved hans Side.

Disse Skovens Børn vedbleve nu i nogen Tid at pege paa det brøstfældige Hus og samtale i deres Stammes uforstaaelige Tungemaal. Derpaa nærmede de sig med langsomme og forsigtige Skridt og standsede hvert Øjeblik for at se paa Bygningen, ligesom skræmmede Dyr, hvis Nysgjerrighed kæmpede med deres vaagnede Frygt. Pludseligt satte den ene af dem sin Fod imod Jorden og bukkede sig ned for at undersøge dens Beskaffenhed. I det samme bemærkede Heyward, at Spionen løsnede sin Kniv i Skeden og sænkede Mundingen af sin Riffel. Den unge Major gjorde disse Bevægelser efter og beredte sig til Kampen, der nu syntes uundgaaelig.

De Vilde vare saa nær, at dersom en af Hestene gjorde den mindste Bevægelse, eller dersom nogen blot trak Vejret dybere end sædvanligt, vilde Flygtningene blive røbede. Men da Huronerne havde undersøgt Højens Beskaffenhed, syntes de at henvende deres Opmærksomhed paa en anden Gjenstand. De talte sammen, og Klangen af deres Stemmer var dyb og højtidelig, som om den fremkaldtes ved en Ærefrygt, der var i høj Grad blandet med Forfærdelse. Derpaa trak de sig forsigtigt tilbage, idet de stirrede vaa Ruinen, som om de ventede at se de Afdødes Gjenfærd træde frem fra dens tavse Mure. Da de derpaa havde naaet Grændsen for den lille Flade, gik de langsomt ind i Krattet og forsvandt.

Falkeøje satte Kolben af sin Riffel mod Jorden, og efter at have trukket Vejret dybt sagde han med hvisken de Stemme:

— Ja, de have Ærefrygt for de Døde, og det har denne Gang frelst deres eget og maaske ogsaa bedre Menneskers Liv.

Heyward skjenkede Spionen et Øjebliks Opmærksomhed,

men vendte sig derpaa, uden at svare, om imod dem, der da fængslede hans Sind mere Han hørte de to Huroner forlade Krattet, og det var snart aabenbart, at alle Forfølgerne stode slokkede omkring dem og med levende Deltagelse hørte paa deres Beretning. Efter at der i nogle faa Minuter var ført en alvorlig og højtidelig Samtale, der var aldeles forskjellig fra de støjende Raab, hvormed de først havde samlet sig omkring Højen, løde deres Stemmer fjernere og svagere og forsvandt tilsidst ganske i Skovens Dyb.

Falkeøje ventede, indtil et Signal fra den lyttende Tsjingatsjguk havde forvisset ham om, at end ikke den svageste Lyd mere vidnede om Forfølgernes Nærværelse; da gav han Heyward Tegn til at føre Hestene frem og hjælpe Damerne i Sadlen. Saasnart dette var sket, droge de ud igjennem den forfaldne Port og listede sig bort til den modsatte Side af den, hvorfra de vare komne ind. De to Søstre kastede stjaalne Blikke til den tavse Grav og den hensmulrende Ruin, idet de forlode det milde Maaneskin for at skjule sig i Skovens Mulm.

Fjortende Kapitel.

I Begyndelsen sagde ingen af dem et eneste Ord, ikke engang hviskende. Spionen gik atter i Spidsen; men han var forsigtigere end paa den forrige Marche, fordi han ikke kjendte det mindste til Stedforholdene i de omliggende Skove. Mere end een Gang standsede han for at raadføre sig med sine Forbundsfæller Mohikanerne, idet han pegede op imod Maanen og omhyggeligt undersøgte Træernes Bark. Under disse korte Ophold lyttede Heyward og Søstrene, hvis Hørelse Faren gjorde dobbelt skarp, for at opdage, om et eller andet Tegn maaske røbede, at deres Fjender vare i Nærheden. I saadanne Øjeblikke var det, som om vidtstrakte Enemærker laa begravede i evig Søvn; man hørte ikke den ringeste Lyd i Skoven undtagen et fjernt Vandløbs Rislen. Fugle, Dyr og Mennesker syntes alle at slumre — hvis der da fandtes nogen af de sidste paa det mægtigt store Omraade; men Bækkens Lyd, hvor svag og hviskende

den end var, befriede dog straks Førerne fra en ikke ringe Forlegenhed, og de styrede derfor straks deres Kurs til det lille Vand.

Da de havde naaet Bækkens Bred, gjorde Falkeøje igjen Holdt. Derpaa tog han Mokkasinerne af sine Fødder og opfordrede Heyward og Skala til at følge hans Exempel. Nu traadte han ud i Vandet, og hen ved en Time rejste de i Bækkens Seng uden at efterlade sig noget Spor. Maanen var allerede dalet ned i en umaadelig Masse af sorte Skyer, da de stege op af det lave og fra deres Vej noget afvigende Vandløb og begave sig ind paa den lyse og jævne skovbevoxede Sandslette. Her syntes Spionen at føle sig mere hjemme, thi han gik stadigt fremad med den Sikkerhed, man finder hos en Mand, der stoler trygt paa sin egen Kundskab. Snart blev Vejen mere ujævn; de Rejsende kunde tydeligt skjønne, at Bjergene nærmede sig dem paa begge Sider, og at de vare i Færd med at betræde en af deres Kløfter. Pludseligt standsede Falkeøje, ventede, til hele Selskabet havde naaet ham, og talte derpaa med en Stemme saa sagte og forsigtig, at den paa dette stille og mørke Sted forøgede det Højtidelige i hans Ord.

— Det er let at finde Vej og opdage Vandløb i Skoven; men hvem, der har set dette Sted, vilde vel driste sig til at sige, at en mægtig Hær hvilede sig blandt hine tavse Træer og golde Bjerge?

— Vi ere altsaa ikke synderligt langt fra William-Henry? sagde Heyward, idet han nærmede sig Spionen.

— Vejen dertil er endnu lang og mosommelig, og hvor vi skulle finde den, er tilmed det vanskeligste Spørgsmaal at besvare. Se! sagde han, idet han pegede ind imellem Træerne og paa et Sted, hvor et lille Bassin afspejlede Stjernerne i det stille Vand; her er „det blodige Kjær", og jeg befinder mig nu paa et Terrain, hvor jeg ikke alene tidt har rejst, men hvor jeg har kæmpet med Fjenden fra Sol gik op til Sol gik ned.

— Ha! i det døsige, stillestaaende Vand have de Hædersmænd, der faldt i Kampen, altsaa fundet deres Grav! Jeg har hørt det omtale, men aldrig før staaet paa dets Bred.

— Hele tre Slag holdt vi paa een Dag med denne

tydske Franskmand*), vedblev Falkeøje, idet han mere fortsatte sin egen Tankegang end svarede paa Duncans Bemærkning. Han mødte os her tætved, da vi marcherede ud for at standse hans Fremgang ved et Baghold, og jog os ligesom en Flok Dyr gjennem Kløften og ned til Horikans Bredder. Derpaa samlede vi os igjen bag vore Forhugninger, bøde ham Spidsen under Sir William — der netop for den Bedrifts Skyld blev gjort til Sir William — og betalte Franskmanden rigtig godt for den Medfart, vi havde faaet om Morgenen. Hundreder af Franskmænd saae den Dag Solens Lys for sidste Gang; selve deres Anfører, Dieskau, faldt i vore Hænder og var saa forreven af de Kugler, han havde faaet i Livet, at han maatte tage hjem til sit Fædreland og aldrig bliver skikket til at gaa i Krig mere.

— Det var i Sandhed en glimrende Sejr! udbrød Heyward i sin ungdommelige Enthusiasme; Rygtet om den naaede snart til os i Sydarmeen.

— Ja, men det blev ikke derved. Efter Sir Williams egen Ordre afsendte Major Effingham mig, for at jeg skulde gaa uden om Franskmændene og bringe Bud om deres Nederlag til Fortet ved Hudson. Lige der henne, hvor De ser Træerne rejse sig saa højt ivejret, mødte jeg en Afdeling, der kom os til Hjælp, og saa førte jeg dem til det Sted, hvor Fjenden var i Færd med at indtage sit Maaltid og kun drømte lidt om, at han ikke var færdig med Dagens blodige Gjerning.

— Og De overraskede ham?

— Ja, dersom Døden kan siges at være nogen Overraskelse for Folk, der ikke tænke paa Andet end Mad og Drikke. Vi undte dem kun lidt Tid til at trække Vejret, for de havde været slemme ved os i Træfningen om Morgenen, og der var kun faa af os, der ikke havde en Ven eller Frænde, som var falden for deres Haand. Da det Hele var forbi, bleve de Døde — efter nogles Sigende ogsaa de Døende — kastede i det lille Kjær derhenne. Jeg har med mine egne Øjne set dets Vand farvet blodrødt, og det er jo ikke Vandets naturlige Kulør, naar det kommer op af Jordens Indvolde.

*) Baron Dieskau, en Tydsker, der stod i fransk Tjeneste.

— Det var en passende Grav for en Soldat, og fredelig vil den, haaber jeg, ogsaa vedblive at være. De har altsaa gjort en hel Del Tjeneste her paa Grændsen?

— Jeg? sagde Spionen, idet han med militær Stolthed rettede sin høje Person. Ja, der findes ikke mange Ekkoer blandt disse Bjerge, der ikke have givet Gjenlyd af min Riffels Knald, og der gives ikke en Kvadratmil*) mellem Horikan og Floden, hvor „Hjortedræber" ikke har slaaet et levende Væsen ned, hvad enten det var en Fjende eller et umælende Dyr. Hvad det nu angaar, at Graven der skulde være saa fredelig, som De siger, da er det saa sin Sag. Der er dem i Lejren, der sige og tænke, at naar et Menneske skal ligge stille, maa han ikke begraves, saa længe han har Vejr i sig, og vist er det, at Doktor'ne i al den Hurlumhej, der fandt Sted den Aften, kun havde lidt Tid til at se efter, hvem der var levende, og hvem der var død. Tys! ser De ikke noget bevæge sig langs med Bredden af Kjæret?

— Det er ikke sandsynligt, at nogen er saa husvild som vi her i denne ensomme Skov.

— Han og hans Lige bryde sig kun lidt om Tag over Hovedet, og Natteduggen kan aldrig væde et Legeme, der tilbringer sine Dage i Vandet, svarede Spionen og greb Heyward i Skulderen med en saa krampagtig Styrke, at den unge Major fik en pinlig Fornemmelse af, hvilken Magt en overtroisk Frygt havde faaet over en Mand, der plejede at være saa uforfærdet.

— Ved Himlen, det er en menneskelig Skikkelse, og den kommer nærmere. Til Vaaben, mine Venner! for vi vide ikke, hvem vi her træffe paa.

— Qui vive?**) spurgte en barsk Stemme. Idet Røsten udgik fra det ensomme og højtidelige Sted, lode Ordene som en Udfordring fra en anden Verden.

— Hvad siger han? hviskede Spionen, han taler hverken Indiansk eller Engelsk.

— Qui vive? gjentog den samme Røst. Spørgsmaalet efterfulgtes straks af en truende Holdning og Raslen med et Vaaben.

*) Der menes altid engelske Mil. D. Ø.

**) Hvem der?

— France!*) raabte Heyward, idet han traadte frem fra Træernes Skygger og ud paa Kjærets Bred, kun faa Alen fra Skildvagten.

— D'où venez-vous — où allez-vous d'aussi bonne heure? spurgte Grenaderen i det Sprog og med den Udtale, der bruges i selve Frankrig.

— Je viens de la découverte, et je vais me coucher.

— Etes vous officier du roi?

— Sans doute, mon camarade; me prends-tu pour un provincial? Je suis capitaine de chasseurs (Heyward vidste nemlig godt, at Franskmanden hørte til et Linieregiment) -- j'ai ici avec moi les filles du commandant de la fortification. Aha! tu en as entendu parler! je les ai fait prisonnières près de l'autre fort, et je les conduis au général.

— Ma foi, mesdames, j'en suis fâché pour vous! udbrød den unge Soldat og tog med Anstand til Huen; mais — fortune de guerre! vous trouverez notre général un brave homme et bien poli avec les dames.

— C'est le caractère des gens de guerre, svarede Cora med beundringsværdig Selvbeherskelse. Adieu, mon ami; je vous souhaiterais un devoir plus agréable à remplir.**)

Soldaten bukkede dybt og ærbødigt til Tak for hendes Artighed; Heyward tilføjede: Bonne nuit, mon camarade!***) og de bevægede sig forsigtigt fremad. Soldaten gik nu atter frem og tilbage ved sit stille Kjær uden at ane, at en Fjende kunde have været saa driftig. Han nynnede ved sig selv følgende Ord, som han kom til at tænke paa ved Synet af Kvinder og maaske ved Mindet om sit fjerne og skjønne Frankrig:

Vive le vin, vive l'amour etc. †)

---

*) Frankrig!

**) Hvorfra kommer De, og hvorhen saa tidligt? — Jeg har været paa Rekognoscering og vil nu lægge mig. — Er De kongelig Officer? — Javist, Kammerat; anser Du mig maaske for at være Provindsialist? Jeg er Kaptajn ved Jægerne — jeg har den engelske Fæstningskommandants Døttre med mig. Du har formodentligt hørt tale om dem. Jeg har taget dem til Fange i Nærheden af det andet Fort og bringer dem nu til Generalen. — Det gjør mig virkelig ondt for Dem, mine Damer; men saaledes gaar det i Krigen! De ville finde, at vor General er en brav Mand og meget høflig imod Damer. — (Cora:) Det ere Soldater altid. Farvel, min Ven: jeg vilde ønske, at De havde en behageligere Pligt at opfylde. D. A.

***) God Nat, Kammerat!

†) Leve Vin og Kjærlighed!

— Det var godt, at De forstod den Slyngel! hviskede Spionen, da de vare komne et Stykke Vej bort, og tog igjen sin Riffel under Armen; jeg saae straks, at det var en af disse franske Spirrevipper. Det var for Resten heldigt for ham, at han talte venligt og ønskede os alt Godt, for ellers vilde hans Ben have faaet Plads ved Siden af hans Landsmænds . . .

Her blev han afbrudt ved en langvarig og lydelig Stønnen, der opsteg fra Kjæret. Det lød virkelig, som om de Henfarnes Aander omsvævede deres Gravsted.

— Det var ganske sikkert Kjød og Blod! vedblev Spionen; intet Gjenfærd kunde tage saaledes fat paa sit Vaaben.

— Ja vist var det Kjød og Blod; men det maa betvivles, om den stakkels Fyr endnu har hjemme i denne Verden, sagde Heyward, idet han saae sig om og savnede Tjingatsjguk i deres lille Flok. — Nu hørte man en ny Stønnen, svagere end den første, og et tungt Legeme faldt i Vandet. Derpaa blev Alt igjen saa tyst, som om det stillestaaende Kjær aldrig var blevet forstyrret i sin Ro. Medens de endnu stod maalløse af Skræk, saae de den ældre Indianers Skikkelse komme ud af Krattet. Idet Høvdingen nærmede sig dem, fastgjorde han med den ene Haand den ulykkelige unge Franskmands rygende Skalp til sit Bælte; med den anden satte han Kniven og Tomahaoken, som havde udgydt hans Blod, paa deres Plads igjen. Derpaa indtog han sin vante Stilling med en Mine, som røbede, at han troede at have gjort en fortjenstlig Gjerning.

Spionen satte den ene Ende af sin Riffel mod Jorden og støttede sine Hænder paa den anden. Saaledes stod han noget og grundede dybt. Derpaa rystede han sørgmodig paa Hovedet og mumlede:

— Af en Hvidhud vilde det have været en ligefrem umenneskelig Handling; men det er nu engang en Indianers Natur, det kan ikke negtes. Jeg kunde for Resten nok ønske, at det var en af de fordømte Mingoer, det var gaaet saaledes, og ikke det muntre unge Menneske ovre fra de gamle Lande.

— Nok derom! sagde Heyward, idet han frygtede, at de to Søstre, der Intet anede, skulde faa Nys om Sam-

menhængen, og betvang sin Afsky ved en Tankegang, der omtrent var den samme som Spionens. Nu er det engang sket, og skjønt det hellere maatte være usket, er der ikke noget ved Sagen at gjøre. De ser, at vi kun ere altfor nær ved de fjendtlige Forposter; hvad mener De at der nu er at gjøre?

— De har Ret, svarede Falkeøje, der nu vaagnede af sine Drømmerier, nu er det for sildigt at spekulere paa den Ting. Ja, Franskmændene have for Alvor indesluttet Fortet. Det bliver et vanskeligt Stykke Arbejde at komme igjennem dem.

— Og der er kun lidt Tid til at gjøre det i! tilføjede Heyward, idet han saae op imod den Taage, der skjulte den nedgaaende Maane.

— Ja, der er kun lidt Tid til at gjøre det i! sagde Spionen. Tingen kan gjøres paa to Maader, det vil sige: med Forsynets Hjælp; uden den kan den slet ikke gjøres.

— Nævn dem straks, for Tiden trænger paa.

— Den ene vilde være at lade Damerne stige af og saa at slippe deres Heste ud paa Sletten; ved at sende Mohikanerne forud kunde vi da faa skaaret et Hul i Forpostkjæden og drage ind i Fortet over Vedetternes Lig.

— Nej, det gaar ikke — det gaar ikke! afbrød den ædle Heyward ham; en Soldat kunde nok bane sig Vej paa den Maade, men aldrig med saadanne Ledsagerinder.

— Det vilde jo rigtignok være en noget blodig Vej for saadanne Fødder at vandre, sagde Spionen; men jeg mente, at jeg som Mand burde bringe det paa Bane. Vi maa nu gaa videre i samme Spor, liste os uden om den fjendtlige Forpostkjæde og saa begive os ind i Bjergene. Der kan jeg skjule Dem saa godt, at alt det Djævlepak, Montcalm har i sin Sold, i flere Maaneder vil være ude af Stand til at opdage Dem.

— Lad os da straks skride til Handling.

Der behøvedes ikke flere Ord; thi Falkeøje opfordrede straks sine Rejsefæller til at følge efter ham, idet han nu paany gik i Spidsen. Snart naaede de Bjergene og havde da en besværlig Vej at tilbagelægge. Fra det Krat, der beklædte Bjergenes nogne Sider, traadte man omsider ud paa en flad, mosgroet Klippe. Da brød Morgenrøden netop

frem over de grønne Graner paa en Bjergtop, der rejste sig hinsides Horikandalen.

Spionen bad nu de to Søstre om at stige af Hestene, tog Tøjlerne og Sadlerne af dem og slap dem løs.

— Gaa, sagde han, og søg Eders Føde hvor Naturen giver Eder den; og tag Eder i Agt for, at I ikke her i disse Bjerge blive til Bytte for graadige Ulve.

— Have vi ikke mere Brug for dem?

— Se selv og dom saa! sagde Spionen, idet han nærmede sig Bjergets østlige Rand og tilvinkede hele Selskabet at følge ham; dersom det var ligesaa let at se ind i et Menneskes Hjerte, som det er herfra at se Montcalms Lejr i hele dens Nøgenhed, vilde der blive knap Tid paa Hyklere, og en Mingos Snedighed vilde komme tilkort overfor en Delawaremands Ærlighed.

Da de Rejsende naaede Klipperanden, saae de straks, at Spionen talte Sandhed, og at han med udmærket Klogskab havde ført dem til Maalet for deres Vandringer. Det var ikke alene den franske Lejr, der frembød sig for deres Blikke; men paa Horikansøens vestlige Bred øjnede de — Fort William-Henrys vidtstrakte Volde og lave Bygninger.

Fra Skovene mod Syd opsteg der paa en Mængde forskjellige Punkter en mørk Røg. Denne udpegede Spionen for Heyward som et Vidnesbyrd om, at der laa en betydelig fjendtlig Styrke i den Retning; men paa Søens sydvestlige Bred frembød der sig et Syn, der interesserede den unge Officer mere end alt Andet. Han saae der en Landstrimmel, der fra hans Stade syntes altfor smal til at kunne rumme en betydeligere Troppestyrke, men som strakte sig flere hundrede Favne fra Horikansøens Bredder til Bjergets Fod. Paa denne Strækning saas de hvide Telte og alt det militære Tilbehør i en Lejr for ti tusinde Mand. Der var allerede opkastet Batterier i Fronten, og endnu medens vore Rejsende med saa forskjellige Følelser saae ned paa denne Scene, der som et Landkort laa udbredt under dem, lød Kanonernes Brag op fra Dalen og forplantede sig i tordnende Ekkoer til de østlige Bjerge.

— Nu bliver det Morgen der nede, sagde Spionen, og de Vaagne vække de Sovende med Kanontorden. Vi

komme et Par Timer for sildigt; Montcalm har allerede fyldt Skovene med sine fordømte Irokesere.

— Fæstningen er ganske vist indesluttet, svarede Duncan; men gives der ikke noget Middel til at komme ind? Vi maatte, om galt skulde være, langt hellere lade os tage til Fange i Værkerne end atter falde i Hænderne paa disse omstrejfende Indianere.

— Se der! udbrød Spionen, idet han ubevidst henledte Coras Opmærksomhed paa hendes Faders Kvarteer; det Skud tog i en Fart Stenene bort fra Siden af Kommandantens Hus. Ja, disse Franskmænd ville rive det hurtigere fra hinanden, end det er blevet sat sammen, hvor tykt og fast det end er.

— Det smerter mig dybt, Heyward, at se den Fare, jeg ikke kan dele, sagde den uforfærdede, men bekymrede Datter. Lad os gaa til Montcalm og bede ham om at faa Adgang; han kan ikke negte et Barn denne Indrømmelse.

— De vilde neppe komme til Franskmandens Telt med Haaret paa Hovedet, sagde den barske Spion; men dersom jeg blot havde een af de tusinde Baade, der ligge ledige langs med Bredden der nede, saa kunde det lade sig gjøre. Der vil for Resten snart blive Ende paa Skydningen, for der henne kommer en Taage ansættende, der vil forvandle Dag til Nat og gjøre en Indianerpil farligere end den bedste Kanon. Dersom De nu kunne og ville følge mig, saa vil jeg afsted igjen, for jeg længes efter at komme ned i Lejren der, om ikke for Andet, saa for at gjøre lyst iblandt nogle Hunde af Mingoer, som jeg ser luske omkring i Udkanten af Birkekrattet der nede.

— Ja, tilvisse kunne vi følge Dem, sagde Cora i en bestemt Tone; i et saadant Øjemed ville vi gjerne udsætte os for hvilken som helst Fare.

Spionen betragtede hende med et Smil, der udtrykte ærligt og hjerteligt Bifald.

— Jeg vilde ønske, svarede han, at jeg havde tusinde Mand, der vare udstyrede med kraftige Lemmer og et hurtigt Blik, og som frygtede Døden ligesaa lidt som De; saa skulde jeg nok, inden Ugen var omme, jage disse mundkaade Franskmænd tilbage til deres Hule igjen tudende som Lænkehunde eller hungrige Ulve. Men nu maa vi bryde op, sagde

han, idet han vendte sig om imod det øvrige Selskab; Taagen vælter sig saa hurtigt fremad, at vi lige netop faa Tid til at møde den paa Sletten og bruge den som Dækning. Dersom noget skulde tilstøde mig, saa husk, at De hele Tiden skulle have Vinden blæsende paa Deres venstre Kind — eller, rettere sagt, følg blot Mohikanerne; de skulle nok forstaa at finde Vej, enten det saa er Dag eller Nat.

Han tilvinkede dem at følge efter og ilede med hurtige, men forsigtige Skridt ned ad den bratte Skrænt. Heyward hjalp Søstrene ved Nedstigningen, og efter faa Minuters Forløb vare de alle langt nede paa Siden af det Bjerg, som de havde klattret op ad med saa megen Besvær.

Paa Grund af den Retning, Falkeøje havde taget, naaede man snart ned paa Sletten, næsten lige for en Udfaldsport i den vestlige Kurtine ved Fortet, der selv laa omtrent en halv (engl.) Mil fra et Punkt, hvor han gjorde Holdt, for at Duncan og hans Ledsagerinder kunde naa ham. I deres Iver, og understøttede af Terrainets Beskaffenhed, vare de komne før Taagen, der væltede sig langsomt frem over Søen, og det blev nu nødvendigt at standse, indtil Taagen havde indhyllet den fjendtlige Lejr i sin uldagtige Kaabe. Mohikanerne benyttede sig af Opholdet til at liste sig ud af Skoven og tage et Overblik over Omgivelserne. Spionen fulgte dem i nogen Afstand, for snarest muligt at nyde godt af deres Beretning, og for selv at skaffe sig lidt Kjendskab til de nærmere Lokaliteter.

Efter faa Øjeblikkes Forløb vendte han tilbage. Han var ganske rød i Ansigtet af Ærgrelse og gav sin Skuffelse Luft i ikke synderligt milde Ord.

— Her have disse snedige Franskmænd sat en Piket lige paa vor Vej, mumlede han. Der er baade Rødhuder og Hvide, og vi kunne ligesaa let komme lige midt ind iblandt dem som slippe forbi dem i Taagen.

— Kunne vi ikke gaa en Omvej for at undgaa Faren, spurgte Heyward, og komme ind paa rette Vej igjen, naar den er overstaaet?

— Naar man i Taage afviger fra sin Marchelinie, er det næsten umuligt at finde den igjen. Taagen fra Horikan er ikke som Røgen af en Pibe eller Krudtdampen af Musketild.

Han talte endnu, da man hørte et Brag; — en Kanon-

kugle slog ned i Krattet, ramte et ungt Træ og sprang tilbage igjen, noget mat af den Modstand, den havde fundet. Indianerne fulgte i et Nu efter det frygtelige Sendebud, og Unkas begyndte at tale alvorligt og med mange Gestus i Delawaresproget.

— Du har maaske Ret, min Gut! mumlede Spionen, for en hidsig Feber skal ikke behandles som Tandpine. Kom nu; Taagen begynder at brede sig.

— Bi lidt! udbrød Heyward; forklar os først, hvad De venter Dem.

— Det er snart gjort. Der er kun lidt Haab; men lidt er bedre end intet. Den Kugle, De her ser — tilføjede Spionen, idet han sparkede til det uskyldige Stykke Jern — har pløjet Jorden paa sin Vej fra Fortet, og dersom alle andre Tegn slaa fejl, maa vi til at opsøge den Fure, som den har gjort. Tal nu ikke mere, men følg med, ellers forlader Taagen os maaske paa vor Vej, saa vi blive til Skive for begge Armeerne.

Heyward indsaa, at der virkelig var indtraadt et Vendepunkt, og at der trængtes mere til Handling end til Ord. Han tog en af Søstrene ved hver Haand og ilede fremad, idet han stadigt holdt Øje med Spionen. Det viste sig snart, at Falkeøje ikke havde overdrevet Taagens Styrke, thi de vare ikke komne stort mere end en Snes Alen fremad, da det blev vanskeligt for Rejseselskabet at skjelne hinanden.

De havde gjort en lille Omvej til venstre, drejede allerede igjen tilhøire og havde efter Heywards Mening tilbagelagt næsten Halvdelen af Vejen til den venskabelige Fæstning, da en barsk Stemme i en Snes Fods Afstand raabte:

— Qui va là? (Hvem der?)

— Fremad! hvislede Spionen, idet han atter drejede til venstre.

— Fremad! sagde Heyward; men i det samme gjentog en halv Snes Stemmer Spørgsmaalet i en truende Tone.

— C'est moi! (Det er mig!) raabte Duncan, idet han mere slæbte end førte de to Søstre fremad.

— Bête? qui? moi! (Mig, Klodrian? Hvem?)

— Ami de la France! (En Ven af Frankrig!)

— Tu m'a plus l'air d'un *ennemi* de la France; arrête! ou pardieu je te ferai ami du diable. Non? Feu,

camarades, feu! (Du lader til snarere at være en Fjende af Frankrig. Holdt! ellers skal jeg, ved den levende Gud, gjøre Dig til en Ven af Djævelen. Hvad, nej? Fyr, Kammerater, fyr!)

Ordren blev straks udført, og et halvt Hundrede Musketkugler peb gjennem Taagen. Lykkeligvis var der sigtet mindre godt, og Kuglerne gjennemskar Luften i en Retning, der afveg lidt fra den, som Flygtningene toge, dog saa nær ved dem, at det for Davids og de to Damers uøvede Ører tog sig ud, som om Kuglerne kun vare nogle faa Tommer fra dem. Raabet gjentoges, og man hørte kun altfor tydeligt, at der ikke blot blev givet Ordre til at fyre igjen, men til at forfølge. Da Heyward i Korthed havde forklaret Betydningen af de franske Ord, som de hørte, gjorde Falkeøje Holdt.

— Lad os fyre, sagde han; saa ville de tro, at det er et Udfald og trække sig tilbage, eller ogsaa ville de afvente Forstærkninger.

Planen var god, men mislykkedes i Udførelsen. Saa snart Franskmændene hørte Geværskuddene, var det, som om hele Sletten vrimlede af Soldater, Musketterne knaldede i hele dens Udstrækning — fra Søens Bredder indtil Skovenes yderste Grændse.

— Vi kunne let faa hele deres Armee imod os og fremkalde en almindelig Storm, sagde Duncan. Gaa videre, gode Ven, for at redde Deres og vort Liv.

Spionen syntes villig til at adlyde; men i Øjeblikkets Forvirring, og fordi han havde skiftet Stilling, kunde han ikke finde Vej mere. Forgjæves søgte han at vende først den ene og saa den anden Kind imod Vinden; der var lige koldt paa begge Sider. I denne Forlegenhed opdagede Unkas Furen af Kanonkuglen paa et Sted, hvor den havde gjennemskaaret tre Myretuer.

— Lad mig komme frem! sagde Falkeøje, idet han bukkede sig ned for at opfange et Glimt af Retningen og derpaa straks ilede fremad.

Skrigende Stemmer, der raabte til hinanden, og Geværknald lød nu Slag i Slag og, som det syntes, paa begge Sider af dem. Pludseligt oplystes Skuepladsen af et stærkt Lynglimt, Taagen væltede sig opad i store Masser,

flere Kanoner sendte deres Brag ud over Sletten, og det gav tordnende Gjenlyd i Bjergene.

— Det er fra Fortet! udbrød Falkeøje, idet han brat vendte sig om, og vi løb som ægte Narre ad Skovene til, lige ind under Makvaernes Knive.

Saa snart Fejltagelsen var opdaget, søgte hele Selskabet ufortøvet den rigtige Retning. Duncan overlod gjerne Cora til den unge Mohikaners Arm, og Cora modtog med Glæde den velkomne Støtte. Ivrige Forfølgere vare tydeligt nok i deres umiddelbare Nærhed, og de kunde hvert Øjeblik vente at blive tagne til Fange, om ikke dræbte.

— Point de quartier aux coquins! (Ingen Pardon for de Kjeltringer!) raabte en hidsig Forfølger, der syntes at lede Fjendens Operationer.

— Staa fast og pas paa, brave Kammerater af det 60de! raabte pludseligt en Røst over deres Hoveder; vent, til I se Fjenden; sigt lavt og fej Glaciet rent!

— Fader, Fader! skreg en Stemme gjennem Taagen; det er mig — Alice — Din egen lille Elsie! Red endelig Dine Døttre!

— Holdt! raabte den første Talende med en ængstelig Klang i sin Stemme. Det er hende! Gud har givet mig mine Børne tilbage! Op med Udfaldsporten! Fremad, mine brave Folk af det 60de! men rør ikke Aftrækkeren, for at I ikke skulle dræbe mine smaa Lam. Jag disse franske Hunde paa Flugten med Bajonetten!

Duncan hørte de rustne Hængsler dreje sig, ilede, vejledet af Lyden, hen til Stedet og traf der en lang Række af Soldatrr i mørkerød Uniform, der hurtigt nærmede sig Glaciet. Han saae, at de hørte til hans egen Batallion af de kgl. amerikanske Tropper, satte sig straks i Spidsen for dem og fejede hvert Spor af Forfølgerne bort fra de engelske Værker.

Et Øjeblik havde Cora og Alice staaet skjælvende og forvirrede over at være saa pludseligt forladte; men inden nogen af dem kunde komme til Orde, styrtede en kæmpehøj Officeer frem fra Taagen. Hans Haar var graanet af Alderdom og Strabadser i Krigen; hans stolte, militære Udseende havde Tiden mildnet, men ikke tilintetgjort. Han trykkede de to unge Piger til sit Bryst, medens hede Taarer

randt ned ad hans blege, rynkede Kinder, og udbrød i sin ejendommelige skotske Dialekt:

— Jeg takker Dig, Herre, for Din Naade imod mig! Hvilke Farer der end skulle komme — Din Tjener er nu rede.

Femtende Kapitel.

De nærmest paafølgende Dage tilbragtes under de Savn, den Uro og Fare, der fulgte med en Belejring, som dreves med Kraft af en Fjende, hvis Angreb Munro ikke var i Stand til at møde med en tilsvarende Modstand. Det syntes, som om Webb, der med sin Armee var falden i Søvn paa Hudsonsflodens Bredder, rent havde glemt den Nød, hvori hans Landsmænd vare stedte. Montcalm havde fyldt Skovene med sine Vilde, hvis Hyl og Skrig lød gjennem den britiske Lejr og kuede Modet hos Mænd, der iforvejen kun vare altfor tilbøjelige til at forestille sig Faren større, end den var.

De Belejrede vare helt anderledes stemte. Opmuntrede ved deres Anføreres Ord, tilskyndede ved deres Exempel, bevarede de deres Mod og hævdede deres gamle Ry med en Iver, der gjorde deres Kommandants strenge Ledelse al Ære. Den franske General var en Mand af anerkjendt Dygtighed; men ret som om han havde faaet nok af den Marche, han havde foretaget gjennem disse Ødemarker for at møde Fjenden, havde han forsømt at besætte de tilstødende Bjerge, hvorfra de Belejrede med Lethed kunde have været ødelagte — en Manøvre, som man under de nyere Krige i dette Land ikke vilde have opsat en eneste Time. Dog skjønt Montcalm forsømte Bjergene, havde han dog med Skjønsomhed opplantet sine Batterier paa Sletten og drog Omsorg for, at de bleve betjente med Kraft og Dygtighed.

Om Eftermiddagen, paa Belejringens femte Dag, og paa den fjerde af hans egen Tjenestetid under den, benyttede Major Heyward sig af den Omstændighed, at der nylig var slaaet Chamade, til at begive sig op paa en af Bastionerne ved Søen for at trække frisk Luft og iagttage Belejringens Fremgang. Omgivelserne vare paa een Gang stille

og livfulde. Alt i Naturen bar Præg af Ynde eller simpel Storhed, og Krigsfolkenes Færd var under Vaabenstilstanden fuld af Liv og Munterhed.

Duncan havde kun i nogle faa Minuter staaet og glædet sig ved den smukke Udsigt, da han hørte Fodtrin nærme sig Glaciet foran den ovenfor omtalte Udfaldsport. Han gik hen til et fremspringende Hjørne af Bastionen og saae — Spionen komme under Bevogtning af en fransk Officer. Falkeøje saae yderst nedslaaet og bekymret ud, som om han følte sig i højeste Grad fornedret ved at være falden i sine Fjenders Hænder. Han bar ikke sit Ynglingsvaaben, ja, hans Hænder vare endog bundne bag paa Ryggen med Remme af Hjorteskind. Der var i den sidste Tid saa ofte indtruffet Parlamentærer, at Heyward først betragtede de Ankommende med et temmelig ligegyldigt Blik, idet han ventede igjen at se en fransk Officer komme i et lignende Ærende; men saa snart han gjenkjendte sin Ven Skovbeboerens høje Person og barske Træk, foer han tilbage af Forbavselse og vendte sig om for at stige ned fra Bastionen.

Dog i det samme hørte han Lyden af Stemmer, der for et Øjeblik bragte ham til at glemme sit Forsæt. Ved den indre Vinkel af Bastionen mødte han de to Søstre, der gik langsmed Brystværnet for at søge frisk Luft og Vederkvægelse. Han havde ikke set dem siden det pinlige Øjeblik, da han forlod dem paa Sletten, kun for at sikkre deres Redning. Da han sidst saae dem, vare de knugede af Bekymring og udmattede af Anstrengelse; nu vare de friske og blomstrende, skjønt frygtsomme og ængstelige. Under saadanne Omstændigheder kan det ikke vække Forundring, at den unge Mand for en Tid lod alt Andet være uændset for at henvende nogle Ord til dem, men den ungdommeligt frimodige Alice kom ham i Forkjøbet.

— O, De ligegyldige, troløse Ridder, som forlader Deres Damer i selve Skrankerne! udbrød hun. Her have vi nu i Timer og Dage ventet paa, at De skulde kaste Dem for vore Fødder og bede om Tilgivelse for Deres fejge Bortgang eller snarere Flugt — ja, De flygtede virkelig saa hurtigt, at et anskudt Dyr — som vor brave Ven Spionen vilde sige — ikke kunde gjøre Dem det efter!

— De forstaar nok, at Alice vil bringe Dem vor Tak og Velsignelse, sagde den alvorlige og besindige Cora.

Det har imidlertid virkelig forundret os noget, at De saa haardnakket er bleven borte fra et Sted, hvor Døttrenes Erkjendtlighed vilde blive støttet af Faderens Tak.

— Deres Fader kunde selv sige Dem, at uagtet jeg ikke har været sammen med Dem, har jeg dog ikke ganske glemt at bære Omhu for Deres Sikkerhed. Der har længe været kæmpet ivrigt om Besiddelsen af den By af Hytter, sagde han, idet han pegede paa den nærliggende forskandsede Lejr; den, som har denne inde, kan være sikker paa at komme i Besidddelse af dette Fort og hvad det indeholder. Siden vi skiltes, har jeg tilbragt mine Dage og Nætter der, fordi jeg troede, at Pligten kaldte mig derhen; men — tilføjede han med en vis Bitterhed, som han, skjønt uden Held, søgte at skjule — dersom jeg havde vidst, at det, jeg ansaa for en Soldats Pligt, kunde blive saaledes udtydet, vilde Skamfuldhed være kommen til de øvrige Grunde.

— Duncan! — udbrød Alice, idet hun bøjede sig fremad for at læse i hans halvt bortvendte Aasyn, saa at en Lok af hendes gyldne Haar bølgede ned paa hendes blussende Kind — dersom jeg vidste, at min letsindige Tunge havde voldt Dem Smerte, vilde jeg bringe den til Tavshed for stedse. Cora kan, dersom hun vil, sige Dem, hvor stor Pris vi sætte paa de Tjenester, som De har ydet os, og hvor dyb — jeg kunde næsten sige: hvor glødende — vor Taknemmelighed er.

— Vil Cora stadfæste Sandheden heraf? spurgte Duncan, idet den mørke Sky forsvandt fra hans Ansigt og gav Plads for et glad Smil. Hvad siger den alvorligere Søster? Vil hun betragte Soldatens Pligt som Undskyldning for Ridderens Ligegyldighed?

Cora svarede ikke straks, men vendte sig bort, som om hun skuede ud over Horikansøens Flade. Da hun derefter saae paa den unge Mand med sine mørke Øjne, udtrykte de endnu en Bekymring, der forjog enhver anden Følelse end venlig Omsorg fra hans Sjæl.

— De befinder Dem ikke vel, kjære Frøken Munro! udbrød han; vi have spøgt, imedens De lider.

— Det har intet at betyde, svarede hun, idet hun med kvindelig Tilbageholdenhed afslog at modtage hans Arm. At jeg ikke kan se Livet fra den lyse Side, saaledes

som denne ukunstlede, men ildfulde lille Enthusiast — tilføjede hun, idet hun kjærligt lagde sin Haand paa Søsterens Arm — har sin Grund i Erfaringen og maaske i min Natur. Se! — vedblev hun, som om hun vilde fjerne al Svaghed fra sig og kun tage Hensyn til Pligtens Bud — se Dem om, Major Heyward, og sig mig, hvilken Udsigt dette aabner Datteren af en Soldat, hvis største Lykke er hans Ære og hans Krigerry.

— Ingen af dem skal blive plettet ved Forhold, som han ikke er Herre over, svarede Duncan; men Deres Ord minde mig om min egen Pligt. Jeg gaar nu til Deres Fader for at høre hans Beslutning i Sager, der ere af største Betydning for vort Forsvar. Gud velsigne Dem, hvad der end maatte møde, ædle Cora! — saaledes vil og maa jeg kalde Dem. — Hun rakte ham redebont sin Haand; men hendes Læber dirrede, og hendes Kinder bleve efterhaanden ligblege. — Jeg veed, at De, hvorledes det end gaar, vil vedblive at være en Prydelse og en Ære for Deres Kjøn. Farvel, Alice! — her gik hans Stemme over fra Beundring til Ømhed — farvel! vi ses snart igjen, jeg haaber: som Sejerherrer og i en glad Stemning.

Uden at oppebie Søstrenes Svar ilede den unge Mand ned ad Bastionens græsklædte Trin, skyndte sig over Exercerpladsen og stod straks efter for deres Fader. Da Heyward traadte 'ind, gik Munro med bekymret Mine og kæmpestore Skridt op og ned ad Gulvet i sit lille Værelse.

— De kommer mine Ønsker i Forkjøbet, Major Heyward! sagde han; jeg vilde netop udbede mig Deres Besøg.

— Det gjør mig ondt at se, Hr. General! at den Spion, jeg saa varmt anbefalede, er kommen tilbage under Bevogtning af Franskmændene. Jeg haaber ikke, at der er nogen Grund til at tvivle om hans Troskab.

— „Langriffels" Troskab er mig velbekjendt, svarede Munro, og hævet over al Mistanke; men Lykken, der ellers følger ham, synes ved denne Lejlighed at have forladt ham. Montcalm har faaet fat paa ham og med sin Nations fordømte Høflighed sendt mig ham tilbage med den lidet lystelige Besked, at „da han veed, hvor megen Pris jeg sætter paa Manden, kunde det ikke falde ham ind at holde ham tilbage." En ægte jesuitisk Maade at underrette en Mand

om hans egen Ulykke paa!

— Men Generalen og Undsætningen?

— Saae De maaske mod Syd, førend De kom ind, og kunde dog ikke se dem? spurgte den gamle Soldat med et bittert Smil. Nej, veed De hvad, De er en utaalmodig ung Mand, der ikke under de Herrer Tid til at marchere i Ro og Mag.

— De komme altsaa? Har Spionen sagt det?

— Ja, men naar? og ad hvilken Vej? for det har den Dosmer glemt at sige mig. Det lader ogsaa til, at der er et Brev, og det er den eneste behagelige Side af Sagen. Denne Marquis af Montcalm — jeg tør sværge paa, at Greven af Lothian kunde kjøbe en halv Snes saadanne Marquisater — denne Marquis' Opmærksomheder ere af den Beskaffenhed, at dersom Brevet indeholdt slette Efterretninger, vilde denne franske Monsieurs Forekommenhed ikke drive ham til at meddele os dem.

— Han beholder altsaa Brevet, medens han giver Budet fri?

— Ja, det gjør han, og det kun af denne saakaldte bonhommie. Naar det kommer til Stykket, har denne Fyrs Bedstefader ganske sikkert givet Undervisning i den ædle Dandsekunst.

— Ja, men hvad siger Spionen? Han har da baade Øjne og Ører og Tunge — har han ingen Beretning aflagt?

— Jo, Hr. Major! han har alle sine fem Sandser og rykker ogsaa ud med Alt hvad han har set og hørt; men det Hele beløber sig til, at Hs. Majestæt har et Fort paa Hudsonflodens Bredder, der til Ære for Hertugen af York kaldes Edward, og at det er saa godt fyldt med væbnede Mænd, som et saadant Værk bør være.

— Var der da ingen Bevægelse, intet Tegn til, at man agtede at komme os til Undsætning?

— Der var Morgen- og Aftenparader, og naar en af disse lange Provindsialister — De, som er en halv Skotte, kjender jo nok Talemaaden — naar en af dem spildte sit Krudt over sin Suppe, og det saa faldt i Kullene, saa brændte det! — Derpaa opgav han pludseligt sin bittre, spottende Udtryksmaade og sagde i en rolig og alvorlig Tone:

Og dog kan og maa der være noget i det Brev, som det nok er Umagen værdt at vide!

— Vi maa tage en hurtig Beslutning, svarde Duncan, der med Glæde benyttede hans forandrede Stemning til at bringe de vigtigere Formaal med deres Sammenkomst paa Bane. Jeg kan ikke skjule for Dem, Hr. General! at Lejren ikke vil kunne holdes ret længe, og det gjør mig ondt at maatte tilføje, at Sagerne ikke synes at staa bedre i selve Fortet, — over Halvdelen af Kanonerne ere revnede.

— Hvorledes skulde det vel kunne være anderledes? Nogle af dem ere blevne fiskede op fra Bunden af Søen, andre have ligget og rustet i Skovene lige siden Landets Opdagelse, og atter andre have aldrig i deres Dage været Kanoner, men kun Legetøj for Kapergaster. Tror De, Hr. Major! at vi kunne have Woolwichvaaben midt i denne Ødemark, tre tusinde Mil fra Storbritannien?

— Murene smulre bort omkring Dene paa os, og der begynder at mangle Forplejning, vedblev Heyward uden at ændse dette ny Udbrud af Fortrydelse; ja, der viser sig endog Tegn til Misfornøjelse og Uro hos Folkene.

— Major Heyward! sagde Munro, idet han henvendte sig til den unge Officer med al den Værdighed, som hans Alder og højere Rang gave ham, jeg maatte forgjæves have tjent Hs. Majestæt i et halvt Aarhundrede og erhvervet mig disse graa Haar, dersom jeg ikke kjendte alt det, De der siger mig, og vore yderst vanskelige Omstændigheder; men vi skylde ganske vist de kongelige Vaabens Ære Alt og os selv noget. Saa længe der er Haab om Undsætning, vil jeg forsvare denne Fæstning, om det end skal ske med Smaastene, der ere opsamlede paa Søens Bred. Vi maa derfor have Brevet at se, for at vi kunne faa at vide, hvad der tilsigtes af den Mand, Jarlen af Louden har efterladt som sin Repræsentant iblandt os.

— Kan jeg være til nogen Nytte i denne Sag?

— Ja, De kan, Hr. Major. Til sine andre Høflighededer har Marquien af Montcalm føjet en Indbydelse til en personlig Sammenkomst imellem Værkerne og hans egen Lejr, for, som han siger, at meddele mig paalideligere Oplysninger. Jeg finder imidlertid, at det ikke vilde være klogt at vise en overdreven Iver for at mødes med ham, og jeg

agter derfor at lade mig repræsentere af Dem som en højere Officer, thi det vilde kun baade Skotlands Ære lidt, om det skulde kunne siges, at en af dets mere ansete Mænd var bleven overgaaet i Høflighed af en Mand fra noget andet Land paa Jorden.

Uden at indlade sig paa en overflødig Drøftelse af de to Folkeslags Fortjenester i Retning af Høflighed samtykkede Duncan med Glæde i at træde i Veteranens Sted ved den forestaaende Sammenkomst. Der paafulgte nu en lang, fortrolig Samtale, hvorved den unge Officer gjennem sin Generals Erfaring og naturlige Skarpsindighed blev nøjere indviet i de Pligter, der paahvilede ham. Derpaa tog Majoren Afsked med sin Foresatte.

Da Duncan kun skulde optræde som Fæstningskommandantens Repræsentant, lod man selvfølgelig de Ceremonier fare, der vilde være blevne iagttagne ved et Møde mellem de Øverstkommanderende for de to indbyrdes fjendtlige Hære. Vaabenhvilen stod endnu ved Magt, og ti Minuter efter, at Duncan havde modtaget sine Instruxer, drog han ud af Udfaldsporten, beskyttet af Trommehvirvler og et lille hvidt Flag. Han blev med de sædvanlige Formaliteter modtagen af en Officer ved de franske Forposter og straks ført til et fjernt Telt, hvor den navnkundige Soldat, der kommanderede den franske Styrke, befandt sig.

Den fjendtlige General modtog den unge Afsending omgiven af sin Stab og den Flok af mørkladne Indianerhøvdinger, der havde fulgt ham i Felten med Krigerne af de forskjellige Stammer. Heyward studsede, da han lod sit Blik glide hen over den mørke Gruppe og opdagede Maguas ondskabsfulde Ansigt, som betragtede ham med den rolige, men skumle Mine, der var betegnende for denne listige Vildmand. Der lød endog et lille Udbrud af Overraskelse fra den unge Officers Læber; men da han straks gjenkaldte sig sit Hverv og de Omgivelser, i hvilke han befandt sig, undertrykte han ethvert Tegn paa Sindsbevægelse og vendte sig om imod den fjendtlige Anfører, der allerede var traadt et Skridt frem for at modtage ham.

Paa den Tid, vi omhandle, stod Marquien af Montcalm i sin mest blomstrende Alder, og vi kunne tilføje: i sin Lykkes Zenith; men selv i denne misundelsesværdige

Stilling var han særdeles forekommende: han udmærkede sig ligesaa meget ved sin omhyggelige Jagttagelse af alle Høflighedsformer som ved det ridderlige Mod, der kun to Aar efter bevægede ham til at hengive sit Liv paa Abrahamssletterne. Da Duncan havde vendt sit Blik bort fra Maguas ondskabsfulde Træk, fæstede han det med Velbehag paa den franske Generals elskværdige, smilende Ansigt og kjække militære Holdning.

— Monsieur, sagde Marquien, j'ai beaucoup de plaisir à — bah! où est l'interprète? (Det er mig en stor Fornøjelse, Hr. Major — men hvor er Tolken?)

— Je crois, monsieur, qu'il ne sera pas nécessaire, svarede Heyward beskedent; je parle un peu francais. (Jeg tror ikke, at hans Hjælp er fornøden, Hr. General; jeg kan nok gjøre mig forstaaelig paa Fransk.)

— Ah, j' en suis bien aise (Det glæder mig), sagde Montcalm, idet han fortroligt tog Duncan under Armen og førte ham langt ind i Teltet, saaledes at deres Samtale ikke kunde høres af de Andre; je déteste ces fripons-là; on ne sait jamais, sur quel pied on est avec eux. (Jeg hader de Slyngler der; man veed aldrig, paa hvilken Fod man staar med dem). Nuvel, Hr. Major! vedblev han paa Fransk, jeg vilde have været stolt af at modtage Deres Kommandant; men det glæder mig overordenligt, at han har kunnet sende en saa udmærket og tillige saa vakker Officer som Dem.

Duncan bukkede dybt. Trods sin heroiske Beslutning om ikke at lade nogen List bringe ham til at glemme sin Konges Tarv følte han sig dog smigret. Montcalm tav et Øjeblik, ligesom for at samle sine Tanker; derpaa sagde han:

— Deres Kommandant er en tapper Mand og forstaar godt at slaa mine Angreb tilbage; men er det ikke paa Tiden, Hr. Major, at tage mere Hensyn til Menneskelighed og mindre til Mod? Den første er ligesaa betegnende for Helten som det sidste.

— Vi betragte disse Egenskaber som uadskillelige, svarede Duncan smilende; men medens Ds. Exellences kraftige Virksomhed opfordrer os til at udfolde den ene af dem,

finde vi hidtil ikke nogen Anledning til at lægge den anden for Dagen.

Montcalm bukkede let, men som en Mand, der var alfor erfaren til at lægge Vægt paa Smigrerier. Efter at have tænkt sig om et Øjeblik, sagde han:

— Mine Kikkerter have maaske skuffet mig; Deres Værker formaa muligvis bedre, end jeg havde troet, at modstaa vore Kanoner. De kjender vel vor Styrke?

— Beretningerne ere forskjellige, svarede Duncan i en ligegyldig Tone; men ingen af dem lyder paa mindre end tyve tusinde Mand.

Franskmanden bed sig i Læben og fæstede et skarpt Blik paa Majoren, ligesom for at gjennemskue ham. Med den ham egne Aandsnærværelse vedblev han derpaa, som om han godkjendte en Beregning, der satte hans Hær til det Dobbelte af dens virkelige Størrelse:

— Det er ikke nogen Anbefaling for den Aarvaagenhed, vi Soldater udvise, at vi, hvorledes vi end bære os ad, aldrig kunne skjule vort virkelige Antal. Dersom vi overhovedet vare i Stand dertil, skulde man tro, at det kunde ske i disse Skove. Skjønt De mener, at det er for tidligt at lytte til Menneskelighedens Stemme, tilføjede han med et fiffigt Smil, maa det dog muligvis være mig tilladt at tro, at en saa ung Mand som De ikke glemmer Ridderlighedens Love. Kommandantens Døttre ere, efter hvad jeg har hørt, komne ind i Fortet, efter at Indeslutningen er begyndt.

— Ganske rigtigt, Hr. General; men de ere saa langt fra at svække vort Mod, at de tvertimod selv give os et godt Exempel. Hvis der ikke udkrævedes Andet end Kjækhed til at tilbageslaa et Angreb af en saa udmærket Soldat som Marquien af Montcalm, vilde jeg med Glæde betro Forsvaret af William-Henry til den ældste af de to Damer.

— Vi have i vore saliske Love en forstandig Bestemmelse, der siger: „Den franske Krone maa aldrig nedværdige Landsen til en Rok", svarede Montcalm tørt og noget stolt; men straks efter tilføjede han i sin tidligere ligefremme og utvungne Tone: Da alle ædle Egenskaber ere arvelige, har jeg let ved at tro Dem, endskjønt, som jeg før sagde, Modet har sine Grændser, og Menneskeligheden ikke bør glem-

mes. De er udentvivl bemyndiget til at underhandle med mig om Fæstningens Overgivelse, Hr. Major?

— Har Ds. Excellence fundet vort Forsvar saa svagt, at De betragter en saadan Forholdsregel som nødvendig?

— Det vilde gjøre mig ondt at se Forsvaret trukket saaledes i Langdrag, at mine røde Venner der bleve opirrede derover, vedblev Montcalm, idet han, uden at tage Hensyn til Majorens Spørgsmaal, kastede et hurtigt Blik paa de alvorlige og opmærksomme Indianere. Jeg finder det allerede nu vanskeligt at holde dem til at iagttage almindelig Krigsskik.

Heyward tav, thi han gjenkaldte sig med Smerte de Farer, han saa nylig havde overstaaet, og de Lidelser, som de to forsvarsløse Kvinder havde udstaaet under dem.

Montcalm indsaa godt, hvilken Fordel han havde vundet, og vedblev: De Herrer der ere frygtelige Fjender, naar de se sig skuffede, og jeg behøver ikke at sige Dem, hvor vanskeligt det er at holde dem i Ave. Nuvel, Hr. Major! skulle vi tale om Vilkaarene?

— Jeg frygter for, at Ds. Excellence er bleven ført bag Lyset med Hensyn til William-Henry og Garnisonens Hjælpekilder.

— Jeg staar ikke overfor Quebec, men overfor et Jordværk, der forsvares af to tusinde og tre hundrede tappre Mænd, lød det lakoniske Svar.

— Vore Volde ere rigtignok af Jord, og de ligge heller ikke paa Cap Diamonds Klippegrund; men de ligge paa den Kyst, der blev saa skjæbnesvanger for Dieskau og hans Hær, og nogle faa Miles Marche fra os staar der en betydelig Styrke, som vi gjøre sikker Regning paa.

— Seks til otte tusinde Mand, svarede Montcalm med aabenbar Ligegyldighed, som deres Fører med Rette mener ere bedre forvarede indenfor deres Værker end i Marken.

Nu var det Heywards Tur at bide sig i Læberne af Ærgrelse, da Montcalm saa koldblodigt omtalte en Troppestyrke, som Majoren godt vidste at han overvurderede. De tav nu begge og tænkte sig om. Omsider knyttede Montcalm Samtalens Traad igjen paa en Maade, der viste, at han troede, Majorens Besøg kun gjaldt Vilkaarene for

Overgivelsen. Paa den anden Side søgte Heyward at lægge Snarer for den franske General i det Øjemed at bevæge ham til at røbe de Opdagelser, han havde gjort ved Hjælp af det opsnappede Brev. Dog ingen af dem havde Held med sig, og da Duncan efter en lang, frugtesløs Samtale tog Afsked, havde han faaet særdeles gode Tanker om den fjendtlige Generals Høflighed og Dygtighed, men var ikke klogere, end da han kom, med Hensyn til det, han vilde have at vide. Montcalm fulgte ham til Indgangen og indbød her gjennem Heyward paany Fæstningskommandanten til at mødes personligt med ham paa det aabne Terrain imellem de to Armeer.

Under samme Bedækning som før vendte Duncan tilbage til Franskmændenes fremskudte Post. Derfra begav han sig uden Ophold til Fortet og til sin Generals Kvarteer.

Sekstende Kapitel.

Da Major Heyward traadte ind, var General Munro ene med sine Døttre. Alice sad paa hans Knæ og skilte de graa Haar paa den gamle Mands Pande med sine fine Fingre; hver Gang han lod, som om han blev vred over hendes uskyldige Kjærtegn, dæmpede hun hans paatagne Harme ved at trykke sine friske Læber mod hans rynkede Pande. Cora sad rolig i deres Nærhed og morede sig med at se til; hun betragtede sin yngre Søsters lunefulde Adfærd med den moderlige Forkjærlighed, der var ejendommelig for hendes Forhold til Alice. Ej alene de Farer, som de havde udstaaet, men ogsaa de, der endnu truede dem, syntes for Øjeblikket glemte paa Grund af Familielivets mildnende Indflydelse. Det syntes, som om de havde benyttet sig af den korte Vaabenhvile til at offre paa de bedste og reneste Følelsers Alter; Døttrene glemte deres Frygt, Veteranen sine Bekymringer. I sin Iver for at melde sit Komme var Duncan traadt uanmeldt ind; men han stod længe som en ubemærket og henrykt Tilskuer ved dette Optrin. Dog Alices hurtige Blik opfangede snart et Glimt

af ham i Spejlet; hun forlod rødmende sin Faders Skjød og udbrød højt:

— Major Heyward!

— Hvad han? spurgte hendes Fader; jeg har sendt ham over, for at han skulde snakke lidt med Franskmændene. Men det er sandt, De er ung og hurtig, Hr. Major! — Ud med Eder, I Spilopmagere! Tro I ikke, at en Soldat har Bryderi nok alligevel? han behøver sandelig ikke at have sin Lejr fuld af saadanne smaa Pluddermunde.

Alice fulgte leende efter sin Søster, der straks forlod et Værelse, hvor hun mærkede, at deres Nærværelse ikke længere var ønskelig. I Stedet for at spørge om Udfaldet af den unge Majors Sendelse gik Munro nogle Gange op og ned ad Gulvet med bøjet Hoved og Hænderne bag paa Ryggen; han syntes at fordybe sig i sine Tanker. Tilsidst opløftede han sine Øjne, der straalede af Faderkjærlighed, og udbrød:

— Et Par prægtige Pigebørn, Heyward! man kan ligefrem være stolt af dem.

— Jeg behøver ikke at sige Dem, hvad jeg mener om Deres Døttre, Hr. Oberst.

— Nej, ganske vist, afbrød den utaalmodige gamle Mand ham. De stod i Begreb med at aabne Deres Hjerte for mig i saa Henseende den Dag, De kom ind; jeg mente imidlertid ikke, at det sømmede sig for en gammel Soldat at snakke om Ægteskabsglæder og Bryllupsskjemt, naar der var Udsigt til, at Kongens Fjender kunde blive ubudne Gjæster ved Gildet. Men jeg havde Uret, min unge Ven! jeg havde Uret og er nu rede til at høre, hvad De har at sige.

— Jeg kan ikke sige Dem, i hvor høj Grad Deres Tilsagn glæder mig, Hr. Oberst, men jeg har et Budskab fra Montcalm . . .

— Lad Franskmanden og hele hans Slæng gaa Fanden i Vold, Hr. Major! udbrød den ilsindede Veteran. Han er endnu ikke Herre over William-Henry og bliver det heller ikke, dersom Webb er den Mand, han bør være. Nej, vi ere, Gud ske Lov, ikke i en saadan Knibe, at det kan siges, at Munro er altfor ivrig for at opfylde sine Familiepligter. Deres Moder var min bedste Vens eneste

Barn, Duncan, og jeg vil nu laane Dem Øre, om end alle Ludvig den Helliges Riddere med den franske Helgen i Spidsen vare forsamlede ved Udfaldsporten og bad, om de maatte tale et Par Ord med mig i Mindelighed. Det er for Resten et kjønt Ridderskab, det, som man kan tilkjøbe sig for saa og saa mange Fade Sukker! Nej, Tidselordenen — den udmærker sig baade ved Ælde og Anseelse; den er det sande nemo me impune lacessit*). Deres Forfædre vare Medlemmer af den Orden, Duncan, og de vare en Prydelse for den skotske Adel.

Heyward mærkede tydeligt nok, at hans Overordnede fandt en ondskabsfuld Glæde i at vise sin Ringeagt for den franske Generals Budskab. Han skyndte sig derfor at føje et Lune, som han vidste ikke vilde blive af lang Varighed, og svarede med al den Ro, han formaaede at opbyde, naar det gjaldt et saadant Spørgsmaal:

— Min dristige Søn, Hr. Oberst, gik, som De veed, ud paa at blive Deres Søn.

— De forstaar at sige Deres Mening rent ud, min unge Ven; men maa jeg spørge Dem, har De talt ligesaa tydeligt til min Datter?

— Paa Ære, nej! udbrød Duncan med Varme; det vilde have været at misbruge Deres Tillid, om jeg havde benyttet mig af Sagernes Stilling i et saadant Øjemed.

— Deres Begreber ere hæderlige og anvendes paa rette Sted; men Cora Munro er en saa forstandig og højsindet Pige, at hun ikke engang trænger til en Faders Vejledning.

— Cora!

— Ja, Cora! vi tale jo om Deres Følelser for min Datter, ikke sandt, Hr. Major?

— Jeg — jeg veed ikke af, at jeg har nævnt hendes Navn, svarede Duncan stammende.

— Til hvilket Ægteskab ønsker De da mit Samtykke, Major Heyward? spurgte den gamle Soldat, idet han rejste sig op i sin fulde Værdighed.

— De har en anden, ikke mindre elskværdig Datter.

— Alice! udbrød Faderen med en Forbavselse, der var ligesaa stor som den, Duncan lagde for Dagen, da han før gjentog Søsterens Navn.

*) Ingen udæsker mig ustraffet.

— Ja, i den Retning gik mine Ønsker, Hr. Oberst.

Den unge Mand oppebiede i Taushed Udfaldet af den overordenlige Virkning, der frembragtes ved den, som det viste sig, uventede Meddelelse. I flere Minuter gik Munro op og ned ad Gulvet med hurtige og lange Skridt; hans barske Træk vare i en krampagtig Bevægelse, og han syntes aldeles fordybet i sine egne Tanker. Tilsidst standsede han lige overfor Heyward, saae ham stivt ind i Øjnene og sagde med stærkt dirrende Læber:

— Duncan Heyward, jeg har holdt af Dem for den Mands Skyld, hvis Blod rinder i Deres Aarer; jeg har holdt af Dem paa Grund af Deres egne gode Egenskaber, — jeg har holdt af Dem, fordi jeg troede, De vilde bidrage til at gjøre mit Barn lykkeligt; men al denne Kjærlighed vilde forvandle sig til Had, dersom jeg var vis paa, at det, jeg saa meget frygter, er sandt.

— Gud forbyde, at nogen af mine Tanker eller Gjerninger skulde fremkalde en saadan Forandring, udbrød den unge Mand, hvis Øjne ikke røbede den mindste Uro trods Oberstens gjennemborende Blik. Munro yttrede ikke noget om det Umulige i, at Heyward kunde forstaa de Følelser, der rørte sig i hans Barm; han følte sig lindret ved den unge Majors uforstyrrede Ro og vedblev med en kjendeligt formildet Stemme:

— De ønsker at være min Søn, Duncan! og dog kjender De ikke den Mands Historie, hvem De attraar at kalde Fader. Sæt Dem ned, unge Mand; jeg vil da aabne mit Hjertes Saar for Dem i saa faa Ord som muligt.

Nu var Montcalms Budskab i ligesaa høj Grad glemt af den, der overbragte det, som af den, for hvis Ører det var bestemt. Hver af dem tog sin Stol, og medens Veteranen, aabenbart sørgmodig, tænkte sig noget om, gjorde den unge Mand Vold paa sin Utaalmodighed og indtog en Stilling, der kun vidnede om spændt Opmærksomhed. Endelig sagde Oberſten:

— De veed, Major Heyward, at min Slægt baade er gammel og hæderlig, om den end ikke ejer den Velstand, der vilde svare til dens Rang. Jeg var omtrent paa Deres Alder, da jeg blev forlovet med Alice Graham, en temmelig velhavende Lairds eneste Datter. Hen-

des Fader syntes imidlertid ilde om Partiet, ogsaa af andre Grunde end min Fattigdom. Jeg gjorde derfor hvad en hæderlig Mand burde gjøre — jeg gav Pigen hendes Ord tilbage og forlod Landet i min Konges Tjeneste. Jeg havde set mange Egne og udgydt meget Blod i forskjellige Lande, førend Pligten kaldte mig til de vestindiske Øer. Der blev det min Lod at knytte Forbindelse med den, der med Tiden blev min Hustru og Coras Moder. Hun var Datter af en Mand der paa Øerne og en Dame, hvis Ulykke det, om De vil, var — sagde den gamle Mand i en stolt Tone — at hun var langt ude beslægtet med den ulykkelige Klasse af Mennesker, der holdes i et saa skjendigt Slaveri for at tjene et overdaadigt Folks Fornødenheder. Ja, Hr. Major, det er den Forbandelse, der kommer over Skotland paa Grund af dets unaturlige Forbindelse med et fremmed Handelsfolk; men fandt jeg en Mand iblandt dem, der vovede at lade mit Barn undgjælde for dets Nedstammelse, da skulde han komme til at føle hele Vægten af en Faders Vrede. Ha, Major Heyward, De er selv født i Syden, hvor disse ulykkelige Væsner betragtes som hørende til en Folkestamme, der er ringere end Deres egen.

— Det er ulykkeligvis sandt, Hr. Oberst! svarede Duncan, der nu forlegen maatte slaa sine Øjne ned.

— Og De bebrejder mit Barn det? De lader haant om at blande Heywardernes Blod med En, der staar saa lavt, hvor dydig og elskværdig hun end er? spurgte den omme Fader med en voldsom Heftighed.

— Himmelen bevare mig for en Fordom, der vilde være min Fornuft saa uværdig! svarede Duncan, medens han dog samtidigt var sig bevidst, at han nærede en saadan Følelse, der var ligesaa dybt rodfæstet hos ham, som om den var bleven indpodet i hans Natur. Deres yngre Datters fortryllende Skjønhed og Ynde forklarer tilstrækkeligt mine Bevæggrunde, uden at man behøver at tillægge mig en saadan Uretfærdighed.

— De har Ret, Hr. Major! svarede den gamle Mand, idet han atter slog ind i en mild eller, rettere sagt, blød Tone; Alice er sin Moders udtrykte Billede, som hun var i hendes Alder, og førend hun havde lært Sorg at kjende. Da Døden havde berøvet mig min Hustru, vendte

jeg tilbage til Skotland, beriget ved mit første Giftermaal, og skulde De tro det, Duncan! den lidende Engel var i tyve lange Aar forbleven i den glædeløse ugifte Stand, og det af Hensyn til en Mand, der kunde glemme hende! Hun gjorde endnu mere: hun tilgav min Mangel paa Troskab, og da alle Vanskeligheder nu vare fjernede, tog hun mig til sin Mand.

— Og blev Moder til Alice! udbrød Duncan med en Iver, der let kunde være bleven farlig i et Øjeblik, da Munros Tanker havde været mindre optagne end nu.

— Ja, tilvisse! svarede den gamle Mand, og den Velsignelse, hun skjenkede, maatte hun dyrt betale; men nu er hun en Engel i Himmelen, og det vilde kun sømme sig ilde for en Mand, der staar med den ene Fod i Graven, at beklage en saa velsignet Lod. Jeg havde hende kun et Aar ved min Side — en kort Lykke for den, der havde set sin Ungdom henvisne i haabløs Længsel.

Der var noget saa Overvældende i den gamle Mands Sorg, at Heyward ikke vovede at ytre et eneste Trøstens Ord. Munro var sig ganske ubevidst, at Duncan var tilstede; han sad fordybet i sin Sorg, medens tunge Taarer randt fra hans Øjne. Endelig begyndte han at røre sig, som om han kom til sig selv igjen. Han rejste sig op, gik en eneste Gang op og ned ad Gulvet, nærmede sig derpaa Majoren med militær Holdning og sagde:

— Har De ikke en Meddelelse til mig fra Marquien af Montcalm?

Duncan foer op og begyndte straks i en forlegen Tone at gjøre Rede for det halvt forglemte Budskab. Idet Munro lyttede til de Meddelelser, som Duncan gav ham, vege Faderens Følelser efterhaanden for Militærpligterne, og da han havde hørt Majoren til Ende, saae man kun Veteranen, hvis Krigerfølelse var saaret.

— De har sagt nok, Major Heyward! udbrød han, nok til at sætte den franske Høflighed i det klareste Lys. Denne Herre indbyder mig til en Sammenkomst, og da jeg sender ham en dygtig Repræsentant — og det er De, Duncan, skjønt De kun tæller faa Aar — svarer han mig med en Gaade.

— Han synes maaske mindre godt om Deres Repræ-

sentant, Hr. Oberst! og De vil huske, at den Indbydelse, som han nu gjentager, gjaldt Fæstningskommandanten og ikke hans Næstkommanderende.

— Er en Repræsentant da ikke beklædt med samme Myndighed og Værdighed som den, der overdrager ham Hvervet? Han ønsker at forhandle med Munro selv! Jeg kunde min Tro have den største Lyst til at føje Manden, om ikke for Andet, saa for at vise ham, hvilken fast Holdning vi indtage trods hans Troppestyrke og Budskaber. Det vilde vist ikke være nogen slet Politik, unge Mand!

Duncan ansaa det for at være af yderste Vigtighed, at de snart kom efter Indholdet af det Brev, som Spionen havde bragt; han bestyrkede derfor Obersten i hans Forsæt.

— Han kan sikkert ikke fatte Tillid, naar han ser os ligegyldige, sagde Majoren.

— Sandere Ord har De aldrig sagt! Jeg kunde ønske, at han vilde besøge vore Værker ved Dagens Lys, og det i Spidsen for en stormende Afdeling; det er den mindst usikkre Maade at prøve en Fjendes Modstandskraft paa og vilde være langt at foretrække for dette Belejringssystem, som han har valgt. Ved denne Monsieur Vaubans Kunster har Krigsførelsen tabt meget i Skjønhed og Mandighed. Vore Forfædre stode højt over dette videnskabelige Krysteri!

— Deri har De maaske Ret, men nu maa vi slaa Kunst tilbage med Kunst. Hvad befaler De med Hensyn til Sammenkomsten?

— Jeg vil møde Franskmanden, og det uden Frygt eller Ophold — hurtigt, som det sømmer sig for min kongelige Herres Tjener. Gaa, Major Heyward! lad spille op for dem, og send et Bud, for at lade ham melde, hvem der kommer. Vi ville følge efter med en lille Eskorte, thi denne Ære skyldes den, der har sin Konges Ære i sin Varetægt, og hør, Duncan — tilføjede han halvt hviskende, uagtet de vare alene — det turde være det Rigtigste at have nogen Hjælp ved Haanden for det Tilfælde, at der skulde være Forræderi paa Bunden af det Hele.

Af denne Ordre benyttede Heyward sig til at forlade Værelset, og da Dagen heldede stærkt, traf han uopholdeligt de nødvendige Forholdsregler. Der udkrævedes kun meget

faa Minuter til at bringe en lille Afdeling paa Benene og sende en Parlamentær, der skulde melde Fortkommandantens Ankomst. Da Duncan havde draget Omsorg for dette, førte han Afdelingen til Udfaldsporten, hvor han fandt sin Overordnede ventende paa ham. Saa snart de Ceremonier, der pleje at iagttages ved en Afmarche, vare overstaaede, forlode Veteranen og hans yngre Ledsager Fæstningen, fulgte af Eskorten.

De vare kun halvandet Hundrede Alen fra Værkerne, da den lille Afdeling, der ledsagede den franske General til Mødet, saas at dukke op fra den Hulvej, gjennem hvilken der rislede en Bæk, som løb imellem Belejrernes Batterier og Fortet. Fra det Øjeblik, da Munro forlod sine egne Værker og skulde vise sig i Fjendens Front, havde hans Mine været stolt, hans Gang og Aasyn fulde af militær Værdighed. Saa snart han opfangede et Glimt af den hvide Fjer, der vajede i Montcalms Hat, tindrede hans Øjne, og Alderen syntes ikke længere at have nogen Magt over hans mægtige og endnu muskelføre Person.

— Sig til vore Gutter, at de maa passe godt paa, Hr. Major! hviskede han, og holde Øje med Staal og Sten, for man kan aldrig være tryg overfor dem, der tjene disse Ludviger. Vi maa i enhver Henseende vise os som Mænd. De forstaar mig jo, Major Heyward?

Franskmændene afbrøde ham med en Trommehvirvel, der straks blev besvaret. Derpaa sendte hver af Parterne en Parlamentær med et hvidt Flag forud, og den forsigtige Skotte gjorde Holdt med sin Bedækning tæt bag ved sig. Saa snart denne korte Hilsen var forbi, kom Montcalm dem i Møde med hurtige, men gratiøse Trin, blottede sit Hoved for Veteranen og tog sin Hat saa dybt af, at dens snehvide Fjer næsten berørte Jorden. Vel var Munros Holdning mandigere og mere ærefrygtbydende, men den var blottet for den Lethed og indsmigrende Høflighed, som Franskmandens bar Præg af. I nogle Øjeblikke talte ingen af dem; de betragtede blot hinanden med nysgjerrigt Blik. Som det sømmede sig for hans højere Rang og dette Mødes Beskaffenhed, brød Montcalm derpaa Tavsheden. Efter at have henvendt de sædvanlige Høflighedsord til Munro,

henvendte han sig til Duncan og vedblev paa Fransk, idet han med et Smil tilkjendegav, at han gjenkjendte ham:

— Det glæder mig overordenligt, Hr. Major! at De har beæret os med Deres Selskab ved denne Lejlighed. Der vil nu ikke blive Anledning til at benytte en almindelig Tolk, for naar De er Mellemmand, føler jeg mig ligesaa tryg, som om jeg selv talte Deres Sprog.

Duncan takkede for Komplimenten. Derpaa henvendte Montcalm sig til sin Eskorte, der efter Fjendens Exempel havde sluttet tæt til ham, og sagde:

— En arriére, mes enfans — il fait chaud. Retirez-vous un peu. (Tilbage, Børn; det er varmt. Træk Eder lidt tilbage!)

Førend Major Heyward vilde gjengjælde dette Bevis paa Tillid, lod han sit Blik glide hen over Sletten og bemærkede med Uro de mange mørkladne Grupper af Vilde, der som nysgjerrige Tilskuere ved dette Møde tittede frem fra Kanten af den omliggende Skov.

— Monsieur de Montcalm vil redebont erkjende det Forskjellige i vor Stilling, sagde han noget forlegen, idet han pegede paa disse farlige Fjender, der saas i næsten alle Retninger; dersom vi sendte vor Eskorte tilbage, vilde vi være fuldstændigt i Hænderne paa vore Fjender.

— Hr. Major, De har en fransk Adelsmands Æresord i Pant for Deres Sikkerhed, svarede Montcalm med Haanden paa Hjertet; det bør være Dem nok.

— Det skal være mig nok. Tilbage! — sagde Duncan til den Officer, der førte Eskorten — saa langt tilbage, at De ikke kunne høre os! De skal faa nærmere Ordre.

Munro var med aabenbar Uro Vidne til denne Bevægelse og undlod ikke at udbede sig øjeblikkelig Forklaring.

— Ligger det ikke i vor Interesse, Hr. Oberst! ikke at røbe nogen Mistillid? svarede Duncan. Monsieur de Montcalm sætter sit Ord i Pant for vor Sikkerhed, og jeg har ladet Folkene trække sig lidt tilbage for at vise, i hvor høj Grad vi stole paa hans Tilsagn.

— Det kan være meget godt paa sin Vis, Hr. Major! men jeg har nu engang ikke nogen overdreven Tillid til disse Marquesser eller Marquier, som de kalde sig. Deres

Adelspatent er altfor almindeligt, til at det kan være vist, at det bærer den sande Æres Segl.

— De glemmer, Hr. Oberst, at vi forhandle med en Officeer, hvis Bedrifter have gjort ham lige navnkundig i Europa og i Amerika. Af en Krigermed en saadan Berømmelse kunne vi ikke have noget at frygte.

Den gamle Mand gjorde en Bevægelse, der tydede paa Eftergivenhed; men hans barske Træk røbede endnu hans haardnakkede Vedhængen ved en Mistillid, der snarere havde sin Grund i en Slags nedarvet Ringeagt for sin Fjende end i, at der nu viste sig Tegn, der kunde retfærdiggjøre en saadan Stemning. Montcalm ventede taalmodigt, indtil denne lille Samtale var til Ende; derpaa nærmede han sig og aabnede Forhandlingerne.

— Jeg har anmodet Deres Overordnede om denne Samtale, Hr. Major! sagde han, fordi jeg tror, han vil lade sig overbevise om, at han nu har gjort Alt hvad hans Konges Ære udkræver, og laane Øre til Menneskelighedens Røst. Jeg vil altid bevidne, at hans Modstand har været tapper og fortsattes, saa længe der var Haab.

Da denne Indledning var bleven oversat for Munro, svarede han med Værdighed, men tillige med sømmelig Høflighed:

— Hvor megen Pris jeg end sætter paa et saadant Vidnesbyrd fra Marquien af Montcalms Side, vil det dog være endnu værdifuldere, naar det først er bedre fortjent.

— Da Duncan havde gjengivet Svarets Indhold, smilede den franske General og sagde:

— Hvad der nu redebont tilstaas et umiskjendeligt Mod, vil maaske blive negtet en unyttig Haardnakkethed. Ønsker Hr. Oberstenmaaske at se min Lejr, for at han personligt kan overbevise sig om vor Troppemængde og om det Umulige i, at han kan modstaa den med Held?

— Jeg veed, at Kongen af Frankrig bliver vel betjent, svarede den urokkelige Skotte, saa snart Duncan havde fuldendt sin Oversættelse; men min egen kongelige Herre har ligesaa mange og ligesaa tro Tjenere.

— Men til al Lykke for os ere de ikke tilstede, sagde Montcalm, der i sin Iver ikke kunde oppebie Tolkens Mellemkomst. Krigen har sine Tilskikkelser, som en kjæk Mand

forstaar at underkaste sig med det samme Mod, hvormed han byder sin Fjende Spidsen.

— Dersom jeg havde vidst, at Marquien af Montcalm var det engelske Sprog mægtig, vilde jeg have sparet mig den Ulejlighed at give en saa ubehjælpsom Oversættelse, sagde Duncan ærgerlig og i en tør Tone, da han straks gjenkaldte sig den Samtale under fire Øjne, han nylig havde havt med Munro.

— Undskyld, Hr. Major! svarede Franskmanden, idet hans mørke Kind rødmede lidt, der er en meget stor Forskjel paa at forstaa og at tale et fremmed Sprog. De ville derfor være saa god fremdeles at hjælpe mig. — Efter et kort Ophold tilføjede han: Bjergene her give os al ønskelig Lejlighed til at rekognoscere Deres Værker, mine Herrer! jeg kjender derfor maaske Deres svage Tilstand ligesaa godt som De selv.

— Spørg den franske General, sagde Munro stolt, om hans Kikkerter kunne naae Hudsonsfloden, og om han veed, naar og hvor Webbs Armee kan ventes.

— Lad General Webb selv sige det, svarede den diplomatiske Montcalm. I det samme rakte han Munro et aabent Brev og tilføjede: De vil her se, Hr. Oberst! at hans Bevægelser neppe ville berede min Hær store Vanskeligheder.

Veteranen greb det fremrakte Papir uden at vente paa Duncans Oversættelse af Montcalms Repliker, og med en Begjærlighed, der viste, hvor vigtigt han ansaa dets Indhold for at være. Han lod sit Blik glide hurtigt hen over Ordene. Udtrykket i hans Ansigt røbede nu ikke længer krigersk Stolthed, men dyb Sorg; hans Læber skjælvede, Papiret faldt ud af hans Haand, og hans Hoved sank ned paa Brystet — det syntes, som om alle hans Forhaabninger vare tilintetgjorte med eet Slag. Duncan tog Brevet op fra Jorden, og uden at gjøre Undskyldninger for den Frihed, han tog sig, læste han med eet Blik dets sørgelige Indhold: Generalen var langt fra at opmuntre dem til Modstand, han tilraadede tvertimod ligefrem en hurtig Overgivelse og anførte som Grund, at det var ham ganske umuligt at sende dem en eneste Mand til Undsætning.

— Her er ingen Skuffelse mulig! udbrød Duncan,

idet han undersøgte Billetten baade udenpaa og indeni; dette er Webbs Underskrift, og det maa være det opsnappede Brev.

— Han har forraadt mig! udraabte Munro endelig i en bitter Tone; han har bragt Vanære over den, hos hvem Skammen aldrig før har boet, og bedækket mine graa Haar med Skjendsel.

— Sig ikke det, sagde Duncan; vi ere endnu Herrer over Fortet og over vor Ære. Lad os sælge vort Liv for en saadan Pris, at vore Fjender ville betragte Kjøbet som altfor dyrt.

— Tak, unge Mand! udbrød Obersten, idet han løsrev sig fra sit Grubleri; De har for en Gangs Skyld mindet Munro om hans Pligt. Vi ville gaa tilbage og berede vore Gravsteder bag Voldene.

— Mine Herrer, sagde Montcalm, tilskyndet af Ædelmodighed, De kjende kun lidt Louis de St. Véran, dersom De tro, at han vil benytte sig af dette Brev til at ydmyge brave Mænd eller skabe sig selv et slet Rygte. Hør mine Vilkaar, inden De forlader mig.

— Hvad siger Franskmanden? spurgte Veteranen i en barsk Tone; gjør han sig til af at have fanget en Spion med en Billet fra Hovedkvarteret? Gaar han ud paa at skræmme sin Fjende med Ord, saa gjorde han klogere i at hæve denne Belejring og slaa sig ned ved Fort Edward.

Duncan forklarede derpaa den franske Generals Mening.

— Monsieur de Montcalm, jeg er rede til at høre Dem, svarede Veteranen i en roligere Tone, da Duncan havde endt.

— At holde Fortet er nu en Umulighed, sagde hans imødekommende Fjende. Min kongelige Herres Tarv kræver, at det maa jævnes med Jorden; men hvad Dem og Deres brave Kammerater angaar, da vil ingen Indrømmelse, som er Soldaten kjær, blive Dem negtet.

— Vore Faner? spurgte Heyward.

— Bring dem til England og viis Deres Konge dem.

— Vore Vaaben?

— Behold dem; Ingen kan bruge dem bedre.

— Vor Afmarche — Fæstningens Overgivelse?

— Skal finde Sted paa en Maade, der ikke kan Andet end gjøre Dem Ære.

Duncan forklarede sin Chef disse Tilbud. Munro hørte dem med Forbavselse og følte sig dybt rørt over en saa usædvanlig og uventet Højmodighed.

— Gaa, Duncan, sagde han, med denne Marquis, der virkelig fortjener at være Marquis, begiv Dem med ham til hans Telt og bring det Hele i Orden. Jeg har paa mine gamle Dage oplevet at se to Ting, som jeg troede der aldrig skulde komme mig for Øje: en Engelskmand, som er bange for at støtte en Ven, og en Franskmand, som er altfor hæderlig til at ville benytte sig af sin Overmagt.

Idet Veteranen talte saaledes, sænkede han atter sit Hoved ned paa Brystet og vendte langsomt tilbage til Fortet. Af hans nedslaaede Mine skjønnede den i Spænding ventende Besætning tydeligt, at han bragte onde Tidender.

Det uventede Stød, som Munros Stolthed ved denne Lejlighed havde faaet, forvandt han aldrig. Duncan blev tilbage for at forhandle nærmere om Vilkaarene for Overgivelsen. I Løbet af de første Nattevagter saae man ham vende tilbage til Værkerne. Han havde en hemmelig Sammenkomst med Kommandanten, forlod derpaa straks Fæstningen, og det blev nu ligefrem forkyndt, at Fjendtlighederne maatte ophøre. Munro havde undertegnet en Overenskomst, ifølge hvilken Fortet skulde overgives ttl Fjenden den følgende Morgen. Besætningen skulde beholde sine Vaaben, sine Faner og sin Bagage, altsaa efter militære Begreber sin Ære.

Syttende Kapitel.

De fjendtlige Hære, der laa i Udørkenerne ved Horikansøen, tilbragte Natten til den 9de August 1757 omtrent paa samme Maade, som hvis de vare stødte sammen i en af Europas skjønneste Egne. De Overvundne vare stille, bedrøvede og modfaldne, Sejerherrerne derimod triumferede; men der er Grændser baade for Sorgen og for Glæden, og længe førend Morgenvagterne kom, blev Stilheden i hine endeløse Skove kun afbrudt ved et muntert Udraab af en eller anden hoverende ung Franskmand blandt Forposttrop-

perne eller ved en truende Udæskning fra Fortet, der strengt forbød fjendtlige Fodtrin at nærme sig før det vedtagne Øjeblik, og selv disse Lyde ophørte i den stille Time, der gaar forud for Dagens Komme: i den vilde man forgjæves have lyttet efter ethvert Livstegn fra den væbnede Styrke, der da slumrede paa den „hellige Sos" Bredder.

Medens denne dybe Stilhed herskede, blev det Stykke Sejldug, der hang for Indgangen til et rummeligt Telt i den franske Lejr, løftet op, og en Mand begav sig under dette Forhæng ud i den fri Luft. Han var indhyllet i en Kappe, der godt kunde være bestemt til at beskytte ham imod de kolde Uddunstninger fra Skovene, men ligesaa vel var et Klædebon, der tjente til at skjule hans Person. Han fik Lov til at passere den Grenader, som vaagede over den franske Hærførers Søn. Soldaten gjorde almindelig militær Honnør; den Anden begav sig hurtigt gjennem den lille Teltby og over i Retning af William-Henry. Hver Gang den Ubekjendte blev anraabt af en af de talrige Skildvagter, der stode opstillede paa hans Vej, lød hans Svar hurtigt og, som det syntes, tilfredsstillende, thi det blev ham hele Tiden tilladt at komme forbi uden yderligere Forespørgsler.

Naar undtages disse gjentagne, men korte Afbrydelser, havde han i Stilhed bevæget sig fra Lejrens Midte til dens mest fremskudte Forposter. Da nærmede han sig den Soldat, der havde Post nærmest ved Fjendens Værker. Han blev modtagen med det sædvanlige Spørgsmaal:

— Qui vive? (Hvem der?)

— France! (Frankrig!) lød Svaret

— Le mot d'ordre (Feltraab)?

— La victoire (Sejren)! svarede den Anden, idet han nærmede sig saa meget, at han kunde høres, naar han hviskede højt.

— C'est bien (Godt)! svarede Skildvagten, som havde fældet Bajonet, men nu igjen tog sit Gevær over Skulderen; vous vous promenez bien matin, monsieur (De er meget tidligt paa Færde)!

— Il est nécessaire d' être vigilant, mon enfant (Vi maa have Øjnene med os, gode Ven) svarede den Anden, idet han lod en Fold af sin Kappe falde og saae Soldaten ind i Ansigtet, medens han gik forbi ham og fortsatte

sin Vej over imod de britiske Fæstningsværker. Soldaten foer tilbage; hans Vaaben klirrede stærkt, idet han med den strammeste Holdning præsenterede Gevær. Derpaa lagde han igjen sit Gevær over Skulderen og begyndte at gaa frem og tilbage idet han mumlede:

— Il faut être vigilant, en vérité! je crois que nous avons là un caporal qui ne dort jamais (Ja, rigtigt, vi maa have Øjnene med os! vor General sover vist aldrig)!

Officeren lod, som om han ikke hørte de Ord, der undslap den forbavsede Skildvagt, og gik videre. Han standsede ikke paany, førend han naaede den lave Bred og befandt sig i en farlig Nærhed af Fortets vestlige Søbastion. Det noget uklare Maaneskin var netop tilstrækkeligt til, at han kunde skjelne Omridsene af de forskjellige Gjenstande. Han brugte derfor den Forsigtighed at læne sig til Stammen af et Træ. Der stod han længe, medens han meget opmærksomt iagttog de mørke og stille Jordvolde. Omsider syntes han tilfredsstillet; han kastede et utaalmodigt Blik paa Toppen af de østlige Bjerge, som om han med Længsel imødesaa Morgenens Komme, og vilde netop vende tilbage — da en sagte Lyd paa den nærmeste Vinkel af Bastionen fængslede hans Opmærksomhed og bevægede ham til at blive.

I det samme nærmede en Mand sig Udkanten af Volden. Der stod han og iagttog de fjerne Telte i den franske Lejr. Ogsaa han vendte sit Blik mod Øst, som om han længtes efter Dagens Komme. Hans mægtige Skikkelse og sørgmodige Udseende viste tydeligt den opmærksomme Tilskuer, hvem han var. Saa vel Finfølelse som Klogskab bragte derfor Franskmanden til at trække sig tilbage, og han bevægede sig i det Øjemed forsigtigt omkring Træet — da vakte en anden Lyd hans Opmærksomhed og standsede atter hans Gang. Vandet bevægede sig næsten uhørligt, og derpaa hørte man Smaastene skrabe mod hinanden. Et Øjeblik efter saae Franskmanden en mørk Skikkelse ligesom stige op af selve Søen og med lydløse Trin liste sig hen til et Punkt, der kun laa nogle faa Fod fra det Sted, hvor han selv stod. Derpaa hævede en Riffel sig langsomt ivejret mellem ham og Vandspejlet; men førend den kunde blive skudt af, greb Franskmanden om Laasen.

— Hju! udraabte den Vilde, hvis forræderske Plan saa uventet blev afbrudt.

Den franske Officer svarede ikke, men lagde sin Haand paa Indianerens Skulder og førte ham under dyb Tavshed noget bort fra et Sted, hvor deres paafølgende Samtale let kunde være bleven farlig, og hvor i det mindste den ene af dem syntes at søge et Offer. Derpaa slog Montcalm sin Kappe tilbage, saa at hans Uniform og Ludvigskorset paa hans Bryst kom til Syne, og spurgte i en barsk Tone:

— Hvad skal dette betyde? Veed min Søn ikke, at Stridsøksen er nedgravet mellem Englænderne og hans kanadiske Fader?

— Hvad skulle Huronerne gjøre? svarede den Vilde, der ligeledes talte Fransk, men ufuldkomment. Ikke en eneste Kriger har en Skalp, og de blege Ansigter ere gode Venner!

— Hør, Listig-Ræv! det synes mig at være en overdreven Iver for en Ven, der saa nylig var en Fjende. Hvor mange Gange er Solen gaaet ned, siden Ræv var i Engelskmændenes Tjeneste?

— Hvor er den Sol? udbrød den Vilde fortrædelig. Bag ved Skoven, og det er mørkt og koldt; men naar den kommer igjen, vil det blive lyst og varmt. Listig-Ræv er sin Stammes Sol. Der har været Skyer og mange Bjerge mellem ham og hans Nation; men nu skinner han, og Himlen er klar!

— At Ræv har Indflydelse hos sine Stammefrænder, veed jeg godt, sagde Montcalm, for igaar gjorde han Jagt paa deres Skalpe, og idag høre de ham ved Raadsilden.

— Magua er en stor Høvding.

— Lad ham vise det ved at lære sin Nation, hvorledes den bør opføre sig mod vore nye Venner.

— Hvorfor førte Kanadernes Høvding sine unge Mænd ind i Skovene, og hvorfor afskød han sine Kanoner mod Jordhuset? spurgte den listige Indianer.

— For at undertvinge det. Min Herre ejer Landet, og Din Fader havde Ordre til at fordrive disse uberettigede engelske Nybyggere. De have samtykket i at drage bort, og nu kalder han dem ikke længer Fjender.

— Meget vel! Magua tog Øksen for at farve den

med Blod. Nu er den blank; naar den er rød, skal den blive nedgravet.

— Magua har forpligtet sig til ikke at sætte en Plet paa Frankrigs Lilier. De, der ere Fjender af den store Konge hinsides den salte Sø, ere ogsaa hans Fjender, og Kongens Venner ere ogsaa Huronernes.

— Venner! gjentog Indianeren med Foragt. Lad Maguas Fader række ham sin Haand.

Montcalm følte, at det Herredømme, han havde erhvervet sig over de krigerske Stammer, snarere maatte vedligeholdes ved Imødekomst end ved Magt; han opfyldte derfor, skjønt modstræbende, den Vildes Begjæring. Listig-Ræv lagde den franske Generals Finger paa et dybt Ar i sit Bryst og spurgte derpaa i en høverende Tone:

— Kjender min Fader det?

— Ja, hvilken Krigér gjør ikke det? Det er et Mærke af en Blykugle.

— Og dette? vedblev Indianeren, der havde vendt sin Ryg om imod Generalen. Den var nøgen, da den Vilde ikke var iført sin sædvanlige Kalikoskappe.

— Dette? Der er min Søn bleven skammeligt krænket; hvem har gjort det?

— Magua sov haardt i de engelske Vigvamme, og Stokkene have efterladt deres Spor, svarede Indianeren med en hul Latter, som ikke skjulte den voldsomme Heftighed, der var nær ved at kvæle ham. Derpaa betænkte han sig og tilføjede pludseligt med al en Indfødts Værdighed: Gaa, sig til Dine unge Mænd, at der er Fred. Ræv veed, hvorledes han skal tale til Huronerne.

Uden at værdige den franske General flere Ord eller at oppebie Svar tog den Vilde sin Riffel under Armen og gik tavs gjennem Lejren over imod den Del af Skoven, hvor man vidste at hans egen Stamme laa. Hver Gang han havde gaaet nogle faa Alen, blev han anraabt af Skildvagterne; men han vandrede videre med tvær Mine uden at bryde sig det mindste om Soldaterne, der kun skaanede hans Liv, fordi de kjendte en Indianers haardnakkede Forvovenhed ligesaa godt som hans Gang og Holdning.

Montcalm dvælede længe i dybe Tanker paa Bredden, hvor Indianeren havde forladt ham. Han grundede over

det Sindelag, som hans ustyrlige Forbundsfælle nylig havde røbet. Hans glimrende Ry var allerede blevet plettet ved eet afskyligt Optrin, og det under Vilkaar, der havde en rædselsfuld Lighed med dem, under hvilke han nu var stillet. Han fik efterhaanden en dyb Følelse af det Ansvar, som de paabyrde sig, der ikke tage det saa nøje med Midlerne, naar de blot kunne opnaa deres Øjemed, og af det Farlige ved at sætte en Maskine i Bevægelse, som det overstiger menneskelige Evner at styre. Derpaa afbrød han denne Tankegang, hvilken han betragtede som en Svaghed i selve Sejrens Øjeblik, og begav sig tilbage til sit Telt. Undervejs gav han Ordre til at give det Signal, der skulde vække Hæren af dens Blund.

Den første Hvirvel fra de franske Trommer gav nu Gjenlyd i Fortets Indre, og lidt efter fyldtes Dalen af den krigerske Musiks Toner, der lød højt over det raslende Akkompagnement. Fra Sejrherrernes Horn klang der Fanfarer, indtil den sidste var paa sin Post; saa snart de britiske Piber havde givet deres gjennemtrængende Signal, tav hine. Imidlertid var Dagen brudt frem, og da den franske Hærs Rækker vare rede til at modtage deres General, bestrømmede Solens prægtige Straaler den glimrende Armee. Nu blev Sejersbudskabet officielt forkyndt; de Afdelinger, der vare blevne foretrukne til at bevogte Fortets Porte, svingede ud og defilerede forbi deres Chef; deres Nærmelse blev signaliseret, og alle de Forberedelser, der pleje at finde Sted, naar der skal skiftes Herre, bleve paabudne og udførte umiddelbart under Kanonerne i de hidtil omtvistede Værker.

Indenfor den engelsk-amerikanske Hærs Linier opførtes der et ganske andet Skuespil. Saa snart Signalet var givet, saae man alle Tegn paa en hastig og tvungen Afmarche. Med mørke Miner kastede Soldaterne deres uladte Geværer over Skulderen og søgte deres Pladser som Mænd, hvis Blod var kommet i Kog ved den stedfundne Kamp, og som kun attraaede Lejlighed til at hevne en Skjendsel, der saarede deres Stolthed, skjønt den skjultes under Jagttagelsen af den militære Etikette. Kvinder og Børn løb fra Sted til Sted; nogle bar paa de ringe Levninger af deres Bagage, andre ledte i Rækkerne efter dem, hos hvem de søgte Beskyttelse.

Munro viste sig, fattet, men nedslaaet, blandt sine tavse Tropper. Det uventede Slag havde øjensynligt ramt ham haardt, hvorvel han søgte at bære Ulykken som en Mand.

Duncan blev rørt over den stille, men gribende Maade, hvorpaa Oberstens Sorg gav sig tilkjende. Han havde nu opfyldt sine personlige Pligter og ilede hen for at spørge, hvormed han kunde tjene ham.

— Mine Døttre! lød det korte, men udtryksfulde Svar.

— Du gode Gud, er der ikke draget Omsorg for dem?

— Idag er jeg kun Soldat, Major Heyward, svarede Veteranen. Alle de, som De her ser, have lige stort Krav paa at kaldes mine Børn.

Duncan havde hørt nok. Øjeblikkene vare kostbare, og han ilede til Munros Kvarteer for at opspørge Cora og Alice. Han traf dem ved Indgangen til den lave Bygning. De stode allerede færdige til Afrejsen, omgivne af en Mængde skrigende og grædende Kvinder, som havde forsamlet sig der i en instinktmæssig Følelse af, at det var det Sted, hvor de nærmest kunde vente at finde Beskyttelse. Skjønt Cora saae bleg og angreben ud, havde hun dog bevaret al sin Fasthed; men Alices Øjne vare røde og viste, hvor længe og bitterlig hun havde grædt. De modtoge imidlertid begge den unge Mand med uskrømtet Glæde. Cora var imod Sædvane den, der først tog Ordet.

— Skjønt Fortet er tabt, sagde hun, haaber jeg dog, at vort gode Navn er bevaret.

— Det straaler klarere end nogensinde; men, kjære Frøken Munro, det er paa Tiden, at De henvender Deres Opmærksomhed mindre paa Andre og mere paa Dem selv. Militær Skik og Brug — en vis Stolthed — den Stolthed, som De selv sætter saa højt, kræver, at Deres Fader og jeg i nogen Tid blive sammen med Tropperne. Nu gjælder det kun om at finde en Mand, der kan være Dem en passende Beskytter under al den Larm og Forvirring, der følger med en saadan Afmarche.

— Vi trænge ikke til nogen Beskytter, svarede Cora. Hvem vil vove at fornærme Døttre af en saadan Fader i et Øjeblik som dette?

— Jeg vilde ikke lade Dem være ene, om jeg saa kunde faa Kommandoen over det bedste Regiment i hele Hs.

Majestæts Armee, svarede den unge Mand, idet han saae sig om med hurtigt Blik. De maa huske, at vor Alice ikke besidder al Deres Kjækhed, og kun Gud kjender al den Skræk, hun maaske vilde komme til at udstaa.

— De har maaske Ret, svarede Cora, idet hun atter smilede, men langt mere sørgmodigt end før. Men hør engang! naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.

Duncan lyttede og forstod straks hendes Mening. Hans Øre opfangede Toner af den Kirkemusik, der var saa vel bekjendt i de østlige Provindser, og han ilede øjeblikkeligt til et Værelse i en nærliggende Bygning, der allerede var bleven forladt af sine hidtilværende Beboere. Der traf han David, der gav sine fromme Følelser Luft ved Hjælp af det eneste Middel, som han nogensinde benyttede. Duncan ventede, indtil han troede at kunne skjønne af Haandbevægelsens Ophør, at Melodien var til Ende. Da henledte han Davids Opmærksomhed paa sig ved at berøre hans Skulder og forklarede med faa Ord, hvad han ønskede.

— Netop! svarede den israelitiske Konges enfoldige Discipel; jeg har fundet saa meget Tækkeligt og Melodiøst hos disse unge Piger, og det passer sig bedst, at vi, der have delt saa mange Farer med hinanden, ogsaa blive sammen i Fredens Dage. Jeg skal ledsage dem, saa snart jeg er færdig med min Morgenandagt — jeg mangler bare Lovsangen. Vil De synge den ene Stemme, gode Ven? Versemaalet er ganske almindeligt, og den gaar paa samme Melodi som „Southwell".

Nu holdt han den lille Bog op for Øjnene og angav paany Tonarten med megen Omhu, hvorpaa han begyndte og fuldendte sin Sang med en Fasthed, som det ikke vilde have været let at rokke. Heyward maatte finde sig i at vente, til Sangen var sungen til Ende. Da han derpaa saae David tage sine Briller af og lægge Bogen til Side, vedblev han:

— Det vil være Deres Pligt at paase, at Ingen vover at nærme sig Damerne i nogen uforskammet Hensigt eller drister sig til at spotte eller haane deres brave Fader i Ulykken. De vil heri blive understøttet af Familiens Tyende.

— Netop!

— Det er muligt, at Indianerne og de fjendtlige Ma-

rodører trænge ind paa Dem: i saa Tilfælde maa De minde dem om Vilkaarene for Overgivelsen og true med at indberette deres Opførsel til Montcalm. Et Ord vil være tilstrækkeligt.

— I modsat Tilfælde har jeg her noget, der vil gjøre bedre Virkning, svarede David, idet han fremviste sin Bog med en Mine, hvori der var en mærkelig Blanding af Ydmyghed og Tillid. Her ere Ord, der, naar de synges eller, rettere sagt, udtordnes med tilbørligt Eftertryk og i afmaalt Takt, kunne berolige det voldsomste Sind:

Hvi raser Hedningen saa vildt?

— Nok derom! sagde Heyward, idet han afbrød Davids musikalske Paakaldelse; vi forstaa hinanden; nu er det paa Tiden, at vi skride til Opfyldelsen af vore Pligter.

Skala samtykkede med Glæde, og de opsøgte nu Damerne. Cora modtog sin ny, noget ejendommelige Beskytter med Høflighed, og i Alices blege Træk viste der sig atter noget af hendes medfødte Skjelmeri, idet hun takkede Heyward for hans Omhu. Duncan forsikkrede dem, at han havde gjort sit Bedste og, som han troede, nok for at berolige deres Følelser: af Fare var der ingen. Han tilføjede i en glad Tone, at det var hans Hensigt at slutte sig til dem, saa snart han havde ført Tropperne et Par Mil over imod Hudson. Derpaa tog han straks Afsked med dem.

Nu var Signalet til Afmarche blevet givet, og Forspidsen af den engelske Kolonne var i Bevægelse. De to Søstre fore op ved denne Lyd, og idet de saae sig om, opdagede de Montcalms Grenaderer i deres hvide Uniformer: Franskmændene havde allerede besat Fæstningens Porte. I det samme var det, som om en stor Sky gik hen over deres Hoveder. Da de saae op, bleve de vaer, at de stode under det franske Banners mægtige Folder.

— Lad os gaa, sagde Cora; dette er ikke længer noget passende Sted for Døttre af en engelsk Officer.

Alice klyngede sig til sin Søsters Arm, og de forlode Paradepladsen, ledsagede af den store Sværm, der havde omgivet dem.

Idet de passerede Portene, bukkede de franske Officerer, som kjendte deres Rang, dybt for dem, men afholdt sig fra at vise Opmærksomheder, der, som deres Takt sagde dem,

ikke vilde være behagelige. Hvert Kjøretøj og Lastdyr var optaget af Syge og Saarede. Cora havde derfor bestemt, at man hellere skulde udholde de Anstrengelser, som en Marche tilfods medførte, end gjøre Skaar i hines Bekvemmeligheder. Mangen en svag og lemlæstet Soldat maatte desuden slæbe sit trætte Legeme bag efter Kolonnerne, fordi man her i disse Ødemarker manglede de nødvendige Transportmidler.

Da den frygtsomme og forvirrede Sværm forlod Fortets beskyttende Volde og begav sig ud paa den aabne Slette, frembød hele Skuespillet sig pludselig for deres Øjne. Lidt henne til højre og noget tilbage stod Montcalms Armee under Vaaben; han havde nemlig samlet sine forskjellige Afdelinger, saa snart den franske Besætning havde Værkerne inde. Franskmændene vare opmærksomme, men tavse Tilskuere ved de Overvundnes Bortgang, lode det ikke mangle paa nogen af de vedtagne militære Æresbevisninger og krænkede ikke paa nogen Maade deres mindre lykkelige Fjender. Hen ved tre tusinde Engelskmænd bevægede sig langsomt hen over Sletten og nærmede sig efterhaanden hinanden, idet de droge over til en Aabning mellem de høje Træer, hvor Vejen til Hudsonsfloden løb ind i Skoven. I Skovens Udkanter lurede en Sværm af Vilde, der med Øjnene fulgte deres Fjenders Bevægelser og kun ved en overlegen Armees Nærværelse afholdtes fra ligesom Gribbe at slaa ned paa deres Bytte. Nogle faa havde begivet ind i de engelske Kolonner, hvor de listede sig omkring med skumle og misfornøjede Ansigter, som opmærksomme, dog hidtil passive Jagttagere.

Avantgarden med Heyward i Spidsen havde allerede naaet Defileen og forsvandt efterhaanden, da en støjende Strid henledte Coras Opmærksomhed paa en Flok Marodører. En Efternøler af Provindsmilitsen maatte bøde for sin Ulydighed, idet han blev plyndret for selve de Sager, der havde fristet ham til at forlade sin Plads i Rækkerne. Han var en stærktbygget Mand og altfor gjerrig til at skille sig ved de omtalte Gjenstande uden Kamp. Man blandede sig i Sagen fra begge Sider: nogle vilde forhindre Plyndringen, andre vilde deltage i den. Man blev vred og højrøstet, og ligesom ved et Trylleri viste der sig hundrede Vilde hvor man for et Øjeblik siden kun havde set en halv Snes. Da

saae Cora Listig-Ræv ile hen til sine Landsmænd og gjøre Brug af sin skjæbnesvangre snedige Veltalenhed. Alle Kvinderne og Børnene standsede og krøb sammen ligesom en Flok forskrækkede og sprættende Fugle; men Indianernes Begjærlighed var snart tilfredsstillet, og de forskjellige Afdelinger bevægede sig igjen langsomt fremad.

De Vilde trak sig nu tilbage og syntes at ville lade deres Fjender drage bort uden yderligere Molest. Dog da den kvindelige Skare kom i deres Nærhed, fængslede et Sjals prægtige Farver en vild, ustyrlig Hurons Blik. Han nærmede sig straks for at snappe det. Mere af Skræk end af Kjærlighed til Pynt indhyllede Ejerinden sit Barn i det efterstræbte Klædningsstykke og trykkede begge til sit Bryst. Cora vilde netop tage Ordet for at raade Kvinden til at give Indianeren den ubetydelige Gjenstand, da han i det samme gav Slip paa Sjalet og vristede det skrigende Barn ud af hendes Arme. Moderen overlod alt Andet til sine rovsyge Omgivelser og ilede med forfærdet Aasyn hen for at fordre sit Barn tilbage. Indianeren satte et afskyligt Smil op og udstrakte den ene Haand til Tegn paa, at han vilde bytte, medens han med den anden holdt Barnet ved Fødderne og svang det over Hovedet, ligesom for at faa mere i Bytte.

— Her — her — der — Alt — alt Muligt! udraabte den aandeløse Kvinde, idet hun med skjælvende Fingre rev sine lettere Klædningsstykker af sig, — tag Alt, men giv mig mit lille Barn!

Den Vilde lod haant om de værdiløse Pjalter, og da han saae, at Sjalet allerede var faldet i Hænderne paa en Anden, forvandlede hans skumle Smil sig til et Udtryk af vildt Raseri. Han slog Barnets Hoved mod en Sten og kastede dets dirrende Legeme for hendes Fødder. Et Øjeblik stod Moderen som Fortvivlelsens udtrykte Billede; hun kastede et vildt Blik paa det lille Væsen, der nylig havde hvilet ved hendes Barm og smilet til hende. Derpaa hævede hun sit Blik mod Himlen, som om hun vilde bede Gud forbande den, der havde forøvet en saa skjendig Gjerning. Dog hun blev skaanet for den Synd at opsende en saadan Bøn, thi Huronen, som var rasende over Skuffelsen og op-

hidsedes ved Synet af Blod, var saa barmhjertig at kløve hendes Hoved med sin Tomahavk.

I dette farlige Øjeblik satte Magua Hænderne for Munden og istemte det forfærdelige, skjæbnesvangre Krigshyl. Da de rundtom spredte Indianere hørte den bekjendte Lyd, fore de frem ligesom Væddeløbsheste, der paa et givet Signal ile hen ad Banen, og straks lød der hen over Sletten og under Skovens Buer et saadant Hyl, som der sjeldent er udgaaet fra menneskelige Læber. De, der hørte det, lyttede dertil med en Gru, som kun var lidet ringere end den, der maa antages at ville blive fremkaldt ved Lyden af Dommedags Basuner.

Paa dette Tegn brøde to tusinde rasende Vildmænd ud af Skoven og fore med instinktmæssig Hast hen over den skjæbnesvangre Slette. Vi skulle ikke dvæle ved de oprørende Rædsler, der paafulgte. Døden var overalt og i sin skrækkeligste og modbydeligste Skikkelse. Modstand tjente kun til at opægge Morderne, der vedbleve at bibringe deres Offre voldsomme Slag, længe efter at de havde ophørt at kunne føles. Blodstrømmen kunde lignes ved et stærkt Regnskyl, og da de Indfødte bleve afsindige ved dette Syn, kastede de sig ned paa Jorden og drak med Helvedeslyst af den røde Strøm.

De regulære Tropper formerede hurtigt Kolonne og søgte at sætte Skræk i Angriberne ved at byde dem Spidsen. Forsøget lykkedes til en vis Grad, skjønt kun altfor mange lode deres uladte Musketter vriste ud af Hænderne paa sig i frugtesløst Haab om derved at formilde Indianerne.

Under saadanne Optrin havde Ingen Ro til at tælle de henilende Øjeblikke. I omtrent ti Minuter, der syntes at være en Evighed, havde de to Søstre, skrækslagne og næsten hjælpeløse, staaet som naglede til Pletten. Da det første Hug faldt, stimlede deres skrigende Ledsagerinder ind paa dem og gjorde al Flugt umulig, og nu, da Døden havde ramt, om ikke alle, saa dog de fleste af deres Omgivelser, saae de ikke nogen Vej for sig undtagen den, der førte til deres Fjenders Tomahavker. Rundt om dem lød der Hyl, Suk, Opfordringer og Forbandelser. Pludseligt opfangede Alice et Glimt af hendes Faders mægtige Skikkelse, der bevægede sig hurtigt hen over Sletten, i Retning af den

franske Armee. Uden at sky nogen Fare begav han sig til Montcalm for at gjøre Krav paa den lovede Eskorte, der lod vente paa sig. Et halvt Hundrede blinkende Stridsøkser og skarpe Spyd truede hans Liv, uden at han ændsede det; men midt under alt deres Raseri agtede de Vilde hans Rang og rolige Holdning. De farlige Vaaben bleve skudte til Side af Veteranens endnu kraftige Arm eller sank ned af sig selv efter at have truet med en Gjerning, som Ingen syntes at have Mod til at udføre. Den hevnlystne Magua søgte lykkeligvis sit Offer i selve den Afdeling, som Obersten nylig havde forladt.

— Fader, Fader, her ere vi! skreg Alice, idet han ilede forbi ikke langt fra dem, tilsyneladende uden at ændse dem. Kom hen til os, Fader, ellers dø vi!

Skriget blev gjentaget i Ord og Toner, der kunde have smeltet et sandt Stenhjerte, men forblev ubesvaret. Een Gang syntes rigtignok den gamle Mand at opfange disse Lyde, thi han standsede og lyttede; men Alice var segnet bevidstløs om, og Cora bøjede sig med utrættelig Kjærlighed over hendes livløse Skikkelse. Skuffet rystede Munro paa Hovedet og skyndte sig derhen, hvor Pligten kaldte ham.

— Frøken! sagde Skala, der, hvor hjælpeløs og unyttig han end var, dog ikke havde tænkt paa at forlade dem, der vare betroede til hans Omsorg — dette er Djævlenes Jubelfest og ikke noget Sted for Kristne at dvæle paa. Lad os bryde op og fly!

— Gaa De og frels Dem selv, sagde Cora, endnu stirrende paa sin bevidstløse Søster; mig kan De ikke mere være til nogen Nytte.

Den udtryksfulde Haandbevægelse, der ledsagede Coras Ord, viste David, hvor urokkelig hendes Beslutning var. Han stirrede et Øjeblik paa de mørkladne Skikkelser, der udøvede deres hedenske Skikke rundt om ham; hans høje Person blev rankere, hans Bryst hævede sig, hans Ansigtstræk vare i stærk Bevægelse og syntes at udtale de mægtige Følelser, der beherskede ham.

— Da den jødiske Yngling, sagde han, kunde tæmme Sauls onde Aand ved sin Harpes Lyd og den hellige Sangs Ord, turde det ikke være afvejen at prøve Musikens Magt her.

Derpaa hævede han sin Stemme til de højeste Toner og istemte en Sang med en saa gjennemtrængende Kraft, at den endog kunde høres gjennem den frygtelige Larm paa denne blodige Slette. Mere end een Vild styrtede hen imod dem med det Forsæt at berøve de ubeskyttede Søstre deres Klæder og tage deres Skalpe med sig; men da de saae denne underlige, ubevægelige Skikkelse ligesom fastnaglet til sin Post, standsede de for at lytte. Deres Forbavselse gik snart over til Beundring, og de udkaarede sig andre, mindre modige Offre, idet de aabent udtalte deres Glæde over den Ro, hvormed den hvide Krigers sang sin Dødssang. Opmuntret og skuffet ved sit Held, anstrengte David sig til det Yderste for at udvide denne, som han troede, saa hellige Indflydelse. De uvante Toner naaede omsider en Vild, der længere borte fløj rasende fra Gruppe til Gruppe, som om han lod haant om at berøre den store Hob og var paa Jagt efter et Offer, der kunde være hans Ry mere værdigt. Det var Magua. Da han saae, at hans tidligere Fanger atter vare i hans Magt, udstødte han et Glædeshyl.

— Hør, sagde han, idet han lagde sin besudlede Haand paa Coras Klæder, Huronens Vigvam staar endnu aaben. Er den ikke bedre end dette Sted?

— Bort! udraabte Cora, idet hun holdt Hænderne for Øjnene for at undgaa det oprørende Syn.

Indianeren satte et haanligt Grin op, idet han holdt sin af Blod dampende Haand ivejret, og sagde: Ja, det er rødt, men det kommer fra hvide Aarer!

— Uhyre! der hviler Blod, et helt Hav af Blod, paa Din Sjæl; det er Din Aand, der har fremkaldt disse Optrin!

— Magua er en stor Høvding! svarede den hoverende Vilde. Vil den mørkhaarede Kvinde drage til hans Stamme?

— Nej, aldrig! Hug til, om Du vil, og fuldend Din Hevn.

Han tøvede et Øjeblik; derpaa tog den listige Indianer Alices bevidstløse Skikkelse i sin Favn og foer over imod Skovene.

— Holdt! skreg Cora, idet hun fortvivlet fulgte efter ham. Giv Slip paa Barnet, Nidding! Hvad er det, Du gjør?

Men Magua var døv for hendes Røst, eller, rettere

sagt, han kjendte sin Magt og var fast bestemt paa at bruge den.

— Bliv, Frøken, bliv her! raabte Skala efter Cora, som ikke selv vidste, hvad hun gjorde. Den hellige Fortrydelse begynder at gjøre sig gjældende, og snart skal De se denne skrækkelige Tumult endt.

Da den tro David mærkede, at man ikke tog Hensyn til ham, fulgte han efter den næsten afsindige Søster og istemmede atter en hellig Sang, medens han uafbrudt slog Takt dertil med sin lange Arm, som han fægtede omkring med i Luften. Saaledes naaede de hen over Sletten, mellem Flygtende, Saarede og Døde. Den vilde Huron var under alle Omstændigheder i Stand til at forsvare sig selv og det Offer, han bar; men Cora vilde sikkert være bleven hugget ned af sine vilde Fjender, hvis hun ikke havde havt det besynderlige Væsen efter sig, hvem de Vilde nu holdt for at være udstyret med Afsindighedens beskyttende Aand.

Magua vidste, hvorledes han skulde undgaa de mest overhængende Farer og føre Forfølgerne bag Lyset. Han ilede ind i Skoven gjennem en dyb Huulvej, hvor han snart fandt Narraganset'erne, som de Rejsende saa kort iforvejen havde ladet løbe, under Bevogtning af en Vild, der saae ligesaa barsk og ondskabsfuld ud som han selv. Magua lagde Alice over den ene af Hestene og gav Cora Tegn til at bestige den anden.

Trods den Rædsel, som Synet af Roveren indgød hende, kunde Cora dog ikke Andet end føle sig noget lindret ved at komme bort fra de blodige Optrin, der foregik paa Sletten. Hun satte sig paa Hesten og strakte sine Arme ud efter sin Søster med en bønfaldende Mine, som end ikke Huronen kunde modstaa. Han satte Alice paa Hesten hos Cora, greb Tøjlen og trængte dybere ind i Skoven. David saae nu, at han var efterladt som en Person, hvem det ikke var Umagen værdt at slaa ihjel; han kastede sit lange Ben over Sadelen paa en Hest, man havde ladet blive tilbage, og fulgte saa hurtigt efter, som Vejens Besværligheder tillode.

Snart gik det op ad Bakke; men da Bevægelsen vakte Alice af hendes Dvale, var Coras Opmærksomhed i den Grad delt mellem den kjærligste Omhu for Søsteren og de endnu kun altfor hørlige Skrig ude paa Sletten, at hun

ikke lagde Mærke til, hvilken Retning de toge. Dog da de havde naaet Bjergets flade Overdel og nærmede sig den østlige Skraaning, gjenkjendte hun det Sted, til hvilket hun før var bleven ført under Spionens venskabelige Vejledning. Her lod Magua dem stige af, og trods det Fangenskab, hvori de befandt sig, bevægede Nysgjerrigheden, der synes uadskillelig fra Rædslen, dem dog til at stirre paa det afskylige Syn nedenfor.

Det grusomme Optrin var endnu i fuld Gang. Til alle Sider flygtede de Overvundne for deres uskaansomme Forfølgere, medens den kristne Konges væbnede Kolonner bleve staaende stille med en Følesløshed, som man aldrig har opdaget Grunden til, og som har sat en uaftvættelig Plet paa deres Anførers iøvrigt saa blanke Skjold. Dødens Sværd blev heller ikke standset, førend Hevnlysten veg Pladsen for Havesygen. Da bleve de Saaredes Skrig og Mordernes Hyl mindre hyppige, indtil Rædselsskrigene omsider ikke hørtes mere eller tabte sig i de triumferende Vildes lange, skingrende Tuden.*)

Attende Kapitel.

De blodige og umenneskelige Optrin, som vi i det foregaaende Kapitel mere have omtalt i Forbigaaende end egentligt beskrevet, ere bekjendte i Koloniernes Historie under det velfortjente Navn „Blodbadet ved William-Henry." Den Plet, som en foregaaende Begivenhed af lignende Art havde sat paa den franske Hærførers Ry, formørkedes i den Grad ved dette Blodbad, at den ikke ganske udslettedes ved hans tidlige, hæderrige Død. Nu borttager Tiden den efterhaanden, og Tusinder, der vide, at Montcalm faldt paa Abrahamssletterne som en Helt, vide endnu ikke, i hvor høj Grad han manglede det moralske Mod, uden hvilket ingen Mand kan være virkelig stor.

Tredie Dagen efter Fortets Overgivelse, omtrent en Time før Solens Nedgang, kunde man have set fem Mænd

*) Beretningerne om Antallet af dem, der faldt ved denne Lejlighed, variere mellem 500 og 1500.

træde ud fra den smale Aabning mellem Træerne, hvor Vejen til Hudson førte ind i Skoven, og gaa over imod de ødelagte Fæstningsværker. I Begyndelsen gik de langsomt og forsigtigt, som om de kun modstræbende betraadte dette rædselsfulde Sted eller frygtede, at Rædslerne skulde blive fornyede. En let Skikkelse gik, med en Indfødts Varsomhed og Rørighed, foran de Andre; han besteg hver lille Høj for at undersøge Omgivelserne og tilkjendegav ved Tegn sine Ledsagere, hvilken Vej han holdt det for klogest at tage. De andre Fire stode heller ikke tilbage med Hensyn til den Forsigtighed og det Fremblik, som Skovkrigen udkrævede. Den ene af dem, der ogsaa var en Indianer, gik noget til Siden og iagttog Udkanten af Skoven med Øjne, der længe havde været vante til at skimte selv det ringeste Tegn paa Fare. De tre Øvrige vare hvide Mænd, hvorvel de bar Klæder, som baade i Form og i Farve vare lempede efter deres nuværende farlige Formaal — at følge efter en Hær, der trak sig tilbage gjennem Skovene.

De Indtryk, der fremkaldtes hos de fem Mænd ved de skrækkelige Syn, der frembøde sig for dem paa hele Strækningen ned til Søbredden, vare ligesaa forskjellige som disse Mænds Karakter. Den unge Mand, der gik i Spidsen, kastede alvorlige, men stjaalne Blikke paa de lemlæstede Offre, idet han skred let hen over Sletten; han var bange for at røbe sine Følelser og dog altfor uerfaren til ganske at kunne undertrykke deres pludselige og mægtige Indflydelse. Hans røde Kammerat var derimod hævet over en saadan Svaghed. Han gik forbi de mange Grupper af Lig med en Sikkerhed i sin Gang og en Ro i sit Blik, som kun en meget lang Tids Øvelse kunde sætte ham i Stand til at lægge for Dagen. Selv de Følelser, der fremkaldtes hos de hvide Mænd, vare forskjellige, skjønt sørgmodige hos dem alle. Den enes graa Lokker og furede Træk i Forening med hans krigerske Gang og Holdning røbede, trods hans Forklædning som Skovbeboer, en Mand, der længe havde været fortrolig med Krigens Farer; desuagtet skammede han sig ikke ved at drage et dybt Suk, hver Gang et usædvanlig rædselsfuldt Syn frembød sig for hans Øjne. Den unge Mand, der gik lige ved Siden af ham, gøs, men syntes at undertrykke sine Følelser af kjærligt Hensyn til sin

Ledsager. Kun den Allerbageste syntes at røbe sine virkelige Tanker uden Frygt for at blive iagttagen eller Angst for Følgerne. End ikke overfor det skrækkeligste Syn viste der sig den mindste Trækning i hans Øjne eller Muskler; men han udstødte Forbandelser, der vare saa drøje og bittre, at de viste, i hvor høj Grad han fordømte sine Fjenders Forbrydelser.

I de her beskrevne Personer vil Læseren let have gjenkjendt Mohikanerne, deres hvide Ven Spionen, Munro og Heyward. Ja, det var Faderen, der søgte sine Børn, ledsaget af den unge Mand, hvem deres Lykke var saa magtpaaliggende, og af hine tre brave, paalidelige Skovbeboere, der havde godtgjort deres Dulighed og Troskab under de ovenfor omtalte Prøvelser.

Da Unkas, der jo gik forrest, havde naaet Midten af Sletten, udstødte han et Skrig, der straks førte alle hans Ledsagere hen til det Sted, hvor han stod. Den unge Kriger var standset ved en forvirret Masse af kvindelige Lig. Trods det Oprørende i Synet ilede Munro og Heyward hen til den stinkende Dynge, idet de med urokkelig Kjærlighed søgte at opdage, om der blandt de mangefarvede sønderrevne Klædningsstykker fandtes Spor af dem, de søgte. Faderen og den forelskede unge Mand fandt en midlertidig Lindring i Undersøgelsen; men snart skulde de begge paany føle en Uvished, der neppe var mindre utaalelig end den mest oprørende Sandhed. De stode tavse og tankefulde ved denne sørgelige Dynge, da Spionen nærmede sig. Den barske Skovbeboer betragtede det uhyggelige Skuespil med vredt Ansigt. For første Gang siden han betraadte Sletten, talte han nu højt og forstaaeligt.

— Jeg har været paa mangen skrækkelig Valplads og med Anstrengelse fulgt Blodsporet mange Mil igjennem; men aldrig har jeg saa tydeligt som her set Djævelen regere. Hevn er en Indianerfølelse, og alle de, der kjende mig, vide, at jeg er en ublandet hvid Mand; men saa meget vil jeg sige — her for den alvidende Guds Aasyn, og hvor Herrens Magt saa tydeligt aabenbarer sig i den uhyggelige Ødemark — at dersom disse Franskmænd nogensinde igjen skulde komme indenfor Skudvidde, skal i det mindste een Riffel vedblive at gjøre Gavn, saa længe Flint-

stenen vil give Ild og Krudtet fænge. Jeg overlader Kniven og Tomahavken til dem, der have naturlige Gaver til at bruge dem. Hvad siger Du, Tjingatsjguk? tilføjede han i Delawaresproget; skulle Huronerne prale af dette overfor deres Kvinder, naar den dybe Sne kommer?

Et Glimt af Hevnfølelse foer som et Lyn over Mohikanerhøvdingens mørke Træk. Han løsnede sin Kniv i Skeden, og derpaa vendte han sig koldblodig bort fra det stygge Syn med et Ansigt saa roligt, som om han aldrig havde kjendt til Lidenskabens Indskydelser.

— Montcalm! Montcalm! vedblev den yderst harmfulde Jæger, der ikke havde saa meget Herredømme over sig selv. Det hedder, at den Tid skal komme, da alle de Gjerninger, der ere udøvede i Kjødet, skulle ses med eet Blik, og det af Øjne, der ere frigjorte for de Dødeliges Skrøbeligheder. Ve da den Nidding, som er født til at skue ned paa denne Slette, medens Dommen svæver over hans Hoved! Ha, saa sandt jeg er en Mand med hvidt Blod, der henne ligger en Rødhud, hvis Hovedhaar ikke findes paa det Sted, hvor Naturen rodfæstede det! Se paa ham, Delawaremand! det er maaske En, der hører til Dit ulykkelige Folk; han bør da begraves som en tjæk Kriger. Jeg kan se paa Dit Blik, Sagamore, at en Huron vil komme til at bøde for dette, inden Kastevindene have hvirvlet Blodlugten bort.

Tjingatsjguk nærmede sig den lemlæstede Skikkelse, og da han havde vendt den om, opdagede han Særkjenderne for hine seks allierede Stammer eller Nationer, der, medens de kæmpede i de engelske Rækker, viste sig som saa bittre Fjender af hans Folk. Han sparkede til den modbydelige Gjenstand og vendte sig derpaa bort fra den med den samme Ligegyldighed, hvormed han vilde have forladt et Aadsel. Spionen forstod hans Mening og gik forsigtigt videre, men vedblev i den samme forbittrede Tone at anklage den franske General.

— Kun den største Visdom og en ubegrændset Magt burde driste sig til at bortrive Mennesker i Hundredevis, sagde han, thi det er kun den Ene, der kan kjende Dommens Nødvendighed; hvorledes skulde en Anden vel kunne erstatte Herrens Skabninger? Jeg holder det for Synd at skyde

den anden Raabuk, inden den første er spist, medmindre der er Tale om en Frontmarche eller et Baghold i aaben Kamp. Derimod gjør det ikke saa nøje med et Par Krigere mere eller mindre, for de maa være belavede paa at dø med Riflen eller Tomahavken i Haanden, efter som deres Natur er — hvid eller rød. Unkas, kom med ad denne Vej, min Gut! og lad Ravnen slaa ned paa Mingoen. Jeg har tidt set, at den er graadig efter Kjødet af en Oneida, og det er bedst at lade Fuglen tilfredsstille sin naturlige Ædelyst.

Hju! skreg den unge Mohikaner, idet han rejste sig op paa Taaspidserne, saae fremad med opmærksomt Blik og ved Skriget og Bevægelsen skræmmede Ravnen hen til et andet Bytte.

— Hvad er der paa Færde, min Dreng? hviskede Spionen, idet han med sit høje Legeme bukkede sig dybt ned ligesom en Panther, der vil til at gjøre et Spring. Gud give, at det maa være en Efternøler af en Franskmand, der lister omkring efter Bytte. Min „Hjortedræber" vilde vist række ualmindelig langt idag.

Unkas svarede ikke, men sprang afsted. Et Øjeblik efter rev han et Stykke af Coras grønne Ridebør af en Busk og svang det i Triumf. Bevægelsen, Fremvisningen af Sløret og det Skrig, der atter lød fra den unge Mohikaners Læber, bragte straks hele Selskabet til at flokke sig om ham.

— Mit Barn! sagde Munro i en heftig Tone; giv mig mit Barn!

— Unkas vil forsøge, lød det korte, rørende Svar.

Disse simple, men betydningsfulde Ord vare spildte paa Faderen. Han greb det omtalt Stykke Flor og knugede det sammen i sin Haand, medens hans forfærdeligt rullende Øjne spejdede i Buskene, som om han paa een Gang frygtede for og længtes efter de Hemmeligheder, som de maaske vilde aabenbare.

— Her ere ingen Døde, sagde Heyward; Stormen synes ikke at have taget denne Retning.

— Nej, det er indlysende og mere klart end Himlen her over vore Hoveder, svarede den urokkelige Spion; men enten er hun eller de, der have plyndret hende, kommet

forbi Busken, for jeg husker godt den Stump Tøi, hvormed hun tilhyllede sit Ansigt, som Alle saa gjerne saae paa. Du har Ret, Unkas! den mørkhaarede Kvinde har været her og er, ligesom en skræmmet Daa, flygtet til Skoven; Ingen, der kunde fly, vilde vel blive og lade sig myrde. Lad os søge efter de Spor, hun har efterladt, thi for Indianerøjne, tænker jeg undertiden, efterlader selv en Kolibri Spor i Luften.

Den unge Indianer fulgte Vinket og foer afsted. Neppe havde Spionen talt ud, førend Unkas udsendte et Triumfskrig fra Skovkanten. Da hans bekymrede Ledsagere naaede Stedet, saae de et andet Stykke af et Slør hænge og flagre paa den lavestsiddende Gren af et Bøgetræ.

— Saa sagte, saa sagte! sagde Spionen, idet han holdt sin lange Riffel foran den ivrige Heyward; nu vide vi, hvad vi have at gjøre, men det smukke Spor maa ikke ødelægges. Et eneste forhastet Skridt kan gjerne paadrage os flere Timers Besvær. Men vi have dem; det er ligesaa vist, som at to og to er fire.

— Vorherre velsigne Dem, brave Mand! udbrød Munro. Hvorhen ere de da flygtede, og hvor ere mine smaa Piger?

— Hvad Vej de have taget, beror paa mange forskjellige Omstændigheder. Ere de flygtede alene, saa kunne de lige saa godt bevæge sig i en Rundkreds som lige ud, og det er da meget muligt, at de ere en halv Snes Mil fra os; hvis derimod Huronerne eller nogen af de franske Indianere have lagt Haand paa dem, ere de rimeligvis nu nær ved Grændsen af Kanada. Men hvad gjør alt det til Sagen? vedblev Spionen roligt, da han bemærkede den store Ængstelse og Skuffelse, som hans Tilhørere lagde for Dagen; her staa jo Mohikanerne og jeg ved den ene Ende af Sporet, og De kunne stole paa, at vi skulle finde den anden, om den saa er hundrede Mil borte! Forsigtig, Unkas, forsigtig! Du er jo ligesaa brat af Dig som en Mand fra Kolonierne; Du glemmer, at lette Fødder kun efterlade svage Spor.

— Tys! sagde Tsingatsjguk. Han havde været i Færd med at undersøge en Aabning, der tydeligt nok var gjort igjennem det lave Krat i Underskoven; nu stod han oprejst,

med samme Holdning og Mine som en Mand, der opdager en modbydelig Slange.

— Her er der aabenbart Spor af en Mands Fod! udbrød Heyward, idet han bøjede sig ned over det betegnede Sted; han har traadt i Randen af denne Vandpøl, og Sporet er ikke til at tage fejl af. De ere tagne til Fange!

— Det er altid bedre end at blive tilbage og sulte ihjel i disse Ødørkener, svarede Spionen, og de efterlade sig da ogsaa et bredere Spor. Jeg tør holde halvtredsindstyve Bæverskind imod lige saa mange Flintstene paa, at Mohikanerne og jeg træde ind i deres Vigvamme, førend en Maaned er omme. Buk Dig ned, Unkas, og prøv, hvad Du kan faa ud af Mokkasinerne, for det er grangiveligt nok en Mokkasin og ikke nogen Sko.

Den unge Mohikaner bøjede sig ned over Sporet, og efter at have fjernet de spredtliggende Blade fra Stedet, undersøgte han det med omtrent den samme ængstelige Omhu, som en Vekselleer i disse Mistillidens Dage vilde anvende paa Undersøgelsen af en mistænkelig forfalden Vekselbrev. Omsider rejste han sig op igjen, tilfreds med det Resultat, hvortil han var kommen.

— Naa, min Gut! sagde den opmærksomme Jæger, hvad siger saa Sporet? kan Du faa noget ud af den Sladderhank?

— Listig-Ræv!

— Ha, igjen den Djævel af en Landstryger! Der bliver aldrig nogen Ende paa hans Omstrejfen, førend „Hjortedræber" har talt et venligt Ord med ham.

Heyward indrømmede kun modstræbende Sandheden af denne Efterretning og udtrykte snarere Haab end Tvivl, idet han sagde:

— Den ene Mokkasin ligner i den Grad den anden, at der rimeligvis finder en Fejltagelse Sted.

— Ligner den ene Mokkasin den anden? De kan ligesaa godt sige, at den ene Fod ligner den anden, men vi vide dog allesammen godt, at nogle ere lange, andre korte, nogle brede, andre smale, at Nogle gaa udtilbens, Andre indtilbens. Mere ligner den ene Mokkasin heller ikke den anden; men de, der kunne læse i den ene, forstaa sig kun sjeldent paa Sporene af den anden. Dette er for

Resten altsammen indrettet paa det Bedste, saa hvert Menneske har sine naturlige Fordele. Lad mig engang se paa det, Unkas; fire Øjne se gjerne mere end to, enten der saa er Spørgsmaal om en Bog eller en Mokkasin. Spionen bukkede sig ned for at se efter og tilføjede øjeblikkeligt: Du har Ret, min Gut! her er det Mærke af en Lap, som vi saa, da vi for kort siden gjorde Jagt paa ham. Desuden drikker Fyren, hver Gang han kan se Lejlighed dertil, og den drikkende Indianer sætter altid Benene længere ud fra hinanden end en naturlig Vild, for en Dranker har for Skik at skræve, hvad enten hans Hud er hvid eller rød. Det er netop Længden, og Breden med! Se paa det, Sagamore; Du maalte Sporene flere end een Gang, da vi gjorde Jagt paa dette Kryb fra Glenn til Sundhedskilderne.

Tjingatsjguk gjorde som man bød ham. Efter at have tilendebragt sin korte Undersøgelse, rejste han sig op og sagde blot:

— Magua.

— Ja, det er afgjort nok; her er altsaa den mørkhaaarede Kvinde og Magua komne forbi.

— Men Alice ikke? spurgte Heyward.

— Hende have vi endnu ikke set noget Tegn til, svarede Spionen, idet han forskende betragtede Træerne, Buskene og Jorden. Hvad have vi der? Unkas! bring mig den Indretning, som Du ser hænge paa Tjørnebusken der.

Indianeren gjorde hvad Spionen bad ham om. Denne holdt det gjorte Bytte ivejret og lo, som han plejede, stille, men hjerteligt.

— Det er jo Syngemesterens Tudevaaben! nu ville vi Skam finde et Spor, som en Præst gjerne kunde rejse efter! sagde han. Unkas! se, om Du kan finde Spor af en Sko, der er lang nok til at bære tre Alen og to Tommer dinglende Menneskekjød. Jeg begynder at nære Forhaabninger om den Fyr, siden han har opgivet sin Tuden for at lægge sig efter en bedre Haandtering.

— Han har i det mindste opfyldt sin Pligt, sagde Heyward, og Cora og Alice have dog en Ven i Nøden.

— Ja vist! sagde Falkeøje med kjendelig Foragt, idet han satte sin Riffel mod Jorden og støttede sig paa den,

han synger naturligvis for dem; men kan han skyde dem en Raabuk til Middagsmad, finde Vej ved Hjælp af Mosset paa Bøgetræerne eller skære Halsen over paa en Huron? Hvis ikke, saa er den første den bedste Spottefugl, han træffer paa, den Dygtigste af de to. Naa, min Gut, er der saa noget Spor af det omtalte Underlag?

— Her er noget, der ligner Sporet af En, der har baaret Sko; kan det være vor Vens?

— Træd forsigtigt paa Bladene, ellers forstyrrer Du Formen. Ja, det er Sporet af en Fod; men det er den mørkhaarede Kvindes, og det er kun lille for En, der har en saa smuk Højde og et saa skjønt Udvortes. Syngemesteren kunde dække det med sin Hæl.

— Hvor er det? Lad mig se mit Barns Fodspor! sagde Munro, idet han skød Buskene til Side og kjærligt bøjede sig over det næsten udslettede Spor. Skjønt det Fodtrin, der havde efterladt Mærket, havde været let og flygtigt, var det dog endnu ganske tydeligt. Den gamle Soldats Øjne bleve fugtige, idet han stirrede paa det, og da han rejste sig op fra sin bøjede Stilling, saae Heyward, at han vædede sin Datters Fodspor med en Taare. Den unge Major ønskede at give Veteranen noget at tage vare, for at forebygge, at Sorgen ganske overvældede ham; han sagde derfor til Spionen:

— Da vi nu have fundet disse ufejlbare Tegn, saa lad os begynde vor Marche. Under disse Omstændigheder maa hvert Øjeblik synes de Fangne en meget lang Tid.

— Det er just ikke det hurtigstløbende Dyr, som det tager længst Tid at jage, svarede Falkeøje, idet han ufravendt betragtede de forskjellige Kjendetegn, som han havde opdaget. Vi vide, at den Ræv af en Huron og den mørkhaarede Kvinde og Syngemesteren ere komne her forbi — men hvor er hun med de gule Lokker og de blaa Øjne? Hun er rigtignok lille og langtfra saa kjæk som Søsteren, men hun er smuk at se paa og behagelig at tale med. Har hun ingen Ven, siden Ingen bryder sig om hende?

— Gud forbyde, at hun ikke skulde have Venner i Hundredevis, og ere vi ikke netop nu i Færd med at søge hende? Jeg for min Del vil aldrig ophøre med at lede, førend jeg har fundet hende.

— I saa Tilfælde ville vi vist komme til at rejse ad forskjellige Veje, for her er hun ikke kommen forbi, hvor let og lille hendes Fodspor end vilde være.

Heyward trak sig tilbage, al hans Iver for at komme videre synes at forsvinde i et Nu. Uden at lægge Mærke til det pludselige Omslag i Majorens Stemning vedblev Spionen:

— Der er ikke nogen Kvinde her i disse Ødørkener, der vilde efterlade et saadant Fodspor, undtagen den Mørkhaarede eller hendes Søster. Vi vide, at den Første har været her, men hvor ere Sporene af den Anden? Lad os følge Sporet et Stykke Vej; hvis der da ikke frembyder sig noget, maa vi tilbage til Sletten og se at finde et andet Spor. Fremad, Unkas, og hold Øje med de tørre Blade! Jeg vil spejde i Buskene, og Din Fader skal løbe med Næsen mod Jorden. Rask fremad, mine Venner; Solen synker ned bag Bjergene.

— Er der ikke noget, jeg kan gjøre? spurgte den bekymrede Heyward.

— De? sagde Spionen, der allerede tilligemed sine røde Venner bevægede sig fremad i den Orden, han havde foreslaaet; jo, saamænd! De kan holde Dem bag ved os og tage Dem i Agt for at træde Sporet ud.

De havde ikke gaaet ret langt, da Indianerne standsede og syntes at betragte nogle Kjendetegn nede paa Jorden med overordenlig skarpt Blik. Baade Fader og Søn talte hurtigt og højt, medens de snart betragtede Gjenstanden for deres Beundring, snart saae paa hinanden med den øjensynligste Glæde.

— De have fundet den lille Fod! udraabte Spionen, idet han nærmede sig uden at ændse den Pligt, han havde at opfylde. Hvad have vi her? Her har været lagt et Baghold! Nej, ved den sikkreste Riffel paa hele Grændsen, her have disse ensidede Heste igjen været paa Færde! Nu er hele Hemmeligheden røbet, og det er altsammen ligesaa klart som Nordstjernen ved Midnatstid! Ja, her ere de stegne op; der henne have Dyrene været bundne til et ungt Træ, medens de ventede, og der løber den brede Vej mod Nord helt op ad Kanada til.

— Men endnu er der intet Spor af Alice — af den yngste Frøken Munro! udbrød Duncan.

— Medmindre det skinnende Stykke Legetøj, som Unkas nylig har taget op fra Jorden, skulde vise sig at være et saadant Spor. Lad det gaa denne Vej, min Gut, for at vi kunne se paa det!

Heyward saae straks, at det var et Smykke, som Alice holdt meget af at bære, og som han med en forelsket Mands tro Hukommelse mindedes at have set pryde hans Elskedes smukke Hals den skjæbnesvangre Morgen, da Blodbadet fandt Sted. Han greb det højtskattede Klenodie, og idet han sagde, hvad det var, forsvandt det for Jægerens Øjne. Denne ledte endnu efter det paa Jorden, længe efter at Duncan med Varme havde trykket det til sit bankende Hjerte.

— Uha! sagde den skuffede Falkeøje; at Synet begynder at svækkes, er et sikkert Tegn paa, at man begynder at blive gammel. Det Stads skinnede saamænd stærkt nok, og ikke engang det kunde jeg se! Naa, jeg kan da endnu skele hen ad et glat Løb, og det er nok til at afgjøre alle Tvistigheder mellem mig og Mingoerne. For Resten gad jeg nok finde den Tingest, om ikke for Andet, saa for at bringe Ejerinden den, og det vilde være at forene de to Ender af hvad jeg kalder et langt Spor, for i dette Øjeblik er den brede St. Lawrence, eller maaske selve de store Søer, mellem dem og os.

Saa meget mere Grund have vi til ikke at opsætte vor Marche, svarede Heyward. Lad os gaa videre.

— Ungt Blod og hedt Blod, siger man, kommer omtrent ud paa eet. Vi staa ikke i Begreb med at begive os ud paa Egernjagt eller at gjenne et Dyr ud i Horikan, men med at ligge under aaben Himmel Dag og Nat og at drage gjennem Ødemarkerne, hvor Mennesket kun sjeldent sætter sin Fod, og som ingen Bogkundskab kan føre Dem uskadt igjennem. En Indianer tager aldrig ud paa saadant et Tog uden først at ryge sig en Pibe ved Raadsilden, og skjønt jeg er en Mand med hvidt Blod i sine Aarer, ærer jeg deres Skik i saa Henseende, fordi den er klog og forstandig. Vi ville derfor gaa tilbage og i Aften tænde vor Ild i det gamle Forts Ruiner, saa ville vore Kræfter være friske i Morgen, og vi kunne gjøre vor Gjerning som

Mænd og ikke som sladdrende Kvinder eller ilsindede Drenge.

Heyward kunde se paa Spionen, at alle Indvendinger vilde være unyttige. Munro var atter sunken hen i den Følesløshed, der havde overvældet ham siden de sidste skrækkelige Ulykker, og hvoraf aabenbart kun en ny og overraskende Begivenhed formaaede at vække ham. Den unge Mand gjorde en Dyd af Nødvendigheden; han tog Veteranen under Armen og fulgte i Spionens og Indianernes Fodspor. Disse havde nemlig allerede begyndt at vende tilbage ad den Vej, der førte til Sletten.

Nittende Kapitel.

Aftenens Skygger gjorde allerede Stedet endnu tristere, end det ifornejen var, da Selskabet betraadte William-Henrys Ruiner. Spionen og hans Ledsagere traf straks Forberedelser til at tilbringe Natten der. men med en Ro og Alvor, der viste, hvor stor Indvirkning de overordenlige Rædsler, hvortil de nylig havde været Vidner, udøvede endog paa deres hærdede Følelser. Nogle faa Bjælkestumper bleve rejste op mod den fortnede Mur, og da Unkas havde bedækket dem med lidt Kvas, blev denne midlertidige Bekvemmelighed anset for tilstrækkelig. Da den unge Indianer var færdig med sit Arbejde, pegede han paa den simple Hytte, og Heyward, der forstod Betydningen af hans stumme Vink, bad venligt Munro om at træde ind. Duncan lod derpaa den bekymrede gamle Mand være alene med sin Sorg og ilede straks ud under aaben Himmel, da han selv var i en altfor stærk Sindsbevægelse til at søge den Hvile, som han havde anbefalet sin Ven Veteranen.

Medens Falkeøje og Indianerne tændte deres Ild og nød deres Aftensmad, et tarveligt Maaltid, bestaaende af tørret Bjørnekjød, aflagde Majoren et Besøg paa den Kurtine af det ødelagte Fort, der vendte ud imod Horikansøens Vandspejl. Stormen havde lagt sig; Bølgerne rullede mere langsomt og regelret op paa den sandige Bred nede under ham; Skyerne brast, som om de vare trætte af den rasende

Jagt. Medens Duncans Øjne vare sysselsatte med at betragte dette Naturskuespil, hørte hans Ører ganske tydeligt Lyden af en hurtig Trampen. Den unge Major var ikke længer i Stand til at beherske sin Uro; han ilede ned til Spionen og bad ham hviskende om at gaa med op paa Kurtinen. Falkeøje tog sin Riffel over Armen, men med en saa rolig Mine, at det tydeligt saas, hvor megen Lid han satte til deres nuværende Opholdssteds Sikkerhed.

— Lyt efter! sagde Duncan, da Spionen forsigtigt havde stillet sig ved Siden af ham. Der høres dæmpede Lyde ude paa Sletten, der maaske tyde paa, at Montcalm endnu ikke har forladt sine Erobringer.

— Da maa Ører være bedre end Øjne, sagde den uforstyrreligt rolige Jægersmand, der, da han netop havde anbragt et Stykke af en Bjørn mellem sine Kindtænder, talte langsomt og tykt som en Mand, hvis Mund var virksom paa to Maader. Jeg har selv set ham og hele hans Mandskab vel forvaret i Ty, for naar disse Franskmænd have gjort noget Fiffigt, holde de af at gaa tilbage og højtideligholde deres Sejr med Dands og anden Lystighed sammen med Kvinderne.

— Det veed jeg ikke; men en Indianer sover sjeldent i Krigstid, og en Huron kan godt være bleven tilbage for at plyndre, efter at hans Stamme er dragen bort. Det vilde være bedst at slukke Ilden og holde Vagt — Hør! nu kan De da vel høre Lyden?

— En Indianer lusker ikke ret tidt om ved Grave. Skjønt han slaar ihjel for et godt Ord og ikke tager synderligt Hensyn til Midlerne, nøjes han dog i Almindelighed med Skalpen, undtagen naar hans Blod er hedt og hans Sind i Bevægelse; men naar den Aand har forladt ham, glemmer han sit Fjendskab og er villig til at lade de Døde hvile. Siden vi tale om Aander, Hr. Major — er De af den Mening, at een og samme Himmel er fælles for Rødhuderne og os Hvide?

— Udentvivl — udentvivl. Jeg synes for Resten, at jeg hørte det igjen, eller var det Bladene, der susede oppe i Toppen af Bøgetræet?

Jægeren vendte et Øjeblik sit Ansigt i den af Heyward udpegede Retning, men paa en ligegyldig og adspredt Maade.

— Jeg for min Del, vedblev han derefter, tror, at Paradis er bestemt til Lykke, og at Menneskenes Lod der vil være lempet efter deres særlige Gaver og Tilbøjeligheder. Jeg antager derfor, at en Rødhud ikke er langt fra Sandheden, naar han tror, at han der vil finde de prægtige Vildtbaner, som hans Sagn fortælle om, og jeg mener for den Sags Skyld heller ikke, at det vilde være nogen Skam for en ublandet hvid Mand at tilbringe sin Tid ...

— Hør nu igjen! afbrød Duncan ham.

— Ja vist! baade naar der er knap Tid paa Føde, og naar der er god Tid paa den, bliver Ulven dristig, sagde Jægersmanden med uforstyrret Ro; det kunde ogsaa nok være Umagen værdt at hente sig et Par Skind hos de Djævleunger, dersom det var lyst og vi havde Tid til at jage. Hvad nu ellers det tilkommende Liv angaar, Hr. Major! saa har jeg hørt Præster i Kolonierne sige, at Himlen var et Hvilested, men saa mange Hoveder, saa mange Sind. Jeg for mit Vedkommende siger med al Ærbødighed for et naadigt Forsyns Beslutninger, at det ikke vilde være nogen stor Hvalelse at holdes indelukket i de Boliger, som de prædike om, naar man har en naturlig Lyst til Jagt og Bevægelse.

Nu forstod Duncan, hvad det var for Lyde, han hørte; han fæstede derfor sin Opmærksomhed mere paa det Æmne, som Spionen havde sat sig i Hovedet at ville drøfte, og sagde:

— Det er vanskeligt at gjøre sig Rede for de Følelser, der ville røre sig hos En, naar den sidste store Forandring forestaar.

— Ja, svarede den ærlige Jæger, en Forandring vilde det unegteligt være for en Mand, der har tilbragt sine Dage under aaben Himmel, og som tidt har spist sin Frokost ved Hudsonsstrømmens Kilder og derpaa lagt sig til at sove saa nær ved Mohawkerne, at man kunde høre dem sætte deres Brøl op. Men det er en Trøst at vide, at vi tjene en barmhjertig Herre, skjønt vi gjøre det hver paa sin Vis og med store Uhørkener imellem os — hvad er det, d e r gaar?

— Er det ikke Ulvene, som De før talte om?

Falkeøje rystede langsomt paa Hovedet og tilvinkede Duncan at følge ham hen til et Sted, som skinnet af Ilden

ikke naaede. Efter at have taget sine Forsigtighedsregler, indtog Spionen en Stilling, der røbede spændt Opmærksomhed, og lyttede længe og skarpt for at opdage, om den sagte Lyd, der saa uventet havde forskrækket ham, ikke skulde gjentage sig. Dog hans Aarvaagenhed syntes spildt, thi efter nogen Tids Forløb hviskede han til Duncan:

— Vi maa kalde paa Unkas. Gutten har Indianersandser, og han hører Lyde, som vi ikke formaa at opfange med vore Ører — for da jeg er en Hvidhud, vil jeg ikke fornegte min Natur.

Den unge Mohikaner, der sad og talte sagte med sin Fader, foer sammen, da han hørte en Ugle tude. Han sprang op og stirrede hen imod de sorte Volde, som om han søgte det Sted, hvorfra Lyden udgik. Spionen kaldte igjen, og et Øjeblik efter saae Duncan den unge Indianers Skikkelse liste sig forsigtigt langs med Volden hen til det Sted, hvor de stode.

Falkeøje forklarede med faa Ord i Delawaresproget, hvad han ønskede. Saa snart Unkas havde faaet at vide, hvorfor man havde kaldt paa ham, kastede han sig plat ned paa Grønsværen. Duncan syntes, at han blev liggende ganske stille. Han forbavsedes over den unge Krigers ubevægelige Stilling og ønskede desuden at iagttage den Maade, hvorpaa han brugte sine Øvner for at tilvejebringe de attraaede Oplysninger. Heyward gik derfor nogle faa Skridt fremad og bøjede sig ned over den mørke Gjenstand, som han havde fæstet sit Blik paa. Da opdagede han, at den unge Indianers Skikkelse var forsvunden, og han saae kun de mørke Omrids af en Ujævnhed i Volden.

— Hvad er der blevet af Mohikaneren? spurgte han Spionen, idet han forbavset gik tilbage. Det var der, jeg saae ham kaste sig ned, og jeg vilde have svoret paa, at han laa der endnu.

— Tys! tal sagtere, for vi vide ikke, hvem der spidser Ører her, og Mingoerne ere nogle snilde Fyre. Hvad Unkas angaar, saa er han ude paa Sletten, og Makvaerne, — hvis der er nogle af dem her i Nærheden — ville finde deres Mester.

— De mener altsaa, at Montcalm ikke har kaldt alle sine Indianere tilbage? Lad os da alarmere vore Ledsagere,

for at vi kunne gribe til Vaaben. Vi ere her fem Mand, der ikke ere uvante med at møde Fjenden.

— Saa sandt De har Deres Liv kjært — sig ikke et Ord til nogen af dem! Se paa Segamoren: hvor ligner han ikke en stor indiansk Høvding, idet han sidder der ved Ilden! Hvis der lusker nogen af dem omkring i Mørket, ville de aldrig kunne se paa ham, at vi have Mistanke om nogen Fare.

— Men de kunne opdage ham, og det vil blive hans Død. Ved Skinnet af Ilden kan hans Person kun altfor tydeligt ses, og han vil blive deres første og sikkreste Offer.

— Det kan ikke negtes, at De nu taler sandt, svarede Spionen, idet han røbede mere Ængstelse end ellers; men hvad er der at gjøre? Et eneste mistænksomt Blik kan let fremkalde et Angreb, førend vi ere rede til at tage imod det. Af det Vink, jeg gav Unkas, veed han, at vi have faaet Færten af et eller andet; jeg vil sige til ham, at vi ere paa Spor efter Mingoerne; hans indianske Natur vil lære ham, hvorledes han skal bære sig ad.

Spionen satte Fingrene for Munden og udstødte en sagte, hvislende Lyd, der først bragte Duncan til at fare til Side, i den Tanke, at det var en Slange. Tjingatsjgut sad med Haanden for Panden og grundede dybt; men saa snart han hørte det Dyrs advarende Lyd, hvis Navn han bar, indtog han en oprejst Stilling, og hans mørke Øjne spejdede hurtigt og skarpt til alle Sider. Ved denne pludselige og maaske uvilkaarlige Bevægelse forsvandt ethvert Tegn paa Uro og Forbavselse. Hans Riffel laa, urørt og tilsyneladende uændset, saa nær ved ham, at han let kunde naae den. Tomahavken, som han for Nemheds Skyld havde løsnet i Bæltet, fik endogsaa Lov til at falde fra sin sædvanlige Plads ned paa Jorden, og han syntes at synke hen ligesom en Mand, der lod sine Sener og Nerver slappes, fordi han ønskede at hvile. Han indtog snildt nok sin forrige Stilling, men skiftede dog Hænder, som om han blot havde gjort Bevægelsen for at give Lemmet Hvile, og imødesaa nu Udfaldet med en Ro og Kjækhed, som ingen Anden end en indiansk Krigér vilde have kunnet opbyde.

Heyward saae imidlertid, at medens Mohikanerhøvdingen for et mere uvant Øje syntes at blunde, vare hans

Næsebor dog udspilede; han havde ogsaa vendt Hovedet lidt til den ene Side, ligesom for at understøtte Høreorganerne, og hans hurtige Blik strejfede uafladeligt hen over enhver af de Gjenstande, der laa indenfor hans Synsevnes Omraade.

— Hvilken prægtig Karl! hviskede Falkeøje, idet han lagde sin Haand paa Heywards Arm; han veed, at et Blik eller en Bevægelse kunde forstyrre vore Planer og kaste os i Armene paa disse Uslinge . . .

Han blev afbrudt ved Glimtet og Knaldet fra en Riffel. Luften fyldtes med Gnister rundt om det Sted, hvorpaa Heywards Øjne endnu vare fæstede med stor Forundring. Et nyt Blik sagde ham, at Tjingatsjguk var forsvunden under Forvirringen. Imidlertid holdt Spionen sin Riffel færdig og oppebiede utaalmodig det Øjeblik, da en Fjende maate vise sig. Dog med dette ene, frugtesløse Attentat paa Tjingatsjguks Liv syntes Angrebet endt. Et Par Gange syntes de Lyttende, at de kunde skjelne en fjern Raslen i Buskene, medens Væsner af ukjendt Art fore igjennem dem. Det varede heller ikke længe, førend Falkeøje udpegede, hvorledes „Ulvene toge Benene med sig", idet de hovedkulds flygtede for En eller Anden, som var trængt ind paa deres Enemærker. Efter nogle Sekunders utaalmodig og aandeløs Venten hørte man et Plump i Vandet, og straks derpaa fulgte Knaldet fra en anden Riffel.

— Det var Unkas! udbrød Spionen, Gutten har en prægtig Bøsse! Jeg kjender dens Knald ligesaa godt, som en Fader kjender sit Barns Tale, for det var mit eget Gevær, indtil jeg fik et bedre.

— Hvad mon dette skal betyde? spurgte Duncan; vi blive bevogtede og ere, som det synes, udkaarede til Slagtoffre.

— Den knuste Brand der viser, at man ikke har havt Godt i Sinde med os, og denne Indianer vidner om, at der ingen Skade er sket, svarede Spionen, idet han atter kastede sin Riffel over Armen og begav sig til det Indre af Værkerne sammen med Tjingatsjguk, der allerede havde viist sig indenfor Lyskredsen. Hvorledes staar det, Sagamore? Tage Mingoerne for Alvor fat paa os, eller er det blot et af disse Krybdyr, der opholde sig i Nærheden af

en Troppeafdeling for at skalpere de Døde og saa bagefter gaa hjem og prale for deres Skvaver af de tappre Bedrifter, som de have udført imod de blege Ansigter?

Tjingatsjguk satte sig ganske roligt ned og svarede ikke, førend han havde undersøgt den Brand, der var bleven ramt af den Kugle, som nær var bleven saa skjæbnesvanger for ham selv. Derpaa holdt han en eneste Finger ivejret og indskrænkede sig til paa Engelsk at sige:

— Een!

— Tænkte jeg det ikke nok? svarede Falkeøje, idet han satte sig ned; og da han er bleven dækket af Søen, førend Unkas brændte løs paa ham, er det mere end sandsynligt, at Slynglen vil diske op med en hel Del Løgne om et stort Baghold, hvori han laa, da han var paa Spor efter to Mohikanere og en hvid Mand — for i en saadan Skjermydsel kunne Officererne ikke regnes for stort Andet end Drivere. Naa, lad ham kun det! I enhver Nation findes der enkelte hæderlige Mænd — skjønt Vorherre skal vide, at de ere meget sjeldne blandt Mingoerne — der ikke bryde sig om, hvad saadan en Spradebasse braller op med imod al sund Fornuft. — Den Æsel lod ellers sin Kugle flojte temmelig tæt forbi Dit Øre, Sagamore!

Tjingatsjguk fæstede et ligegyldigt Blik paa det Sted, hvor Kuglen havde ramt. Derpaa indtog han sin forrige Stilling med en Ro, der ikke kunde forstyrres ved en saa ubetydelig Hændelse. I det samme viste Unkas sig indenfor Synskredsen og satte sig ved Ilden med den samme rolige Holdning som hans Fader.

Disse forskjellige Bevægelser iagttog Heyward med levende Deltagelse og stor Forundring. Det forekom ham, at Skovbeboerne havde visse lønlige Meddelelsesmidler, som hans Jagttagelsesevne ikke havde formaaet at opdage. I Stedet for at give den ivrige og snakkesalige Fremstilling, hvorved en hvid ung Mand vilde have søgt at skildre og maaske overdrive det, der var foregaaet ude i Slettens Mørke, nøjedes den unge Kriger tilsyneladende med at lade sine Handlinger tale for sig selv. Der var i Virkeligheden hverken Tid eller Lejlighed for en Indianer til at prale af sine Bedrifter, og dersom Heyward havde undladt at spørge,

vilde der rimeligvis dengang ikke været blevet yttret et Ord mere om Sagen.

— Hvad er der blevet af vor Fjende, Unkas? spurgte Duncan. Vi hørte Din Riffel knalde og haabede, at Du ikke havde givet Ild forgjæves.

Den unge Høvding slog en Flig af sin Jagtbluse til Side og fremviste ganske roligt den skjæbnesvangre Haarbusk, han førte med sig som Sejerstegn. Tjingatsjguk lagde sin Haand paa Skalpen og betragtede den et Øjeblik med stor Opmærksomhed. Derpaa afmalede der sig en dyb Afsky i hans skarpe Træk; han gav Slip paa Skalpen og udbrød:

— Oneida!

— Oneida! gjentog Spionen, hos hvem Interessen efterhaanden tabte sig i en Ligegyldighed, der havde stor Lighed med hans røde Venners; nu nærmede han sig derimod ualmindelig ivrigt for at tage det blodige Sejerstegn i Øjesyn. — Dersom Oneidaerne ere paa Spor efter os, saa kunne vi ved den levende Gud være sikkre paa, at de ville omringe os paa alle Kanter. For hvide Øjne er der ingen Forskjel paa denne Stump Skind og en anden Indianers, og dog erklærer Sagamoren, at den er kommen fra en Mingos Hjerneskal, ja, han nævner den stakkels Djævels Stamme med ligesaa stor Sikkerhed, som om Skalpen var Bladet af en Bog og hvert Haar et Bogstav. Hvad Ret have kristne Hvide til at rose sig af deres Lærdom, naar en Vild kan læse et Sprog, som den allerviseste af dem ikke kan magte? Hvad siger Du, min Gut: hvilket Folk hørte den Slyngel til?

Unkas løftede sit Blik op til Spionens Ansigt og svarede med sin milde Stemme:

— Oneida.

— Atter Oneida! Naar en Indianer afgiver en Erklæring, er den i Almindelighed paalidelig; men naar den støttes af hans Folk, kan man gjerne betragte den som et Evangelium!

— Den stakkels Fyr har aabenbart troet, at vi vare Franskmænd, sagde Heyward; en Ven vilde han ikke have stræbt efter Livet.

— Han skulde anse en Mohikaner med hans Maling for en Huron! Saa kunde De ligesaa godt forveksle Mont-

calms hvidkjolede Grenaderer med de kongelig amerikanske Tropper i deres røde Jakker, svarede Spionen. Nej, nej, den Slange vidste godt, hvad han gjorde, og Fejltagelsen var i ethvert Tilfælde ikke stor, for Kjærligheden mellem en Delawaremand og en Mingo er ikke synderligt hed, hvem deres Stammer saa end gaa ud og slaas for i en Krig mellem Hvide; og uagtet Oneidaerne tjene Hs. hellige Majestæt, min egen Herre og Konge, vilde jeg dog selv ikke have betænkt mig længe paa at brænde „Hjortedræber" af paa den Slyngel, dersom Lykken havde ført ham paa min Vej.

— Det vilde have været et Brud paa vore Traktater og Deres Karakter uværdigt.

— Naar en Mand omgaas meget med et Folk, vedblev Falkeøje, vil der, hvis det er hæderlige Mennesker, og han ikke nogen Kjeltring, opstaa et venligt Forhold mellem dem. Sandt nok, de Hvides Klogt har bragt stor Forvirring blandt Stammerne, hvad Venskab og Fjendskab angaar, saa at Huronerne og Oneidaerne, der tale det samme Tungemaal, eller dog saa nogenlunde det samme, tage Skalpe af hinanden, og Delawaremændene ere indbyrdes uenige; nogle faa af dem ere blevne ved deres store Raadsild paa Bredden af deres egen Flod og kæmpe Side om Side med Mingoerne, men største Delen er i Kanada, fordi de nære et naturligt Fjendskab mod Makvaerne. Alt er saaledes kommet i Uorden, og al Enhed i Krigsførelsen er tilintetgjort. Dog er det ikke sandsynligt, at en rød Natur skifter Sind ved enhver Vending i Politiken; Kjærligheden imellem en Mohikaner og en Mingo har derfor en hel Del tilfælles med Venskabet imellem en hvid Mand og en Slange.

— Det gjør mig ondt at høre dette; jeg troede, at de Indfødte, der opholdt sig indenfor vore Grændser, havde fundet os altfor retfærdige og velvillige, til at de ikke skulde gaa fuldstændigt op i vor Sag.

— Ja, ser De, jeg synes nu, at det er naturligt at give sine egne Stridigheder Fortrinet for Fremmedes. Jeg for min Del er en Ynder af Retfærdighed; jeg vil derfor ikke paastaa, at jeg hader en Mingo — for det stemmer udentvivl hverken med min Farve eller med min Religion — men jeg vil bare igjen sige som saa, at det vist

kun er fordi det er Nat, at „Hjortedræber" ikke har været med til at tage Livet af denne lurende Oneida.

Det var, som om den hæderlige, men uforsonlige Skovbeboer var tilfreds med sine Grundes Vægt, hvilket Indtryk de end maatte gjøre paa dem, han talte med. Han vendte sig bort fra Ilden og lod Tvisten fare. Heyward trak sig tilbage til Volden; han var altfor lidt fortrolig med Krigsførelsen i Skovene, til at han kunde forblive rolig, naar der var Udsigt til saadanne lumske Angreb. Med Spionen og Mohikanerne var det en helt anden Sag. Ved Hjælp af disse skarpe og gjennem lang Tid øvede Sandser, hvis Virkeevne saa tidt stiger til det Utrolige, havde de opdaget Faren og formaaet at bedømme dens Omfang og Varighed. Ingen af de tre syntes at nære den ringeste Tvivl om, at de kunde være fuldkommen trygge; det saae man af de Forberedelser, som de snart traf til at holde Raad om den Fremgangsmaade, de burde følge.

Den Forvirring i de indianske Nationer og Stammer, som Falkeøje havde sigtet til, var dengang paa sit Højeste. Tungemaalets og den fælles Oprindelses Baand var paa mange Steder sprængt. En af Følgerne var, at Delawaremændene og Mingoerne (som de „seks Nationers" Folk kaldtes) strede i de samme Rækker, medens Mingoen efterstræbte Huronens Skalp, uagtet han ansaas for at være Roden til hans egen Stamme. Selve Delawaremændene vare indbyrdes splidagtige. Af Kjærlighed til sine Fædres Land kæmpede Mohikanernes Sagamore tilligemed en lille Flok Følgesvende, der gjorde Tjeneste i det engelske Fort Edward, under den engelske Krones Banner; men om allerstørste Delen af hans Nation vidste man, at den var i Marken som Montcalms Forbundsfæller.

Det var selvfølgelig med fuldstændig Forstaaelse af de smaa og indviklede Interesser, der havde væbnet Ven mod Ven og bragt naturlige Fjender til at kæmpe Side om Side, at Spionen og hans Kammerater nu beredte sig til at raadslaa om de Forholdsregler, de maatte tage for at kunne bevæge sig blandt saa mange vilde og indbyrdes uenige Folkefærd. Duncan kjendte saa meget til indianske Skikke, at han nok forstod, hvorfor der blev lagt til Ilden, og af hvilken Grund Krigerne, Falkeøje ikke undtagen, toge

Plads indenfor Røgens Omraade med saa megen Alvor og Højtidelighed. Majoren satte sig i et Hjørne af Bastionen, hvor han kunde være Vidne til Optrinet inde i Fæstningen, medens han tillige holdt vaagent Øje med enhver Fare udefra. Her afventede han Udfaldet med al den Taalmodighed, som han formaaede at opbyde.

Efter et kort Ophold tændte Tjingatsjguk sin Pibe, hvis Hoved var smukt udskaaret i en af de bløde Stenmasser, som findes i det Land, hvorimod Røret var af Træ, og begyndte at ryge. Da han havde indaandet nok af den berusende Urts Duft, rakte han Spionen Redskabet. Paa denne Maade gik Piben under den dybeste Tavshed tre Gange rundt, førend nogen af dem aabnede Munden. Som den, der var ældst og af højest Rang, angav Sagamoren derpaa i nogle faa Ord med Ro og Værdighed den Gjenstand, der skulde drøftes. Spionen svarede ham, og Tjingatsjguk tog til Gjenmæle, naar Falkeøje gjorde Indvendinger imod hans Meninger; men den unge Indianer bevarede en ærbødig Tavshed, indtil Falkeøje høfligt spurgte ham om hans Mening. Af de forskjellige Talendes Adfærd sluttede Heyward, at Faderen og Sønnen forsvarede den ene Side af det omtvistede Spørgsmaal, medens den hvide Mand søgte at hævde den anden. Striden blev efterhaanden mere levende, og tilsidst var det aldeles aabenbart, at de Talendes Følelser begyndte at spille en Rolle ved Forhandlingerne.

Trods den venskabelige Strids tiltagende Hede kunde den anstændigste kristelige Forsamling — ikke engang med Undtagelse af dem, der bestaa af Kirkens Tjenere — have draget en gavnlig Lære af de Stridendes Høflighed og Overbærelse. Den unge Indianers Ord bleve hørte med den samme ivrige Opmærksomhed som de, der udgik fra hans Faders modnere Forstand; ingen af dem, der deltoge i Samtalen, røbede nogen Utaalmodighed, ingen af dem svarede, førend han tilsyneladende havde anvendt nogle faa Øjeblikke paa at overveje det, der var blevet yttret.

Mohikanerne ledsagede deres Ord med saa naturlige og udtryksfulde Gestus, at Heyward kun havde liden Vanskelighed ved at følge Gangen i deres Bevisførelse. Spionen var derimod ikke saa let at forstaa, fordi han, der

var stolt af sit „hvide Blod," paatog sig det kolde og kunstløse Væsen, der er egent for alle Klasser af Anglo-Amerikanerne, naar deres Sind er roligt. De jævnlige Skildringer, som Indianere gave af Spor i Skovene, viste tydeligt, at de vare stemte for en Forfølgelse tillands; den Maade, hvorpaa Falkeøje gjentagne Gange bevægede sin Arm over imod Horikansøen, gjorde det klart, at han holdt paa, at man skulde begive sig over dens Vande.

Jægeren syntes at blive slaaet mere og mere af Marken og var tilsidst nær ved at tabe Slaget. Da rejste han sig op i sin fulde Højde, frigjorde sig for al Ligegyldighed, paatog sig pludseligt en Indianers Væsen og brugte alle de Kunstgreb, der høre med til de Indfødtes Veltalenhed. Han løftede sin Arm ivejret, paapegede Solens Bane og gjentog denne Gestus for hver Dag, der behøvedes til at udføre deres Hensigt. Derpaa beskrev han en lang, besværlig Vej mellem Klipper og Vandløb. Den blundende, intet Ondt anende Munros Alderdom og Svaghed skildrede han ved Hjælp af Tegn, der vare altfor tydelige til at kunne misforstaas. Duncan lagde Mærke til, at selv hans egne Øyner kun agtedes ringe, idet Spionen udrakte sin flade Haand og omtalte ham under Benævnelsen „Den aabne Haand" — et Navn, som hans Gavmildhed havde afkjøbt alle de venskabeligt sindede Stammer. Derefter fulgte Fremstillingen af en Kanos lette og yndefulde Bevægelser, givne i slaaende Modsætning til et træt og overanstrengt Menneskes vaklende Gang. Han sluttede med at pege paa Oneidaens Skalp og fremhæve Nødvendigheden af, at de rejste hurtigt og paa en Maade, der ikke efterlod noget Spor.

Mohikanerne lyttede opmærksomt, og deres Ansigter afspejlede den Talendes Anskuelser. Efterhaanden følte de sig overbeviste, og hen imod Slutningen af Falkeøjes Tale bleve hans Ord modtagne med de sædvanlige Bifaldsraab. Kort sagt, Unkas og hans Fader sluttede sig ganske til ham, og de opgave deres egne tidligere Meninger med en Redebonhed og Ligefremhed, der, hvis de havde været Repræsentanter for et stort, civiliseret Folk, ufejlbarligt vilde have ført til deres politiske Undergang ved for stedse at tilintetgjøre deres Ry for Standhaftighed.

Saa snart Spørgsmaalet var afgjort, syntes Drøftelsen

og Alt hvad der stod i Forbindelse med den, undtagen Resultatet, at være glemt. Falkeøje saae sig ikke om for at læse sin Triumf i bifaldende Blikke, men strakte ganske roligt sin høje Skikkelse langs med de hendøende Emmer og lukkede sine Øjne i Søvnen.

Da Mohikanerne havde anvendt saa megen Tid paa at varetage Andres Tarv og nu til en vis Grad vare overladte til sig selv, grebe de Lejligheden til at henvende nogen Opmærksomhed paa deres egne Sager. Tsjingatsjguk aflagde straks en Indianerhøvdings barske og højtidelige Væsen og begyndte at tale til sin Søn i en mild og kjærlig Tone. Unkas gjengjældte med Glæde Faderens Fortrolighed, og inden Spionens lydelige Snorken forkyndte, at han sov, var der foregaaet en fuldstændig Forandring i hans to Kammeraters Adfærd.

Den musikalske Klang, som deres Sprog havde, medens de saaledes hengave sig til Spøg og Ytringer af Kjærlighed, vilde det være umuligt at beskrive paa en saadan Maade, at det kunde forstaas af dem, hvis Ører aldrig have lyttet til dets Velklang. Omfanget af deres Stemmer, især af det unge Menneskes, var vidunderligt: det naaede fra den dybeste Bas til Toner af ligefrem kvindelig Blødhed. Faderens Øjne fulgte med aabenbar Glæde Sønnens plastiske Bevægelser, og han undlod aldrig med et Smil at besvare Unkas's stille, men smittende Latter. Saa længe Sagamoren befandt sig under Indflydelse af disse blide, naturlige Følelser, var der intet Spor af Vildhed at opdage i hans mildnede Træk. Hans malede Krigsrustning lignede snarere en Forklædning, som han havde taget paa for Løjer, end en barsk Forkyndelse af Ønsket om at efterlade Hærgning og Ødelæggelse i sine Fodspor.

Da de havde offret en Times Tid paa deres bedre Følelser, indviklede Tsjingatsjguk pludseligt sit Hoved i sit Tæppe, strakte sig i sin fulde Længde hen ad den nøgne Jord og tilkjendegav saaledes, at han vilde sove. Den unge Indianers Munterhed ophørte straks; han skrabede omhyggeligt Kullene saaledes sammen, at de kunde varme hans Faders Fødder, og lagde sig nu ogsaa til Hvile mellem de demolerede Værker.

Disse erfarne Skovbeboeres Tryghed indgav Heyward

fornyet Tillid; han efterlignede snart deres Exempel, og længe før Midnat syntes de, der hvilede i det ødelagte Forts Skjød, at sove ligesaa haardt som den bevidstløse Skare, hvis Ben allerede begyndte at blegne paa den omliggende Slette.

Tyvende Kapitel.

Himlen var endnu tæt besat med Stjerner, da Falkeøje kom for at vække de Sovende. Munro og Heyward kastede deres Kapper af sig og vare allerede paa Benene, medens Skovbeboeren endnu kaldte sagte ved Indgangen til den simple Hytte, hvori de havde tilbragte Natten. Da de traadte ud fra dens Skjul, stod Spionen i Nærheden og ventede paa dem. Den eneste Hilsen, der fandt Sted, var et betydningsfuldt Vink om Tavshed givet af deres smilde Fører.

— Bed i Stilhed, hviskede han, idet de nærmede sig ham, thi den, De opsende Deres Bønner til, kjender alle Sprog, Hjertets saa vel som Tungens. Men sig ikke en Stavelse; det er sjeldent, at en hvid Mand kan tale med tilstrækkelig dæmpet Stemme i Skoven; det har den stakkels Djævel Syngemesterens Exempel viist os. Kom, vedblev han, idet han tog Vejen til en af Kurtinerne, lad os gaa ned i Graven paa denne Side. Træd endelig kun paa Sten eller Træstumper.

Hans Ledsagere adlødе, uagtet Grunden til denne særegne Forsigtighedsregel endnu var en sand Gaade for to af dem. Da de vare komne ned i den lave Fordybning, der omgav Jordværkerne paa de tre Sider, fandt de Vejen næsten spærret af Ruinerne. Ved Hjælp af Omhu og Taalmodighed lykkedes det dem dog at klattre ned bag efter Spionen, indtil de naaede Horikansøens sandige Bred.

— Det er et Spor, som kun en Næse kan følge! udbrød Spionen tilfreds, idet han saa tilbage paa deres mosommelige Vej. Græs er et forrædersk Tæppe for flygtende Folk at træde paa; men i Træ og Sten sætte Mokkasinerne ikke noget Mærke. Dersom De havde havt Deres jernbeslaaede Støvler paa, kunde der nok have været nogen Grund

til Frygt; men med tilbørlig beredt Dyreskind kan en Mand sædvanligvis gaa trygt hen over Sten. Skyd Kanoen nærmere ind til Land, Unkas; dette Sand tager ligesaa let mod Aftryk som Smør. Saa sagte, min Gut, saa sagte; den maa ikke berøre Bredden, ellers opdage de Kjeltringer, ad hvilken Vej vi have forladt Stedet.

Den unge Indianer iagttog Forsigtighedsreglen. Spionen lagde et Brædt fra Ruinerne ud til Kanoen og gav de to Officerer Tegn til at træde ud i den. Da dette var gjort, blev Alt med Flid bragt i den forrige Uorden, og derpaa lykkedes det Falkeøje at naae sit lille Birkefartøj uden at efterlade sig noget af de Kjendetegn, som han saa meget frygtede. Heyward tav, til Indianerne forsigtigt havde vrikket Kanoen noget ud fra Fortet og ind i den brede, mørke Skygge, der fra de østlige Bjerge faldt paa Søens spejlglatte Flade. Da spurgte han:

— Hvad skal denne hemmelige og hastige Afrejse egentlig til?

— Dersom en Oneidas Blod kunde plette en saa klar Overflade som den, vi nu flyde paa, svarede Spionen, saa vilde begge Deres Øjne besvare Deres eget Spørgsmaal. Har De glemt det listige Kryb, som Unkas skød?

— Nej, ingenlunde; men der blev sagt, at han var alene, og døde Mennesker er der da ikke nogen Grund til at frygte.

— Ja vist var han ene om sit Djævelskab; men en Indianer, hvis Stamme tæller saa mange Krigere, behøver sjeldent at frygte, at hans Blod skal flyde, uden at Dødsskriget snart lyder fra en af hans Fjender.

— Men vor Nærværelse — Oberst Munros Myndighed vilde sikkert beskytte os mod vore Forbundsfællers Harme, navnlig i dette Tilfælde, hvor Uslingens Skjæbne var saa vel fortjent. Jeg haaber til Gud, at De ikke er vegen saa meget som en Fod fra den lige Vej af en saa ubetydelig Grund.

— Tror De maaske, at den Niddings Riffel vilde have drejet af, om saa Hs. hellige Majestæt Kongen havde staaet paa hans Vej? svarede den haardnakkede Spion. Hvorfor har den store Franskmand, som er Overstkommanderende i Kanada, ikke begravet Huronernes Tomahavker,

siden et Ord af en hvid Mand kan virke saa stærkt paa en Indianers Natur?

Et dybt Suk, som Munro udstødte, forhindrede Heyward fra at svare straks; men efter at have tiet et Øjeblik af Ærbødighed for sin gamle Vens Sorg tog han til Orde igjen.

— Den Vildfarelse kan Marquien af Montcalm kun afgjøre med sin Gud, svarede den unge Major højtideligt.

— Ja, nu er der Mening i Deres Ord, for de grunde sig paa Religion og Retskaffenhed. Der er en umaadelig stor Forskjel paa at kaste et Regiment Hvidkjoler ind imellem Stammerne og Fangerne og saa at føre Taler, der stadigt maa begynde med Ordene „min Søn", og paa den Maade faa en forbittret Vild til at glemme, at han bærer en Kniv og en Riffel. Nej, nej — vedblev Spionen, idet han saae tilbage paa Bredden ved William-Henry, der nu mere og mere forsvandt i Dæmringen, og lo, som han plejede, stille, men hjerteligt — jeg har lagt et Vandspor imellem os, og dersom de Slyngler da ikke kunne gjøre sig gode Venner med Fiskene og faae at vide af dem, hvem der er roet over deres Enemærker i denne smukke Morgenstund, saa have vi kastet Horikansøen i hele dens Længde bag ved os, inden de blive enige med sig selv om, hvad Vej de skulle tage.

— Med Fjender baade for og bag ville vi rimeligvis faa en farlig Rejse.

— Farlig? gjentog Falkeøje roligt; nej, ikke saa ganske farlig! for med aarvaagne Ører og kvikke Øjne kunne vi godt holde os et Par Timers Vej foran de Slyngler, og dersom det bliver nødvendigt at ty til Riflen, saa er der tre af os, der kunne bruge den ligesaa godt som nogen, De kan nævne, her paa Grændsen. Nej, Fare er der ikke Tale om; men det er rimeligt nok, at de ville være paa Nakken af os, og at vi faa en Skjermydsel eller saadan en lignende Adspredelse, dog altid hvor der er god Dækning og Overflødighed af Ammunition.

Det er nok muligt, at Heyward var mere tilbøjelig til at tro paa Fare, end Spionen, thi i Stedet for at svare sad han helt tavs, medens Kanoen gled hen over flere Mil af Vandspejlet. Netop som Dagen gryede, kom de ind i Søens Snævringer og listede sig hurtigt og forsigtigt frem

imellem de talrige Smaaøer. Ad denne Vej havde Montcalm trukket sig tilbage med sin Hær. Vore Æventyrere vidste ikke, om han havde efterladt nogle af sine Indianere i Baghold for at beskytte sin Arrièregarde. De nærmede sig derfor Løbet med deres sædvanlige Tavshed og Tilbageholdenhed.

Tsjingatsjguk lagde sin Pagaj til Side, medens Unkas og Spionen roede det lette Fartøj gjennem bugtede og indviklede Kanaler, hvor de ved hver Fod, de rykkede frem, udsatte sig for, at der skulde opstaa pludselige Hindringer for deres Fremgang. Sagamorens Blik bevægede sig forsigtigt fra Ø til Ø, fra Krat til Krat, alt som Kanoen gled frem; naar en mere aaben Vandflade tillod det, iagttoge hans skarptseende Øjne de nøgne Klipper og mørke Skove, der hang ud over de snævre Vandløb.

For Heyward frembød Synet dobbelt Interesse: baade paa Grund af Stedets Skjønhed og af den i hans Stilling naturlige Frygt. Han begyndte netop at tro, at han havde ladet denne sidste faa altfor stor Magt over ham — da Aarerne paa et Tegn af Tsjingatsjguk ophørte at bevæge sig.

— Hju! raabte Unkas næsten i det samme Øjeblik, som det lille Slag, hans Fader slog paa Kanoens Ræling, underrettede dem om Farens Nærhed.

— Hvad nu? spurgte Spionen. Søen er saa glat, som om der aldrig havde blæst en Vind; jeg kan se flere Mil hen ad den; man ser ikke engang en Lom stikke sit Hoved op af Vandet.

Indianeren løftede alvorlig sin Aare ivejret og pegede i den samme Retning, hvori han holdt sit Blik fæstet. Duncan fulgte Bevægelsen med Øjnene. Noget foran dem laa en af de lave, skovbevoksede Øer; men den tog sig saa stille og fredelig ud, som om den ingensinde var bleven betraadt af Menneskets Fod.

— Jeg ser ikke Andet end Land og Vand, sagde han, og det er et yndigt Syn.

— Tys! afbrød Spionen ham. Sagamore, Du har altid Grunde for hvad Du gjør. Det er kun en Skygge, men den stammer ikke fra Naturen. De seer jo nok den Dunst, Major, der hæver sig op over Øen; Taage kan man ikke kalde det, for det ligner mere en smal Skystribe . . .

— Det er Damp fra Vandet.

— Ja, det kunde et Barn ogsaa sige, men hvad er den Rand af sort Røg, der findes langs med det Nederste af den, og som De kan se gaar helt ned i Hasselkrattet? Den stammer fra Ild, men, saa vidt jeg skjønner, fra en, som man lader brænde ganske sagte.

— Lad os da ro hen til Stedet og befri os for vor Tvivl! sagde den utaalmodige Duncan; det kan kun være en lille Flok, der har lejret sig paa en saadan Stump Jord.

— Hvis De bedømmer indiansk List efter de Regler, som De finder i Bøger, eller efter hvide Mænds Klogt, saa ville de føre Dem paa Vildspor, om ikke i Døden, svarede Falkeøje, idet han undersøgte Kjendemærkerne med det skarpe Blik, der udmærkede ham. Dersom jeg maa give mit Ord med i Laget, saa vil jeg sige, at vi kun har to Ting at vælge imellem: den ene er at vende tilbage og opgive enhver Tanke om at følge efter Huronerne . . . .

— Aldrig! udraabte Heyward med en Stemme, der var saa lydelig, at den slet ikke passede til Forholdene.

— Godt, godt! svarede Falkeøje, idet han ved et skyndsomt Tegn søgte at dæmpe Majorens Utaalmodighed; jeg er selv omtrent af samme Mening, jeg mente blot, at det sømmede sig bedst for min Erfaring at sige hele Sandheden. Vi maa altsaa fremad med Fynd og Klem, og hvis der er Indianere eller Franskmænd her i Snævringerne, maa vi løbe Spidsrod mellem disse høje Bjerge. Er der Mening i mine Ord, Sagamore?

Indianeren svarede kun ved at sætte sin Pagaj i Vandet og ro Baaden fremad af alle Kræfter. Da det var hans Sag at styre Kursen, fremgik hans Beslutning tydeligt nok af Bevægelsen. De brugte nu alle deres Aarer med Kraft. Efter faa Øjeblikkes Forløb havde de naaet et Punkt, hvorfra de fuldstændigt kunde overskue Øens Nordkyst — den Side, der hidtil havde været skjult for dem.

— Der ere de, dersom ikke alle Julemærker slaa fejl! hviskede Spionen. To Kanoer med Røg til! De Kjeltringer have endnu ikke faaet Dampen ud af Øjnene, ellers vilde vi faa deres fordømte Hyl at høre. Hold Aaretag, mine Venner — vi ro bort fra dem og ere allerede næsten saa langt borte, at en Kugle ikke kan naae os . . . .

Han blev afbrudt ved Knaldet af en Riffel, hvis Kugle dandsede hen ad Snævringens rolige Flade, og et gjennemtrængende Hyl inde fra Øen; — vore Venner vare opdagede. Et Øjeblik efter saae man flere Vilde styrte ud i Kanoerne, der snart glede hen ad Vandfladen for at forfølge dem. Disse farlige Forløbere for en forestaaende Kamp fremkaldte, saa vidt Duncan kunde skjønne, ikke nogen Forandring i de tre Føreres Ansigter eller Bevægelser, undtagen at Aaretagene bleve længere og mere samstemmende og fik den lille Baad til at fare fremad som et levende Væsen med fri Villie.

— Hold os dem fra Livet, Sagamore! udbrød Falkeøje, idet han koldblodigt saae sig tilbage over den venstre Skulder, medens han stadigt brugte sin Aare, — netop saa langt fra Livet! Disse Huroner have ikke i hele deres Nation nogen Riffel, der kan række saa langt; men „Hjortedræber" har et Løb, som en Mand kan stole paa.

Da Spionen havde forvisset sig om, at Mohikanerne formaaede alene at holde den fornødne Afstand, lagde han forsigtig sin Aare til Side og greb sin skjæbnesvangre Riffel. Tre Gange lagde han Bøssen til Kinden, medens hans Ledsagere ventede at høre dens Knald, men han sænkede den ligesaa tidt igjen for at bede Indianerne at lade deres Fjender komme lidt nærmere. Omsider syntes hans skarpe og kræsne Øje tilfredsstillet; han førte sin venstre Arm frem under Løbet og løftede Mundingen langsomt ivejret — da et Udbrud af Unkas, der sad i Stævnen, bragte ham til at opsætte Skuddet endnu en Gang.

— Hvad nu, min Gut? spurgte Falkeøje. Ved det Udbrud frelste Du en Huron fra Dødsskriget; har Du Grunde for hvad Du gjør?

Unkas pegede paa den klippefulde Kyst lidt foran dem, hvorfra en anden Krigskano foer frem lige tvers over deres Kurs. Det var nu altfor iøjnefaldende, at deres Stilling var overordenligt farlig, til at det skulde behøves at stadfæstes ved Ord. Spionen lagde sin Riffel til Side og greb atter Aaren; Tsjingatsjguk drejede Kanoen lidt ind imod den vestlige Kyst for at forøge Afstanden imellem dem og denne ny Fjende. Imidlertid bleve de ved vilde og hoverende Skrig mindede om dem, der forfulgte dem bagfra. Det

gribende Optrin vakte endogsaa Munro af hans følesløse Dvale.

— Lad os styre ind imod Klipperne paa Fastlandet, sagde han med en prøvet Krigers Holdning, og optage Kampen med de Vilde. Gud forbyde, at jeg eller de, der ere mig og mine hengivne, nogensinde mere skulde sætte Lid til En, der tjener disse Ludviger!

— Den, der ønsker at have Held med sig i Indianerkrig, svarede Spionen, maa ikke være for stolt til at lære af de Vildes Klogt. Læg den mere langs med Land, Sagamore; vi tage Luven fra de Kjeltringer, og de ville maaske forsøge at gjøre os det broget paa Afstand.

Falkeøje tog ikke fejl, thi da Huronerne opdagede, at den Kurs, de toge, rimeligvis vilde bringe dem agterud, gjorde de den mindre lige; de toge en mere og mere skraa Retning, og efter ikke lang Tids Forløb bevægede de to Kanoer sig i parallele Linier omtrent tre hundrede Alen fra hinanden. Nu gjaldt det kun om at være hurtig. De lette Fartøjer bevægede sig saa hastigt fremad, at Søen foran dem krusede sig i smaa Bølger, og deres Bevægelse blev ligeledes bølgende ved sin egen Hastighed. Det var maaskee paa Grund af den Omstændighed i Forbindelse med Nødvendigheden af at holde alle Mand i Virksomhed med Aarerne, at Huronerne ikke straks grebe til deres Ildvaaben. Flygtningenes Anstrengelser vare altfor voldsomme til at kunne vare længe ved, og Forfølgerne vare dem overlegne i Antal. Duncan lagde med Uro Mærke til, at Spionen begyndte at se sig ængsteligt omkring, som om han søgte flere Midler til at fremskynde deres Flugt.

— Hold den lidt mere bort fra Solen, Sagamore, sagde den barske Skovmand; jeg ser, at de Kjeltringer lade en Mand gribe til Riflen. Faar blot een af os en Knokkel skudt itu, kunne vi gjerne miste vore Skalpe. Hold længere bort fra Solen, saa lægge vi Øen mellem os og dem.

Manøvren var ikke uden Nytte. Lidt fra dem laa der en lang, lav Ø, og da de naaede den, blev den forfølgende Kano nødt til at gaa uden om den modsatte Side af den, som Forfølgerne roede forbi. Spionen og hans Ledsagere forsømte ikke at benytte sig af denne Fordel: saa snart de vare skjulte af Buskene, fordobblede de deres Anstrengelser,

skjønt de allerede iforvejen vare forbavsende. De to Kanoer fore rundt om den yderste lave Pynt som et Par Væddeløbsheste, naar deres Hurtighed er paa det Højeste; de Flygtende vare foran. Denne Manøvre havde imidlertid bragt dem nærmere til hinanden, medens den forandrede deres indbyrdes Stilling.

— Du viste, at Du forstaar Dig paa Formen af Birkebark, Unkas, da Du valgte denne blandt Huronernes Kanoer, sagde Spionen smilende, aabenbart mere af Tilfredshed med deres Overlegenhed i Kaproningen, end fordi der nu begyndte at vise sig nogen Udsigt til, at de omsider vilde undkomme. De Slyngler have igjen sat al deres Kraft paa Aarerne, og vi komme til at kæmpe for vore Skalpe med smaa Stumper fladt Træ og ikke med vore mørke Løb og gode Øjne. Lange Tag, gode Venner, og hold Takt!

— De berede sig til at skyde, sagde Heyward, og da vi ere i Linie med dem, ville de neppe skyde fejl.

— Læg Dem da ned paa Bunden af Kanoen, svarede Spionen, — De og Obersten! Saa er der saa meget mindre at sigte efter.

Heyward svarede smilende:

— De, der staa højest i Rang, vilde kun give et slet Exempel ved at krybe i Skjul, medens Krigerne staa i Ilden!

— Du min Gud og Skaber, der have vi nu igjen de Hvides Mod! udbrød Spionen, og ligesom hos saa mange med de samme Ideer, kunne de ikke holdes i Ave ved Hjælp af Fornuften. Tror De, at Sagamoren eller Unkas eller engang jeg, som er en ublandet Hvid, vilde tage i Betænkning at søge Dækning i en Skjermydsel, naar det ikke kunde nytte at blotte sig? Hvorfor have Franskmændene vel forskandset Quebec, naar man altid skal kæmpe i aaben Mark?

— Alt hvad De siger, er sandt nok, gode Ven! svarede Heyward; men vore Skikke forbyde os at opfylde Deres Ønske.

En Salve fra Huronerne afbrød Samtalen, og da Kuglerne peb dem om Ørerne, saae Duncan Unkas vende sit Hoved om for at iagttage ham og Munro. Trods Fjendens Nærhed og hans egen personlige Fare udtrykte den

unge Krigers Ansigt dog, efter Alt hvad Duncan formaaede at skjønne, ikke nogen anden Følelse end Forbavselse over at se Mænd udsætte deres Liv uden al Nytte. Tjingatsjguk var udentviol mere fortrolig med hvide Mænds Tænkemaade, thi han kastede ikke et eneste Blik til Siden, men holdt uafbrudt sine Øjne fæstede paa det Maal, hvorefter han styrede Kursen. Snart slog en Kugle den lette og glatte Aare ud af Høvdingens Haand og slyngede den langt bort. Huronerne istemte et Jubelraab og grebe Lejligheden til at affyre en ny Salve. Unkas beskrev en Bue i Vandet med sin egen Aare; idet Kanoen derpaa gled hurtigt afsted, greb Tjingatsjguk sin Pagaj, svang den i Luften, udstødte Mohikanernes Krigshyl og anvendte saa igjen al sin Klogt og Styrke i det vigtige Formaals Tjeneste.

Fra Kanoerne bagved lød nu pludseligt Raabene: Storslange! Langriffel! Snarhjort! De syntes at opildne Forfølgerne paany. Spionen tog sin „Hjortedræber" i sin venstre Haand, løftede den op over sit Hoved og truede triumferende ad sine Fjender med den. De Vilde besvarede Udæskningen med et Hyl, og der paafulgte ufortøvet en ny Salve. Kuglerne hoppede hen ad Søen! een af dem trængte endogsaa ind i Barken paa deres lille Fartøj. I dette vanskelige Øjeblik var der ikke nogen Sindsbevægelse at opdage hos Mohikanerne; deres barske Træk udtrykte hverken Haab eller Frygt. Spionen derimod vendte sig atter om, lo paa sin egen stille Maade og sagde til Heyward:

— De Kjeltringer holde nok af at høre deres Rifler knalde; men blandt Mingoerne findes der ikke et Øje, der kan beregne Afstanden til en Kano, der dandser hen ad Bølgerne! De ser nok, at de dumme Djævle have taget en Mand fra til at skyde, og vi gjøre derfor i det Allermindste tre Fod, medens de gjøre to.

Vel følte Duncan sig ikke saa beroliget ved denne nøjagtige Udregning af Frastanden som hans Ledsagere; men det glædede ham at se, at deres overlegne Færdighed og Delingen af Fjendens Kræfter øjensynligt gav dem Forspringet. Huronerne skjød snart igjen, og en Kugle ramte Falkeøjes Aare uden at gjøre videre Skade.

— Det kan endda gaa! udbrød Spionen, idet han med nysgjerrigt Blik undersøgte den ringe Beskadigelse; det

vilde ikke have ridset Huden paa et Barn, end sige paa Mænd som os, hvem Himmelen i sin Vrede har hjemsøgt. Hvis nu De, Hr. Major, vil prøve paa at bruge dette Stykke flade Træ, vil jeg lade „Hjortedræber" tale et Ord med.

Heyward greb Aaren og gav sig til at ro med en Iver, der bødede paa Dygtigheden, medens Falkeøje undersøgte Fængkrudtet paa sin Riffel. Derpaa tog han hurtig Sigte og skød. Den Huron, der sad i Stævnen af den forreste Kano, havde rejst sig op i et lignende Øjemed; — nu faldt han baglænds om, og hans Riffel faldt ud af Hænderne paa ham og ned i Vandet. Efter et Øjebliks Forløb var han paa Benene igjen, men hans Bevægelser vare vilde og forvirrede. I det samme ophørte hans Kammerater at ro; de forfølgende Kanoer flokkede sig sammen og laa stille. Den Mellemtid benyttede Tsjingatsjguk og Unkas til at trække Vejret; men Duncan vedblev at ro med den største Udholdenhed. Fader og Søn betragtede nu hinanden med rolige, men forskende Blikke for at opdage, om nogen af dem var bleven beskadiget ved Skuddet; thi hver af dem vidste godt om den Anden, at han i et saa betrængt Øjeblik ikke vilde have rørt Ulykkestilfældet ved noget Skrig eller Udbrud. Et Par store Draaber Blod randt ned ad Sagamorens Skulder. Da han bemærkede, at Sønnens Øjne dvælede altfor længe ved Synet heraf, tog han noget Vand i det Hule af Haanden og vaskede Blodet af; kun paa denne simple Maade tilkjendegav han, at Saaret ikke havde noget at betyde.

— Saa sagte, saa sagte, Hr. Major! sagde Spionen, der nu havde ladet sin Riffel paany; vi ere allerede lidt for langt borte, til at min Riffel kan vise sig i sin fulde Glands, og De ser nok, at disse Kjeltringer holde Raad. Lad dem bare komme indenfor Skudvidde — mit Øje er heldigvis til at stole paa ved saadanne Lejligheder — saa maa de Slyngler gjerne følge efter mig gjennem hele Horikanseen — jeg indestaar Dem for, at intet af deres Skud skal gjøre Andet end i det Højeste ridse Huden paa os, men „Hjortedræber" skal i hver tre Skud tage Livet af to Mennesker.

— Vi glemme vort Formaal, svarede den ivrige Dun-

can. For Guds Skyld, lad os benytte Lejligheden til at forøge Afstanden fra Fjenden.

— Giv mig mine Børn! sagde Munro med brudt Stemme; leg ikke længere med en Faders Smerte, men bring mig mine smaa Piger.

Spionen havde længe været vant til at rette sig efter sine Overordnedes Befalinger og saaledes lært Lydighed. Han kastede et sidste Blik paa de fjerne Kanoer, lagde sin Riffel til Side og greb, for at afløse den trætte Duncan, Aaren, som han tumlede med Sener, der aldrig bleve trætte. Hans Anstrengelser støttedes af Mohikanernes, og efter meget faa Minutters Forløb laa der et saa stort Stykke af Søen mellem dem og deres Fjender, at Duncan atter aandede frit.

Søen begyndte nu at brede sig, og de roede langs med en Strækning, hvor de, ligesom før, havde høje Bjerge til begge Sider, men Øerne vare kun faa og lette at undgaa. Aaretagene bleve mere afmaalte og regelrette, og efter den voldsomme Fart, hvori de nylig vare komne afsted, arbejdede de Roende nu med en saadan Koldblodighed, som om Hastigheden kun havde fundet Sted for Spøg og ikke under saa farlige, ja næsten fortvivlede Omstændigheder.

I Stedet for at følge den vestlige Bred, hvorhen deres Øjemed kaldte dem, styrede den forsigtige Mohikaner sin Kurs mere over imod de Bjerge, bag hvilke Montcalm vidstes at have ført sin Hær ind i den frygtelige Fæstning Tikonderoga. Da Huronerne, efter Alt hvad man kunde skjønne, havde opgivet Forfølgelsen, syntes der ikke at være nogen Grund til en saa stor Varsomhed. Mohikaneren vedblev imidlertid dermed, indtil de havde naaet en Vig i Søens nordlige Ende. Her rendte han Kanoen op paa Bredden, og hele Selskabet steg i Land. Falkeøje og Majoren gik op paa en nærliggende Høj. Efter at have iagttaget Vandfladen nedenfor, viste Spionen Heyward en lille sort Gjenstand, der syntes at svæve under et Forbjerg i flere Mils Afstand.

— Ser De det? spurgte Falkeøje. Dersom De nu alene ved Hjælp af Deres hvide Erfaring skulde finde Vej i disse Ødemarker, hvad vilde De saa antage den Prik for at være?

— Dersom Afstanden og Størrelsen ikke var, vilde jeg tro, at det var en Fugl. Mon det er et levende Væsen?

— Nej, det er en Kano af god Birkebark, og den bliver roet af vilde og snedige Mingoer. Vel har Forsynet skjenket dem, der bo i Skovene, Øjne, som Folk i Kolonierne ikke behøve, fordi de have Redskaber til at hjælpe paa deres Syn med; men ingen menneskelige Øjne kunne se alle de Farer, som vi fortiden ere omringede af. Disse Uslinger lade, som om de ikke bryde sig om stort Andet end deres Aftensmad; men saa snart det bliver mørkt, ville de ile efter os, ligesom Hunde, der ere paa Spor. Enten maa vi skille os af med dem eller opgive at forfølge Listig-Ræv. Disse Søer ere undertiden ganske nyttige, især naar Vildtet tyer til Vandet, vedblev Spionen, idet han saae sig forsigtigt om; men de frembyde ingen Dækning undtagen for Fiskene. Gud veed, hvad der vil blive af Landet, dersom Kolonierne engang skulde brede sig langt bort fra de to Floder. Baade Jagten og Krigen vilde da miste deres Skjønhed.

— Lad os ikke tøve noget Øjeblik, uden at der er virkelig god Grund dertil . . . .

— Jeg synes ikke videre godt om den Røg, som De kan se stige op ad Klippen oven over Kanoen, afbrød den tankefulde Spion ham. Jeg tør sætte mit Liv i Pant paa, at andre Øjne end vore se den og vide, hvad den betyder. Men Ord kunne ikke gjøre Sagen klar; vi maa skride til Handling.

Falkeøje forlod nu Udkigsstedet og begav sig, dybt grundende, ned paa Bredden. Han meddelte i Delawaresproget sine Kammerater Udfaldet af sine Jagttagelser. Der paafulgte en kort, men alvorlig Raadslagning, og da den var til Ende, gave de tre Skovbeboere sig i Færd med at udføre deres Beslutninger.

Man løftede Kanoen op af Vandet og bar den paa Skuldrene. De begave sig ind i Skoven, idet de efterlode et saa bredt og iøjnefaldende Spor som muligt. De naaede snart et Vandløb, som de overskrede, og vedblev at drage fremad, indtil de naaede en stor, nøgen Klippe. Her, hvor det kunde antages at deres Fodspor ikke længer vilde være synlige, vendte de tilbage til Vandløbet ad samme Vej, idet de med største Forsigtighed gik baglænds. De begave sig

nu langs med den lille Bæk ned til Søen, hvor de straks igjen satte Kanoen i Vandet. En lav Pynt sikkrede dem imod at blive sete fra Forbjerget, og Søens Bred var paa en Strækning besat med tæt, overhængende Krat. Beskyttede ved disse naturlige Fordele, kæmpede de sig frem med stor Taalmodighed, indtil Spionen erklærede, at han troede, det vilde være bedst at gaa i Land igjen.

Man forholdt sig nu roligt, indtil Aftenskumringen gjorde alle Gjenstande utydelige for Øjet. Da brød man op igjen og roede, begunstiget af Mørket, stille og skyndsomt ad den vestlige Bred til. For Duncans Øjne frembøde de sønderrevne Omrids af Bjergkjæden, imod hvilken de styrede, ingen særlige Kjendetegn; men Mohikaneren førte dem ind i den lille Havn, han havde valgt, med den Tillid og Sikkerhed, man finder hos en erfaren Lods.

Atter løftede man Baaden op og bar den ind i Skoven, hvor den blev omhyggeligt skjult under en Dynge Kvas. Vore Æventyrere toge deres Vaaben og Rejsetøj, og Spionen meddeelte Munro, at han og Indianerne nu omsider vare rede til at drage videre.

Ectogtyvende Kapitel.

De Vejfarende vare landede i Udkanten af et Omraade, der endnu den Dag idag er mindre kjendt af de Forenede Staters Indbyggere, end Arabiens Ørkener og Tartariets Stepper. Det var den vilde og ufrugtbare Egn, der danner Skjellet imellem de Vande, der falde i Champlainsøen, og dem, der udmunde i Hudson, Mohauk og St. Lavrentsfloden. Siden den Tid, hvori vor Fortælling foregaar, har vort Folks virksomme Aand omgivet dem med et Bælte af rige og blomstrende Nybygder; men end ikke nu vides det, at nogen Anden end Jægeren og den Vilde begiver sig ind i dens uvejsomme Afkroge.

Dog Falkeøje og Mohikanerne havde tidt vandret over Bjerg og Dal i dette mægtige Øde; som Mænd, der vare fortrolige med de Savn og Møjsommeligheder, man her maatte vente sig, toge de derfor ikke i Betænkning at trænge ind i

dets Dybder. I mange Timer arbejdede de sig frem med Besværlighed, vejledede af en Stjerne eller følgende et Vandløb. Tilsidst gav Spionen Ordre til at gjøre Holdt. Efter at han derpaa i al Korthed havde raadført sig med Indianerne, gjorde de Ild paa og traf de sædvanlige Forberedelser til at opholde sig der, hvor de vare, den øvrige Del af Natten.

Munro og Duncan søgte at efterligne deres Rejsefællers Exempel og at tilegne sig deres Tryghed; de sov derfor uden Frygt, om end ikke uden Uro. Duggen var fordampet, Solen havde spredt Taagen og udbredte sit klare Lys i Skoven, da de Rejsende atter begave sig paa Vejen.

Da man havde tilbagelagt nogle faa Mil, begyndte Falkeøje, der gik i Spidsen, at blive mere aarvaagen og forsigtig. Han standsede tidt, for at undersøge Træerne, og overskred ikke nogen Bæk uden først med Omhu at undersøge dens Vandmængde, Hastighed og Farve. Tidt stolede han ikke paa sin egen Dom og spurgte da i en alvorlig Tone Tsjingatsjguk om hans Mening. Under en af disse Raadførsler lagde Heyward Mærke til, at Unkas stod som en tavs og taalmodig, hvorvel, som han antog, opmærksom Tilhører. Han følte sig stærkt fristet til at udbede sig den unge Høvdings Mening om, hvilken Vej de skulde tage; men den Indfødtes rolige og værdige Holdning bragte ham til at antage, at Unkas, ligesom han selv, udelukkende stolede paa de Ældres Kundskab og Klogt. Tilsidst tog Spionen Ordet paa Engelsk og gjorde straks Rede for den Forlegenhed, hvori de vare stedte.

— Da jeg saae, at Huronernes Hjemvej løb nordpaa, sagde han, behøvedes der ikke mange Aars Erfaring til at indse, at de vilde følge Dalene og holde sig imellem Hudsons og Horikans Vande, indtil de naaede Kilderne til de kanadiske Strømme, der vilde føre dem ind i Hjertet af Franskmændenes Land. Og dog staa vi nu her et kort Stykke Vej fra Scaroon, uden at have truffet paa den mindste Smule Spor! Mennesket er kun et skrøbeligt Væsen, og vi have maaske ikke faaet den rette Fært.

— Himmelen fri os for en saadan Fejltagelse! udbrød Duncan. Lad os gaa den samme Vej tilbage og imidlertid

bruge vore Øjne bedre. Har Unkas intet Raad at give os i denne Forlegenhed?

Den unge Mohikaner tilkastede sin Fader et Blik, men vedblev at vise sig tilbageholdende og at tie. Tsjingatsjguk havde opfanget hans Blik og opfordrede ham med en Haandbevægelse til at tale. Saa snart denne Tilladelse var given, forvandlede Udtrykket i den unge Indianers Ansigt sig fra rolig Alvor til Længsel og Glæde. Han sprang frem som en Hjort, ilede op ad en lille Skraaning i deres Nærhed og standsede triumferende ved en Plet frisk Jord, der saae ud, som om den nylig var bleven endevendt af et svært Dyr. Alle fulgte den uventede Bevægelse med Øjnene og sluttede af det unge Menneskes glade Mine, at hans Opdagelse var til Held for dem.

— Der have vi Sporet! udbrød Spionen, idet han nærmede sig Stedet; Gutten er for sin Alder baade skarpsynet og forstandig.

— Det er mærkeligt, at han har tiet saa længe med hvad han oidste, hviskede Duncan til Falkeøje.

— Det vilde have været endnn mærkværdigere, dersom han havde talt uopfordret. Nej, nej, den unge hvide Mand, der henter sin Visdom i Bøger og kan maale den i Sidevis, kan maaske bilde sig ind, at hans Kundskaber, ligesom hans Ben, tage Luven fra hans Faders; men hvor Erfaringen er Læremester, kommer Lærlingen til at skjønne paa Aarenes Værd og paa en tilsvarende Agtelse for dem.

— Se! sagde Unkas, idet han pegede paa det tydelige brede Spor mod Nord og Syd; den mørkhaarede Kvinde er dragen imod Frosten.

— Aldrig har nogen Jagthund løbet i et smukkere Spor, svarede Spionen, idet han straks foer frem ad den betegnede Vej; Lykken er kommen dumpende ned til os, og nu kunne vi sagtens komme afsted. Ja vist, her have vi begge de vraltende Øg; denne Huron rejser næsten som en General. Fyren er bleven ramt af Himmelens Vrede og gaaet fra Forstanden! Hold skarpt Udkig efter Hjul, Sagamore, vedblev han, idet han saae sig tilbage og lo af Glæde over de gode Udsigter; vi ville snart faae at se, at den Tosse kjører i Karet med tre Par af de bedste Øjne her paa Grændsen bag efter sig.

Spionens gode Lune, og det forbavsende Held, de nu havde med sig efter at have tilbagelagt en Omvej af over fyrretyve Mil, kunde ikke Andet end vække nyt Haab hos hele Selskabet. De skrede hurtigt fremad og ligesaa tillidsfuldt som en Rejsende ad en slagen Landevej. Naar en Klippe, en Bæk eller et Stykke noget haardere Jord afbrød den Ledetraad, de fulgte, gjenfandt Spionens skarpe Blik den langt borte, og kun sjeldent var det nødvendigt at standse et Øjeblik. Deres Rejse lettedes ogsaa meget ved Visheden om, at Magua havde fundet det nødvendigt at begive sig igjennem Dalene — en Omstændighed, der gjorde Hovedretningen tydelig nok. Huronen havde forøvrigt ikke ganske forsømt at anvende de Kunstgreb, som de Indfødte altid bruge, naar de trække sig tilbage for en forfølgende Fjende: falske Spor og pludselige Vendinger traf de paa overalt, hvor et Vandløb eller Jordbundens Form gjorde dem mulige; men hans Forfølgere lode sig kun sjeldent skuffe og opdagede bestandigt deres Fejltagelse, førend det falske Spor havde forledt dem til at spilde Tid eller gjøre en Omvej.

Midt paa Eftermiddagen havde de passeret Scaroon og toge nu Vejen mod den nedgaaende Sol. Efter at være stegne ned fra en Højde til en Fordybning, gjennem hvilken der flød en rivende Strøm, kom de pludseligt til et Sted, hvor Listig-Ræv havde gjort Holdt med sine Ledsagere. Omkring en Kilde laa der flere slukte Brande, Levninger af et Raadyr vare spredte rundt om, og Hestene havde aabenbart afgnavet Træernes Blade. Tæt derved opdagede Heyward med rørt Hjerte den lille Hytte, hvori han saa gjerne tænkte sig at Cora og Alice havde hvilet. Dog Jorden var rigtignok nedtraadt, og Trin baade af Mennesker og Dyr vare aldeles tydelige; men Sporet syntes pludseligt at høre op her.

Narrangenset'ernes Spor var let nok at følge; men de syntes at have vandret om uden Vejledere og uden andet Formaal end at lede efter Næring. Unkas, der tilligemed sin Fader havde søgt at efterspore Hestenes Vej, opdagede tilsidst et ganske nyt Tegn paa deres Nærværelse. Førend han fulgte Sporet, gjorde han sine Rejsefæller bekjendte med sit ny Held. Medens disse drøftede Sagen, viste den unge Mohikaner sig atter. Han førte nu de to Heste. Sadlerne

vare revne itu og Dækkenerne tilsmurte, som om man i flere Dage havde ladet Narrangensæt'erne løbe omkring som de selv lystede.

— Hvad mon der følger heraf? spurgte Duncan, idet han blegnede og skottede til Siden, som om han frygtede, at Krattet skulde aabenbare en eller anden skrækkelig Hemmelighed.

— At vor Marche har faaet en brat Ende, og at vi ere i Fjendens Land! svarede Spionen. Dersom Kjeltringen var bleven skarpt forfulgt, og Damerne havde manglet Heste, og ikke kunnet vinde med, havde han maaske taget deres Skalpe; men da han ikke havde Fjender i Hælene paa sig og tilmed saadanne flinke Løbere som disse, har han ikke krummet et Haar paa deres Hoveder. Jeg ser nok, hvad De tænker, og det er en Skam for vor Farve, at De har Grund dertil; men den, som tror, at selv en Mingo vilde mishandle en Kvinde, naar det ikke sker for at tomahavke hende, kjender hverken til Indianernes Natur eller Lovene i Skoven. Nej, nej; jeg har hørt, at de franske Indianere ere komne her ind mellem Bjergene for at jage Elsdyr, og vi nærme os nu deres Lejr. Hvorfor skulde de ikke det? Her kunne de jo hver Dag høre Signalskuddene fra Ty, for Franskmændene ere nu i Færd med at afstikke en ny Grændse mellem Kongens Provindser og Kanada. Det er for Resten godt nok, at Hestene ere her, men Huronerne ere borte; lad os prøve paa at finde den Vej, de have taget.

Falkeøje og Mohikanerne lagde nu for Alvor Haand paa Værket. Hver især fik sit Afsnit at undersøge af et Stykke Land paa flere hundrede Fod i Omkreds. Undersøgelsen gav imidlertid ikke noget Udbytte. Fodspor var der nok af; men de syntes alle at være satte af Mænd, der havde vandret om paa Stedet uden nogen Tanke om at forlade det. Spionen og hans Kammerater gik Hvilepladsen rundt, idet de fulgte langsomt efter hinanden, og standsede omsider atter i Midten, ikke en Smule klogere, end da de begyndte.

— Disse Kunster her ere ikke gjorte for Guds Skyld! udraabte Spionen, da han saae, hvor skuffede hans Medhjælpere følte sig. Vi maa have denne Sag klaret, Sagamore; lad os begynde ved Kilden og undersøge Jorden

Tomme for Tomme. Huronen skal aldrig komme til at prale for sin Stamme af, at han har en Fod, der ikke efterlader noget Spor.

Spionen gav selv Exemplet og begyndte paa Undersøgelsen med fornyet Iver. Han vendte hvert Blad, bortfjernede Grenene og løftede Stenene, thi man vidste, at de listige Indianere tidt benyttede disse Gjenstande som Skjul, idet de med den største Flid og Taalmodighed søgte at dølge hvert Fodtrin paa deres Vej. Man opdagede dog ikke noget. Unkas, hvis Rørighed havde sat ham i Stand til først at blive færdig med sin Deel af Opgaven, skrabede nu Jorden sammen om det lille Vandløb, der udgik fra Kilden, og ledede det ind i en anden Rende. Saa snart dets smale Seng nedenfor Dæmningen var tør, bukkede han sig over den med skarpt og nysgjerrigt Blik. Et hoverende Udbrud forkyndte straks, at den unge Kriger havde havt Held med sig. Hele Selskabet ilede hen til Stedet, og Unkas paaviste nu Sporet af en Mokkasin i Dyndet.

— Gutten vil blive en Prydelse for sit Folk, sagde Falkeøje, idet han betragtede Sporet med al den Beundring, som en Naturforsker vilde skjenke Hugtanden af et Mammutdyr eller Ribbenet af en Mastodont, — og en Torn i Øjet paa Huronerne. Men det er ikke en Indianers Fodspor! dertil er Hælen boret altfor dybt i, og Tærne ere satte udad, som om en fransk Dandsemester havde gjort Kunster for sine Landsmænd! Løb tilbage, Unkas, og bring mig Maalet paa Syngemesterens Fod. Du vil finde et fortrinligt Aftryk af den lige overfor den Klippe der oppe mod Bjergene.

Medens det unge Menneske røgtede dette Ærinde, betragtede Spionen og Tjingatsjguk Sporet med stor Opmærksomhed. Maalene stemmede overens, og Falkeøje erklærede uden Betænkning, at Fodsporet var Davids, der igjen havde maattet ombytte sine Sko med Mokkasiner.

— Nu gjennemskuer jeg det Hele ligesaa tydeligt, som om jeg havde set Listig-Ræv udføre sine Kunstgreb, tilføjede han; Syngemesteren, der har sin Styrke i Struben og Fødderne, har maattet gaa i Spidsen, og de andre have traadt inden i hans Fodspor, som have beholdt deres Form.

— Men, udbrød Duncan, jeg ser ikke noget Spor af . . .

— Kvinderne! faldt Spionen ind. Slyngelen har naturligvis paa en eller anden Maade baaret dem, saa længe til han troede at have bragt sine Forfølgere ud af Spor. Jeg tør give mit Hoved paa, at det ikke vil vare længe, førend vi faa deres smukke smaa Fødder at se igjen.

Hele Selskabet gik nu langs med Vandløbet og holdt skarpt Øje med de regelrette Spor. Vandet flød snart atter i sin Seng; men Skovbeboerne nøjedes med at iagttage Jordbunden til begge Sider, da de vidste, at Sporet laa nedenfor. Da man havde tilbagelagt noget over en halv Mil, løb Vandet rundt om Foden af en stor, tør Klippe. Her standsede de for at overbevise sig om, at Huronerne ikke havde forladt Vandet.

Det var et sandt Held, at de gjorde det, thi den rørige og virksomme Unkas fandt snart et Fodspor paa noget Mos, som en af Indianerne syntes uforvarende at have traadt paa. Han fulgte den Retning, som hans Opdagelse anviste ham, og begav sig ind i et tilstødende Krat, hvor han derpaa saae Sporet staa ligesaa friskt og iøjnefaldende, som det havde været, førend de naaede Kilden. Ved et nyt Raab forkyndte det unge Menneske sine Ledsagere det Held, han havde med sig, og dermed var Undersøgelsen forbi.

— Det kan man kalde Indianerlist! udbrød Spionen, da Selskabet var samlet paa Stedet; for hvide Mennesker vilde det ligefrem have været Øjenforblindelse.

— Skulle vi nu gaa videre? spurgte Heyward.

— Saa sagte, saa sagte! svarede Spionen. Vi vide, hvad Vej vi skulle; men det er dog bedst at undersøge Tingenes Sammenhæng. Det er min Mening, Hr. Major; naar man ikke vil bruge sine Øjne, saa kan man ikke lære noget af Naturens opslaaede Bog. Alt er ganske klart undtagen een Ting, nemlig hvorledes det har kunnet lykkes den Kjeltring at faa de to unge Damer førte langs med det blinde Spor. Selv en Huron vilde være for ærekjær til at lade deres smaa Fødder berøre Vandet.

— Kan den der hjælpe til at faa Spørgsmaalet besvaret? spurgte Heyward, idet han pegede paa Brudstykkerne af en Slags simpel Baare, der var bleven dannet

af Grene og bunden sammen med Vidiekviste; nu syntes den at være kastet til Side som unyttig.

— Det er besvaret! udraabte Falkeøje sjæleglad. For hvert Minut, disse Kjeltringer have anvendt paa at drage fremad, have de tilbragt flere Timer med at gjøre sig Umage for at lave en lognagtig Ende paa deres Spor! Jeg veed for Resten, at de før have spildt hele Dage paa samme Maade. Her have vi tre Par Mokkasiner og to Par smaa Fødder; det er ellers mærkeligt, at nogen dødelig Skabning kan bevæge sig fremad paa saa smaa Lemmer!Ræk mig Hjorteskindsremmen, Unkas, for at jeg kan maale denne Fods Længde. Den er ved Gud i Himmelen ikke længere end et Barns, og alligevel ere disse unge Piger høje og velvoksne. Selv de bedste og mest tilfredse af os maa dog virkelig indrømme, at Forsynet — naturligvis af gode Grunde — er partisk i Uddelingen af sine Gaver.

— Mine Døttres fine Legemsbygning er ikke disse Besværligheder voksen, sagde Munro, idet han med en Faders Kjærlighed betragtede sine Børns smaa Fodspor; vi ville finde dem trætte og mødige her i denne Ørken.

— Det er der kun lidt Grund til at frygte, svarede Spionen, idet han langsomt rystede paa Hovedet; Fodtrinet er fast og lige, om end let, og ikke overvættes langt. Se blot! Hælen har neppe berørt Jorden, og her har den Mørkhaarede gjort et lille Hop fra den ene Rod til den anden. Nej, nej, her har i det mindste ingen af dem været udmattet, det giver jeg Dem mit Ord paa. Syngemesteren derimod begyndte at blive om i Fødderne og træt i Benene, det viser hans Spor tydeligt nok. Der kan De se at han er gleden; her har han skrævet ud og er snublet, og der ser det igjen ud, som om han rejste med Skier paa. Men det er jo saa naturligt: et Menneske, der stadigt kun bruger Struben, kan umuligt faa sine Ben ordenligt afrettede.

Ved Hjælp af saadanne uimodsigelige Vidnesbyrd udfandt den øvede Skovbeboer Sandheden med næsten ligesaa stor Visshed og Nøjagtighed, som om han havde været tilstede ved alle de Begivenheder, hans Klogt saa let opklarede. Opmuntret ved disse Forsikkringer og overbeviist ved dette ligesaa klare som simple Raisonnement, begav man sig atter

paa Marchen, efter at have standset lidt og indtaget et skyndsomt Maaltid.

Da man var færdig hermed, kastede Falkeøje et Blik paa den nedgaaende Sol og ilede fremad med en Hast, der nødte Heyward og den endnu kraftige Munro til at opbyde al deres Muskelstyrke for at kunne vinde med. Deres Vej førte dem nu gjennem den ovenfor omtalte Fordybning. Da Huronerne ikke havde gjort yderligere Anstrengelser for at skjule deres Fodspor, standsedes deres Forfølgere ikke længer ved Uvished. Dog inden en Times Forløb aftog Falkeøjes Hurtighed kjendeligt, og i Stedet for at se lige ud, begyndte han mistænksomt at kaste sit Blik saa til den ene og saa til den anden Side, som om han anede, at de vare udsatte for Fare. Snart standsede han endog og ventede paa, at hele Selskabet skulde indhente ham.

— Jeg har Færten af Huronerne, sagde han til Mohikanerne; der henne kan man tydeligt se Himlen mellem Træernes Toppe, og vi komme altfor nær til deres Lejr. Sagamore, gaa Du langs med Bjerget til højre; Unkas maa holde sig paa Bredden af Bækken til venstre, og jeg vil forsøge at følge Sporet. Skulde der ske noget, saa er Tegnet tre Krageskrig. Jeg saae en af de Fugle baske med sine Vinger over den vindtørre Eg derhenne; det er ogsaa et Tegn paa, at vi ere i Nærheden at en Lejr.

Indianerne droge hver sin Vej uden at svare. Falkeøje begav sig forsigtigt videre med de to Officerer. Heyward gik snart hen ved Siden af deres Fører, da han higede efter at opfange et Glimt af de Fjender, han havde forfulgt med saa megen Besvær og Bekymring. Spionen bad ham om at liste sig hen i Udkanten af Skoven, foran hvilken der, som sædvanligt, fandtes Krat, og der at vente paa ham, da han ønskede at undersøge visse mistænkelige Tegn, der viste sig lidt til den ene Side. Duncan adlød og befandt sig snart paa et Punkt, hvorfra han havde en Udsigt, som han fandt baade ny og overraskende.

Paa et Omraade af adskillige Tønder Lands Udstrækning vare Træerne fældede, og paa dette aabne Sted faldt Sommeraftenens milde Lys, der dannede en smuk Modsætning til Tusmørket i Skoven. Kort fra det Sted, hvor Duncan stod, syntes Vandløbet at have udvidet sig til en

lille Sø, der strakte sig over det meste af Lavlandet fra Bjerg til Bjerg. Fra dette store Bækken strømmede Vandet ned med et saa roligt og regelret Fald, at dette snarere syntes dannet af Menneskehænder end frembragt af Naturen. Omtrent hundrede Jordhuse laa paa Søens Bred, ja endog i dens Vand, som om den var gaaet over sine Bredder. De afrundede Tage, der vare fortrinligt indrettede til Beskyttelse mod Vejret, vidnede om mere Flid og Omhu, end de Indfødte havde for Skik at anvende paa deres faste Boliger, end sige paa dem, hvori de midlertidigt opholdt sig for Jagtens og Krigens Skyld. Kort sagt, hele Byen eller Landsbyen, hvad man nu skulde kalde den, røbede mere Plan og Skjønhedssands, end Indianerne efter de Hvides Mening plejede at lægge for Dagen. Byen syntes imidlertid at være forladt. I det mindste troede Duncan det i flere Minuter; men tilsidst forekom det ham, at han saae nogle menneskelige Skikkelser, der nærmede sig ham paa alle Fire, slæbende en svær og, som han syntes, frygtelig Maskine efter sig. I det samme tittede nogle mørke Hoveder ud af Husene, og Stedet syntes pludseligt opfyldt med levende Væsner, der dog svævede saa skyndsomt fra Sted til Sted, at der ikke var Lejlighed til at undersøge deres Stemninger eller Handlinger. Over disse mistænkelige og uforklarlige Bevægelser blev han urolig, og han stod netop i Begreb med at give Kragesignalet, da en Raslen i Bladene ledede hans Opmærksomhed i en anden Retning.

Heyward foer sammen og veg uvilkaarligt nogle Skridt tilbage, da han saae en ham ubekjendt Indianer omtrent halvandet hundrede Alen fra ham. Han fattede sig dog straks, og i Stedet for at gjøre Alarm, hvad der kunde blive farligt for ham selv, blev han staaende stille og iagttog opmærksomt Indianerens Bevægelser.

Et Øjebliks rolig Jagttagelse forvisede Duncan om, at han ikke var opdaget. Den Indfødte syntes, ligesom han, at betragte Landsbyens lave Huse og Indbyggernes listende Bevægelser. Det var umuligt at opdage Udtrykket i hans Træk under den rødsomme Maske af Maling, hvorunder de vare skjulte; men det forekom Duncan, at det snarere var sørgmodigt end vildt. Hans Hoved var, som sædvanligt, raget med Undtagelse af Issen, fra hvis Haarbusk tre eller

fire Fjer af en Falkevinge hang ned. Hans Legeme var halvt indhyllet i en pjaltet Kalikoskappe; den nederste Del af hans Klædning bestod af en almindelig Skjorte, hvis Ærmer maatte udføre den Funktion, der sædvanligvis besørges paa en langt bekvemmere Maade. Hans Ben vare nøgne og slemt forrevne af Torne. Fødderne vare dog bedækkede med et Par gode Dyreskinds-Mokkasiner. Alt i Alt saae Personen forkommen og ynkelig ud.

Duncan stod endnu og betragtede sin Nabo med Nysgjerrighed, da Spionen listede sig hen ved Siden af ham.

— De ser, at vi have naaet deres By eller Lejr, sagde den unge Major; og her staar en af de Vilde i en Stilling, som i høj Grad generer vore Bevægelser.

Falkeøje foer sammen og lagde sin Riffel an, da Heyward ved et Fingerpeg gjorde ham opmærksom paa den Ubekjendte. Derpaa sænkede han det farlige Geværløb og rakte sin lange Hals frem, ligesom for at forbedre en Undersøgelse, der iforvejen var skarp nok.

— Fyren er ikke nogen Huron, sagde han, og hører heller ikke til nogen af de kanadiske Stammer; men man kan se paa denne Slyngels Klæder, at han har plyndret en hvid Mand. Ja, Montcalm har gjennemstøvet Skovene og samlet et helt Slæng af hylende og myrdende Niddinger til sit Tog. Kan De se, hvor han har anbragt sin Riffel eller Bue?

— Han lader ikke til at have Vaaben og synes heller ikke at være ildesindet. Dersom han ikke alarmerer sine Kammerater, der liste omkring ved Vandet, have vi kun lidt at frygte af ham.

Spionen vendte sig om imod Heyward og betragtede ham et Øjeblik med ufremtet Forbavselse. Derpaa lukkede han Munden højt op og lo hjerteligt, men paa den særegne stille Maade, som Faren saa længe havde lært ham at anvende.

Han gjentog Ordene „Kammerater, der liste omkring ved Vandet" og tilføjede: Saaledes er det at tilbringe sin Barndom og Skoletid i Kolonierne! Fyren har imidlertid lange Ben, og vi kunne ikke stole paa ham. Sigt efter ham med Deres Riffel, medens jeg lister mig ind bagfra

gjennem Krattet og fanger ham levende. Men De maa endelig ikke skyde!

Heyward havde allerede ladet sin Kammerat begrave en Del af sin Person i Krattet — da udstrakte han sin Arm og standsede ham med det Spørgsmaal:

— Dersom jeg ser, at De er i Fare, skal jeg da ikke vove et Skud?

Falkeøje saae et Øjeblik paa ham, som om han ikke rigtigt vidste, hvad han skulde gjøre ved dette Spørgsmaal. Derpaa nikkede han og svarede, idet han lo ganske uhørligt:

— Skyd kun som en hel Peloton, Hr. Major!

I det næste Øjeblik var han skjult af Bladene. Duncan ventede flere Minuter i feberagtig Utaalmodighed, førend han atter opfangede et Glimt af Spionen. Da viste denne sig paany. Han krøb hen ad Jorden, hvorfra hans Dragt neppe kunde skjelnes, og bagfra lige ind paa den Indianer, han havde i Sinde at fange. Da han kun var nogle faa Alen fra Indianeren, rejste han sig stille og langsomt op. I det samme hørtes der Plump i Vandet paa mange Steder. Duncan fik lige netop Tid til at se, at hundrede mørke Skikkelser paa een Gang sprang ud i det oprørte lille Vand. Han greb sin Riffel og fæstede atter sit Blik paa den Indianer, der stod i hans Nærhed. Den Vilde blev ikke urolig herover, men rakte sin Hals frem, som om han iagttog Bevægelsen ved den mørke Sø med en Art taabelig Nysgjerrighed. Imidlertid havde Falkeøje løftet sin Arm op over ham, men tog den uden synlig Grund ned igjen og lo atter længe paa sin stille Maade. Da Spionen var færdig med sin Latter for den Gang, tog han ham ikke i Struben, men bankede ham ganske sagte paa Skulderen og udbrød:

— Hvad er dette her, gode Ven? Er De maaske i Færd med at lære Bæverne at synge?

— Netop! svarede Manden straks. Gud, der har givet dem Evne til at bruge hans Gaver saa godt, har, som det synes, heller ikke villet negte dem Stemme til at forkynde hans Ære med.

Toogtyvende Kapitel.

Læseren kan bedre forestille sig Heywards Forbavselse, end vi kunne beskrive den. Hans omluskende Indianere vare pludseligt blevne forvandlede til firfoddede Dyr, hans Sø til en Bæverdam, hans Vandfald til en af disse kloge og flittige Skabninger opført Dæmning, og en formodet Fjende til hans prøvede Ven David Skala, Lærer i Psalmesangens Kunst. Denne sidstes Nærværelse vakte saa meget Haab hos Heyward med Hensyn til de to Søstre, at han uden et Øjebliks Betænkning brød frem fra sit Baghold og ilede hen for at slutte sig til de to vigtigste Rollehavende.

Falkeøje kunde ikke saa snart faa sin Lystighed styret. Med kraftig Haand drejede han uden alle Ceremonier den fejelige Skala rundt paa hans Hæl og vedblev at gjentage, at hans Kostumering gjorde Huronerne al Ære. Derpaa greb han Davids Haand, trykkede den saa haardt, at den blide Syngemester fik Taarer i Øjnene, og ønskede ham til Lykke med hans ny Stilling.

— De stod nok i Begreb med at begynde Deres Strubeøvelser blandt Bæverne, ikke sandt? sagde han. De fiffige Sataner forstaa sig allerede halvvejs paa Haandværket, for, som De hørte for et Øjeblik siden, sloge de Takt med Halen, og det var meget fornuftigt gjort af dem, for ellers havde „Hjortedræber" maaske givet Tonen an. Jeg har kjendt Mennesker, der vare større Tosser end en erfaren gammel Bæver og dog kunde baade læse og skrive; men skraale kunne disse Dyr ikke: de ere fødte stumme! — Hvad synes De om saadan en Sang som denne?

David holdt for sine følsomme Øren, og selv Heyward, der dog kjendte Skriget, saae op for at søge Fuglen, da en Krage skreg oven over deres Hoveder.

— Se, vedblev Spionen leende, idet han pegede paa Resten af Selskabet, der havde hørt Signalet og allerede nærmede sig; dette er Musik, der kan gjøre Nytte; den bringer mig to gode Rifler, ikke at tale om Knivene og Tomahavkerne. — Vi se altsaa, at De er i god Behold; men sig os nu: hvad er der blevet af Pigebørnene?

— De ere i Fangenskab hos Hedningerne, sagde Da-

vid; men skjønt de ere hjemsøgte i Aanden, nyde de Fred og Sikkerhed i legemlig Henseende.

— Begge to? spurgte Heyward aandeløs.

— Netop! Skjønt vor Vandring har været mødsommelig og vor Føde knap, have vi dog ikke havt synderligt Andet at klage over end den Krænkelse, man har tilføjet vore Følelser ved saaledes at føre os i Fangenskab til et fjernt Land.

— Vorherre velsigne Dem for de Ord! udbrød Munro skjælvende; jeg vil altsaa faa mine smaa Piger tilbage ligesaa pletfri og englerene, som da jeg mistede dem!

— Jeg veed ikke af, at deres Befrielse er nærforestaaende, svarede den tvivlende David; disse Vildes Anfører er besat af en ond Aand, som Ingen undtagen den Almægtige kan tæmme. Jeg har prøvet ham baade vaagen og sovende, men hverken Sang eller Tale synes at røre hans Sjæl.

— Hvor er den Nidding? afbrød Spionen ham i en barsk Tone.

— Idag jager han Elsdyr tilligemed sine unge Mænd; imorgen drage de, efter hvad jeg hører, længere ind i Skovene og nærmere ad den kanadiske Grændse til. Den ældre Pige er bragt til et Nabofolk, hvis Boliger ligge paa den anden Side af den sorte Klippetop der henne; den yngre holdes tilbage blandt de Huroners Kvinder, hvis Boliger findes knapt to Mil herfra paa en Højslette, hvor Ilden har gjort Øksens Tjeneste og beredt Plads for dem.

— Alice, min yndige Alice! hviskede Heyward, hun har altsaa mistet den Trøst, hun kunde have af sin Søster.

— Netop! Men for saa vidt Lov og Pris i Psalmesang kan vederkvæge Aanden i dens Kvide, har hun ikke lidt noget.

— Hun har altsaa Sands for Musik?

— Ja, af den alvorligere og højtideligere Art; men det kan ikke negtes, at den unge Pige trods alle mine Bestræbelser græder oftere end hun smiler. I saadanne Øjeblikke afholder jeg mig fra at trænge ind paa hende med de hellige Sange; men vi have mange herlige, trøsterige Timer, hvori de Vildes Ører forbavses over vore forenede Stemmers Klang.

— Hvoraf kommer det, at man tillader Dem at gaa ubevogtet omkring?

David søgte at lægge et Udtryk af Ydmyghed og Beskedenhed i sit Ansigt og svarede i en from Tone:

— En Orm som jeg fortjener kun liden Ros; men uagtet Psalmesangens Indflydelse blev afbrudt ved den skrækkelige Færd paa hin blodige Valplads, over hvilken vi vandrede, har den gjenvundet sin Magt over Hedningernes Sjæle, og man tillader mig at gaa og komme som jeg vil.

Spionen lo, bankede sig saa smaat paa Panden og forklarede maaske den mærkelige Overbærelse paa en mere tilfredsstillende Maade, idet han sagde:

— Indianerne gjøre aldrig nogen utilregnelig Person Fortræd. Men da Vejen laa aaben for Dem, hvorfor gik De saa ikke tilbage i Deres eget Spor (det er ikke slet saa utydeligt som det, et Egern vilde efterlade sig) og bragte Efterretning til Fort Edward?

Spionen, der kun tænkte paa sin egen Jernnatur, havde udentvivl forlangt noget, som David aldrig i sine Dage kunde have udført; men Syngemesteren bevarede tildels sin ydmyge Mine og svarede blot:

— Skjønt min Aand vilde glæde sig ved paany at gjæste Kristenhedens Boliger, vilde mine Fødder dog hellere følge de uskyldige Sjæle, som ere satte under min Varetægt, selv til Jesuiternes afgudsdyrkende Land, end gjøre et eneste Skridt tilbage, medens de vansmægtede i Fangenskab og Sorg.

Davids figurlige Tale var ikke synderligt forstaaelig; men hans faste og oprigtige Blik og det begejstrede Udtryk i hans Ansigt vare ikke til at tage fejl af. Unkas gik nærmere hen til ham og betragtede ham med et bifaldende Blik. Den unge Indianers Fader tilkjendegav sin Tilfredshed ved det sædvanlige udtryksfulde Bifaldsraab. Spionen rystede paa Hovedet og svarede:

— Det har aldrig været Vorherres Hensigt, at Mennesket skulde anvende al sin Tid og Flid paa sin Strube og lade andre, bedre Evner ligge brak; men Syngemesteren er naturligvis falden i Hænderne paa nogle taabelige Kvinder, dengang han skulde have havt sin Opdragelse under den blaa Himmel og blandt Skovens Skjønheder. Der, gode Ven!

det var min Agt at gjøre Ild paa med dette Tuderør; men da De sætter Pris paa Tingesten, saa tag den og blæs i den efter bedste Evne.

Skala modtog sin Stemmepibe med et saa stærkt Udtryk af Glæde, som han troede foreneligt med sit alvorlige Kald. Efter at have prøvet den gjentagne Gange i Forhold til sin egen Stemme og overbevist sig om, at den ikke havde tabt noget af sin melodiske Klang, gjorde han et meget alvorligt Forsøg paa at foredrage nogle faa Vers af en af de længste Udgydelser i den tidt omtalte lille Bog.

Dog Heyward afbrød brat hans fromme Forsæt ved at trænge ind paa ham med Spørgsmaal om hans Medfangers tidligere og nuværende Stilling paa en mere methodisk Maade, end hans Stemning, straks da de mødtes, tillod ham at anvende. Skjønt David betragtede sin Skat med sværmeriske Blikke, var han dog nødt til at svare, især da de to unge Pigers ærværdige Fader deltog i Spørgsmaalene med en umiskjendelig Iver og Varme. Spionen undlod heller ikke at indkaste et Spørgsmaal, hver Gang der frembød sig en passende Lejlighed.

Davids Fremstilling var jævn, og Begivenhederne vare kun faa.

Magua havde tøvet paa Bjerget, indtil der frembød sig et heldigt Øjeblik for ham til at trække sig tilbage. Da steg han ned og tog Vejen langs med den vestlige Side af Horikan, i Retning af Kanada. Den listige Huron var fortrolig med Vejene og vidste godt, at han ikke var udsat for nogen umiddelbar Forfølgelse; de havde derfor rejst temmelig langsomt og ingenlunde anstrengt sig. Det fremgik af Davids usminkede Fortælling. at man snarere havde taalt end ønsket hans Nærværelse, skjønt der endogsaa hos Magua fandtes noget af den Ærefrygt, hvormed Indianerne betragte dem, som den store Aand har hjemsøgt paa Forstanden. Om Natten behandlede man Fangerne med den største Omhu, baade for at beskytte dem imod Uddunstningerne fra Skovene, og for at sikkre sig imod, at de flygtede. Ved Kilden slap man, som vi ovenfor have meddelt, Hestene løs, og trods det lange og fjerne Spor greb man til de sædvanlige Kunster for at skjule ethvert Kjendetegn, der kunde vise, hvilken Vej de havde taget. Efter at have naaet sin Stammes Lejr

fulgte Magua en næsten ufravigelig Politik, idet han adskilte Fangerne. Cora var bleven sendt til en Stamme, der midlertidigt holdt en nærliggende Dal besat; men David var altfor ubekjendt med de Indfødtes Skikke og Historie til at kunne give nogen tilfredsstillende Forklaring med Hensyn til dens Navn eller Beskaffenhed. Han vidste kun, at disse Indianere ikke havde været med paa det sidste Tog imod William-Henry; at de, ligesom selve Huronerne, vare Montcalms Forbundsfæller, og at de indtoge en venskabelig, men dog forsigtig Holdning overfor det vilde og krigerske Folkefærd, som Hændelsen for en Tid havde bragt dem i en saa nær og ubehagelig Berøring med.

Mohikanerne og Spionen hørte paa Syngemesterens afbrudte og ufuldkomne Fortælling med en Interesse, der aabenbart efterhaanden voksede, og det var medens David søgte at forklare Beskaffenheden af det Samfund, hvori Cora opholdt sig, at Falkeøje pludseligt spurgte:

— Har De set deres Knive? Vare de af engelsk eller af fransk Fabrik?

— Mine Tanker vare ikke henvendte paa slige forfængelige Ting, men forenede sig med de unge Pigers for at søge Trøst.

— Den Tid vil maaske komme, da De ikke anser en Vildmands Kniv for en saa forfængelig eller foragtelig Ting, svarede Spionen i en Tone, der røbede stor Ringeagt for den Andens Ligegyldighed. Havde de holdt deres Kornfeste — eller kan De fortælle noget om deres Totem*)?

— Vi havde mange rigelige Kornfeste, for i Mælken er Kornet baade lifligt for Munden og gavnligt for Maven. Totem veed jeg ikke hvad er; men hvis det paa nogen Maade angaar indiansk Musik, behøver man ikke at spørge efter det hos dem. De forene aldrig deres Stemmer til Lovsang, og de synes at være de mest vanhellige blandt Afgudsdyrkerne.

— Der lyver De en Indianers Natur paa. Selv Mingoen tilbeder kun den eneste sande Gud. Det er en afskylig Opdigtelse af de Hvide — jeg kan ikke negte det, uagtet det er en Skam for min egen Farve —, at den

*) Familie-Vaaben eller Tegn.

indianske Kriger bøjer sig for Afgudsbilleder, som han selv har lavet. Vel søge de at holde gode Miner med den Onde — og hvem bærer sig ikke ligesaadan ad overfor en Fjende, som han ikke kan magte? — men Naade og Hjælp søge de kun hos den store og gode Aand.

— Meget muligt, svarede David; men jeg har set underlige fantastiske Billeder i deres Malning, og deres Beundring for disse smagte stærkt af aandeligt Hovmod; der var især eet, som tilmed forestillede en ækel, væmmelig Gjenstand.

— Var det en Slange?

— Saa noget nær. Det lignede en usel, krybende Skildpadde.

— Hju! raabte begge de opmærksomme Mohikanere som med een Mund. Spionen rystede paa Hovedet og satte en Mine op, som om han havde gjort en vigtig, men ingenlunde behagelig Opdagelse. Derpaa talte Tsjingatsjguk i Delawaresproget med en Ro og Værdighed, der straks fængslede deres Opmærksomhed, for hvem hans Ord vare uforstaaelige. Hans Bevægelser vare udtryksfulde, af og til energiske. Een Gang løftede han sin Arm højt iveiret, og da han sænkede den, skød den uvilkaarligt Folderne i hans lette Kappe til Side. En af hans Fingre hvilede paa hans Bryst, som om han vilde gjøre sin Mening tydeligere ved sin Holdning. Duncans Øjne fulgte Bevægelsen. Han bemærkede, at det nysnævnte Dyr var smukt, men noget mat, afmalet paa Høvdingens mørke Bryst. Alt hvad han nogensinde havde hørt om den voldsomme Adskillelse mellem de store Delawarestammer, foer som et Lyn gjennem hans Hoved, og han oppebiede det rette Øjeblik til at tale, i en Spænding, der næsten blev utaalelig ved hans Andel i denne Sag. Dog Spionen forekom ham. Han vendte sig bort fra sin røde Ven og sagde:

— Vi have fundet noget, der kan blive godt eller ondt for os, alt efter Himmelens Villie. Sagamoren hører til en fornem Delawareslægt og er deres „Skildpadders" store Høvding. At der er nogle af denne Stamme blandt de Folk, som Syngemesteren fortæller os om, fremgaar nokſom af hans Ord, og dersom han blot havde anvendt halvt saa meget af sit Vejr paa kloge Spørgsmaal, som han har blæst væk

ved at gjøre sin Strube til en Trompet, kunde vi have vidst, hvor mange Krigere de talte. Det er i det Hele en farlig Vej, vi vandre; for en Ven, der vender sit Ansigt bort fra En, nærer tidt blodigere Tanker end en Fjende, der søger Ens Skalp.

— Forklar Dem, sagde Duncan.

— Det er en lang og sørgelig Historie, som jeg kun lidt skjøtter om at tænke paa, for det kan ikke negtes, at Ondet for største Delen stammer fra Mænd med hvid Hud; men Enden er bleven den, at Broder har vendt sin Tomahavk imod Broder, og at Mingoen og Delawaremændene vandre den samme Bane.

— De formoder altsaa, at Cora befinder sig hos en Gren af dette Folkefærd?

Spionen nikkede bejaende, skjønt han syntes ikke at ville indlade sig paa en yderligere Drøftelse af et Æmne, der udentvivl var ham pinligt. Den utaalmodige Duncan fremkom nu med flere forhastede og fortvivlede Forslag til Søstrenes Befrielse. Munro syntes at ryste sin Sløvhed af sig og lyttede til den unge Mands ubetænksomme Planer med en Deeltagelse, som hans graa Haar og ærværdige Alder burde have forbudt; men efter at Falkeøje havde ladet Elskerens Ild rase ud, lykkedes det ham at overbevise Heyward om hans Overilelse i en Sag, der udkrævede det koldblodigste Overlæg og den største Kjækhed.

— Det bliver nok det bedste, tilføiede han, at lade denne Mand gaa ind og opholde sig i Hytterne, som sædvanligt; han maa meddele de to unge Piger, at vi ere i Nærheden, og blive der, indtil vi kalde paa ham ved et Signal. Hør, gode Ven, De kan da vel skjelne en Krages Skrig fra en Aftenbakkes Fløjten?

— Det er en fornøjelig Fugl, svarede David, den synger saa blidt og melankolsk, men Takten er rigtignok temmelig hurtig og unøjagtig.

— Naa, det er den amerikanske Aftenbakke, han mener! sagde Spionen. Siden De synes saa godt om dens Fløjten, skal den være Signalet. Husk altsaa, at naar De hører Aftenbakkens Fløjten tre Gange gjentagen, maa De komme ind i Krattet, hvor Fuglen kan formodes . . .

— Stop! faldt Heyward ind; jeg vil følge med ham.

— De! udbrød Falkeøje forbavset; er De maaske kjed af at se Solen staa op og gaa ned?

— David er et levende Vidnesbyrd om, at Huronerne kunne være barmhjertige.

— Ja, men David kan ogsaa bruge sin Strube saaledes, som ingen Mand, der er ved sine fulde fem, kan misbruge de Gaver, der ere ham skjenkede.

— Jeg kan ogsaa spille Gal, Nar eller Helt, kort sagt: alt Muligt, for at frelse min Elskede. Nu ingen flere Indvendinger! min Beslutning er fattet.

Falkeøje betragtede et Øjeblik den unge Mand med maalløs Forbavselse; men Duncan, der hidtil af Agtelse for den Andens Dulighed og Tjenstiver havde vist en næsten ubetinget Lydighed overfor Spionens Paabud, optraadte nu som den Overordnede, paa en Maade, som det var vanskeligt at værge sig imod. Han vinkede med Haanden til Tegn paa, at han ikke vilde vide af nogen Modsigelse. Derpaa vedblev han i en roligere Tone:

— De har Forklædningsmidler ved Haanden. De maa forvandle mig. Mal mig, om De vil; kort sagt, gjør mig til hvad som helst — f. Ex. til en Nar.

— Det passer sig ikke for et Menneske som mig at sige, at den, der allerede er dannet af en saa mægtig Haand som Forsynets, trænger til at forvandles, mumlede Spionen misfornøjet. Naar De udsende Deres Afdelinger i Krigstid, finde De det vistnok klogt i det mindste at angive visse Tegn og Lejrsteder, for at de, der kæmpe paa Deres Side, kunne vide, naar og hvor de kunne vente en Ven?

— Hør mig, afbrød Duncan ham. Denne de Fangnes trofaste Ledsager har sagt os, at Indianerne tilhøre to Stammer, om ikke forskjellige Nationer. Hos den ene, som De mener er en Gren af Delawarefolket, er hun, hvem De kalder „den Mørkhaarede"; den yngste af de to Damer er derimod aabenbart hos vore erklærede Fjender Huronerne. Det sømmer sig for min Ungdom og Rang at vove det Yderste. Medens De derfor underhandler med Deres Venner om den ene Søsters Frigivelse, vil jeg bevirke den andens eller dø.

Den unge Soldats Mod lyste ud af hans Øjne, og under Indflydelse af det fik hans Skikkelse noget Impone-

rende ved sig. Falkeøje kjendte Indianernes Kunstgreb altfor nøje til ikke at indse det Farlige i Forsøget; men han vidste ikke ret, hvorledes han skulde bekæmpe denne pludselige Beslutning.

Der var maaske noget i Forslaget, der stemte med hans egen kjække Natur og den hemmelige Kjærlighed til fortvivlede Eventyr, der var vokset hos ham med Aarene, saa længe til han næsten ikke kunde leve uden Vovestykker og Farer. I Stedet for vedblivende at modsætte sig Duncans Plan skiftede han pludseligt Sind og tilbød at medvirke ved dens Udførelse.

— Kom blot! sagde han med et muntert Sind, den Buk, der vil gaa i Vandet, skal man gaa foran og ikke bag efter. Tsjingatsjguk har ligesaa mange Farver som Ingeniørofficerens Kone, der maler Naturen af paa Papirstumper, hvor Bjergene se ud som Høstakke, og man kan tage og føle paa den blaa Himmel. Sagamoren forstaar ogsaa at bruge sine Farver. Sæt Dem paa Træstammen der; jeg tør give mit Hoved paa, at han i en Haandevending kan gjøre Dem til en ganske naturlig Nar, og det saaledes, at De skal komme til at synes om det.

Duncan satte sig ned, og Mohikaneren, der havde lyttet opmærksomt til Samtalen, tog straks fat paa Sagen. Han havde lang Tids Øvelse i sit Folks listige Kunstgreb og malede meget hurtigt og behændigt den fantastiske Skygge, der af de Indfødte betragtedes som Tegn paa et venligt og spøgefuldt Sind. Hver Linie, der muligvis kunde udtydes som en hemmelig Tilbøjelighed til Krig, blev omhyggeligt undgaaet; derimod lagde han Vind paa de Træk, der kunde fortolkes som Venskab.

Kort sagt, Indianeren gav ham slet ikke Udseende af en Kriger, men kun af en Bajads. Saadanne Fremstillinger vare ikke ualmindelige blandt Indianerne, og da Duncan allerede var ukjendelig nok ved sin Dragt, var der temmelig god Grund til at antage, at han med sit Kjendskab til det franske Sprog kunde gaa for en Gjøgler fra Tikonderoga, der flakkede om blandt de allierede og venskabeligt sindede Stammer.

Da man mente, at han var tilstrækkeligt malet, gav Spionen ham mange gode Raad med paa Vejen; de aftalte

ligeledes Signaler og vedtoge et Sted, hvor de skulde mødes, dersom de havde Held med sig paa begge Sider. Afskeden imellem Munro og hans unge Ven var sørgeligere; men Veteranen fandt sig i Adskillelsen med en Ligegyldighed, som hans varme, ærlige Natur vilde have forhindret under en sundere Sjælstilstand. Spionen tog Heyward til Side og meddelte ham, at det var hans Agt at efterlade Munro paa et eller andet Lejrsted, under Tjingatsjguks Varetægt, medens han og Unkas fortsatte deres Undersøgelser blandt de Folk, som de havde Grund til at anse for Delawaremænd. Han gjentog derpaa sine Raad og Advarsler, og tilsidst sagde han med en Varme og Højtidelighed, der rørte Duncan dybt:

— Og nu — Vorherre være med Dem! De har lagt en Aand for Dagen, som er efter mit Sind, for den er Ungdommens Gave, især da hos den, der har varmt Blod og et modigt Hjerte; men lyt til de Advarsler, der gives Dem af en Mand, som har Grund til at tro, at alt det, han siger, er sandt. Inden De faar Bugt med en Mingos List og Mod, vil De faa Brug for det bedste af Deres Manddom og for en skarpere Forstand end den, der hentes i Bøger. Vorherre være med Dem! men dersom Huronerne bemægtige sig Deres Skalp, da stol paa en Mand, der har to tappre Krigere til at støtte sig. De skulle komme til at bøde for deres Sejr med et Liv for hvert af Deres Haar. Jeg gjentager, unge Herre: gid Forsynet maa velsigne Deres Foretagende, der i Et og Alt er godt, og husk, at naar man kan overliste disse Kjeltringer, er det rigtigt at bruge Midler, der ellers ikke ere naturlige for en Hvidhud.

Duncan trykkede sin brave Kammerat varmt i Haanden, anbefalede paany sin aldrende Ven til hans Omsorg og gjengjældte Falkeøjes gode Ønsker. Derpaa tilvinkede han David at gaa foran. Spionen saae i nogle Øjeblikke med oprigtig Beundring efter den kjække unge Mand; saa rystede han tvivlende paa Hovedet, vendte sig om og førte sin Afdeling ind i Skovens Skjul.

Duncans og Davids Vej førte dem lige over Bævernes Opholdssted og langs med Bredden af deres Dam. Først da den unge Major var alene med et Menneske, der var

saa enfoldigt og saa lidt skikket til at yde nogen Hjælp under fortvivlede Omstændigheder, begyndte han at indse det Vanskelige i sit Forehavende. Det forsvindende Dagslys gjorde det uhyggelige Øde, der strakte sig langt ud til alle Sider, endnu mere trist. Der var endogsaa noget Uhyggeligt ved Stilheden i de smaa Hytter, som han vidste vare saa stærkt befolkede. Idet han betragtede disse klogtige Dyrs beundringsværdige Boliger og snilde Forsigtighedsregler, slog det ham, at selv de Umælende i disse vidstrakte Udørkener besade et Instinkt, der næsten kunde maale sig med hans egen Fornuft, og han kunde ikke uden Ængstelse tænke paa den ulige Kamp, som han saa ubesindigt havde indladt sig paa. Da viste Alices yndige Billede sig for hans indre Syn — hendes Kvaler — den Nød, hvori hun var stedt —, og alt det Farlige ved hans egen Stilling var glemt.

Efter næsten at have beskrevet en Halvcirkel omkring Dammen afvege de fra Vandløbet og begyndte at stige op ad en lille Bakke i den Fordybning, gjennem hvilken de vandrede. Efter en halv Times Forløb naaede de Udkanten af en anden Aabning, der efter alle Julemærker at domme ogsaa var gjort af Bæverne, og som disse kloge Skabninger rimeligvis ved en eller anden Hændelse vare blevne bevægede til at opgive for at ty til det bekvemmere Sted, hvor de nu opholdt sig. En meget naturlig Følelse bragte Duncan til at tøve et Øjeblik; han betænkte sig paa at forlade det beskyttende Krat; han standsede som en Mand, der samler al sin Kraft, førend han drister sig til et voveligt Forsøg, hvori han er sig bevidst at han vil faa Brug for den i dens fulde Omfang. Han benyttede dette Holdt til at skaffe sig det Overblik, som et flygtigt Eftersyn kunde give ham.

Paa den modsatte Side af Aabningen og i Nærheden af et Punkt, hvor Bækken fra et endnu højere Punkt styrtede sig ned over nogle Klipper, øjnede han omtrent et halvt Hundrede Huse, kunstløst byggede af Træblokke, Kvas og Jord. De laa ikke i Orden, og der syntes kun at være taget meget lidt Hensyn til Hygge og Skjønhed. I disse to Henseender stode de endog saa langt tilbage for den By, Duncan nylig havde set, at han allerede belavede sig paa en ny Overraskelse, ikke ringere end den forrige. Denne Forventning aftog ingenlunde, da han i Skumringen saae

tyve til tredive Skikkelser hæve sig op af det høje, grove Græs foran Husene og saa synke ned igjen: det saae ud, som om de dalede ned i Jorden. Efter det flygtige Glimt at domme, som han opfangede af disse Figurer, lignede de mere skumle Spøgelser eller andre ujordiske Væsener end Skabninger, der vare dannede af de almindelige Stoffer Kjød og Blod. Et Øjeblik saae han et tyndt, nøgent Væsen fægte vildt ud med Armene, og saa var det Rum, som det havde udfyldt, tomt; enten kom Skikkelsen dernede pludseligt til Syne langt borte, eller ogsaa blev den efterfulgt af en anden, der var ligesaa gaadefuld.

Da Skala mærkede, at hans Ledsager tøvede, fulgte han med Øjnene Retningen af hans Blik og bragte ham paa en Maade til sig selv igjen ved at sige:

— Her er megen frugtbar, men udyrket Jord, og jeg kan uden at besmitte mig med Selvros sige, at der under mit korte Ophold i disse hedenske Egne er blevet saaet megen god Sæd paa Vejen.

— Disse Stammer ere større Yndere af Jagt end af den Idræt, Arbejdets Mænd dyrke, svarede Duncan adspredt, idet han endnu stirrede paa Gjenstandene for sin Forundring.

— At opløfte sin Stemme til Lovsang er snarere Glæde, end Arbejde, for Aanden; men disse Drenge misbruge paa en sørgelig Maade deres naturlige Gaver. Kun sjeldent har jeg fundet nogen i deres Alder, hvem Naturen har udstyret med saa rund Haand i Retning af Psalmesang, og dog — sandelig, sandelig, der er ingen, som forsømme deres Evner mere. I tre Nætter har jeg nu dvælet her, og tre forskjellige Gange har jeg samlet de Fyre om mig, for tilligemed dem at istemme en hellig Sang; men hver Gang have de lønnet mine Anstrengelser med en Hylen og Tuden, som trængte mig til Marv og Ben!

— Hvem taler De om?

— Om disse Djævelens Børn, der spilde de kostbare Øjeblikke med saadanne Narrestreger. Ak, Tugtens heldbringende Tvang kjendes kun lidt blandt dette ryggesløse Folk. I et Birkeland ser man aldrig et Ris, og det burde ikke tage sig ud som et Under i mine Øjne, at Forsynets største Velsignelser ødsles paa saadanne Skrig som disse.

Netop nu lød denne Ynges gjennemtrængende Skrig atter igjennem Skoven. David stoppede Fingrene i Ørene. Duncan bed Læberne sammen, ligesom for at spotte sin egen Overtro, og sagde i en fast Tone:

— Nu maa vi gaa videre.

Syngemesteren gik med, stadigt med Fingrene i Ørene, og de vandrede nu sammen til de Boliger, som David undertiden kaldte „Filistrenes Telte".

Treogtyvende Kapitel.

Kun rent undtagelsesvis ser man de Indfødtes Lejr, ligesom de mere oplyste Hvides, bevogtet af væbnede Mænd. Da Indianeren er tilstrækkeligt underrettet om enhver Fare, medens den endnu er fjern, føler han sig i Almindelighed tryg ved sit Kjendskab til Skovens Tegn og ved de lange, besværlige Veje, der adskille ham fra dem, som han har mest Grund til at frygte; men den Fjende, hvem det ved et eller andet heldigt Sammentræf af Omstændigheder er lykkedes at skuffe Spejdernes Aarvaagenhed, vil sjeldent i Nærheden af Lejren finde Vagter, der kunne alarmere Hovedtroppen. Uden Hensyn til denne almindelige Skik kjendte de Stammer, der stode paa en venskabelig Fod med Franskmændene, desuden altfor godt Betydningen af det Slag, der nylig var slaaet, til at frygte nogen umiddelbar Fare af de fjendtlige Nationer, der vare skatskyldige til den engelske Krone.

Da Duncan og David derfor stode midt iblandt Børnene, der gjorde de allerede omtalte „Narrestreger", skete det uden alt Varsel; men saa snart deres Nærværelse blev opdaget, istemte hele Flokken, ligesom efter Aftale, et gjennemtrængende Advarselsskrig og forsvandt derpaa ligesom ved et Trylleri. De sammenkrøbne Drenges nøgne, brunladne Lemmer vare i det Øjeblik næsten ikke til at skjelne fra det visnede Græs, saa at det først virkelig saae ud, som om Jorden havde opslugt deres Skikkelser; men da Duncan derpaa iagttog Omgivelserne med større Ro, opdagede han,

at mørke, livfulde, rullende Øjne stirrede paa ham fra alle Sider.

Den unge Soldat følte sig ikke videre opmuntret ved dette overraskende Forbud paa Beskaffenheden af den Undersøgelse, som Mændene med deres modnere Forstand vilde foretage overfor ham. Et Øjeblik tænkte han endogsaa paa at trække sig tilbage. Det var imidlertid for sildigt at røbe nogen Slags Betænkelighed. Børnenes Skrig havde kaldt en halv Snes Krigere ud i Døren til de nærmeste Huse. Der bleve de staaende med mørkt Blik og ventede paa, at de, der saa uventet havde viist sig iblandt dem, skulde nærme sig.

David, der til en vis Grad var fortrolig med Scenen, gik med en Ro, der ikke kunde forstyrres af Smaahindringer, foran ind i selve det omtalte Hus. Det var den største Bygning i Landsbyen, men kunstløst bygget af Bark og Grene; under sit midlertidige Ophold paa Grændsen af den engelske Provinds holdt Stammen sine Raadslagninger og offenlige Møder i denne Bygning. Duncan fandt det vanskeligt at paatage sig den fornødne Ligegyldighed, idet han kom saa tæt forbi de mørke, kraftfulde Skikkelser, der stode flokkede ved Indgangen; men idet han gjenkaldte sig, at hans Liv beroede paa hans Aandsnærværelse, stolede han paa sin Ledsager, som han fulgte tæt bag efter, og søgte at samle sine Tanker. Blodet stivnede i hans Aarer, da han følte sig i umiddelbar Berøring med disse vilde, uforsonlige Fjender; men han betvang sine Følelser saa vidt, at han kunde gaa midt ind i Huset uden at røbe nogen Ængstelse. Han fulgte den rolige Skalas Exempel, tog et Bundt duftende Kvas fra en Bunke, der stod i et Hjørne af Hytten, og satte sig tavs ned.

Saa snart deres Gjæst var kommen forbi, forlode Krigerne Indgangen, flokkedes omkring ham og syntes taalmodigt at oppebie det Øjeblik, da det maatte stemme med den Fremmedes Værdighed at tage Ordet. Største Delen af dem stod i magelige Stillinger og lænede sig til de Stolper, der støttede den skrøbelige Bygning; men tre eller fire af de ældste og fornemste Høvdinger satte sig paa Jorden, lidt mere i Forgrunden.

En flammende Fakkel brændte i Hytten og sendte sit

røde Skin fra Ansigt til Ansigt, fra Skikkelse til Skikkelse. Duncan benyttede dens Lys til i sine Værters Ansigter at læse den Modtagelse, han sandsynligvis vilde faa; men hans Skarpsindighed nyttede ham kun lidt overfor den koldblodige List hos de Folk, han her var kommen sammen med. De Høvdinger, der befandt sig i Forgrunden, kastede et Blik paa ham, men saae iøvrigt med nedslaaede Øjne og med en Mine, som man kunde have antaget var et Vidnesbyrd om Agtelse, men som man let saae var et Bevis paa Mistro. De Mænd, der stode i Skyggen, vare mindre tilbageholdende. Duncan opdagede snart deres stjaalne, men forskende Blikke, der undersøgte hans Person og Udstyrelse Tomme for Tomme; der var intet Udtryk i hans Ansigt, ingen Linie i Malingen, end ikke noget af hans Klædningsstykker, som de lode uændset eller undlode at gjøre deres Bemærkninger over.

Omsider blev Tavsheden brudt. En Mand traadte frem fra en mørk Krog, hvor han rimeligvis havde posteret sig for at kunne gjøre sine Jagttagelser uset. Hans Haar var begyndt at blive graat; men hans senefulde Lemmer og faste Gang vidnede om, at han endnu formaaede at gjøre Mandommens Gjerning. Han tog til Orde i Wyandoternes eller Huronernes Sprog; Heyward kunde derfor ikke forstaa hans Tale, men af de Gestus, der ledsagede den, syntes det at fremgaa, at den mere var et Udtryk for Høflighed end for Vrede. Majoren rystede paa Hovedet og gjorde en Bevægelse, der viste, at han ikke formaaede at svare.

— Taler ingen af mine Brødre Fransk eller Engelsk? spurgte han i det førstnævnte Sprog, idet han lod sit Blik glide fra Ansigt til Ansigt i Haab om at se et bekræftende Nik.

Uagtet mere end een af dem vendte sit Hoved om, ligesom for at opfange Meningen af hans Ord, forblev disse dog ubesvarede.

— Det vilde gjøre mig ondt — vedblev Duncan langsomt og i de simpleste franske Udtryk, som han kunde finde — hvis ingen i denne kloge og tappre Nation forstod det Sprog, som le Grand Monarque bruger, naar han

taler til sine Børn. Han vilde med tungt Hjerte tænke paa, at hans røde Krigere viste ham saa liden Agtelse.

Der paafulgte en lang og højtidelig Pause, under hvilken hverken nogen Bevægelse eller noget Øjekast røbede, hvad for et Indtryk Heywards Udtalelse havde gjort. Duncan, som vidste, at Tavshed blev holdt for en Dyd blandt hans Bærter, tyede gjerne til den i dette Øjeblik, for at ordne sine Tanker. Omsider talte den samme Krigers, der før havde taget Ordet.

— Naar vor store Fader henvender sig til sit Folk, taler han da med en Hurons Tunge? sagde han i en tør Tone paa kanadisk Fransk.

— Han gjør ingen Forskjel paa sine Børn, hvad enten Hudens Farve er rød eller sort eller hvid, svarede Duncan undvigende, skjønt han især er tilfreds med de brave Huroner.

— Hvorledes vil han tale, spurgte den listige Høvding, naar Løberne tælle de Skalpe for ham, der for fem Nætter siden voksede paa Engelskmændenes Hoveder?

— De vare hans Fjender, svarede Duncan, uvilkaarligt gysende; og han vil utvivlsomt sige: Det er godt, mine Huroner ere meget tappre.

— Det tænker vor kanadiske Fader ikke. I Stedet for at se fremad og belønne sine Indianere vender han sine Øjne tilbage. Han ser de døde Engelskmænd, men ingen Huron. Hvad skal dette betyde?

— En stor Høvding som han har flere Tanker end Tunger. Han søger at opdage, om ingen Fjender ere paa Spor efter ham.

— En død Krigers Kano flyder ikke paa Horikansøen, svarede den Vilde med mørkt Blik. Han laaner Øre til Delawaremændene, der ikke ere vore Venner, og de fylde ham med Løgn.

— Umuligt! Se, han har befalet mig, som er en hvid Mand, der forstaar Helbredelseskunsten, at drage til hans Børn, de røde Huroner ved de store Søer, og spørge, om nogen er syg?

Efter at Duncan saaledes havde angivet den Rolle, han vilde spille, opstod der atter Tavshed. Som om de vilde undersøge, om hans Erklæring var sand eller falsk, fæstede Alle saa skarpe Blikke paa ham, at Gjenstanden

for deres Efterforskning skjælvede for Udfaldet. Dog den forrige Taler kom ham atter til Hjælp.

— Pleje de hvide Mænd i Kanada at male deres Hud? vedblev Huronen koldblodigt; vi have hørt dem prale af, at deres Ansigter vare blege.

— Naar en indiansk Høvding viser sig blandt sine hvide Fædre, svarede Duncan med stor Ro, lægger han sin Bøffelkjole til Side og bærer den Skjorte, der tilbydes ham. Mine Brødre have sat Maling paa mig, og jeg bærer den.

En sagte Bifaldsmumlen viste, at den Kompliment, der gjordes Stammen, blev godt optagen. Den ældre Høvding gjorde en Gestus, som de fleste af hans Kammerater besvarede, idet de strakte Haanden frem og yttrede deres Tilfredshed ved et kort Udbrud. Duncan begyndte at aande friere, thi han troede, at det Væsenligste af Forhøret over ham var til Ende, og da han havde forberedt sig paa en simpel Fortælling, hvorved hans foregivne Stilling kunde gjøres sandsynlig, fattede han et lysere Haab om et heldigt Udfald.

Der herskede atter nogle Øjeblikkes Tavshed. Det var, som om en af de andre Krigere samlede sine Tanker, for paa en passende Maade at besvare den Forklaring, som deres Gjæst nylig havde givet. Derpaa rejste denne Indianer sig og indtog en Talers Holdning. Netop som han vilde aabne Munden, opsteg der en sagte, men frygtelig Lyd fra Skoven. Den blev straks efterfulgt af et højt, gjennemtrængende Skrig, der blev trukket ud, saa længe til det lignede Ulvens længste og mest klagende Hyl. Denne pludselige og forfærdelige Afbrydelse bragte Duncan til at fare op fra sit Sæde; han tænkte ikke paa noget som helst Andet end den Virkning, som et saa rædsomt Skrig vilde frembringe. I det samme ilede Krigerne alle som een ud af Huset, og Luften udenfor fyldtes med høje Raab, som næsten kvalte de skrækkelige Lyde, der endnu klang under Skovens Buer. Ude af Stand til at beherske sig selv længere styrtede den unge Major ligeledes ud og stod snart midt i en uordenlig Sværm, der næsten indbefattede ethvert levende Væsen indenfor Lejrens Grændser. Mænd, Kvinder og Børn, de Gamle og Svage, de Rørige og Stærke vare alle paa Benene; nogle raabte højt, andre klappede i Hænderne som Af-

sindige, og alle tilkjendegave de deres Glæde over en eller anden uventet Begivenhed. Først forbavsedes Duncan over dette voldsomme Røre; men det umiddelbart paafølgende Optrin gav ham Nøglen til Gaadens Løsning.

Himlen var endnu klar nok, til at man kunde se de lyse Aabninger mellem Træerne, hvorfra forskjellige Veje førte ind i Skovens Dybder. Fra en af dem udgik der en Række Krigere, der langsomt nærmede sig Husene. Den, der gik i Spidsen, bar en kort Stang, paa hvilken der, som det siden viste sig, var hængt flere Skalpe. De skrækkelige Lyde, som Duncan havde hørt, vare det, som de Hvide ikke upassende have kaldt „Dødshylet", og hver Gjentagelse af Skriget skulde forkynde Stammen en Fjendes Skjæbne. For saa vidt hjalp Duncans Kundskab ham til at forklare Sagen, og da han nu vidste, at Afbrydelsen foraarsagedes ved, at en Afdeling Krigere, der havde havt Held med sig, uventet var kommen tilbage, forsvandt enhver ubehagelig Følelse hos ham, og han ønskede sig i al Stilhed til Lykke med den Ro og Lindring, som den skaffede ham selv.

Da de nys ankomne Krigere vare nogle faa hundrede Fod fra Husene, gjorde de Holdt. Deres rædsomme Klageskrig, der baade skulde betegne de Dødes Jammer og Sejerherrernes Jubelraab, var ganske ophørt. En af dem raabte nu nogle Ord, der slet ikke havde noget Skrækkeligt ved sig, men heller ikke vare mere forstaaelige for dem, til hvem de henvendtes, end deres udtryksfulde Hyl. Det vilde være vanskeligt at vække en tilsvarende Forestilling om den vilde Henrykkelse, hvormed den saaledes meddelte Efterretning blev modtagen. Hele Lejren blev i et Nu Skuepladsen for det voldsomste Røre. Krigerne droge deres Knive, svang dem i Luften og ordnede sig derpaa i to Rækker, der dannede en Gade, som strakte sig fra den nylig indtrufne Afdeling til Husene. Skvaverne grebe Køller, Økser eller hvilke som helst Angrebsvaaben der først frembøde sig for dem, og styrtede afsted for at deltage i det grusomme Skuespil. Selv Børnene vilde ikke være udelukkede, — Drenge, der neppe kunde svinge Vaaben, reve Tomahavkerne fra deres Fædres Bælter og listede sig ind i Rækkerne, som behændige Efterlignere af deres Fædres vilde Fagter.

Store Hobe af Kvas laa spredte rundt om paa den

aabne Plads. En gammel, forsigtig Skvav havde travlt med at tænde saa mange af dem, som der udkrævedes til at oplyse det forestaaende Skuespil. Da Flammen slog ivejret, var dens Lys stærkere end den heldende Dags, og gjorde Gjenstandene paa een Gang tydeligere og skrækkeligere. Hele Optrinet udgjorde et gribende Maleri, hvis Ramme dannedes af de omgivende høje, mørke Graner. De nylig ankomne Krigere vare de fjerneste Figurer. I Mellemgrunden stode to Mænd, der aabenbart vare udsete til at udføre Hovedrollerne i det Skuespil, der skulde gives. Belysningen var ikke stærk nok til at gjøre deres Træk tydelige; men det var aldeles aabenbart, at de beherskedes af højst forskjellige Følelser. Den ene stod rank og kjæk, rede til at gaa sin Skjæbne i Møde som en Helt; den anden bøjede sit Hoved, som om han var lammet af Skræk eller overvældet af Skam. Den ædeltsindede Duncan følte en høj Grad af Deltagelse og Beundring for den Første, hvorvel der ikke frembød sig nogen Lejlighed for ham til at lægge sine smukke Følelser for Dagen. Han iagttog imidlertid selv den ringeste af hans Bevægelser med opmærksomt Øje, og idet han betragtede hans velskabte og kraftige Legemes smukke Omrids, søgte han at overbevise sig om, at dersom menneskelige Evner, støttede af en saa ædel Kjækhed, formaaede at bære en Mand uskadt igjennem en saa tung Prøvelse, kunde den unge Fange, han saae for sig, haabe at have Held med sig i den Dyst, der forestod ham. Umærkeligt nærmede den unge Mand sig Huronernes Rækker; i aandeløs Forventning fulgte han det sælsomme Skuespil. Da lød Signalhylet, og den Stilhed, der var gaaet forud, afbrødes ved et Skrig, der var endnu værre end noget af dem, der havde lydt iforvejen. Den ovenfor omtalte unge Mand blev staaende ubevægelig; men da Skriget lød, sprang den Anden frem med en Hjorts Ivrighed og Hurtighed. I Stedet for, som man havde ventet, at styrte sig frem imellem de fjendtlige Rækker, traadte han lige netop indenfor, og inden der blev Tid til at give ham et eneste Slag, drejede han brat af, sprang ud over Hovederne paa en Flok Børn og naaede saaledes den frygtelige Skares udvendige og mere sikkre Side. Hundrede Stemmer udbrøde i Forbandelser over denne List; hele den op-

hidsede Mængde traadte ud, saa at Rækkerne opløstes, og spredte sig i vild Forvirring over hele Pladsen.

En halv Snes blussende Baal udgøde nu deres uklare Skin over Pladsen, der lignede et vanhelligt, overnaturligt Sted, hvor ondskabsfulde Djævle havde forsamlet sig for at drive deres skjendige Spil. Skikkelserne i Baggrunden toge sig ud som Væsener, der ikke tilhørte denne Jord, idet de svævede forbi Øjet og kløvede Luften med rasende Fagter, medens den vilde Lidenskab hos dem, der fløj forbi Flammerne, traadte forfærdelig tydeligt frem paa Grund af de Glimt, der fore over deres forbittrede Ansigter.

Man forstaar let, at Flygtningen blandt denne Stimmel af hevngjerrige Fjender ikke fik Lov til at trække Vejret. Et Øjeblik syntes det, som om han skulde naae Skoven; men hele Skaren stillede sig ivejen for ham og drev ham atter ind iblandt hans ubarmhjertige Forfølgere. Han vendte sig om ligesom en omringet Hjort, skød med en Pils Hurtighed gjennem en kløftet Ildsøjle, slap uskadt igjennem hele Mængden og viste sig snart paa den modsatte Side af Aabningen. Dog her traf han paa nogle af de ældre og snedigere Huroner. Atter styrtede han sig ind i Sværmen, som om han mente at kunne skjule sig der, og nu troede Duncan et Øjeblik, at den modige unge Mand var fortabt.

Der var ikke Andet at se end en mørk Masse af menneskelige Skikkelser, der tumlede frem og tilbage i ubeskrivelig Forvirring. Over deres Hoveder viste der sig Vaaben, blinkende Knive og frygtelige Køller; men de bleve øjensynligt brugte paa Maa og Faa. Den skrækkelige Virkning forhøjedes ved Kvindernes gjennemtrængende Skrig og Krigernes vilde Hyl. Nu og da opfangede Duncan et Glimt af en let Skikkelse, der i et fortvivlet Spring kløvede Luften, og han mere haabede end troede, at Fangen endnu formaaede at bevæge sig med den samme Rørighed som hidtil. Pludseligt bølgede Mængden tilbage og nærmede sig det Sted, hvor han selv stod. Den tunge Masse bagtil trængte ind paa Kvinderne og Børnene fortil og trykkede dem til Jorden. Under denne Forvirring viste den Ubekjendte sig paany. Menneskelige Kræfter kunde ikke synderligt længere udholde en saadan Anstrengelse. Dette syntes Fangen at være sig bevidst. Han benyttede sig af den Aabning, der

for Øjeblikket fandtes, foer afsted imellem Krigerne og gjorde et fortvivlet og, som det syntes Duncan, endeligt Forsøg paa at naae Skoven. Ret som om Flygtningen nok vidste, at der ikke var nogen Fare at befrygte fra den unge Major, strejfede han næsten Heyward paa sin Flugt. En høj og sværr Huron, der havde holdt til Raade med sine Kræfter, fulgte ham i Hælene med opløftet Arm og truede med at tilføje ham et skjæbnesvangert Slag. Duncan satte den ene Fod frem, og den ivrige Vilde faldt, saa lang han var, mange Fod foran sit udkaarne Offer. Selve Tanken kan ikke være hurtigere end den Bevægelse, hvormed den Ubekjendte benyttede sig af denne Fordel; han vendte sig om, glimtede atter som et Meteor for Duncans Øje, og i det næste Sekund, da denne Sidste kom til sig selv igjen og med sit Blik søgte Fangen, saae han ham staae ganske roligt og læne sig til en lille malet Stolpe udenfor Døren til den største Bygning.

Duncan frygtede, at den Fremhjælp, han havde ydet den Ubekjendte, kunde blive skjæbnesvanger for ham selv, og forlod derfor straks Pladsen. Han fulgte med Sværmen, der nærmede sig Husene tvær og skummel, ligesom enhver anden Folkemasse, der er bleven skuffet med Hensyn til en Exekution. Nysgjerrighed eller maaske en bedre Følelse bevægede ham til at nærme sig den Ubekjendte. Denne stod med den ene Arm slynget om den beskyttende Stolpe og trak Vejret tungt ovenpaa sine Anstrengelser, men var altfor stolt til paa nogen Maade at røbe sin Udmattelse. En ældgammel hellig Skik beskyttede nu hans Person, indtil Stammen havde holdt Raad og taget Beslutning om hans Skjæbne. Udfaldet var imidlertid ikke vanskeligt at forudsige, dersom man skulde dømme efter Stemningen hos dem, der fyldte Pladsen.

Der fandtes ikke i hele Huronersproget noget Skjældsord, som de skuffede Kvinder ikke ødslede paa den heldige Ubekjendte. De haanede hans Anstrengelser og sagde til ham med bitter Spot, at hans Fødder vare bedre end hans Hænder, og at han burde have sig et Par Vinger, da han ikke forstod at bruge en Pil eller en Kniv. Paa alt dette svarede den Fremmede ikke et Ord; han nøjedes med at indtage en Holdning, hvori der var en særegen Blanding

af Værdighed og Ringeagt. Kvindfolkene vare ligesaa forbittrede over hans Ro som over hans Held, deres Ord bleve aldeles uforstaaelige, de gik over til vrede, skingrende Hyl. Den listige Skvav, der havde sørget for at tænde Ild i Risbunkerne, banede sig nu Vej gjennem Sværmen og skaffede sig Plads lige overfor Fangen. Den smudsige og visne gamle Kjerling fortjente virkelig det Vidnesbyrd, at hun var i Besiddelse af en mere end menneskelig Snedighed. Hun slog hans lette Klædning tilbage, strakte sin lange, vindtørre Arm frem og raabte derpaa højt i Lenapesproget, som Gjenstanden for hendes Spot bedre kunde forstaa.

— Hør, Du Delawaremand! sagde hun, idet hun smeldede med Fingrene op i Ansigtet paa ham, Din Nation er et Folk af Kvinder, og Hakken passer bedre til deres Hænder end Riflen. Eders Skvav'er ere Mødre til Hjorte; men hvis der blev født en Bjørn, en vild Kat eller en Slange iblandt Eder, vilde I flygte. De huronske Piger skulle sy Skjørter til Dig, og vi skulle sørge for, at Du faar en Mand.

Efter dette Anfald fulgte der et vildt Udbrud af Latter, under hvilket de yngre Kvinders noget mildere Stemmer dannede en besynderlig Modsætning til deres ældre og mere ondskabsfulde Søstres skrattende Røster. Dog den Fremmede var ganske ligegyldig ved al denne Støj. Han rørte sig ikke af Stedet og røbede ikke den ringeste Bevidsthed om, at der var nogen tilstede, undtagen naar hans stolte Blik gled hen over de mørke Krigerskikkelser, der tavse bevægede sig hid og did i Baggrunden og iagttoge Optrinet med skummelt Aasyn.

Den gamle Kvinde blev rasende opbragt over Fangens Selvbeherskelse. Hun satte Hænderne i Siden, indtog en trodsig Stilling og udsendte paany en Ordstrøm, som vor Pen aldrig vilde kunne gjengive paa en tilsvarende Maade. Dog forgjæves anstrengte hun sine Lunger, thi uagtet hun var berømt i sit Folk som fortrinligt dygtig i Udskjeldningskunsten, fik hun Lov til at arbejde sig ind i et saadant Raseri, at Fraaden bogstavelig talt stod hende om Munden, uden at det lykkedes hende at fremkalde den ringeste Muskelbevægelse hos den urokkelige Fange. Virkningen af denne Ligegyldighed begyndte at meddele sig til de øvrige Tilskuere,

og en Ungersvend, der netop var i Færd med at træde ud af Drengeklassen og ind i Mandsstanden, søgte at yde den gamle Skjendegjæst en Haandsrækning ved at svinge sin Tomahavk for Øjnene af deres Offer og føje sin tomme Pral til Kvindens Drilleri. Da vendte Fangen sit Ansigt om imod Lyset og saa ned paa Spirrevippen med et Udtryk, der røbede mere end Foragt. I det næste Øjeblik indtog han atter sin rolige, hvilende Stilling op imod Stolpen; men ved den Bevægelse, han havde gjort, var Duncan bleven i Stand til at opdage — Unkas's faste, gjennemtrængende Blik.

Aandeløs af Forbavselse og bestyrtet over sin Vens Fare, veg Duncan tilbage, idet han skjælvede for, at Udtrykket i den unge Mohikaners Øjne paa en eller anden Maade skulde fremskynde Afgjørelsen af hans Skjæbne. Der var imidlertid ikke for Øjeblikket nogen Grund til at nære en saadan Frygt. Netop da banede en Kriger sig Vej gjennem den forbittrede Mængde. Ved en bydende Haandbevægelse befalede han Kvinderne og Børnene at træde til Side; derpaa tog han Unkas ved Armen og førte ham hen til Raadslagningshusets Dør. Derhen fulgtes han af alle Høvdingerne og de fleste mere fremragende Krigere; blandt dem lykkedes det Heyward at træde ind uden at tiltrække sig nogen farlig Opmærksomhed.

Der hengik nogle Minuter med at ordne de Tilstedeværende paa en Maade, der svarede til deres Rang og Indflydelse i Stammen. Ordningen var omtrent den samme som den, der havde fundet Sted ved det foregaaende Møde: de ældre og fornemmere Høvdinger sade foran, i det stærke Skin fra en blussende Fakkel, medens de yngre og ringere i Baggrunden frembøde en Række af mørke, markerede Ansigter. Midt i det store Rum, lige under en Aabning, gjennem hvilken et Par tindrende Stjerner nedsendte deres Skjær, stod Unkas rolig og fattet. Hans ranke, stolte Holdning forfejlede ikke sit Indtryk paa hans Fjender, der tidt betragtede ham med Blikke, som, medens de vedbleve at vise Høvdingernes urokkelige Forsæt, tydeligt røbede den Beundring, de nærede for den Fremmedes Kjækhed.

Anderledes forholdt det sig med den Anden, hvem Duncan havde set staa ved Siden af hans Ven, førend denne havde

begyndt sit fortvivlede Løb, og som, i Stedet for at deltage i dette, under alt Oprøret var bleven staaende som en Statue, der betegnede Skam og Vanære. Skjønt ingen Haand var bleven fremrakt for at hilse ham, og intet Øje havde nedladt sig til at iagttage hans Bevægelser, var ogsaa han traadt ind i Huset, som om han dreves af en Skjæbne, i hvis Bud han tilsyneladende fandt sig med Ro. Heyward benyttede den første Lejlighed til at stirre ham ind i Ansigtet, idet han nærede en hemmelig Frygt for, at han skulde opdage en eller anden Bekjendts Træk; men det viste sig at være en Fremmed og, hvad der var endnu mere uforklarligt, En, der efter alle Kjendemærker at dømme var en Huronkriger. Dog i Stedet for at blande sig imellem Medlemmerne af sin Stamme sad han for sig selv, ensom blandt den store Mængde, i en sammenkrøben Stilling, som om det var ham magtpaaliggende at tage saa lidt Rum op som muligt. Da hver havde indtaget sin Plads, og der herskede fuldstændig Stilhed, talte den graahærdede Høvding, som vi allerede have forestillet for Læseren, højt og lydeligt i Lenni-Lenapernes Sprog.

— Delawarer, sagde han, skjønt Du hører til et Folk af Kvinder, har Du dog viist Dig som en Mand. Jeg vilde give Dig Føde; men den, der spiser sammen med en Huron, bør blive hans Ven. Hvil i Fred, indtil Morgensolen gryr; da skal vort sidste Ord siges.

— Syv Nætter og ligesaa mange Sommerdage har jeg fastet, medens jeg var paa Spor efter Huronerne, svarede Unkas ganske koldblodigt; Lenapernes Børn forstaa at vandre de Retfærdiges Vej uden at tøve for at spise.

— To af mine unge Mænd forfølge Din Ledsager, vedblev den Anden, tilsyneladende uden at ændse Fangens pralende Ord; naar de komme tilbage, ville vore vise Mænd sige „lev" eller „dø" til Dig.

— Har en Huron ingen Ører? udbrød Unkas med Foragt. Siden Delawaremanden er bleven Eders Fange, har han to Gange hørt Knaldet af et Gevær, som han kjender. Dine unge Mænd ville aldrig komme tilbage.

Paa denne kjække Udtalelse fulgte der en kort, mørk Tavshed. Duncan forstod, at Mohikaneren sigtede til Falkesøjes skjæbnesvangre Riffel, og bøjede sig frem for at se,

hvilken Virkning disse Ord gjorde paa Høvdingerne; men den Gamle svarede simpelthen:

— Naar Lenaperne ere saa dygtige, hvorfor er da en af deres tappreste Krigere her?

— Han fulgte efter en flygtende Kryster og faldt i et Bagholt. Selv den snilde Bæver kan fanges.

Idet Unkas svarede saaledes, pegede han paa den ensomme Huron, men lod haant om at skjenke en saa uværdig Gjenstand yderligere Opmærksomhed. Svarets Indhold og den Talendes Mine fremkaldte et stærkt Røre blandt hans Tilhørere. Alle betragtede det udpegede Individ med mørke Blikke, og en sagte, truende Mumlen gik igjennem Forsamlingen. Denne ildevarslende Lyd naaede Yderdøren; Kvinder og Børn trængte sig ind i Sværmen: mellem Skulder og Skulder fandtes der intet Rum, der ikke var optaget af et nysgjerrigt Ansigts mørke Træk. Imidlertid vedbleve de ældre Høvdinger, der sade i Midten, at drøfte Sagen i korte, afbrudte Sætninger. Der blev ikke yttret et Ord, som ikke udtrykte den Talendes Mening paa den simpleste og mest slaaende Maade. Derpaa indtraadte der atter en lang, højtidelig Pause. Alle de Tilstedeværende vidste, at den var det alvorlige Forbud paa en betydningsfuld Dom. De, der dannede den yderste Kreds, stode paa Tæerne for at se til; selv den Skyldige glemte for et Øjeblik sin Skamfuldhed over en dybere Følelse og lod sine forknytte Ansigtstræk komme til Syne, for at kaste et ængsteligt og forvirret Blik paa de mørke Høvdingers Forsamling. Omsider blev Tavsheden brudt af den tidt nævnte aldrende Kriger. Han rejste sig op fra Gulvet, gik forbi den unge Mohikaners ubevægelige Skikkelse og indtog derpaa en værdig Stilling lige overfor den Skyldige. I det samme trængte den gamle, visne Skvav, i en Slags langsom Dands paaskraa, ind i Kredsen. Hun holdt Faklen i Haanden og mumlede nogle utydelige Ord, rimeligvis en Art Trylleformular. Hun indsandt sig ganske paa egen Haand; men man lod det gaa.

Hun nærmede sig Unkas og holdt den blussende Brand paa en saadan Maade, at den kastede et rødt Skjær over hans Person, og at selv den ringeste Bevægelse i hans Ansigt kom til Syne. Mohikaneren bevarede sin faste og stolte Holdning; hans Øje lod haant om at møde hendes for-

skende Blik, det stirrede tvertimod langt bort, som om det vilde gjennemtrænge Hindringerne for Synet og skue ud i Fremtiden. Da hun var færdig med sin Undersøgelse, forlod hun ham med et svagt Udtryk af Tilfredshed i sit Ansigt og begyndte at udforske sin skyldige Landsmand paa den samme Maade.

Den unge Huron havde sin Krigsmaling paa, hans Dragt skjulte kun meget lidt af hans velskabte Legeme, Lyset gjorde hvert af hans Led og Lemmer synligt, og Duncan vendte sig bort med Rædsel, da han saae, at de vrede sig i Dødsangst. Ved dette sørgelige og modbydelige Syn istemte den gamle Kvinde et sagte, klagende Hyl. Da udstrakte Høvdingen sin Haand og skød hende lempeligt til Side.

— Smidigrør! sagde han til den unge Forbryder i hans eget Sprog, skjønt den store Aand har skabt Dig til Øjenslyst, vilde det have været bedre, om Du aldrig var bleven født. Din Tunge taler højt i Landsbyen; men i Slaget tier den. Ingen af mine unge Mænd hugger Tomahavken dybere ind i Krigspælen, — ingen af dem saa svagt mod Engelskmændene. Fjenderne kjender Din Rygs Form, men have aldrig set Dine Øjnes Farve. Tre Gange have de opfordret Dig til at komme, og ligesaa tidt glemte Du at svare. Dit Navn vil aldrig mere blive nævnt i vor Stamme — det er allerede glemt.

Idet Høvdingen langsomt udtalte disse Ord og gjorde et betydningsfuldt Ophold mellem hver Sætning, opløftede den Skyldige sit Ansigt af Ærbødighed for hans Rang og Alder. Skamfuldhed, Rædsel og Stolthed kæmpede med hinanden i dets Træk. Hans Øjne, der havde trukket sig sammen af indre Angst, stirrede paa de Omkringstaaende, hvis „Aande var hans Rygte", og den sidstnævnte Følelse fik for et Øjeblik Overhaanden. Han rejste sig op i sin fulde Højde, blottede sit Bryst og saae med fast Blik paa den skarpe, blinkende Kniv, som hans ubønhørlige Dommer allerede havde løftet imod ham. Da Staalet langsomt trængte ind i hans Hjerte, smilede han endogsaa, ligesom af Glæde over at have fundet Døden mindre skrækkelig, end han havde ventet, og faldt tungt ned paa sit Ansigt for Fødderne af den urokkelige Unkas.

Skvav'en udstødte et højt Klageskrig, slog Fakkelen mod Jorden og begravede Alt i Mørke. Hele Tilskuernes Skare ilede, ligesom forfærdede Spøgelser, gysende ud af Huset, og Duncan troede, at han og det endnu pulserende Lig af Offeret for en indiansk Dom nu vare de Eneste derinde.

Fireogtyvende Kapitel.

Et eneste Øjeblik var nok til at overbevise den unge Major om, at han havde taget fejl. En Haand lagde sig med et kraftigt Tryk paa hans Arm, og Unkas hvislede ham i Øret:

— Huronerne ere nogle Hunde. Synet af en Krysters Blod kan aldrig bringe en Kriger til at skjælve. Graahovedet og Sagamoren ere i Behold, og Falkeøjes Riffel sover ikke. Gaa — Unkas og „den aabne Haand" ere nu fremmede for hinanden. Det er nok.

Heyward vilde gjerne have hørt mere; men hans Ven skød ham lempeligt hen imod Døren og mindede ham herved om den Fare, som Samkvemmet imellem dem maaske kunde medføre. Langsomt og modstræbende gav han efter for Nødvendigheden, forlod Huset og blandede sig i den Sværm, der vankede om i Nærheden. De hendøende Blus paa den aabne Plads kastede et uklart og usikkert Skjær over de mørke Skikkelser, der tavse vandrede frem og tilbage; af og til trængte en klarere Lysstraale ind i Huset og viste, at den unge Mohikaner endnu indtog sin oprejste Stilling tæt ved Huronens afsjælede Legeme.

Snart betraadte en Flok Krigere atter Huset, hvorfra de bar hans jordiske Levninger ud i de tilstødende Skove. Efter dette Slutningsoptrin vandrede Duncan om iblandt Husene, uden at nogen bemærkede ham eller talte til ham. Han søgte at finde et eller andet Spor af hende, for hvis Skyld han her vovede saa meget. Under Stammens nuværende Stemning vilde han let have kunnet flygtet og paany forenet sig med sine Rejsefæller, dersom en saadan Tanke var falden ham ind; men han nærede ei alene Bekymring for Alice: ogsaa den Deltagelse, han følte for Unkas,

fængslede ham nu til Stedet. Han vedblev derfor at vandre fra Hytte til Hytte og saae ind i hver enkelt, men kun for ideligt at blive skuffet, indtil han havde været hele Landsbyen rundt. Han opgav da denne Undersøgelse, der havde viist sig saa frugtesløs, og begav sig tilbage til Raadslagningshuset, fast bestemt paa at opsøge og udspørge David for at faa Ende paa sin Tvivl.

Da Heyward traadte ind i den Bygning, hvor Dommen baade var bleven affagt og fuldbyrdet, saae han, at Bevægelsen allerede havde sat sig noget. Krigerne havde forsamlet sig igjen og røg nu ganske roligt paa deres Piber, medens de talte alvorligt sammen om de vigtigste Begivenfra deres nylig gjorte Tog til den øverste Ende af Horikansøen. Uagtet Duncans Tilbagekomst skulde synes at maatte minde dem om hans Stilling og de mistænkelige Omstændigheder ved hans Besøg, vakte den dog ikke noget kjendeligt Røre. Det lod saaledes til, at de skrækkelige Optrin, der nylig havde fundet Sted, aabnede ham gunstige Udsigter, og der behøvedes ikke nogen anden Paamindelse, end hans egne Følelser, til at overbevise ham om det Formaalstjenlige i at drage Nytte af en saa uventet Fordel.

Han røbede derfor ingen Betænkelighed, men traadte ind i Huset og indtog sit Sæde med en Alvor, der stemte udmærket godt overens med hans Værters Holdning. Et hastigt, men skarpt Øjekast var nok til at overbevise ham om, at Unkas endnu befandt sig paa samme Sted som før, men at David ikke var kommen igjen. Den unge Mohikaner var ikke underkastet nogen anden Tvang end den Aarvaagenhed, hvormed han iagttoges af en ung Huron, der havde taget Plads i hans Nærhed; men ved den Stolpe, der dannede den ene Side af den snævre Indgang, stod der en væbnet Kriger. I ingen anden Henseende syntes der at være lagt Baand paa Fangens Frihed; dog var han udelukket fra al Deltagelse i Samtalen, og han lignede langt mere en smukt udarbejdet Statue end et levende Menneske med fri Villie.

Heyward havde jo nylig været Vidne til et forfærdeligt Exempel paa, hvor hurtigt det Folk, i hvis Hænder han var falden, skred til at straffe; han vogtede sig derfor vel for at vise en fremtrædende Dristighed. Han vilde

allerhelst have foretrukket Tavshed og Eftertanke for Tale, da en Opdagelse af hans virkelige Stilling let straks kunde faa skjæbnesvangre Følger for ham. Til alt Uheld for hans fornuftige Beslutning syntes hans Værter at være anderledes sindede. Han havde ikke længe siddet paa sin Plads, som han klogelig havde indtaget i Skyggen, da en ældre Krieger, som talte Fransk, sagde til ham:

— Min kanadiske Fader glemmer ikke sine Børn; jeg takker ham. En ond Aand bor i en af mine unge Mænds Hustru. Kan den snilde Fremmede skræmme den bort?

Heyward havde noget Kjendskab til de Gjøglerier, som Indianerne pleiede at anvende i Tilfælde af saadanne Hjemsøgelser. Han saae med eet Blik, at denne Sag naturligvis burde benyttes til at fremme hans egne Formaal. Man kunde derfor i det Øjeblik ikke let have gjort ham et mere kjærkomment Forslag. Da han imidlertid indsaa, hvor nødvendigt det var, at han bevarede den Værdighed, der hørte med til hans Rolle, betvang han sine Følelser og svarede i passende gaadefuld Stil:

— Aander ere forskjellige; nogle vige for Visdommens Magt, medens andre ere for stærke.

— Min Broder er en stor Medicinmand, sagde den listige Vilde; vil han forsøge?

Et samtykkende Nik var Svaret. Huronen nøjedes foreløbigt hermed, røg atter sin Pibe og afventede det Øjeblik, da han passende kunde gaa ud. Heyward forbandede i sit Indre de Vildes gamle Skikke, som krævede, at der maatte bringes det Udvortes saadanne Offre; men han var nødt til at paatage sig en ikke mindre ligegyldig Mine end Høvdingen, der var en nær Slægtning af den besatte Kone. Minuterne slæbte sig hen, og den forløbne Tid syntes den nybagte Doktor at være en hel Time, da Huronen lagde sin Pibe til Side og trak sin Kappe sammen over Brystet, som om han vilde vise Vej til den Syges Hytte. I det samme formørkede en Krieger Indgangen med sit mægtige Legeme, traadte tavs ind i den opmærksomme Gruppe og satte sig paa den ene Ende af den lille Bunke Kvas, som Duncan havde valgt til sit Sæde. Majoren tilkastede sin Nabo et hastigt Blik og gøs over hele sit Legeme ved at se sig Side om Side med — Magua.

Denne snedige og frygtede Høvdings pludselige Tilbagekomst bevirkede, at Huronen opsatte sin Bortgang. Flere Piber, der vare blevne slukkede, bleve tændte igjen; men den Nykomne tog, uden at mæle et Ord, sin Tomahavk ud af Bæltet, stoppede Hovedet paa dens øverste Ende og gav sig til at indaande Tobaksrøgen gjennem det hule Skaft med saa megen Ro, som om han ikke i to Dage havde været ude paa en lang og trættende Jagt. Paa denne Maade hengik der en halv Snes Minutter, der syntes Duncan en Evighed, og Krigerne vare indhyllede i Sky af hvid Røg, førend en af dem talte.

— Velkommen! sagde han; har min Ven fundet Elsdyrene?

De unge Mænd ere nær ved at segne under deres Byrder, svarede Magua. Lad Smidigrør gaa paa Jagtstien, da vil han møde dem.

Da det forbudne Navn var udtalt, opstod der en dyb og forfærdelig Tavshed. Alle de Rygende toge deres Piber ud af Munden, som om de i det samme Øjeblik havde indaandet en uren Dunst. Røgen hvirvlede sig op over deres Hoveder og gjennem Aabningen i Loftet, saa at hvert af de mørke Ansigter nu kunde ses ganske tydeligt. De fleste af Krigerne saae ned for sig; kun nogle faa af de yngre og mindre tænksomme stirrede med deres vilde rullende Øine paa en hvidhaaret Indianer, der sad imellem to af Stammens mest ærede Høvdinger. Hverken i denne Mands Mine eller Paaklædning fandtes der noget, der syntes at berettige ham til en saadan Opmærksomhed; hans Udseende bar snarere Præg af Forknythed end af de Indfødtes Værdighed, og hans Dragt var den, som den store Mængde af Nationen i Almindelighed bar. I et Par Minutter holdt han, ligesom de fleste af dem, der omgave ham, sit Blik fæstet paa Jorden; men omsider kastede han et stjaalent Blik til Siden og blev da vaer, at han var Gjenstand for Alles Opmærksomhed. Han reiste sig nu op og brød Tavsheden.

— Det var en Løgn, sagde han, jeg havde ingen Søn. Den, der blev kaldt ved det Navn, er glemt; hans Blod var blegt, og det kom ikke fra en Hurons Aarer; de onde Tsjippevæer bedroge mine Skvaver. Den store Aand har sagt, at Visentusjes Slægt skulde udø — den

er lykkelig, der veed, at hans Æts Ulykke dør med ham selv. Jeg har endt.

Den Talende, som var Fader til den fejge unge Indianer, saae sig omkring, som om han i sine Tilhøreres Øjne vilde læse Beundring for hans stoiske Ro; men hans Folks strenge Skikke havde virket altfor stærkt paa den svage gamle Mand. Udtrykket i hans Øine modsagde hans pralende figurlige Tale, og hver Muskel i hans rynkede Aasyn sattes i Bevægelse af hans Sjælekval. Han blev et eneste Øjeblik staaende for at nyde sin bittre Triumf; derpaa vendte han sig bort, som om han var træt af denne Stirren, skjulte sit Ansigt i sit Tæppe og gik ud af Huset med en Indianers lydløse Trin, for i sin egen ensomme Bolig at søge Trøst hos sin Hustru, der, ligesom han, var gammel, forladt og barnløs.

Indianerne, der tro, at Dyder og Lyder ere arvelige, lod ham gaa bort uden at sige noget. Med en Takt, som mange, der leve under mere dannede Omgivelser, uden Skade kunde tage til Mønster, bortledede en af Høvdingerne derpaa de unge Mænds Opmærksomhed fra den Svaghed, som de nylig havde været Vidne til. Han henvendte sig høfligt til Magua som den Sidstkomne og sagde i en munter Tone:

— Delawaremændene have luftet omkring min Landsby, ligesom Bjørnene om Honningkrukkerne; men hvem har nogensinde truffet en Huron sovende?

Den truende Sky, der gaaer forud for et Tordenskrald, kan ikke være mørkere end Maguas Pande, idet han udraabte:

— Delawaremændene fra Søerne!

— Nej, de, som bære Skovskjorter ved deres egen Flod. En af dem er kommen ind i Stammen.

— Have mine unge Mænd taget hans Skalp?

— Hans Ben vare gode, men hans Arm er bedre til Hakken end til Tomahavken, svarede den Anden, idet han pegede paa den unge Mohikaners ubevægelige Skikkelse.

I Stedet for at røbe en kvindagtig Begjærlighed efter at glæde sine Øjne ved Synet af en Fange fra et Folk, som man vidste at han havde saa megen Grund til at hade, vedblev Magua at ryge med den tankefulde Mine, som han

pleiede at bevare, naar der ikke stilledes noget umiddelbart Krav til hans Snildhed eller Veltalenhed. Endskjønt han hemmeligt forbavsedes over de Begivenheder, som den gamle Fader havde hentydet til, tillod han sig dog ikke at gjøre noget Spørgsmaal, men gjemte sine Udforskninger til et belejligere Øjeblik. Først efter længere Tids Forløb slog han Asken af sin Pibe, satte Tomahavken i Lave, trak sit Bælte fastere om sig og rejste sig op. Da kastede han for første Gang et Blik paa Fangen, der stod bag ved ham. Den aarvaagne, skjønt tilsyneladende adspredte Unkas opfangede et Glimt af Bevægelsen og vendte sig pludseligt om imod Lyset. Da mødtes deres Blikke. I næsten et Minut stode disse to dristige og utæmmede Personligheder og stirrede hinanden stivt ind i Øinene. Ingen af dem følte sig i mindste Maade paavirket af det barske Blik, der mødte ham. Det var, som om Unkas blev større og bredere, og hans Næsebor udvidede sig, ligesom hos en forfulgt Tiger; men saa kjæk og urokkelig var hans Holdning, at Fantasien let kunde have forvandlet ham til en feilfri Fremstilling af hans Stammes Krigsgud. Maguas Træk vare derimod mere bevægelige; Udtrykket i hans Ansigt gik efterhaanden over fra Trods til vild Glæde. Han udstødte et dybt Suk og raabte højt det frygtede Navn:

— Snarhjort!

Ved Lyden af det velbekjendte Navn sprang alle Krigerne op, og en kort Tid veg de Indfødtes vante Ro Pladsen for en stor Forbavselse. De gjentoge som med een Mund det hadede og dog agtede Navn, og det trængte endog udenfor Raadslagningshusets Grændser. Kvinderne og Børnene, der opholdt sig ved Indgangen, gjentoge det og udstødte et gjennemtrængende Klageskrig. Dette fik ikke Ende, førend Bevægelsen blandt Mændene var fuldstændigt forbi. De satte sig alle ned, som om de bluedes ved deres Overilelse; men det varede mange Minuter, førend de ophørte med at kaste nysgjerrige og betydningsfulde Blikke paa en ung Kriger, der saa tidt havde godtgjort sin Tapperhed overfor de bedste og stolteste Mænd af deres Nation.

Unkas nød sin Sejr, men nøjedes med kun at røbe sin Triumf ved et roligt Smil — et Tegn paa Ringeagt, der tilhører enhver Tid og ethvert Folk. Magua bemærkede

dette Udtryk i hans Ansigt. Han løftede sin Arm og truede ad Fangen. De lette Sølvprydelser paa hans Armbaand raslede lydeligt paa Grund af den skjælvende Bevægelse, medens han i en hevngjerrig Tone udraabte paa Engelsk:

— Mohikaner, Du skal dø!

— De helbredende Vande ville aldrig bringe de døde Huroner til Live, svarede Unkas i Delawarernes musikalske Sprog; den rullende Flod beskyller deres Ben; deres Mænd ere Skvav'er, deres Kvinder Ugler. Gaa — sammenkald de huronske Hunde, for at de kunne betragte en Kriger. Mine Næsebor væmmes; de lugte en Krysters Blod.

Den sidste Hentydning gjorde et dybt Indtryk; Fornærmelsen optændte Huronernes Sind. Mange af dem forstode det fremmede Tungemaal, hvori Fangen talte. Blandt dem var Magua. Den listige Vilde blev straks sin Fordel vaer og gjorde øjeblikkelig Brug af den. Han lod den lette Skinkappe glide ned fra sin Skulder, udstrakte sin Arm og brød ud i en Strøm af sin snedige og farlige Veltalenhed. Hvor meget Skaar hans Indflydelse end havde lidt ved den Svaghed, der undertiden var kommen over ham, kunde det dog ikke negtes, at han besad Mod og var berømt som Taler. Han talte aldrig uden at have Tilhørere, og sjeldent uden at vinde Adskillige for sine Meninger. Ved denne Lejlighed æggedes hans medfødte Evner ved Hevntørst.

Han dvælede atter ved Begivenhederne fra Angrebet paa Den ved Glenn, sine Vaabenfællers Død og deres frygteligste Fjenders Flugt. Derpaa beskrev han det Bjergs Natur og Beliggenhed, til hvilket han havde ført de Fanger, der vare faldne i deres Hænder. Sine egne blodige Hensigter med de unge Piger og sin tilintetgjorte ondskabsfulde Plan berørte han ikke, men gik hurtigt over til at berette, hvorledes han var bleven overrasket af Langriffel og dennes Ledsagere, og hvor ilde det da var gaaet ham. Her tav han og saae sig om med paatagen Ærefrygt for de Bortgangne, men i Virkeligheden for at se, hvad Virkning hans paabegyndte Beretning havde gjort. Som sædvanligt, vare Alles Blikke fæstede paa hans Ansigt. Hver af de mørke Skikkelser syntes at være en Statue med Liv og Aande,

saa ubevægelig var deres Stilling, saa ufravendt deres Opmærksomhed.

Da sænkede Magua sin Stemme, der hidtil havde været høi og stærk, og bragte de Dræbtes Fortjenester paa Bane. Ingen Egenskab, der kunde ventes at ville vække en Indianers Deltagelse, blev forbigaaet. Om den Ene havde man aldrig erfaret, at han var dragen forgjæves paa Jagt; den Anden hovde været utrættelig i at forfølge Fjenden. Denne var tapper, hin højsindet. Kort sagt, han indrettede sin Omtale af den og den saaledes, at det lykkedes ham overfor en Stamme, der kun bestod af faa Familier, at berøre hver Streng, der kunde finde Gjenklang i et eller andet Bryst.

— Hvile mine unge Mænds Ben — saaledes sluttede han — paa Huronernes Begravelsesplads? I vide, at det ikke er saaledes. Deres Aander ere vandrede mod den dalende Sol og drage allerede over de store Vande til de lykkelige Vildtbaner; men de gik bort uden Føde, uden Rifler og Knive, uden Mokkasiner, nøgne og fattige, som de vare komne til Verden. Skal det være saaledes? Bør deres Sjæle drage ind i de Retfærdiges Land ligesom hungrige Irokesere eller umandige Delawarefolk, eller skulle de møde deres Fjender med Vaaben i Hænde og Kapper over deres Skuldre? Hvad ville vore Fædre tænke at der er blevet af Wyandoternes Stammer? De ville tænke paa deres Børn med mørkt Blik og sige: Gaa; en Tsjippevæ er kommen hid under Navn af en Huron. Brødre, vi bør ikke glemme de Døde; en Rødhud ophører aldrig at huske. Vi ville belæsse denne Mohikaners Ryg, saa længe til han vakler under vor Gavmildhed, og sende ham til mine unge Mænd. De raabe til os om Hjælp, skjønt vore Øren ikke ere aabne; de sige: „Glemmer os ej!“ Naar de se denne Mohikaners Aand arbejde sig frem til dem med sin Byrde, ville de vide, hvorledes vi ere tilsinds. Da ville de vedblive at være lykkelige, og vore Børn ville sige: „Saaledes gjorde vore Fædre mod deres Venner, saaledes maa vi gjøre mod dem.“ Hvad er en Yengee? vi have dræbt mange, men Jorden er endnu bleg. En Plet paa en

Hurons Navn kan kun skjules med Blod, der kommer fra en Indianers Aarer. Lad denne Delawarer dø!"

En saadan Tale, holdt i en Hurons heftige Sprog og paa hans udtryksfulde Maade, kunde neppe forfeile sin Virkning. Magua havde saa snedigt blandet sine Tilhøreres naturlige Sympathier med deres religiøse Overtro, at deres Sind, der allerede ved Skik og Brug vare forberedte paa at bringe deres Landsmænds Manes et Offer, ikke beholdt noget Spor af Menneskekjærlighed tilbage, men kun higede efter Hevn. En Krigers, en Mand af et meget vildt Udseende, havde især udmærket sig ved den Opmærksomhed, han skjenkede Talerens Ord. Hans Ansigt havde forandret sig ved hver Stemning, der fremkaldtes hos ham; tilsidst bar det kun Præg af skrækkelig Ondskab. Da Magua havde endt, rejste han sig op og udstødte et sandt Djævlehyl. Hans lille blanke Øxe saas at blinke i Fakkelskinnet, medens han svang den over sit Hoved. Bevægelsen og Hylet vare altfor pludselige, til at han kunde blive afbrudt med Ord. Det syntes, som om der fra hans Haand foer et klart Glimt, der i det samme krydsedes af en kraftig mørk Linie. Det første var Tomahavken i sin Fart; den anden var den Haand, som Magua udstrakte for at give Øxen en anden Retning. Høvdingens hurtige Bevægelse kom ikke ganske for sildigt. Det skarpe Vaaben huggede Krigsfjeren af den unge Mohikaners Skalptot og foer igjennem Bygningens tynde Væg, som om den udslyngedes af en eller anden frygtelig Maskine.

Duncan havde set den voldsomme Handling og var sprungen op. Hans Hjerte bankede af den ædleste Attraa efter at komme hans Ven til Hjælp. Et eneste Blik sagde ham, at Hugget var mislykket, og hans Skræk forvandlede sig til Beundring. Unkas stod stille og saae sin Fjende ind i Øjet med Træk, der syntes at røbe, at han ikke kjendte til Frygt. Marmor kunde ikke være koldere og roligere end det Aasyn, hvormed han mødte dette pludselige, hevngjerrige Anfald. Derpaa smilede han, som om han ynkedes over en Mangel paa Dulighed, der havde været saa heldig for ham selv, og mumlede nogle faa ringeagtende Ord i sit Modersmaal.

— Nej! udbrød Magua efter at have overbevist sig

om, at Fangen var frelst; Solen maa skinne paa hans Skam; Skav'erne maa se hans Kjød skjælve, ellers vil vor Hevn kun være Drengestreger. Gaa — bring ham hen, hvor der er Tavshed; lad os se, om en Delawarer kan sove om Natten og dø om Morgenen.

De unge Mænd, hvis Pligt det var at bevogte Fangen, bastede straks hans Arme og førte ham ud af Huset under en dyb ildevarslende Tavshed. Først da Unkas stod i Døraabningen, standsede han sin kjække Gang. Der vendte han sig om, og i det stolte Blik, som han hurtigt kastede ud over sine Fjenders Kreds, opdagede Duncan noget, der til hans Glæde syntes ham at tyde paa, at Haabet ikke ganske havde forladt hans Ven.

Magua var tilfreds med sit Held, eller ogsaa var han saa stærkt sysselsat med sine lønlige Planer, at han ikke tænkte paa at føre sine Efterforskninger videre. Han rystede sin Kappe, foldede den sammen over sit Bryst og forlod Huset uden at dvæle mere ved den Sag, som kunde være bleven saa skjæbnesvanger for den, der stod ved Siden af ham. Trods sin stigende Forbittrelse, sin naturlige Karakterfasthed og sin Bekymring for Unkas følte Heyward sig dog kjendelig lettet ved en saa listig og farlig Fjendes Fraværelse. Det Røre, Talen havde fremkaldt, satte sig lidt efter lidt. Krigerne indtoge paany deres Sæder, og Huset fyldtes atter med Røgskyer. I henved en halv Time blev der ikke yttret en Stavelse, neppe nok kastet et Blik til Siden. Der plejede i det Hele taget at følge en dyb, alvorlig Tavshed efter ethvert heftigt eller voldsomt Optrin mellem disse Væsner, der baade vare saa ustyrlige og paa den anden Side i saa høj Grad formaaede at beherske sig selv.

Da den Høvding, der havde udbedt sig Duncans Hjælp, havde røget sin Pibe ud, gjorde han et nyt og heldigt Forsøg paa at komme bort. Ved et Fingerpeg gav han den formentlige Læge et Tegn til at følge ham. Duncan gik nu gjennem Røgskyerne og glædede sig derpaa af flere end een Grund over at indaande Sommeraftenens forfriskende Luft.

Hans Ledsager begav sig imidlertid ikke ind imellem de Huse, hvor Heyward allerede havde foretaget sine Efterforskninger, men drejede til Siden og tog derpaa Vejen

lige over imod et nærliggende Bjerg, der saa at sige hang ud over den midlertidige Landsby. Langs med dets Fod voksede der et tæt Krat; de maatte derfor gaa videre ad en smal, bugtet Sti. Drengene havde igjen begyndt at lege paa den aabne Plads, og deres Leg forestillede i dette Øjeblik et Løb til Pælen. For at gjøre Legen saa lig Virkeligheden som muligt havde en af de dristigste iblandt dem slynget et Par Brande hen i nogle Bunker af Trætoppe, der endnu ikke vare brændte. Et af disse Blus kastede sit Skin paa Høvdingens og Duncans Vej; og derved fik de vilde Omgivelser en endnu mere barsk Karakter. Lidt fra en nøgen Klippe og lige ud for den traadte de ind paa en Græsplæne og stode netop i Begreb med at skride over den. I det samme blev der lagt nyt Tønder til Ilden, og et klart Skær udbredte sig endog til denne fjerne Plet. Det beskinnede Bjergets hvide Overflade og kastedes derfra tilbage paa et mørkt, gaadefuldt Væsen, der uventet dukkede op foran dem.

Indianeren standsede, som om han betænkte sig paa at gaa videre, og tøvede, til hans Ledsager havde naaet ham. En stor, sort Kugle, der først syntes at staa stille, begyndte nu at bevæge sig paa en for Heyward uforklarlig Maade. Atter lysnede Ilden op, og dens Skin belyste vedkommende Gjenstand stærkere. Af de uophørligt fra Side til Side skiftende Stillinger, der holdt dens øverste Del i stadig Bevægelse, medens den dog syntes at sidde, skjønnede Duncan nu, at det var en Bjørn. Den brummede højt og voldsomt, og i enkelte Øjeblikke saae man dens Øjestene gnistre; men andet fjendtligt Tegn gav den ikke fra sig. Huronen lod ogsaa til at være overbevist om, at denne besynderlige Vejfarende ikke havde Ondt i Sinde, thi efter at have iagttaget ham omhyggeligt gik han videre.

Duncan vidste godt, at Bjørnen tidt fandtes i tam Tilstand hos Indianerne; han fulgte derfor sin Ledsagers Exempel, i den Tanke, at en af Stammens Yndlinger havde taget Vejen til Krattet for at søge Føde. De slap ogsaa uskadte forbi den. De kunde ikke undgaa at komme i temmelig nær Berøring med Uhyret; men Huronen, der først saa forsigtigt havde undersøgt Vandrerens egenlige Beskaffenhed, gik nu videre uden at spilde noget Øjeblik paa

yderligere Efterforskninger. Heyward derimod kunde ikke afholde sig fra at se tilbage for at være paa sin Post mod Angreb i Ryggen. Hans Uro formindskedes ingenlunde, da han saae Bamsen vælte sig hen ad deres Vej og følge dem i Hælene. Han vilde have sagt noget; men i det samme skød Indianeren en Barkdør til Side og betraadte en Hule, der førte til det Indre af Bjerget.

Duncan, som var glad ved at kunne foretage et saa nemt Tilbagetog, gik bag efter ham og vilde netop til at lukke den noget skrøbelige Dør, da han mærkede, at Uhyret vristede den ud af Haanden paa ham. I samme Øjeblik formørkede dets lodne Skikkelse Indgangen. De befandt sig nu i en Klippehvælving, hvor det var umuligt at trække sig tilbage uden at løbe lige i Armene paa Bamsen. Den unge Major holdt derfor Øren stive og holdt sig saa nær som muligt ved sin Fører. Bjørnen brummede uophørligt bag ved ham, og et Par Gange lagde den sine mægtige Labber paa hans Skuldre, som om den nok kunde have Lyst til forhindre ham fra at komme længere ind i Hulen.

Hvor længe Heywards Nerver vilde have staaet ham bi under disse særegne Omstændigheder, turde være vanskeligt at afgjøre, thi han fandt snart Lindring. De havde hele Tiden set et Lysglimt foran sig, og de naaede nu det Sted, hvorfra det udgik.

En stor Fordybning i Klippen var bleven delt i mange Rum. Væggene vare simpelt, men snildt indrettede; de bestode af Sten, Grene og Bark. Om Dagen faldt Lyset ned igjennem Aabningen foroven, og om Natten traadte Blus og Fakler i Solens Sted. Derhen havde Huronerne bragt deres Kostbarheder, især dem, der tilhørte hele Nationen. Herhen havde de, som det nu viste sig, ogsaa bragt den syge Kvinde, der troedes at være et Offer for en overnaturlig Magt; de antoge nemlig, at det vilde falde hendes Plageaand vanskeligere at foretage sine Anfald gjennem Stenmuren end gjennem Hytternes Grenevægge. Det Rum, som Duncan og hans Fører først betraadte, var udelukkende bestemt for hende. Indianeren nærmede sig hendes Leje, der var omringet af Kvinder. Midt iblandt dem stod, til Heywards Forbavselse, hans savnede Ven David.

Et eneste Blik var nok til at vise den foregivne Læge, at denne Syges Helbredelse langt oversteg hans Kræfter. Hun var betagen af en Slags Lamhed, ganske ligegyldig ved Alt hvad hendes Blik stirrede paa, og lykkeligvis uden Følelse for Smerter. Heyward var langt fra at beklage, at hans Kunster skulde drives med En, der var meget for syg til at bryde sig om, hvor vidt de lykkedes eller ei. Den Smule Samvittighedsnag, han først havde følt over det paatænkte Bedrag, fik han snart Bugt med, og han begyndte allerede at samle sine Tanker for at kunne spille sin Rolle med Anstand — da blev han vaer, at man kom ham i Forkjøbet ved et Forsøg paa at lade Tonerne gjøre deres Magt gjældende.

Da Heyward og Indianeren traadte ind, stod Skala rede til at udgyde sin Aand i Sang. Efter nu at have tøvet et Øjeblik blæste han en Tone paa sin Pibe og begyndte paa en Hymne, der sikkert vilde have gjort Underværker, dersom Troen paa dens Virkekraft havde nyttet synderligt. Man lod ham synge sin Sang til Ende — Indianerne, fordi de havde Ærbødighed for hans formentlige Svaghed i Aanden, og Duncan, fordi han var altfor glad ved Opsættelsen til at gjøre sig skyldig i den mindste Afbrydelse. Sangens hendøende Toner gjenlød endnu i hans Ører, da han foer sammen ved at høre denne blive gjentagen bag ved sig af en Stemme, der var halvt menneskelig og halvt en Gravrøst. Han saa sig om og opdagede — det lodne Uhyre. Det sad oprejst i en skyggefuld Krog, svingede sin urolige Krop frem og tilbage og udstødte med en dyb Brummen Lyde, om ikke Ord, der havde en Smule Lighed med Syngemesterens Melodi.

Dette besynderlige Ekkos Indvirkning paa David er lettere at forestille sig end at beskrive. Han spilede sine Øjne op, som om han betvivlede dets Virkelighed, og han stod maalløs af Forbavselse. En Sindsbevægelse, der havde stor Lighed med Frygt, men som han var tilbøjelig til at anse for Beundring, bragte ham til at glemme en snild Plan, som han havde lagt, til at meddele Heyward en vigtig Oplysning. I denne Stemning raabte han højt: Hun venter Dig og er nær!

Med disse Ord styrtede han over Hals og Hoved ud af Hulen.

Femogtyvende Kapitel.

I dette Optrin var der en besynderlig Blanding af Latterlighed og Højtidelighed. Uhyret vedblev utrætteligt at rokke frem og tilbage; men dets snurrige Forsøg paa at efterligne Davids Sang ophørte, saa snart han havde rømmet Marken. Skalas Ord vare blevne udtalte i hans Modersmaal og forekom Duncan at have en eller anden skjult Betydning; men han saae ikke noget, der kunde lede til en Opdagelse af den Gjenstand, som Syngemesteren sigtede til. Dog der blev straks gjort Ende paa alle Gisninger i saa Henseende. Høvdingen nærmede sig den Syges Leje og fjernede ved et Vink hele den Sværm af Kvinder, som havde samlet sig for at se, hvad den Fremmede kunde udrette. Da den Gjenlyd, som Dørens Lukning gav i det lange naturlige Galleri, var ophørt, pegede han paa sin bevidstløse Datter og sagde:

— Nu vise min Broder sin Magt!

Idet Heyward saa utvetydigt var bleven opfordret til at virke i sit foregivne Kald, frygtede han, at selv den ringeste Opsættelse kunde blive farlig. Han huskede sig om og søgte at gjenkalde sig nogle af de Trylleformularer og sælsomme Skikke, under hvilke de indianske Troldmænd pleje at skjule deres Uvidenhed og Vanmagt. Det er mere end sandsynligt, at han i sin forvirrede Tilstand snart vilde have begaaet en eller anden mistænkelig, om ikke skjæbnesvanger Fejl, dersom hans Begynderforsøg ikke var blevet afbrudt ved et vildt Hyl fra den Firbenede. Tre forskjellige Gange prøvede han paa at fortsætte sine Bestræbelser, men ligesaa tidt stødte han paa den samme uforklarlige Modstand, og hver af disse Afbrydelser syntes ham mere vild og truende end den forrige.

— Viismænd ere skinsyge, sagde Huronen; jeg gaar, Broder, Kvinden er en af mine kjækkeste Mænds Hustru;

gjør imod hende hvad Ret er. Stille! tilføjede han, idet han ved en Haandbevægelse bød den misfornøjede Bamse at forholde sig rolig; jeg gaaer.

Som sagt, saa gjort. Duncan saae sig nu ene i denne uhyggelige Bolig med den hjælpeløse Syge og det farlige vilde Uhyre. Dette lyttede først til Indianerens Fodtrin med den klogtige Mine, som man veed at Bjørne kunne sætte op; men da et nyt Ekko forkyndte, at ogsaa han havde forladt Hulen, vendte Bamsen sig om og kom vraltende hen til Duncan. Derpaa satte den sig ned i samme oprejste Stilling som et Menneske. Den unge Mand saae sig ængstelig om efter et eller andet Vaaben, hvormed han kunde værge sig mod det Angreb, han nu for Alvor ventede.

Det lod dog til, at Bamsen pludseligt havde skiftet Sind. I Stedet for at vedblive med sin utilfredse Brummen eller at yttre andre Tegn paa Vrede rystede den stærkt over hele sin lodne Krop, som om den blev anfalden af en besynderlig indvendig Krampe, og de store lodne Labber samlede kejtet paa det grinende Fjæs. Medens Heyward nu med spændt Opmærksomhed iagttog Bjørnens Bevægelser, faldt dens grimme Hoved ned paa Skuldrene, i dets Sted traadte Spionens barske, men ærlige Ansigt, og han hengav sig af Hjertens Grund til sin ejendommelige stille Latter.

— Tys! sagde den forsigtige Skovbeboer, idet han standsede Heywards Udbrud af Forbavselse; de Kjeltringer luske omkring her, og ved den mindste Lyd, der ikke hører med til Trolddom, faa vi dem strax allesammen paa Halsen!

— Sig mig, hvad er Meningen med denne Maskeradedragt, og hvorfor har De vovet Dem ud paa et saa fortvivlet Æventyr?

— Jo, al Forstand og Beregning kuldkastes tidt af Hændelsen, men da man altid bør begynde fra Begyndelsen, skal jeg fortælle Dem hele Historien fra Ende til anden. Da vi havde taget Afsked med hinanden, puttede jeg Kommandanten og Sagamoren ind i en gammel Bæverhytte, hvor de ere bedre beskyttede mod Huronerne, end de vilde være blandt Garnisonen i Fort Edward — for Indianerne her højt oppe mod Nordvest, der endnu ikke have havt syn-

derligt Besøg af Handelsmænd, nære endnu Ærefrygt for Bæverne — og saa styrede Unkas og jeg efter Aftale vor Kurs til den anden Lejr. Har De set noget til Gutten?

— Ja, til min store Sorg! Han er fangen og dømt til at miste Livet ved Solens Opgang.

— Anede jeg ikke nok, at det vilde blive hans Lod? udbrød Spionen i en mindre munter og tillidsfuld Tone. Dog snart fik hans Stemme igjen sin naturlige Fasthed, og han vedblev: Hans Uheld er den sande Grund til, at jeg er her, for det vilde aldrig gaa at overlade en saadan Gut til Huronerne. Det vilde jo rigtignok være en sand Sjælefryd for det Pak, dersom de kunde binde „Det springende Elsdyr" og „Langriffel", som de kalde mig, til den samme Pæl! Jeg gad for Resten nok vide, af hvad Grund de have givet mig det Navn, for der er ligesaa lidt Lighed imellem „Hjortedræbers" Egenskaber og det, som en af de rigtige kanadiske Rifler formaaer at udrette, som imellem et Stykke Pibeler og en Flintsten . . .

— Glem ikke, hvad De vilde sige, faldt Heyward utaalmodig ind; men vi vide ikke, hvad Øjeblik Huronerne komme tilbage.

— Det er der der ingen Fare for. En Troldmand maa have sin Tid ligesom en omflakkende Præst i Kolonierne. Vi ere ligesaa sikkre for at blive afbrudte, som en Missionær vilde være ved Begyndelsen af et to Timers Foredrag. Naa, Unkas og jeg stødte paa en hjemvendende Afdeling af disse Slyngler; Gutten var altfor fremfusende af en Spion at være, men da hans Blod af Naturen er varmt, kan man ikke dadle ham for det, og naar det kommer til Stykket, viste en af Huronerne sig som en Krysler, for han flygtede, men derved lokkede han tillige Unkas i et Bagholt.

— Han har maattet bøde haardt for sin Fejghed!

Spionen lod paa en betydningsfuld Maade sin Haand gaa hen over sin Hals og nikkede, som om han vilde sige: Jeg forstaar Dem nok. Derpaa vedblev han:

Efter at have mistet Gutten vendte jeg mig, som De kan tænke, mod Huronerne. Der har været Skjærmydsler imellem mig og et Par af deres Spejdere; men det havde ikke stort at betyde. Efter at have skudt de Stympere kom

jeg temmelig nær ind til Husene uden yderligere Molest. Og hvad mer kunde Lykken vel gjøre for mig end at føre mig lige til det Sted, hvor en af Stammens Troldmænd, som jeg godt vidste rustede sig til en stor Kamp med Satan — men hvorfor kalder jeg det Lykke, der nu synes at have været en særlig Forsynets Styrelse? Jeg gav den infame Bedrager et godt Dunk i Hovedet og gjorde ham derved uskadelig for en Tid. For at forebygge al Allarm gav jeg ham en Stump Valnød til Aftensmad og klyngede ham op imellem to unge Træer; derpaa tillod jeg mig at benytte hans Stads og paatog mig en Bjørns Skikkelse, for at vore Forehavender kunde have Fremgang.

— De spillede Deres Rolle fortrinligt; Bamsen selv kunde neppe have gjort det saa godt.

— Ja, ser De, Hr. Major! svarede Skovbeboeren, der følte sig smigret; efter at have studeret saa længe her i disse Ødemarker maatte jeg være en meget daarlig Elev, dersom jeg ikke forstod at efterligne saadant et Dyrs Natur og Bevægelser. Havde det været en vild Kat eller en Panther, saa skulde De bare have set Løjer; men saadant et dumt Dyrs Fagter hører der ikke stort til at efterligne, endskjønt man jo for den Sags Skyld ogsaa kan overdrive, naar man spiller Bjørn. Ja, det er ikke enhver Efterligner, der veed, at det er lettere at gaa ud over det Naturlige end at gjengive det. Men endnu have vi ikke udrettet noget, — hvor er den smukke Pige?

— Det veed Himmelen! jeg har ransaget hver Hytte i Landsbyen uden at finde det mindste, der kunde tyde paa, at hun opholder sig hos denne Stamme.

— De hørte jo nok hvad Syngemesteren sagde, da han forlod os? „Hun venter Dig og er nær."

— Ja, men jeg maatte nødvendigvis tro, at han sigtede til denne ulykkelige Kvinde.

— Tossen var bange og snakkede hen i Vind og Vejr; men han mente noget Betydningsfuldere dermed. Her ere jo Vægge nok til at danne Skillerum i hele Kolonien. En Bjørn maa kunne klattre, og jeg vil tage et lille Overblik over dem. Der er maaske Honningkrukker skjulte i disse Klipper, og De veed jo, at jeg er et Dyr, som er meget slikkent af sig.

Spionen saae sig tilbage og lo ad sit eget Indfald, medens han klattrede op ad Skillevæggen og imidlertid efterlignede en Bjørns kluntede Bevægelser; men saa snart han var kommen øverst op, gav han Tegn til Tavshed og lod sig i største Hast glide ned.

— Hun er her, hviskede han, og gjennem den Dør kan De komme ind til hende. Jeg vilde have talt et trøstende Ord til den stakkels Skabning; men Synet af et saadant Uhyre kunde gjerne have bragt hende fra Sands Samling. I Deres Maling ser De da for Resten heller ikke synderligt indtagende ud, Hr. Major!

Duncan var allerede ivrig sprungen op; men da han hørte disse mistrøstende Ord, trak han sig straks tilbage.

— Er jeg da virkelig saa gyselig at se til? spurgte han sørgmodigt.

— De vilde just ikke kyse Livet af en Ulv eller skræmme de kgl. amerikanske Tropper tilbage fra et Angreb; men jeg har oplevet den Tid, da De saae bedre ud. Saadanne stribede Ansigter synes Skvav'erne ikke ilde om; men unge Kvinder af hvid Race foretrække deres egen Farve. Se! tilføjede han, idet han pegede paa et Sted, hvor Vandet piblede ud af en Klippe og dannede et lille krystalklart Bassin, førend det banede sig Vej til de nærmeste Revner; De kan meget let blive fri for Sagamorens Bemaling, og naar De kommer tilbage, skal jeg prøve paa at gjøre Dem en hel Del kjønnere. Det er ligesaa almindeligt, at en Troldmand skifter Maling, som at en Laps i Kolonierne skifter Stads.

Den forstandige Skovbeboer behøvede ikke at lede efter Grunde for at skaffe sit Raad Indgang. Medens han endnu talte, gjorde Duncan Brug af Vandet. I et Nu var ethvert stødende eller afskrækkende Mærke udslettet, og den unge Mand fremtraadte atter med de Træk, Naturen havde skjenket ham. Efter saaledes at være forberedt til et Møde med sin Elskede sagde han Skovbeboeren et skyndsomt Farvel og forsvandt gjennem den betegnede Dør. Spionen saae med Glæde hans Bortgang, nikkede ad ham og mumlede gode Ønsker ved sig selv. Derpaa gav han sig ganske roligt til at undersøge Huronernes Spise-

kammer, thi Hulen blev blandt andet brugt som Gjemmested for Udbyttet af deres Jagt.

Duncan havde ikke anden Vejledning end et Lys, der blinkede i det Fjerne, men som dog tjente den forelskede Mand til Ledestjerne. Ved dets Hjælp blev han i Stand til at styre ind i sine Forhaabningers Havn, som kun var et andet Rum i Hulen, der særligt var blevet indrettet til Opbevaring af en saa vigtig Fange som en Datter af Kommandanten i William-Henry. Paa Gulvet laa en Mængde Bytte fra hin ulykkelige Fæstning. Midt i denne forvirrede Masse fandt han hende — bleg, bekymret, forfærdet, men smuk som altid. David havde forberedt hende paa et saadant Besøg.

— Duncan! udbrød hun med en Stemme, der syntes at skjælve ved sin egen Lyd.

— Alice! svarede han, idet han, uden at ændse noget, sprang over Kofferter, Kasser, Vaaben og Bohave, indtil han stod ved hendes Side.

Jeg vidste nok, at De aldrig vilde forlade mig, sagde hun, idet hun saae op, og der foer et Glædessmil over hendes sørgmodige Ansigt. Men De er alene! Hvor taknemlig jeg end er, fordi De saaledes mindes mig, vilde jeg dog ønske, at De ikke var ganske alene.

Duncan lagde Mærke til, at hun skjælvede saaledes, at hun ikke formaaede at staa. Han bevægede hende derfor til at sidde, medens han fortalte Hovedtrækkene af de Tildragelser, vi have skildret. Alice lyttede i aandeløs Spænding. Den unge Major berørte kun let den gamle Faders Sorg, idet han dog vogtede sig for at saare sin Tilhørerindes Egenkjærlighed; men Taarerne strømmede ned ad Datterens Kinder, som om hun aldrig havde grædt før. Duncans milde Ord dulmede dog snart den første heftige Smerte, og hun hørte ham derpaa til Ende med udelt Opmærksomhed, om end ikke med Ro.

— Men nu, Alice! tilføjede han, indser De jo nok, hvor meget der endnu ventes af Dem. Ved vor Ven Spionens Hjælp kunne vi vel nok slippe bort fra dette vilde Folk; men De maa opbyde alt Deres Mod. Husk, at De flyer til Deres ærværdige Faders Favn, og i hvor høj Grad baade hans og Deres Lykke beror paa vore Anstrengelser.

— Kan jeg handle anderledes mod en Fader, som har gjort saa meget for mig?

— Og ligeledes for mig, svarede Duncan, idet han sagte trykkede hendes Haand, som han holdt i begge sine Hænder.

Det uskyldige og overraskede Blik, der mødte Duncan, overbeviste ham om, at han maatte forklare sig tydeligere.

— Her er hverken Tid eller Sted til at opholde Dem med egenkjærlige Ønsker, tilføjede han; men hvilket Hjerte, der var saa tungt som mit, vilde ikke ønske at afkaste sin Byrde? Man siger, at Ulykken er det stærkeste af alle Baand; det, vi begge led for Deres Skyld, bevirkede, at det ikke kom til nogen udførlig Forklaring imellem Deres Fader og mig.

— Men min kjæreste Cora, Duncan! Cora er dog vel ikke bleven glemt.

— Glemt? nej, savnet, som en Kvinde kun sjeldent er bleven savnet. Deres ærværdige Fader gjør ikke nogen Forskjel paa sine Børn; men jeg — Alice, De vil ikke vredes paa mig, naar jeg siger, at i mine Øine stilles hendes Værd i Skyggen . . .

— Da kjender de ikke min Søsters Fortrin, sagde Alice og drog sin Haand tilbage; hun taler altid om Dem som sin kjæreste Ven.

— Det glæder mig overordenligt, svarede Duncan hastigt —; men med Dem, Alice! har Deres Fader tilladt mig at haabe en endnu nærmere Forening.

Alice skjælvede heftigt. Et Øjeblik vendte hun sit Ansigt bort, idet hun gav efter for den Rørelse, hvoraf hendes Kjøn saa let gribes; men den forsvandt hurtigt, saa at hun nu var Herre over sin Adfærd, om end ikke over sine Følelser.

— Heyward, svarede hun, idet hun saae ham ind i Øjnene med et rørende Udtryk af Tillid og Uskyldighed, lad min Fader først være tilstede og give sit billigende Samtykke, førend De trænger nærmere ind paa mig.

— Jeg burde ikke sige mere, men kunde heller ikke sige mindre, vilde den unge Major svare, da han blev afbrudt ved, at nogen bankede ham sagte paa Skulderen.

Han sprang op, vendte sig om og saae — Maguas mørke Skikkelse og ondskabsfulde Ansigt. Den Vildes fæle Latter lød i Duncans Ører som et djævelsk Hyl. Dersom han havde fulgt Øjeblikkets Indskydelse, havde han kastet sig over Huronen og ladet sin Skjæbne blive afgjort i en Kamp paa Liv og Død; men da han ikke havde nogen Slags Vaaben, var uvidende om, hvilke Midler hans listige Fjende havde til sin Raadighed, og havde den Pligt at værne om En, der nu var hans Hjerte mere dyrebar end nogensinde, afstod han straks fra sit overilede Forsæt.

— Hvad ønsker Du? sagde Alice, idet hun foldede sine Hænder over Brystet og kæmpede for at skjule den dødelige Angst, hvori hun svævede for Heywards Skyld, under det kolde og frastødende Væsen, hvormed hun modtog Listig-Ræys Besøg.

Den hoverende Indianer havde igjen paataget sig sit barske Aasyn, skjønt han veg forsigtig tilbage for det truende Udtryk i den unge Mands ildfulde Øjne. Han betragtede begge sine Fanger med et fast Blik, traadte derpaa til Side og lagde et Stykke Træ tvers for en anden Dør end den, ad hvilken Duncan var traadt ind. Nu indsaa den unge Major, hvorledes han var bleven overrasket. Da han troede sig uigjenkaldelig fortabt, drog han Alice til sit Bryst og stod rede til at gaa en Skjæbne imøde, der neppe syntes ham beklagelig, da han og hans Elskede skulde lide den i Forening. Dog for Øjeblikket tænkte Magua ikke paa Voldsomheder. Hans første Bestræbelse gik aabenbart ud paa at sikre sig sin ny Fange; han skjenkede ikke engang de to Skikkelser, der stode ubevægelige i Midten af Rummet, noget eneste Blik mere, førend han havde betaget dem alt Haab om at flygte gjennem den hemmelige Dør, som han selv var kommen ind ad. Heyward iagttog nøje alle hans Bevægelser, men blev staaende med rolig Holdning og trykkede sin Elskedes fine Skikkelse til sit Bryst; han var for stolt og nærede ogsaa for lidt Haab til at bede en saa tidt overvunden Fjende om Naade. Da Magua havde opnaaet sin Hensigt, nærmede han sig sine Fanger og sagde paa Engelsk:

— De blege Ansigter fange de snilde Bævere; men Rødhuderne forstaa at fange Yengeeserne.

— Gjør som Du vil, Huron! udbrød den forbittrede Heyward, der glemte, at en Andens Liv stod paa Spil tillige med hans; jeg foragter ligemeget Dig og Din Hevn.

— Vil den hvide Mand sige de samme Ord, naar han staar bunden til Pælen? spurgte Magua, idet han ved sin haanlige Tone viste, hvor ringe Tanker han havde om Heywards Karakterfasthed.

— Listig-Ræv er en stor Høvding! svarede Indianeren; han vil gaa og hente sine unge Mænd, for at de kunne se, hvor kjækt et blegt Ansigt kan le ad Pinslerne.

Han vendte sig bort, medens han talte, og stod i Begreb med at forlade Stedet gjennem den Dør, som Duncan var kommen ind ad, da hans Øre opfangede en brummende Lyd, der bragte ham til at tøve. Bjørnen sad i Døren og rokkede, som sædvanligt, fra den ene Side til den anden. Ligesom den syge Kvindes Fader, iagttog Magua den et Øjeblik for at komme efter dens sande Beskaffenhed. Han var hævet over sin Stammes Overtro, og saa snart han blev Troldmandens velbekjendte Forklædning vaer, vilde han til at gaa forbi den med kold Foragt; men en lydeligere og mere truende Brummen fik ham til at standse paany. Derpaa syntes han ikke længer at ville lade sig narre og gik raask fremad. Det foregivne Dyr, der var kommet lidt frem, trak sig langsomt tilbage, indtil det paany befandt sig i Snævringen; da rejste det sig paa Bagbenene og slog i Luften med sine Labber ligesom en rigtig Bjørn.

— Du Nar! raabte Høvdingen paa Huronsk, gaa Du og leg med Børn og Skvav'er, men plag ikke forstandige Folk.

Han søgte igjen at komme forbi den formentlige Troldmand og holdt det ikke engang for nødvendigt at true med at bruge Kniven eller Tomahavken, der hang ved hans Bælte. Pludseligt udstrakte Dyret sine Arme eller, rettere sagt, sine Ben og indesluttede ham i dem med en Kraft, der maaske nok kunde maale sig med det berømte Bjørnefavntag. Heyward havde med spændt Opmærksomhed fulgt alle Falkeøjes Bevægelser. Først slap han Alice; derpaa greb han en Hjorteskindsrem, der havde været bundet om en Bylt, og da han saae, at Spionens Jernmuskler havde trykket hans Fjendes Arme fast ind imod hans Si-

der, styrtede han ind paa Magua og bandt dem fast. I kortere Tid, end vi have behøvet til at fortælle det Hele, vare Arme, Ben og Fødder omviklede en Snes Gange med Remmen. Da den frygtelige Huron var fuldstændigt bagbunden, gav Spionen Slip, og Duncan lagde sin Fjende, der ikke formaaede at røre sig af Stedet, om paa Ryggen.

Under denne pludselige og ejendommelige Operation havde Magua kæmpet voldsomt, saa længe til han tydeligt mærkede, at han var i Hænderne paa En, hvis Kræfter overgik hans. Han havde imidlertid ikke givet et Knæ fra sig; men for i al Korthed at forklare sin Adfærd tog Falkeøje nu det lodne Bjørneskjæs af og viste den forundrede Huron sit eget barske og alvorlige Ansigt, og da var det for saa vidt ude med Indianerens Sindsro, at han udbrød i det aldrig manglende: Hju!

— Saa Du er kommen til Dit Mæle igjen! udbrød hans koldblodige Overvinder. Ja, saa maa jeg tage mig den Frihed at stoppe Munden paa Dig, for at Du ikke skal bruge den til vor Undergang.

Da der ikke var nogen Tid at spilde, tog Spionen ufortøvet denne nødvendige Forholdsregel, og da han havde kneblet Indianeren, kunde hans Fjende med Rette betragtes som værende hors de combat.

Ad hvilken Vej er Riddingen kommen ind? spurgte den ivrige Spion, da han var færdig med sit Arbejde. Forbi mig er der ikke kommet nogen eneste Sjæl, siden De forlod mig.

Duncan paaviste den Dør, som Magua var traadt ind ad, og som nu frembød altfor mange Hindringer, til at man hurtigt kunde bortfjerne sig igjennem den.

— Før da den unge Dame denne Vej, vedblev Falkeøje; vi maa skynde os ud i Skoven gjennem den anden Udgang.

— Det er umuligt, svarede Duncan; hun er overvældet af Skræk og ganske hjælpeløs. Alice, min egen yndige Alice, kom til Dig selv! nu er Øjeblikket til at flygte kommet. Det er forgjæves! hun hører mig, men formaar ikke at følge med. Gaa, brave, ædle Ven! Frels Dem selv og overlad mig til min Skjæbne!

— Hvert Spor har sin Ende, og hvert Uheld brin-

ger en ny Lære med sig, svarede Spionen. Her, indhyl hende i disse indianske Tæpper. Skjul hele hendes Skikkelse — den Fod er der ikke Mage til i alle Skovene, — den vil straks forraade hende. Hver Smule maa De dække til. Saa tag hende nu i Deres Favn og følg efter. Resten kan De overlade til mig.

Som man vil have skjønnet af Falkeøjes Ord, adlød Duncan ham i Et og Alt. Da Spionen havde talt ud, tog Heyward den unge Piges lette Skikkelse i sin Favn og fulgte i hans Fodspor. Den syge Kvinde var endnu alene, ligesom da de forlode hende, og de gik hurtigt gjennem den naturlige Korridor til Indgangen. Da de nærmede sig den lille Barkdør, forkyndte Stemmer udenfor, at den Syges Venner og Frænder vare samlede der og utaalmodigt ventede paa Tilladelse til at træde ind.

— Dersom jeg lukker min Mund op og taler, hviskede Falkeøje, vil mit Engelsk, som er en Hvidhuds ægte Tale, sige de Slyngler, at en Fjende befinder sig iblandt dem. De maa tale til dem i Deres Jargon, Hr. Major, og sige, at vi have indespærret den onde Aand i Hulen og bringe Kvinden til Skovene, for at søge styrkende Rødder. Opbyd al Deres List, for det er en ærlig Sag.

Døren aabnede sig lidt, som om nogen udenfor lyttede efter, hvad der foregik inde i Hulen. Herved blev der gjort Ende paa Spionens Forskrifter. En lydelig Brummen skræmmede Lureren tilbage, Spionen skød kækt Barkdøren til Side og gik bort, idet han stadigt spillede Bjørnens Rolle. Duncan holdt sig lige i Hælene paa ham og stod snart midt i en Flok af en Snes bekymrede Venner og Slægtninge.

Sværmen veg noget tilbage, for at Faderen og en Anden, der syntes at være Kvindens Mand, kunde komme frem.

— Har min Broder uddrevet den onde Aand? spurgte den Første. Hvad har han i sin Favn?

— Dit Barn! svarede Duncan høitideligt. Sygdommen har forladt hende; den er indespærret i Klipperne. Jeg bringer Kvinden noget bort for at styrke hende mod yderligere Anfald. Hun skal være i den unge Mands Vigvam, naar Solen kommer igjen.

Da Faderen havde gjengivet Indholdet af den Frem-

medes Ord i det huronske Sprog, forkyndte en dæmpet Mumlen den Tilfredshed, hvormed denne Efterretning blev modtagen. Høvdingen selv tilvinkede Duncan at gaa videre. — Gaa! sagde han med fast og lydelig Stemme og med stolt Holdning. Jeg er en Mand, jeg vil træde ind i Hulen og kæmpe med den Onde.

Heyward adlød gjerne og var allerede kommen forbi den lille Gruppe, da han standsedes ved disse foruroligende Ord.

— Er min Broder afsindig? udbrød han, er han grusom? Han vil møde Sygdommen, og den vil da trænge ind i ham; eller ogsaa vil han drive Sygdommen ud, og da vil den forfølge hans Datter ud i Skovene. Nej — lad mine Børn vente udenfor, og dersom Aanden viser sig, da slaa ham ned med Køller. Han er listig og vil begrave sig i Bjerget, naar han ser, hvor mange der er rede til at kæmpe mod ham.

Denne besynderlige Advarsel havde den ønskede Virkning. I Stedet for at gaa ind i Hulen droge Faderen og Ægtemanden deres Tomahawker og stode nu færdige til at tage Hevn over deres syge Paarørendes indbildte Plageaand, medens Kvinderne og Børnene i samme Øjemed forsynede sig med Stene eller brøde Grene af Buskene. Dette heldige Øjeblik benyttede den foregivne Troldmand til at forsvinde.

Uagtet Falkeøje havde stolet saa stærkt paa Indianernes Overtro, var det dog ikke skjult for ham, at de forstandigste af Høvdingerne mere taalte end satte Lid til den. Han vidste derfor godt, hvad Tiden havde at betyde under disse vanskelige Omstændigheder. Hvor stort hans Fjenders Selvbedrag end var, og i hvor høi Grad det end havde tjent til at fremme hans Planer, var det dog sandsynligt, at selv den ringeste Aarsag til Mistanke paa Grund af Indianernes Snuhed vilde blive af skjæbnesvanger Betydning. Han valgte derfor den Vej, ad hvilken det var rimeligst at de kunde slippe bort uden at blive opdagede, idet han ikke gik igjennem Landsbyen, men kun saa at sige strejfede den. Ved det aftagende Skin fra Blussene kunde man endnu i nogen Afstand se Krigerne gaa fra Hytte til Hytte; men Børnene havde ombyttet deres Lege med deres

Skindsenge, og Nattens Stilhed begyndte allerede at træde i Stedet for Aftenens Støj og Røre.

Den friske Lufts Indvirkning oplivede Alice, og da det mere var hendes legemlige end hendes aandelige Kræfter, der vare blevne svækkede, behøvede man ikke at forklare hende, hvad der var sket.

— Lad mig nu prøve paa at gaa, sagde hun, da de vare komne ind i Skoven, idet hun hemmeligt rødmede over, at hun ikke før havde været i Stand til at forlade Duncans Favn; nu er jeg ganske vel igjen.

— Nej, Alice, De er endnu altfor svag.

Den unge Pige søgte lempeligt at frigjøre sig, og Heyward saae sig nødt til at give Slip paa sin dyrebare Byrde. Bjørnens Fremstiller havde ganske vist været aldeles fremmed for den Fryd, som den unge Mand følte, da han holdt sin Elskede i sin Favn, og han forstod maaske heller ikke den ufrømtede Undseelse, hvoraf den skjælvende Alice følte sig betagen; men da han befandt sig i en passende Afstand fra Hytterne, gjorde han Holdt og talte om et Æmne, som han var fuldstændig Herre over.

— Denne Sti vil føre Dem til Bækken, sagde han. Følg den nordlige Bred, indtil De naaer et Vandfald; stig op ad Bjerget til højre, og De vil da se et andet Folks Blus. Der maa De drage hen og bede om Beskyttelse; dersom det er ægte Delawarefolk, ville De være frelste. At flygte langt bort med den unge Dame nu er en Umulighed. Huronerne ville følge vort Spor og tage Skalpene af os, førend vi havde tilbagelagt en halv Snes Mil. Gaa De nu; Vorherre være med Dem.

— Og De? spurgte Heyward forbauset. Vi skulle da vel ikke skilles her?

— Huronerne holde Delawaremændenes Stolthed fangen; den sidste af Mohikanernes ædle Blod er i deres Magt, svarede Spionen. Jeg gaar for at se, hvad der kan gjøres til hans Bedste. Havde de taget Deres Skalp, Hr. Major! skulde, som jeg lovede, en af de Niddinger være falden for hvert Haar, der fandtes paa den; men dersom den unge Sagamore skal føres til Pælen, skulle Indianerne ogsaa faa at se, hvorledes en ublandet hvid Mand kan dø.

Duncan følte sig ingenlunde krænket, fordi den tjække

Skovbebver saa afgjort foretrak den, som han paa en Maade kunde siges at have lyst i Kuld og Kjøn; men han vedblev dog at anføre alle de Grunde, han formaaede at opbyde, mod en saa fortvivlet Adfærd. Han blev understøttet af Alice, der i Forening med Heyward bønfaldt ham om at opgive en Beslutning, der frembød saa megen Fare, men kun aabnede saa lidt Udsigt til Held. Dog al deres Opfindsomhed og Veltalenhed var spildt. Falkeøje hørte opmærksomt, men utaalmodigt paa dem og gjorde tilsidst Ende paa Samtalen ved at svare i en Tone, der straks bragte Alice til Tavshed og viste Heyward, hvor frugtesløse alle yderligere Indvendinger vilde være.

— Jeg har hørt, sagde han, at der hos Ungdommen findes en Følelse, der binder Mand til Kvinde, fastere end Fader er knyttet til Søn. Det er maaske saaledes. Jeg har kun sjeldent været hvor Kvinder af min Farve bo; men i Kolonierne er Menneskets Natur muligvis saadan. De har vovet Livet og Alt hvad der er Dem kjært, for at befri denne unge Pige, og jeg formoder, at der ligger en saadan Følelse til Grund for det Hele. Hvad mig angaar, saa har jeg lært Gutten at bruge en Riffel som det sig hør og bør, og han har lønnet mig smukt for det. I mangen blodig Dyst har jeg kæmpet ved hans Side, og saa længe Knaldet af hans Bøsse lød i mit ene Øre, og Knaldet af Sagamorens i det andet, vidste jeg, at der ikke var nogen Fjende i Ryggen paa mig. Vinter og Sommer, Dag og Nat have vi gjennemstrejfet disse Ødemarkener i hinandens Selskab; vi have spist af det samme Fad; naar den Ene sov, vaagede den Anden; og før det skal siges, at Unkas blev pint, naar jeg var i Nærheden . . . Der er kun een Herre over os alle, hvad Farve vor Hud end har, og ham kalder jeg til Vidne paa, at før Mohikanergutten skal omkomme, fordi han ingen Ven har, før skal Tro og Love forsvinde fra Jorden og „Hjortedræber" blive ligesaa uskadelig som Syngemesterens Tudevaaben!

Duncan gav Slip paa Spionens Arm. Falkeøje vendte sig om og gik ufortrødent tilbage ad Hytterne til. Efter at have tøvet et Øjeblik for at se efter ham tog den heldige og dog sørgmodige Heyward tilligemed Alice Vejen til Delawarernes fjerne Landsby.

Seksogtyvende Kapitel.

Trods sin kjække Beslutning indsaa Falkeøje tilfulde, hvilke Vanskeligheder og Farer han gik i Møde. Paa Tilbagevejen til Lejren var hans skarpe og øvede Dømmekraft stærkt sysselsat med at udfinde Midler til at modvirke hans Fjenders Mistænksomhed og Aarvaagenhed, som han godt vidste paa ingen Maade var ringere end hans egen. Intet Andet end hans Huds Farve havde frelst Maguas og Troldmandens Liv; de vilde have været de Første, der vare blevne ofrede for hans egen Sikkerheds Skyld, dersom han ikke havde ment, at en saadan Handling, hvor godt den end stemte overens med en Indianers Natur, var aldeles uværdig for en Mand, der roste sig af at nedstamme fra Mennesker med ublandet Blod. Han slog sig derfor til Ro ved Tanken om de Vidiekviste og Remme, hvormed han havde bundet sine Fanger, og styrede sin Gang midt ind i Hyttebyen.

Efterhaanden som han nærmede sig Husene, bleve hans Skridt forsigtigere, og intet Tegn, være sig venligt eller fjendtligt, undgik hans aarvaagne Øje. En Hytte i ufærdig Stand laa lidt foran de andre. Den syntes at være bleven forladt, da den var halv fuldendt, sandsynligvis fordi der var Mangel paa nogle af de vigtigste Fornødenheder, saasom Træ eller Vand. .Der trængte dog et svagt Lysskjær gjennem Sprækkerne i den. Dette tydede paa, at den, trods sin mangelfulde Tilstand, ikke var ubeboet. Til den begav Spionen sig derpaa som en klog General, der undersøgte Fjendens fremskudte Afdelinger, førend han skred til Hovedangrebet.

Falkeøje satte sig i en Positur, der passede til det Dyr, han forestillede, og krøb hen til en lille Aabning, hvorfra han kunde overskue det Indre af Hytten. Den viste sig at være David Skalas Opholdssted. Herhen var den ærlige Syngemester nu tyet med alle sine Sorger og Bekymringer og al sin ydmyge Tillid til Forsynets Varetægt. Netop i det Øjeblik, da Spionen paa den nys omtalte Maade opdagede hans uformelige Person, var selve Skovbeboeren — at sige i hans paatagne Skikkelse — Gjenstanden for det ensomme Væsens alvorlige Overvejelse.

Hvor fast en Overbevisning David end nærede om de

gamle Undergjerningers Virkelighed, kunde han dog ikke bekvemme sig til at tro paa en direkte overnaturlig Indgriben i den nyere Tids moralske Verdensorden. Med andre Ord: medens han ikke nærede den ringeste Tvivl om, at Bileams Æsel havde været udrustet med Talegaver, stillede han sig noget skeptisk overfor en Bjørns Evne til at synge, og dog havde denne sidste hans egne udmærkede Organers Vidnesbyrd for sig. I hele hans Udseende og Væsen var der noget, som viste Spionen, hvor fuldstændigt forvirret Manden var. Han sad dybtgrundende og med Haanden under Kinden, paa en Bunke Kvas, hvoraf han engang imellem tog nogle Kviste, som han lagde til den svagt brændende Ild. Musikdyrkerens Kostume var ikke undergaaet nogen synderlig Forandring siden sidst; kun havde han bedækket sit skaldede Hoved med den trekantede Kastorhat, der ikke havde viist sig at være indbydende nok til at kunne vække Begjærlighed hos nogen af dem, der havde taget ham til Fange.

Den snilde Falkeøje huskede godt, at Syngemesteren i Huj og Hast var deserteret fra sin Post ved den syge Kvindes Leje; han havde derfor ogsaa sine Formodninger om, hvad der var Gjenstand for saa mange ophøjede Betragtninger. Først gik han rundt om Hytten; da han derpaa havde forvisset sig om, at den laa ganske ensomt og betænkt, at Beboerens Natur og Væsen sandsynligvis vilde beskytte den mod Besøg, vovede han sig igjennem den lave Dør og helt hen til Skala. Denne saa pludselige og særegne Overraskelse havde nær tilintetgjort al Davids — vi ville ikke sige: Filosofi, men dog hans Tro og Karakterfasthed. Han famlede efter sin Stemmepibe og rejste sig forvirret op, i den Hensigt at forsøge en musikalsk Djævleudbrivelse.

— Mørke, gaadefulde Uhyre! udraabte han, idet han med skjælvende Hænder tog sine Glarøjne paa og tydede til sin aldrig svigtende Hjælp i Noden, den udmærkede Oversættelse af Psalmerne, — jeg kjender hverken Din Natur eller Dine Hensigter, men dersom Du har noget i Sinde mod en af de ringeste Tempeltjeneres Person og Rettigheder, da lyt til den israelitiske Ungersvends beaandede Tale, og fortryd Dit Forsæt.

Bjørnen rystede sin lodne Krop, og derpaa svarede en velbekjendt Røst:

— Stik Tudepiben ind, og lær Din Strube at være beskeden. I dette Øjeblik veje fem Ord paa jævnt, forstaaeligt Engelsk rigeligt op imod en hel Times Skraalen.

— Hvem er Du? spurgte David, idet han snappede efter Vejret og følte sig ganske uskikket til at udføre sit oprindelige Forsæt.

— Et Menneske, ligesom De, og et, i hvis Aarer der flyder ligesaa lidt Bjørne- eller Indianerblod som i Deres eget. Har De allerede glemt, af hvem De har modtaget det tossede Instrument, som De holder i Deres Haand?

— Kan det ogsaa være muligt? udbrød David, der nu aandede friere, da Sandheden begyndte at gaa op for ham. Jeg har oplevet mange Undere, medens jeg har dvælet iblandt Hedningene, men sikkerlig ikke noget større end dette.

— Kom herhen, svarede Falkeøje, idet han tog Bjørnehuden af sit ærlige Ansigt, for at befæste Syngemesterens vaklende Tillid; De ser her en Hud, der just ikke er saa hvid som de to unge Damers, men hvori der dog ikke findes noget Spor af Rødt, som ikke er sat af Solen og Himlens Storme. Men nu Haand paa Værket! . . .

— Fortæl mig først om Pigen og den unge Mand, der saa kjækt opsøgte hende, afbrød David ham.

— Ja, de ere lykkeligt blevne befriede fra disse Uslingers Tomahavker. Men kan De bringe mig paa Spor efter Unkas?

— Den unge Mand befinder sig i Trældom, og jeg frygter meget for, at hans Død er besluttet. Det bedrøver mig uendeligt, at et Menneske med en saa god Natur skal dø i en saadan Vankundighed, og jeg har opsøgt en herlig Hymne . . .

— Kan De føre mig til ham?

— Den Opgave vil ikke være vanskelig, svarede David tøvende; men jeg tror, at Deres Nærværelse snarere vil forværre end forbedre hans Lod.

— Ikke et Ord mere, men blot fremad! svarede Falkeøje, idet han tilhyllede sit Ansigt og selv gav Exemplet ved straks at forlade Hytten.

Undervejs fik Spionen ud af David, at hans Ledsager havde Adgang til Unkas paa Grund af sin formentlige Sindssvaghed og den Yndest, hvori han havde vidst at sætte sig hos en af den unge Mohikaners Bevogtere, der kunde tale lidt Engelsk og derfor af David var bleven udkaaret til Gjenstand for religiøs Omvendelse. Om Huronen forstod, hvad hans ny Ven havde i Sinde med ham, maa vist betvivles; men da en Vild ikke føler sig mindre smigret ved stadig Opmærksomhed end et mere civiliseret Individ, havde den frembragt den omtalte Virkning. Det er unødvendigt at skildre den snilde Maade, hvorpaa Spionen pressede disse Meddelelser ud af den enfoldige David; vi skulle heller ikke dvæle ved de Instruxer, han gav, da han var kommen i Besiddelse af alle de fornødne Oplysninger, thi under Fortællingens Gang vil alt dette blive Læseren klart.

Den Hytte, hvori Unkas var indespærret, laa lige midt i Landsbyen og havde en saadan Beliggenhed, at det maaske var vanskeligere ubemærket at nærme sig eller forlade den end nogen anden; men det hørte ikke til Falkeøjes Politik paa nogen Maade at gaa skjult tilværks. Stolende paa sin Forklædning og paa sin Dulighed til at udføre den Rolle, han havde overtaget, begav han sig til Stedet ad den simpleste og og mest direkte Vej. Aftenstunden ydede ham imidlertid noget af den Beskyttelse, som han i saa høj Grad syntes at foragte. Drengene laa allerede begravede i Søvn; alle Kvinderne og de fleste af Krigerne havde trukket sig tilbage til deres Hytter. Kun fire eller fem af de Sidstnævnte tøvede endnu ved deres Fanges Dør som hemmelige, men omhyggelige Jagttagere af hans Adfærd.

Da de saae Skala komme ledsaget af En, der var iført deres ypperste Troldmands Forklædning, gjorde de redebont Plads for dem begge. De røbede imidlertid ingen Lyst til at gaa bort; de vare tvertimod aabenbart tilbøjelige til at blive paa Grund af det gaadefulde Gjøgleri, som de naturligvis ventede sig af et saadant Besøg.

Da Falkeøje slet ikke var i Stand til at tale med Huronerne i deres Modersmaal, maatte han udelukkende betro Samtalen til David. Trods sin Enfoldighed fulgte Sidstnævnte nøjagtigt de Instruxer, han havde faaet, og overtraf langt sin Lærers mest glimrende Forventninger.

— Delawaremændene ere Kvinder! udbrød han, idet han henvendte sig til den Vilde, der forstod lidt af det Sprog, hvori han talte. Yengeeserne, mine taabelige Landsmænd, have sagt til dem, at de skulde gribe Tomahavken og kæmpe mod deres Fædre i Kanada, og de have glemt deres Kjøn. Ønsker min Broder at høre Snarhjort bede om sine Skjørter og at se ham staa grædende ved Pælen i Huronernes Paasyn?

Den Vilde raabte højt og lydeligt „Hju!" i en bejaende Tone og viste derved, hvor megen Tilfredsstillelse han vilde have af at være Vidne til en saadan Svaghed hos en saa længe hadet og i saa høj Grad frygtet Fjende.

— Lad ham træde til Side; saa vil den vise Mand blæse paa den Hund. Sig det til mine Brødre.

Huronen forklarede sine Kammerater Davids Mening, og disse lyttede nu til Planen med den Tilfredsstillelse, som deres ustyrlige Sind kunde ventes at ville finde i en saa udsøgt Grusomhed. De trak sig lidt tilbage fra Indgangen og tilvinkede den formentlige Troldmand at træde ind; men i Stedet for at adlyde blev Bjørnen siddende paa sin Plads og brummede.

— Den vise Mand er bange for, at hans Aande skal blæse paa hans Brødre og berøve dem deres Mod, vedblev David, idet han snildt benyttede det modtagne Vink; de maa træde længere tilbage.

En Ulykke som den antydede vilde Huronerne have betragtet som det værste Onde, der kunde ramme dem; de trak sig derfor alle som een tilbage og toge Plads paa et Sted, hvor de ikke kunde høre noget, men tydeligt kunde se Indgangen til Hytten. Nu lod Spionen, som om han var vis paa, at de vare i Sikkerhed, og gik langsomt ind. Her inde var der stille og skummelt, da Hytten kun var beboet af Fangen og oplyst af en halvt udgaaet Ild, der var bleven brugt til at lave Mad ved.

Unkas stod og lænede sig tilbage i et Hjørne. Han var baade paa Hænder og Fødder bunden med stærke Baand, der smertede ham meget. Straks da Uhyret kom ind, værdigede den unge Mohikaner det ikke et Øjekast. Spionen havde ladet David blive ved Døren, for at han kunde forvisse sig om, at de ikke bleve iagttagne, og holdt det for

klogt at bevare sin Forklædning, indtil han var sikker paa, at Ingen saae dem. Han talte derfor ikke, men søgte at gjøre nogle af en Bjørns Narrestreger. Først troede den unge Mohikaner ogsaa, at hans Fjender havde sendt en rigtig Bjørn ind til ham, for at pine og plage ham; men pludselig opdagede han ved denne Præstation, som Heyward havde fundet saa fuldendt, visse Fejl, der straks røbede, at det var Efterligning. Dersom Falkeøje havde vidst, hvor ringe Værd den duligere Unkas tillagde hans Fremstilling, vilde han rimeligvis have fortsat Fremstillingen paa Trods; men det haanlige Udtryk i den unge Mohikaners Øjne kunde fortolkes paa saa mange Maader, at den brave Spion slap for det Ydmygende i en saadan Opdagelse. Saa snart David derfor gav det forud aftalte Tegn, hørte man en sagte, hvislende Lyd i Hytten og ikke længere Bjørnens vrede Brummen.

Unkas havde støttet sig med Ryggen mod Hyttens Væg og lukket sine Øjne, som om han ikke engang vilde se en saa foragtelig Gjenstand; men saa snart Slangelyden lod sig høre, rejste han sig op, saae sig om til alle Sider, bøjede sit Hoved dybt ned og vendte det forskende i alle Retninger, indtil hans skarpe Blik henlededes paa det lodne Uhyre, hvor det vedblev at være fæstet, som om det fængsledes af et Trylleri. Imidlertid hørtes den samme Lyd igjen. Den udgik aabenbart fra Bamsens Mund. Atter gjennemfløj den unge Mohikaners Blik det Indre af Hytten; derpaa vendte det tilbage til sit forrige Hvilested, og han udbrød med dyb, dæmpet Stemme:

— Falkeøje!

— Skær hans Baand over! sagde Falkeøje til David, der netop da nærmede sig dem.

Syngemesteren gjorde som man bød ham, og Unkas følte sine Lemmer frigjorte. I det samme raslede de tørre Dyreskind, og et Øjeblik efter viste Spionen sig i egen høje Person. Unkas syntes uvilkaarligt at forstaa det Forsøg, hans Ven havde gjort; hverken hans Tunge eller hans Ansigtstræk røbede noget Tegn paa Overraskelse. Da Falkeøje havde afkastet sin lodne Dragt, hvilket han gjorde ved simpelthen at løsne nogle Skindremme, drog han en lang, blinkende Kniv og gav Unkas den i Haanden.

— De røde Huroner ere udenfor, sagde han; lad os være rede.

I det samme lagde han med betydningsfuld Mine sine Fingre paa et andet, lignende Vaaben; begge vare Frugter af den Tapperhed, han i Aftenens Løb havde udvist mod deres Fjender.

— Vi ville gaa, sagde Unkas.

— Hvorhen?

— Til Skildpadderne; de ere mine Bedstefædres Børn.

— Ja, min Gut! sagde Spionen paa Engelsk (et Sprog, han var tilbøjelig til at tale, naar han var noget adspredt), jeg tror, at det samme Blod rinder i Eders Aarer; men Tid og Afstand have forandret dets Farve lidt. Hvad skulle vi gjøre ved Mingoerne her udenfor? De ere seks Mand, og Syngemesteren er jo for Ingenting at regne.

— Huronerne ere nogle Skrydere, sagde Unkas i en haanlig Tone; deres Totem er et Elsdyr, men de løbe som Snegle. Delawarerne ere Skildpaddens Børn, men de ere hurtigere end Hjorten.

— Ja, min Gut! der er meget Sandt i hvad Du der siger. Jeg tvivler ikke om, at Du under et Angreb vilde løbe forbi hele Nationen, og at Du i et lige Løb paa to Mil vilde naae Maalet og trække Dit Vejr, førend en af de Kjeltringer var i Nærheden af den næste Landsby; men en hvid Mands Øyner ligge mere i Armene end i Benene. Jeg for mit Vedkommende kan slaa en Huron for Panden ligesaa godt som en bedre Mand; men naar det gjælder at løbe omkap, saa tage de Slyngler Luven fra mig.

Unkas, der allerede havde nærmet sig Døren, rede til at gaa iforvejen, trak sig nu tilbage og tog atter Plads i Baggrunden af Hytten; men Falkeøje var saa stærkt sysselsat med sine egne Tanker, at han ikke lagde Mærke til denne Bevægelse, og vedblev, idet han mere talte til sig selv end til Unkas:

— I Grunden er det urimeligt at holde det ene Menneske i Trældom under de Øyner, som det andet besidder. Det er derfor bedst, at Du skrider afsted, Unkas! Jeg vil derimod tage Bjørnehuden paa igjen og i Mangel af Hurtighed stole paa min Snildhed.

Den unge Mohikaner svarede ikke, men lagde ganske roligt Armene overkors og lænede sig til en af de Stolper, der støttede Hyttens Væg.

— Naa, sagde Spionen og saae paa ham, hvorfor tøver Du? Jeg faar Tid nok, for de Slyngler ville naturligvis først gjøre Jagt paa Dig.

— Unkas bliver, lød det rolige Svar.

— Hvorfor?

— For at kæmpe med sin Faders Broder og dø med Delawarernes Ven.

— Ja vist, min Gut! svarede Falkeøje og trykkede den unge Mohikaners Haand med sine jernhaarde Fingre; havde Du forladt mig, vilde det rigtignok mere have lignet en Mingo end en Mohikaner, men jeg vilde dog gjøre Tilbudet, da Ungdommen i Almindelighed elsker Livet. Naa, hvad der i Krig ikke kan udrettes ved Mod, maa man bruge List til. Tag Du Huden paa; jeg tvivler ikke om, at Du kan spille Bjørn næsten ligesaa godt som jeg.

Hvilken Mening Unkas nu end ved sig selv nærede om Forholdet imellem deres Dygtighed til det Brug, røbede hans alvorlige Ansigt dog ikke nogen Bevidsthed om Overlegenhed. Tavs og i al Hast trak han Bjørnehuden over sig og oppebiede saa sin ældre Kammerats nærmere Ordrer.

— Hør, gode Ven! sagde Falkeøje derpaa til David, det bliver nok bedst, at vi to bytte Klæder, da De er saa lidt vant til den Nødhjælp, man tidt maa nøjes med her i disse Ødemarker. Tag De min Jagtbluse og Hue, og giv mig Deres Tæppe og Hat. De kan ogsaa godt betro mig Bogen og Brillerne og Tuderen med; dersom vi mødes paany i bedre Tider, skal De faa hele Historien tilbage og mange Tak oven i Kjøbet.

David skilte sig ved de forskjellige Gjenstande med en Nedebonhed, der vilde have gjort hans Villighed stor Ære, hvis han ikke i mange Henseender havde havt stor Fordel af Byttet. Falkeøje var ikke længe om at faa de laante Klædningsstykker paa, og efter at han havde skjult sine livfulde Øjne bag Glarøjnene og prydet sit Hoved med den trekantede Kastorhat, kunde han, da de ikke vare hinanden ulige i Legemsbygning, godt gaa og gjælde for Syngemesteren i Stjerneskjær. Saa snart man var færdig med disse For-

beredelser, henvendte Spionen sig til David og gav ham nogle gode Lærdomme med paa Vejen.

— Er De meget tilbøjelig til Fejghed? spurgte han uden videre, for at han kunde vide rigtig god Besked om Alt, førend han dristede sig til at give Forskrifter.

— Min Vandel er fredelig, og mit Sind er — lad mig sige det i en god Tid — meget tilbøjeligt til Barmhjertighed og Kjærlighed, svarede David, lidt stødt over et saa ligefremt Angreb paa hans Manddom; men der er Ingen, der kan sige, at jeg nogensinde har opgivet Troen paa Herren, selv under de største Gjenvordigheder.

— De vil komme værst i Knibe, naar de Vilde blive kloge paa, at de ere blevne førte bag Lyset. Dersom de saa ikke slaa Dem for Panden, vil Deres Utilregnelighed beskytte Dem, og De vil med Rimelighed kunne vente at dø i Deres Seng. Bliver De tilbage, da maa De sætte Dem hen i Skyggen og spille Unkas, indtil de fiffige Indianere opdage Komedien, men saa vil, som sagt, Prøvelsens Tid være kommen for Dem. Saa, vælg nu! vil De afsted, eller vil De blive her?

— Netop! svarede David i en bestemt Tone; jeg vil blive i Delawaremandens Sted. Kjækt og ædelt har han kæmpet for min Skyld — dette og mere vil jeg gjøre til Gjengjæld.

— De har talt som en Mand, og dersom De havde faaet en bedre Undervisning, kunde De aabenbart have drevet det til noget Bedre. Buk Deres Hoved og træk Benene ind; deres Beskaffenhed kunde let bringe Sandheden for Lyset tidligere end ønskeligt. Hold Tand for Tunge saa længe som muligt, og taler De, saa maa De helst pludseligt bryde ud i Deres Skraal, for det vil minde Indianerne om, at De ikke ganske er saa tilregnelig som Mennesker bør være. Men hvis de tage Deres Skalp, hvad jeg haaber til Gud at de ikke gjøre, saa kan De stole paa, at Unkas og jeg ikke skulle glemme den Bedrift, men hevne Dem som det sømmer sig ægte Krigere og tro Venner.

— Holdt! raabte David, da han saae, at han vilde forlade ham med disse Ord. Jeg er en ringe og uværdig Efterkommer af En, der ikke prædikede Hevnens fordømmelige Grundsætning. Skulde jeg derfor falde, da bring ikke

mit Minde noget Offer, men tilgiv mine Banemænd, og hvis De husker dem, da bed til Gud, at han vil oplyse deres Forstand og føre dem til den evige Salighed.

Spionen tænkte sig om.

— Det er Grundsætninger, sagde han derpaa, som ere helt forskjellige fra dem, man følger i Skovene, og dog er der meget Smukt og Ophøjet i dem. — Derpaa drog han et dybt Suk — sandsynligvis et af de sidste, han udstødte af Længsel efter en Stilling, han for saa lang Tid siden havde opgivet — og tilføjede: Som en Mand med ublandet Blod kunde jeg selv ønske at leve saaledes, skjønt det ikke altid er nogen let Sag at være saaledes mod en Indianer, som man vilde være mod en Medkristen. Gud velsigne Dem, min Ven; naar man ret betænker Sagen og har Evigheden for Øje, tror jeg, at De saa nogenlunde har den rigtige Fært, skjønt meget beror paa de naturlige Gaver og Fristelsens tyrke.

Idet Falkeøje talte saaledes, vendte han sig om og trykkede David hjerteligt i Haanden. Efter dette Venskabsbevis forlod han straks Hytten tilligemed den, der nu havde overtaget Bjørnens Rolle.

Aldrig saa snart mærkede Falkeøje, at han blev iagttagen af Huronerne, førend han holdt sin høje Skikkelse paa Davids stive Maneer, slog ud med Armen, som om han holdt Takt, og begyndte paa noget, der skulde være en Efterligning af hans Palmesang. Til al god Lykke havde han at gjøre med Ører, der ikke vare synderligt fortrolige med harmoniske Toner, ellers vilde han ganske sikkert være kommen tilkort. De maatte nødvendigvis tæt forbi den farlige Flok af mørke Vildmænd, og Spionen stemmede lydeligere op, jo nærmere de kom dem. Da de var dem allernærmest, strakte den Huron, der talte Engelsk, Armen ud og standsede den formentlige Syngemester.

— Den Hund af en Delawarer! sagde han, idet han bøjede sig fremad og i Tusmørket søgte at se Udtrykket i hans Ansigt; er han bange? Ville Huronerne høre hans Klageskrig?

I det samme brummede Bjørnen saa voldsomt og naturligt, at den unge Indianer gav Slip og foer til Side, ligesom for at overbevise sig om, at det var en virkelig og

ikke en efterglort Bjørn, der væltede sig forbi ham. Falkeøje, der var bange for, at hans Mæle skulde røbe ham overfor hans listige Fjender, benyttede med Fornøjelse denne Afbrydelse til paany at komme med et musikalsk Udbrud, der i et mere civiliseret Samfund rimeligvis vilde være blevet kaldt „en storartet Fiasko"; men hos hans nuværende Tilhørere forøgede det blot hans Adkomst til den Ærefrygt, som de aldrig vægre sig ved at vise dem, der menes at være underkastede Anfald af Vanvid. Hele den lille Indianerflok trak sig nu tilbage og lod dem, den holdt for at være Troldmanden og hans beaandede Medhjælper, drage videre.

Der udkrævedes virkelig en ualmindelig Kjækhed hos Unkas og Spionen, naar de skulde vedblive at vandre forbi Hytterne med langsom og værdig Gang, især da, som de straks bemærkede, Nysgjerrigheden for saa vidt havde faaet Overhaanden over Frygten, at Jagttagerne nærmede sig Hytten for at se, hvad Virkning Besværgelsen havde udøvet. Den ringeste ubetænksomme eller utaalmodige Bevægelse fra Davids Side kunde let forraade dem, og der hørte nødvendigvis Tid til, naar Spionen skulde kunne føle sig sikker. Den lydelige Støj, som Sidstnævnte holdt det for klogt at blive ved med, lokkede mange Nysgjerrige ud i Dørene til de forskjellige Hytter, idet de gik forbi. Et Par Gange krydsede en mørkt udseende Kriger deres Vej, tilskyndet af Overtro eller Aarvaagenhed. Man standsede dem imidlertid ikke; Aftenens Mørke og Dristigheden i deres Forsøg vare deres bedste Venner.

Vore Eventyrere vare tilsidst slupne ud af Landsbyen og nærmede sig nu hurtigt Skovenes Ly, da et langt og lydeligt Skrig steg op fra den Hytte, hvor Unkas var bleven indespærret. Mohikaneren sprang op og rystede sin lodne Beklædning, som om det Dyr, han forestillede, vilde gjøre en eller anden fortvivlet Anstrengelse.

— Holdt! sagde Spionen og tog sin Ven i Skulderen; lad dem hyle een Gang til! Det var ikke Andet end Forundring.

Dog der blev ikke Tid til at tøve, for i det næste Øjeblik fyldtes Luften med Skrig, der udbredte sig over hele Landsbyen. Den unge Mohikaner kastede Huden af sig, og

i sin egen smukke Skikkelse skred han nu videre. Falkeøje gav ham et let Slag paa Skulderen og ilede forud.

— Lad de Djævle nu kun komme paa Spor efter os, sagde Spionen, idet han trak to Rifler med alt Tilbehør frem fra en Busk og svang „Hjortedræber" over sit Hoved, medens han rakte Unkas hans eget Vaaben; to skulle i det mindste komme til at bøde med Livet for det.

De toge nu deres Geværer i højre Haand, ligesom Jægere, der holde sig færdige til at skyde, ilede frem af alle Kræfter og vare snart forsvundne i Skovens tætte Mørke.

Syvogtyvende Kapitel.

Hos de Vilde, der opholdt sig udenfor den unge Mohikaners Fængsel, havde Utaalmodigheden faaet Overhaand over deres Frygt for Troldmandens Aande. Forsigtigt og med bankende Hjerter listede de sig hen til en Revne, gjennem hvilken der faldt et svagt Skin fra Blussет. I flere Minuter antoge de Davids Skikkelse for Fangens; men det, som Falkeøje havde forudsет, indtraf netop. Syngemesteren blev træt af at holde sin lange Persons Yderdele saa nær sammen og strakte Benene ud, saa længe til en af hans uformelige Fødder kom i Berøring med Gloderne og skubbede dem til Side. I Begyndelsen troede Huronerne, at Delawaramanden var bleven saaledes omskabt ved Troldom; men da Skala, der ikke vidste, at man iagttog ham, vendte sit Hoved til Siden og fremviste sit milde, troskyldige Ansigt i Stedet for Fangens stolte Træk, vilde det endog have overstеget de Indfødtes Lettroenhed at tvivle længer. De styrtede ind i Hytten, lagde uden alle Ceremonier Haand paa Fangen og opdagede straks Bedrageriet. Da var det, at de opløftede de første Skrig, som Flygtningene havde hørt. Derefter fulgte de mest rasende Yttringer af Hevngjerrighed. Dog David holdt fast ved sin Beslutning om at dække sine Venners Tilbagetog og maatte saaledes tro, at hans sidste Time var kommen. Da han ikke længer havde sin Bog og

sin Stemmepibe, maatte han stole paa sin Hukommelse, der sjeldent svigtede ham ved saadanne Lejligheder. Han opløftede sin Stemme højt og lydeligt, og søgte at lette sig sin Vandring til den anden Verden ved at istemme det første Vers af en Gravsang. Indianerne bleve saaledes i rette Tid mindede om hans Svaghed i Aanden, styrtede ud igjen og satte paa den beskrevne Maade hele Landsbyen i Oprør.

En indfødt Kriger kæmper som han sover — uden at være beskyttet af noget som helst Forsvarsmiddel. Neppe vare derfor de alarmerende Lyde blevne hørte, førend to hundrede Mand vare paa Benene, rede til at gaa i Slag eller paa Jagt, hvad det nu maatte være. Flugten blev snart bekjendt; hele Stammen flokkedes omkring Raadslagningshuset og ventede utaalmodigt paa Høvdingernes Befalinger. Da der saa pludseligt stilledes Krav til deres Klogskab, kunde det neppe slaa fejl, at man savnede den listige Magua. Hans Navn blev nævnt, og Alle saae sig om, forundrede over, at han ikke viste sig. Man sendte Bud til hans Hytte og udbad sig hans Nærværelse.

Imidlertid fik nogle af de hurtigste og snildeste unge Mænd Ordre til, dækkede af Skovene, at gaa udenom Aabningen, for at forvisse sig om, at deres mistænkte Naboer, Delawarerne, ikke havde Ondt i Sinde. Kvinder og Børn løb frem og tilbage; kort sagt, hele Lejren frembød et Skue af vild Forvirring. Dog efterhaanden forsvandt disse Tegn paa Uorden, og efter fem Minuters Forløb vare de ældste og fornemste Høvdinger forsamlede til en alvorlig Raadslagning.

Snart forkyndte Raab af mange Stemmer, at der nærmede sig en Afdeling, der kunde ventes at ville meddele noget til Forklaring af den gaadefulde Tildragelse. Mængden udenfor veg til Side, og nogle Krigere betraadte Pladsen, medbringende den ulykkelige Troldmand, som Spionen saa længe havde ladet være i Klemme.

Denne Mand var ingenlunde lige højt anset hos alle Huronerne: nogle troede ubetinget paa hans Magt, medens Andre holdt ham for en Bedrager; men nu hørte Alle paa ham med den største Opmærksomhed. Da han havde fortalt sin korte Historie, traadte den syge Kones Fader frem og berettede i faa, men fyndige Ord, hvad han vidste. Disse

to Fremstillinger gave Anledning til Efterforskninger, der nu bleve foretagne med de Vildes ejendommelige Snuhed.

I Stedet for at ile til Hulen i en vild, uordenlig Hob valgte man ti af de klogeste og kjækkeste blandt Høvdingerne til at undersøge Sagen. Da der ikke var nogen Tid at spilde, rejste de Paagjældende sig, saa snart Valget var truffet, og forlode Stedet uden at sige et Ord. Da de naaede Indgangen, gjorde de yngre Mænd, der gik foran, Plads for de ældre. De begave sig derpaa alle gjennem den lave, mørke Snævring, med den Fasthed, man finder hos Krigere, som ere rede til at offre sig for det almindelige Bedste, men samtidigt nærede de rigtignok ingen Tvivl om Beskaffenheden af den Magt, de skulde kæmpe med.

Det yderste Rum i Hulen var stille og mørkt. Konen laa paa samme Sted og i samme Stilling som før, skjønt rigtignok nogle af de Tilstedeværende paastode, at de havde set hende blive baaren til Skovene af „de Hvides Medicinmand". Denne Forklaring, der stod i saa aabenbar Modstrid med Faderens, bevirkede, at Alle fæstede deres Blikke paa ham. Forbittret over den stiltiende Bebyldning og indvortes urolig over en saa uforklarlig Omstændighed, gik Høvdingen hen til Lyset, bukkede sig ned og betragtede den Syges Træk med vantro Blik, som om han endnu nærede Tvivl. Hans Datter var død.

Den naturlige Følelse fik for et Øjeblik Overhaanden, og den gamle Krieger holdt sorgfuld Haanden for Øjnene. Dog strax efter var han atter Herre over sig selv. Han saae paa sine Kammerater, pegede paa Liget og sagde i sit Folks Sprog:

— Min unge Mands Hustru har forladt os! Den store Aand er vred paa sine Børn.

Det sørgelige Budskab blev modtaget med højtidelig Tavshed. Efter et kort Ophold vilde en af de ældre Indianere tage Ordet — da saae man en mørk Gjenstand rulle ud af en tilstødende Afdeling og lige ind i Midten af det Rum, hvori de stode. Da Høvdingerne ikke vidste, hvad de skulde tro om Beskaffenheden af de Væsner, som de her havde at gjøre med, trak de sig alle lidt tilbage og stirrede forbavsede paa Gjenstanden, indtil den bekjendtes af Lyset og, rejsende sig noget op, fremviste Maguas fortrukne, men

endnu barske og forbittrede Træk. Paa denne Opdagelse fulgte der et almindeligt Udbrud af Forbavselse.

Dog, saa snart man blev klog paa, hvorledes det egentlig hang sammen med Høvdingen, trak flere af hans Kammerater straks deres Knive, og hans Tunge og Lemmer bleve hurtigt befriede. Huronen rejste sig op og rystede sine Lemmer, lig en Løve, der forlader sit Leje. Han mælede ikke et Ord, men hans Haand legede krampagtigt med Skaftet af hans Kniv, og hans skumle Blikke betragtede spejdende hele Flokken, som om de søgte en Gjenstand for det første Udbrud af hans Hevn.

Det var en Lykke for Unkas og Spionen, ja selv for David, at hans Arm ikke kunde naae dem i dette Øieblik; thi overfor de vilde Indskydelser, der vare nær ved at kvæle ham, vilde ingen Forventning om at kunne pine dem med indianst Grusomhed da have friet dem fra straks at blive aflivede. Da den Vilde kun saae sig omgiven af lutter Venner, skurede han Tænderne mod hinanden som Jernraspe og aad sin Harme i sig af Mangel paa et Offer til at lade den gaa ud over. Disse Tegn paa Forbittrelse bleve bemærkede af alle de Tilstedeværende, og da man frygtede for endnu mere at ægge et Sind, der allerede næsten var ophidset indtil Galskab, lod man flere Minuter hengaa, inden nogen yttrede et Ord. Da der saa var forløbet en passende Tid, talte den ældste Høvding.

— Min Ven har faaet en Fjende, sagde han. Er han nær, saa at Huronerne kunne tage Hævn over ham?

— Lad Delawaremanden dø! raabte Magua med Tordenrøst.

Der opstod en lang, betydningsfuld Tavshed. Den blev, som før, med tilbørlig Forsigtighed brudt af den samme Person.

— Mohikaneren er hurtig tilbens og springer langt, sagde han; men mine unge Mænd ere paa Spor efter ham.

— Er han løben? spurgte Magua med en saa dyb Strubetone, at den syntes at komme fra det Inderste af hans Bryst.

— Der har været en ond Aand iblandt os, og Delawaremanden har forblindet vore Øjne.

— En ond Aand! gjentog Magua spottende, — ja,

den Aand, der har skilt saa mangen Huron ved Livet — den Aand, der ihjelslog mine unge Mænd ved „den nedstyrtende Flod"; der tog deres Skalpe ved „den helbredende Kilde", og som nu har bundet Listig-Rævs Arme!

— Hvem taler min Ven om?

— Om den Hund, der bærer en Hurons Mod og List under en hvid Hud — Langriffel!

Udtalelsen af dette skrækkelige Navn frembragte den sædvanlige Virkning blandt hans Tilhørere; men da Krigerne havde faaet Tid til at tænke sig om og gjenkaldte sig, at deres frygtelige og dristige Fjende havde været midt i deres Lejr og gjort Ulykke, gik Forundringen over til en rædsom Forbittrelse, og al den vilde Lidenskab, der nylig havde raset i Maguas Bryst, meddelte sig til hans Kammerater. Nogle skar Tænder af Raseri, andre gave deres Følelser Luft i Hyl, atter andre fægtede ud med Armene, som om Gjenstanden for deres Harme led under deres Slag; men dette pludselige Udbrud af Raseri veg ligesaa hurtigt Pladsen for det stille og skumle Væsen, de plejede at lægge for Dagen, naar de vare uvirksomme.

Magua, der ogsaa havde faaet Tid til at tænke sig om, forandrede nu sin Adfærd og paatog sig Udseende af en Mand, der forstod at tænke og handle med den værdige Ro, som en saa alvorlig Sag udkrævede.

— Lad os gaa til mine Folk, sagde han; de vente paa os.

Hans Kammerater gave stiltiende deres Samtykke, og alle de Vilde vendte nu tilbage til Raadslagningshuset. Da de havde taget Plads, vendte Alles Blikke sig mod Mangua, der heraf skjønnede, at de efter fælles Overenskomst paalagde ham den Pligt at berette, hvad der var foregaaet. Han rejste sig op og fortalte det Skete uden Tvetydighed eller Forbehold. Al den List, Duncan og Falkeøje havde lagt for Dagen, blev naturligvis blottet, og end ikke de mest Overtroiske i Stammen kunde nu længere tvivle om Beskaffenheden af det Forefaldne. Det var kun altfor klart — saaledes sluttede han —, at de vare blevne bedragne paa den skjendigste og mest krænkende Maade. Da han havde indtaget sit Sæde igjen, sade hans Tilhørere, der indbefattede alle Stammens kampdygtigste Mænd, og saae paa hinanden,

som Folk, der vare lige forbavsede over deres Fjenders Dristighed og over deres Held. Dog nu maatte der tænkes paa Midler og Lejlighed til Hevn.

Der blev sendt Flere ud paa Spor efter Flygtningene, og derpaa gave Høvdingerne sig til at raadslaa for Alvor. De ældre Krigere foreslog efterhaanden mange forskjellige Udveje. Magua hørte tavs og ærbødig paa dem alle. Denne listige Vilde var nu atter i Besiddelse af al sin Snedighed og Selvbeherskelse, og gik frem med sin sædvanlige Forsigtighed og Dulighed. Først da enhver, der ønskede at tage Ordet, havde udtalt sine Anskuelser, fremsatte han sin egen Mening. Den fik forøget Vægt ved den Omstændighed, at nogle af Løberne allerede vare vendte tilbage og havde berettet, at man havde kunnet følge deres Fjenders Spor saa vidt, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at de havde søgt Tilflugt i deres mistænkte Forbundsfæller Delawarernes Lejr. Idet Høvdingen nu havde den Fordel at være kommen til Kundskab om denne væsenlige Omstændighed, forelagde han sine Standsfæller sin Plan, og som man kunde vente af hans List og Veltalenhed, blev den enstemmigt vedtagen. Hans Anskuelser og Grunde vare i Korthed følgende.

Vi have ovenfor sagt, at Søstrene, overensstemmende med en næsten ufravigelig Politik, bleve skilte fra hinanden, saa snart de havde naaet Huronlandsbyen. Magua havde allerede opdaget, at han ved at have Alice i sin Magt havde bedre Hold paa Cora. Da de skiltes, beholdt han derfor den Første i sin Nærhed, men overgav den, han satte mindst Pris paa, i sine Forbundsfællers Varetægt. Denne Ordning skulde kun være midlertidig og var ligesaa meget truffen for at smigre Naboerne som for at følge almindelig Skik og Brug.

Medens Magua uophørligt drevés af de hævngjerrige Indskydelser, der sjeldent slumre hos en Vild, varetog han dog ogsaa sine vedvarende personlige Interesser. De Taabeligheder og uærlige Handlinger, han havde begaaet i sin Ungdom, maatte udsones ved en lang og pinlig Bod, førend han vandt sit Folks Tillid fuldstændigt tilbage, og uden Tillid kunde der hos en indiansk Stamme ikke være Spørgsmaal om Myndighed. Under denne vanskelige og ubehagelige

Sagernes Stilling havde den snedige Indfødte ikke forsømt noget Middel til at forøge sin Indflydelse, og et af de virksomste havde været det Held, han havde havt med at sætte sig i Ydest hos deres mægtige og farlige Naboer. Udfaldet af hans Forsøg havde svaret til Folkets Forventninger, og Huronerne vare ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel, at Mennesket netop vurderer sine Evner i den Grad, hvori de paaskjønnes af Andre.

Dog medens Magua bragte Hensynet til det Almene et tilsyneladende Offer, glemte han ikke noget Øjeblik at sørge for sit eget Bedste. Dette havde lidt Skaar ved de uventede Begivenheder, der havde fravristet ham alle hans Fanger, og han saae sig nu i den Nødvendighed at bejle til deres Ydest, hvem Klogskaben saa nylig havde budt ham at gjøre sig forbundne.

Flere af Høvdingerne vare fremkomne med lumske og forræderske Planer til at overraske Delawarerne og slaa to Fluer med eet Smæk ved at bemægtige sig deres Lejr og faa Fangerne tilbage, thi Alle vare enige om, at deres Ære, deres Tarv, deres døde Landsmænds Fred og Lykke bydende krævede af dem, at de snareste skulde bringe deres Hævn nogle Offre. Disse farlige og tvivlsomme Planer fandt Magua det ikke vanskeligt at slaa af Marken. Med sin sædvanlige Dygtighed paaviste han, hvor uvist Udfaldet vilde være; men først da han fuldstændigt havde bragt sine Modstandere til Tavshed, dristede han sig til at fremsætte sine egne Forslag.

Han begyndte med at smigre sine Tilhøreres Egenkjærlighed — et ufejlbarligt Middel til at vække Opmærksomhed. Efter at han derpaa havde opregnet de mange forskjellige Lejligheder, ved hvilke Huronerne havde lagt Mod og Tapperhed for Dagen ved at straffe Fornærmelser, holdt han en glimrende Lovtale over Forstanden. Han skildrede denne som den Evne, der udgjorde det væsenlige Skjelnemærke mellem Bæveren og andre Dyr, mellem Dyr og Mennesker, og endelig mellem Huronerne i Særdeleshed og og Menneskene i Almindelighed. Da han nokſom havde lovpriſt Kløgten, gik han over til at vise, hvorledes den burde anvendes under Stammens nuværende Kaar. Paa den ene Side, sagde han, stod deres store blege Fader, Guvernøren i Kanada, der havde set paa sine Børn med et haardt Øje,

siden deres Tomahavker vare blevne saa røde, — paa den anden Side et Folk, der var ligesaa talrigt som de, talte et andet Sprog, hande andre Interesser, ikke yndede dem og med Glæde vilde gribe ethvert Paaskud til at nedsætte dem i den store hvide Høvdings Øjne. Derpaa talte han om deres Fornødenheder, om de Gaver, som de havde Ret til at vente for ydede Tjenester, om, hvor langt de vare fjernede fra deres egne Vildtbaner og fædrene Landsbyer, og hvor nødvendigt det var under saa vanskelige Omstændigheder at raadspørge Klogskaben mere og Tilbøjeligheden mindre. Da han lagde Mærke til, at de gamle Mænd bifaldt hans Maadehold, medens mange af de vildeste og mest udmærkede Krigere hørte paa disse politiske Planer med skummelt Blik, var han skiftig nok til igjen at omhandle det Æmne, som de holdt mest af. Han talte ligefrem om Frugten af deres Klogskab, som han kjækt forudsagde vilde blive en fuldstændig og endelig Sejr over deres Fjender. Han gav endog et lille Vink om, at deres Held med tilbørlig Forsigtighed kunde indrettes saaledes, at det vilde bringe alle dem Undergang, hvem de havde Aarsag til at hade. Kort sagt, han blandede saaledes det Krigerske med det Listige, det Aabenbare med det Dunkle, at han smigrede begge Parters Tilbøjeligheder og gav begge Grund til at haabe, medens ingen af dem kunde sige, at den egenligt forstod, hvad han vilde.

Den Taler eller Statsmand, der kan fremkalde en saadan Tingenes Tilstand, er i Almindelighed yndet af sine Samtidige, hvordant hans Eftermæle nu end maatte blive. Alle indsaa, at han ikke sagde Alt, hvad han mente, og Enhver troede, at Maguas skjulte Mening netop var den, som hans egne Evner satte ham i Stand til at fatte og hans egne Ønsker bragte ham til at vente.

Under disse heldige Omstændigheder var der ikke noget Overraskende i, at Magua fik sin Villie. Stammen samtykkede i at gaa frem med Forsigtighed og overdrog eenstemmigt hele Sagens Ledelse til den Høvding, der havde foreslaaet saa øjensynligt kloge Forholdsregler.

Magua havde nu naaet et af de store Maal for hans Tænkning og Virksomhed. Det Terrain, han havde tabt i sine Landsmænds Yndest, havde han vundet fuldstændigt tilbage, og han saae sig atter i Spidsen for Sagerne. Han

var i Virkeligheden Stammens Herfker, og faa længe han kunde bevare sin Folkeyndest, kunde ingen Monark have en mere despotisk Magt, især medens Stammen vedblev at opholde sig i et fjendtligt Land. Han kastede derfor Raadgiverens Maske og antog den bestemte Mine, der var nødvendig for at hævde hans Embedes Værdighed.

Løbere bleve udsendte i forskjellige Retninger for at indhente Oplysninger; Spioner fik Ordre til at nærme sig Delawarernes Lejr og undersøge Sagernes Stilling; Krigerne fik Lov til at begive sig til deres Hytter, men fik et Vink om, at der snart vilde blive Brug for dem; Kvinderne og Børnene fik Paalæg om at bortfjerne sig, idet man mindede dem om, at de havde at tie. Da disse Forholdsregler vare tagne, gik Magua gjennem Landsbyen. Han standsede hist og her, for at aflægge Besøg, hvor han troede, at Vedkommende vilde føle sig smigret ved hans Nærværelse. Han bestyrkede sine Venner i deres Tillid, opretholdt de Vaklende og tilfredsstillede Alle. Derpaa opsøgte han sin egen Bolig. Den Hustru, som Huronhøvdingen havde forladt, var død. Børn havde han ingen af, og han beboede nu en Hytte ganske alene. Det var den enlige og brøstfældige Ron, hoor Falkeøje havde opdaget David, i hvis Nærværelse Magua havde fundet sig, men hvem Høvdingen, de faa Gange da de havde været sammen, havde behandlet med overlegen Ligegyldighed.

Herhen begav Magua sig altsaa, da hans politiske Anstrengelser vare til Ende; men medens Andre sov, fandt han ikke Hvile og søgte den ej heller. Havde nogen været nysgjerrig nok til at iagttage den nyvalgte Høvdings Adfærd, da vilde han set ham sidde i et Hjørne af sin Hytte og ruge over sine Planer lige fra det Øjeblik, da han traadte ind, til det, da Krigerne efter hans Ordre skulde samles paany. Af og til trængte Vinden ind igjennem Sprækkerne, og den lille flagrende Flamme fra det hendøende Blus kastede da sit Lys paa den skumle Eneboers Person. I saadanne Øjeblikke kunde man let have forestillet sig, at den mørke Vildmand var Mørkets Fyrste, der sad og grublede over den Uret, der formentlig var ham tilføjet, og udklækkede onde Anslag.

Allerede længe før Daggry traadte den ene Kriger efter den anden ind i Maguas ensomme Hytte, indtil der havde

samlet sig et Antal af tyve. Hver bar sin Riffel og alt andet Krigstilbehør; men Malingen var gjennemgaaende fredelig. Magua ændsede ikke disse vildt udseende Væsners Indtrædelse. Nogle af dem satte sig i Skyggen, andre stode som ubevægelige Statuer, indtil hele den udsøgte Flok var tilstede.

Da rejste Magua sig og gav Tegn til at bryde op. Selv gik han i Spidsen. De fulgte deres Fører een for een i den velbekjendte Orden, der har faaet Navn af „den indianske Rode". I Modsætning til andre Mænd, der dyrke det oplivende Krigerhaandværk, listede de sig uden Bram og ubemærkede ud af Lejren; de lignede mere en Flok hensvævende Spøgelser end Krigere, der tragtede efter at erhverve sig et forbigaaende Ry ved fortvivlet dristige Gjerninger.

I Stedet for at vælge den Vej, der førte lige til Delawaremændenes Lejr, førte Magua i nogen Tid sin Afdeling langs med Flodens Krumninger og Bævernes lille kunstige Sø. Dagen gryede, da de betraadte den Aabning, som disse klogtige og flittige Dyr havde dannet. Magua havde iført sig sin tidligere Dragt af tilberedt Skind, hvorpaa der var afbildet en Ræv; men en af de Høvdinger, der fulgte ham, havde Bæveren til sit særlige Symbol eller „Totem". Det vilde altsaa have været en Art Krænkelse af Stedets Hellighed, dersom denne Mand var gaaet forbi et saa stort Samfund bestaaende af hans indbildte Slægtninge uden at give det et Bevis paa sin Agtelse. Han standsede derfor og tiltalte dem i Ord, der vare ligesaa venlige og kjærlige, som om han henvendte sig til Væsner, der vare begavede med større Forstand. Han kaldte Bæverne sine Søskendebørn og mindede dem om, at hans beskyttende Indflydelse var Aarsag i, at de forbleve uskadte, uagtet saa mange gjerrige Handelsmænd opfordrede Indianerne til at tage Livet af dem. Han lovede vedblivende at vise dem sin Yndest og paamindede dem om at være taknemmelige. Derefter talte han om det Tog, han nu drog ud paa, og forestillede dem paa en fin Maade og med Omsvøb, hvor gavnligt det vilde være, om de skjenkede deres Frænde en Del af den Klogskab, som de selv vare saa berømte for.

Medens Høvdingen holdt denne mærkelige Tale, fulgte alle hans Ledsagere ham med saa stor Alvor og Opmærk-

somhed, som om de alle vare lige meget overbeviste om det Fornuftige i hans Optræden. Et Par Gange saae man nogle mørke Væsner stige op til Vandets Overflade, og Huronen yttrede sin Glæde over, at hans Ord ikke vare udtalte forgjæves. I samme Øjeblik, som han endte sin Tale, stak en stor Bæver Hovedet ud af Døren til et Hus, hvis Jordvægge vare stærkt beskadigede, og som Selskabet paa Grund af dets Beliggenhed ansaa for at være ubeboet. Dette mærkværdige Tegn paa Tillid optog Taleren som et særdeles heldigt Varsel, og skjønt Dyret trak sig noget hovedkulds tilbage, overøste han det dog med Taksigelser og Lovtaler.

Da Magua syntes, at der var spildt Tid nok paa Tilfredsstillelsen af Krigerens Familiefølelser, gav han atter Tegn til at bryde op. Da Indianerne bortfjernede sig med Fodtrin, der vilde have været uhørlige for ethvert almindeligt Menneskes Ører, dristede den samme ærværdigt udseende Bæver sig paany til at stikke Hovedet ud af sit Skjul. Havde nogen af Huronerne sat sig tilbage, da vilde han have opdaget, at Dyret iagttog deres Bevægelser med en Iver og Klogt, som man let kunde have betragtet som Fornuft; ja, saa betænksom var den firfødtede Skabnings Adfærd, at selv den mest erfarne Jagttager vilde have havt vanskeligt ved at forklare den. Da traadte Indianerafdelingen ind i Skoven, og nu blev det Hele klart som Dagen, thi hele Figuren krøb ud af Huset, og derved skete det, at Pelsværksmasken gled bort fra — Tsjingatsjguks alvorlige Træk.

Otteogtyvende Kapitel.

Den tidt nævnte Stamme eller, rettere sagt, halve Stamme af Delawaremænd, hvis nuværende Lejrplads vare saa nær ved Huronernes midlertidige Landsby, kunde omtrent stille ligesaa stort et Antal Krigere som det sidstnævnte Folk. Ligesom deres Naboer, havde de fulgt Montcalm ind paa den engelske Krones Enemærker og gjorde nu alvorlige Indfald

paa Mohavkernes Jagtomraader, endskjønt de ifølge den gaadefulde Tilbageholdenhed, der er saa almindelig blandt de Indfødte, havde fundet det passende at vægre sig ved at yde Hjælp i det Øjeblik, da den var mest fornøden. Dette deres Forbundsfælles uventede Frafald havde Franskmændene forklaret sig paa flere Maader. Den almindelige Mening var imidlertid, at de vare blevne paavirkede af Ærbødighed for den gamle Overenskomst, der engang havde gjort dem afhængige af de „seks Nationers" Beskyttelse i Krigstid og nu gjorde dem uvillige til at gaa i Kampen mod deres tidligere Herrer. Hvad selve Stammen angaar, da havde den indskrænket sig til med indiansk Korthed at meddele Montcalms Udsendinger, at dens Økser vare sløve, og at der udkrævedes Tid til at hvæsse dem. Kanadas politiske Overhoved havde anset det for klogere at beholde en lunken Ven end ved ufornuftig Strenghed at forvandle ham til en aabenbar Fjende.

Den Morgen, da Magua paa den beskrevne Maade førte sin tavse Afdeling fra Bæverkolonien til Skoven, steg Solen op over Delawaremændenes Lejr, som om den pludseligt kastede sine Straaler paa et travlt Folkefærd, der var ivrigt sysselsat med al den Gjerning, der plejer at udrettes ved Middagstid. Kvinderne løb fra Hytte til Hytte; nogle vare i Færd med at tillave deres Morgenmad, enkelte sørgede med en vis Omhu for deres Paaklædning, men flere standsede for i Hast at veksle nogle hvisken de Ord med deres Veninder. Krigerne vandrede om i Gruppevis, dog mere i Tanker end i Samtale, og naar de yttrede nogle faa Ord, talte de som Mænd, der vejede hver Stavelse. Rundt om imellem Hytterne saae man Jagttilbehør i Mængde; men Ingen hrød op. Hist og her stod en Kriger og undersøgte sine Vaaben med en Opmærksomhed, der sjeldent henvendtes paa disse Redskaber, naar man ikke ventede at skulle møde andre Fjender end Skovens Dyr. Stundom fæstede alle Indianerne i en Gruppe deres Blikke paa en stor og stille Hytte midt i Landsbyen, som om den indeholdt Gjenstanden for deres fælles Tanker.

Under denne Scene viste der sig pludseligt en Mand ved den yderste Ende af den Klippeflade, hvorpaa Landsbyen var opført. Han var uvæbnet, og hans Maling tjente

snarere til at mildne end til at forøge den naturlige Barskhed i hans Træk. Da Delawarerne tydeligt kunde se ham, standsede han og gav et Venskabstegn fra sig; han løftede nemlig sin Arm op mod Himlen og lod den derefter paa en betydningsfuld Maade falde ned paa sit Bryst. Landsbyens Beboere gjengjældte hans Hilsen ved sagte at mumle nogle Velkomstord og opmuntrede ham ved lignende Venskabsyttringer til at nærme sig. Beroliget ved disse Forsikringer, forlod den mørke Skikkelse Randen af den naturlige Klippeterrasse, hvor den et Øjeblik havde dvælet, fortonende sig skarpt mod den rødmende Morgenhimmel, og skred med Værdighed midt ind i Landsbyen. Medens han nærmede sig, hørte man ikke Andet end en sagte Raslen af de lette Sølvprydelser, hvormed hans Hals og Arme vare besatte, og Klangen af de smaa Klokker, der kantede hans Hjorteskinds-Mokkasiner. Han hilste særdeles høfligt paa alle de Mænd, han kom forbi; men Kvinderne ændsede han ikke: han syntes ikke at anse deres Ynde for at være af Betydning ved det nuværende Foretagende. Omsider havde den Fremmede naaet en Gruppe, hvor de stolte Miner viste at Høvdingerne vare forsamlede. Da saae Delawarerne, at den ranke og rørige Skikkelse, der stod overfor dem, tilhørte den velbekjendte Huronhøvding Listig-Ræv.

Han blev modtagen med Alvor, Tavshed og Forsigtighed. De forreste Krigere traadte til Side i det Øjemed at gjøre Plads for deres mest ansete Taler — en Mand, der talte alle de Sprog, som de nordlige Indianerstammer benyttede.

— Den vise Huron er velkommen, sagde Delawaremanden i Makvaernes Sprog; han er kommen for at spise sin Sukkatusj*) sammen med sine Brødre ved Søerne.

— Han er kommen, gjentog Magua idet han bøjede sit Hoved med en østerlandsk Fyrstes Værdighed.

Høvdingen udstrakte sin Arm, omfattede den Andens Haandled, og atter blev der udvekslet venskabelige Hilsener. Derpaa indbød Delawaremanden sin Gjæst til at træde ind i hans egen Hytte og tage Del i hans Morgenmaaltid. Indbydelsen blev modtagen, og de to Krigere gik nu roligt

*) En Ret, bestaaende af knust Majs og Bønner.

bort, ledsagede af tre eller fire gamle Mænd. De Tilbageblivende af Stammen fortæredes af Længsel efter at kjende Grunden til et saa usædvanligt Besøg, men røbede endnu ikke den ringeste Utaalmodighed hverken ved Tegn eller ved Ord.

Under det korte og tarvelige Maaltid, der paafulgte, førtes der en overordenligt forsigtig Samtale, der udelukkende drejede sig om Begivenhederne paa den Jagt, som Magua nylig havde holdt. Det vilde have været umuligt for Folk med den mest fuldendte Opdragelse i højere Grad at give sig Udseende af at anse Besøget for en Selvfølge, end Maguas Værter gjorde det, skjønt enhver af de Tilstedeværende udmærket godt vidste, at det maatte staa i Forbindelse med et eller andet lønligt Formaal, der sandsynligvis var af Betydning for dem selv. Da de havde tilfredsstillet deres Madlyst, toge Skvav'erne Trætallerkenerne og Græskarskaalene bort, og de to Parter beredte sig til en Kappestrid i Skarpsindighed.

— Er min store kanadiske Faders Aasyn atter vendt imod hans huronske Børn? spurgte Delawarernes Ordfører.

— Naar har det nogensinde været anderledes? svarede Magua. Han kalder mit Folk „højt elsket".

Delawaremanden bukkede højtideligt for at tilkjendegive, at han godkjendte en Paastand, som han vidste var falsk. Derpaa sagde han:

— Vore unge Mænds Tomahavker have været meget røde!

— Saaledes er det; men nu ere de blanke og sløve, for Yengeeserne ere døde, og Delawarerne ere vore Naboer.

Den Anden besvarede den fredelige Kompliment ved en Haandbevægelse, men forblev tavs. Derpaa spurgte Magua, som om han først ved denne Hentydning til Blodbadet blev blev mindet derom:

— Er min Fange mine Brødre til Besvær?

— Hun er velkommen.

— Vejen mellem Huronerne og Delawarerne er kort og aaben; lad hende blive sendt til mine Skvav'er, dersom hun er mine Brødre til Besvær.

— Hun er velkommen, svarede Høvdingen af den sidst nævnte Nation med endnu større Eftertryk.

Den skuffede Magua tav i flere Minuter, men anstillede sig, som om det var ham ligegyldigt, at hans første Bestræbelse for paany at komme i Besiddelse af Cora var mislykket.

— Lade mine unge Mænd Delawarerne have Plads nok paa Bjergene til deres Jagt? vedblev han omsider.

— Lenaperne ere Herskere paa deres egne Bjerge, svarede den Anden noget stolt.

— Det er godt. Retfærdigheden er Rødhudens Herre! Hvorfor skulde de blanke deres Tomahavker og hvæsse deres Knive mod hverandre? Sværme de blege Ansigter ikke tættere, end Svalerne i Blomstertiden?

— Godt! udraabte to eller tre af hans Tilhørere paa een Gang.

Magua tav lidt, for at lade sine Ord formilde Delawarernes Stemning, inden han svarede. Derpaa sagde han:

— Har der ikke været fremmede Mokkasiner i Skoven? Have mine Brødre ikke sporet hvide Mænds Fødder?

— Lad min kanadiske Fader komme, svarede den Anden undvigende; hans Børn ere rede til at se ham.

— Naar den Store Høvding kommer, da er det for at ryge med Indianerne i deres Vigvamme. Huronerne sige ogsaa: Han er velkommen. Men Yengeeserne have lange Arme og Ben, der aldrig blive trætte! Mine unge Mænd drømte, at de havde set Yengeesernes Spor nær ved Delawarernes Landsby!

— De ville ikke træffe Lenaperne sovende.

— Det er godt. Krigeren, hvis Øje er aabent, kan se sin Fjende, svarede Magua, der atter skiftede Terrain, da han saae sig ude af Stand til at faa sin Modstander paa Glatis. Jeg har bragt min Broder Gaven. Hans Nation vilde ikke gaa paa Krigsstien, fordi de ikke holdt det for godt; men deres Venner have huskет, hvor de bo.

Efter saaledes at have tilkjendegivet sine gavmilde Hensigter rejste den listige Høvding sig op og udbredte med megen Højtidelighed sine Gaver for sine Værters blændede Øjne. De bestode fornemmelig i Prydelser af ringe Værd, der vare

blevne fraplyndrede de myrdede Kvinder ved William-Henry. Ved Fordelingen af disse Ubetydeligheder røbede den siffige Huron ikke mindre Snildhed end ved Valget af dem. Dem, der havde en noget større Værdi, skjænkede han til de to fornemste Krigere, af hvilke den ene var hans Vært; men sine Gaver til de Ringere krydrede han med saa velvalgte Komplimenter, at de ikke fik Grund til Klage. Kort sagt, hele Ceremonien var en saa heldig Forening af det Nyttige og det Behagelige, at Giveren straks i Høvdingernes Øjne kunde læse Virkningen af den med Ros saa snildt blandede Gavmildhed.

Dette politiske Fif fra Maguas Side drog øjeblikkeligt heldige Følger efter sig. Delawarernes Alvor veg for et hjerteligt Udtryk, og efter at Værten i nogle Øjeblikke med særlig Tilfredshed havde betragtet sin egen store Andel i Byttet, gjentog han med stærkt Eftertryk Ordene:

— Min Broder er en viis Høvding. Han er velkommen.

— Huronerne elske deres Venner Delawarerne, svarede Magua. Hvorfor skulde de ikke det? De farves af den samme Sol, og deres retfærdige Mænd ville efter deres Død jage paa de samme Enemærker. Rødhuderne bør være Venner og se med aabne Øjne paa de hvide Mænd. Har min Broder sporet Spioner i Skovene?

Delawaremanden, hvis Navn betydede „Haardhjerte" — en Benævnelse, som Franskmændene havde oversat ved Le-cœur-dur — glemte nu den Haardnakkethed, der sandsynligvis havde skaffet ham det betydningsfulde Tilnavn. Hans Ansigt blev kjendeligt mildere, og han nedlod sig til at svare mere ligefrem.

— Der har været fremmede Mokkasiner i Nærheden af min Lejr, sagde han. Sporet af dem har kunnet følges helt ind i mine Hytter.

— Pryglede min Broder de Hunde ud? spurgte Magua uden i mindste Maade at hentyde til Høvdingens tidligere Tvetydighed.

— Det kunde ikke lade sig gjøre. Den Fremmede er altid Lenapernes Børn velkommen.

— Ja, den Fremmede, men ikke Spionen!

— Vilde Yengeeserne vel sende deres Kvinder som

Spioner? Sagde Huronhøvdingen ikke, at han tog Kvinderne i Slaget?

— Han sagde ikke nogen Løgn. Yengeeserne have udsendt deres Spioner. De have været i mine Vigvamme, men de fandt Ingen der, som bød dem Velkommen. Da flyede de til Delawarerne; thi, sige de, Delawarerne ere vore Venner: deres Sind har vendt sig fra deres kanadiske Fader!

Dette var en slaaende Hentydning, den vilde under mere udviklede Samfundsforhold have skaffet Magua Ry for at være en dygtig Diplomat. Stammens nylige Frafald havde, som Delawarerne selv meget godt vidste, paadraget dem megen Dadel fra deres franske Forbundsfællers Side, og Listig-Ræv lod dem nu føle, at deres fremtidige Handlinger vilde blive betragtede med Skinsyge og Mistillid.

— Lad min Fader se mig ind i Ansigtet, sagde Haardhjerte; han vil ikke se nogen Forandring. Sandt nok, mine unge Mænd gik ikke ud paa Krigsstien: deres Drømme advarede dem imod det; men de elske og ære den store hvide Høvding.

— Vil han tro det, naar han hører, at hans værste Fjende er bleven bespist i hans Børns Lejr — naar man fortæller ham, at en Blodhund af en Yengee ryger ved Eders Ild — at det blege Ansigt, der har dræbt saa mange af hans Fjender, gaar ud og ind hos Delawarerne? Nej — min store kanadiske Fader er ikke nogen Taabe!

— Hvor er den Yengee, som Delawarmændene frygte? svarede den Anden. Hvem har dræbt mine unge Mænd? hvem er min store Faders dødelige Fjende?

— Langriffel!

Ved dette vel bekjendte Navn fore Delawaremændene op. Deres Forbavselse røbede, at de først nu erfarede, at en Mand, der var berømt iblandt Frankrigs indianske Forbundsfæller, var i deres Magt.

— Hvad mener min Broder? spurgte Haardhjerte med en Forundring, der gik langt ud over hans Races sædvanlige Ligegyldighed.

— En Huron lyver aldrig! svarede Magua koldblodig, idet han støttede sit Hoved til Hyttens Væg og trak sin lette Kappe sammen over sit røde Bryst. Lad Delawarerne tælle

deres Fanger; de ville da finde en, hvis Hud hverken er rød eller bleg.

Der paafulgte et langt Ophold. Høvdingen raadslog afsides med sine Kammerater, og der blev sendt Bud for at sammenkalde nogle flere af de fornemste Høvdinger. Man blev nu enig om, at der paa Grund af den vigtige Efterretning, som Magua havde bragt, skulde finde en Folkeforsamling Sted. Da Solen steg op over Toppene af det Bjerg, paa hvis Skraaning Delawarerne havde slaaet Lejr, vare de fleste allerede komne til Sæde, og da dens tindrende Straaler brøde frem gjennem Bjergskoven, faldt de sandsynligvis paa en saa alvorlig og opmærksom Forsamling, som dens Morgenlys nogensinde havde beskinnet. Antallet udgjorde over tusinde Personer. Pludseligt aabnedes Døren til en Hytte, og en ældgammel Kriger traadte ud. Hans Navn — Tamenund — lød straks fra Mund til Mund. Han skred nu, støttet til to ærværdige Ledsagere, hen til den Plads, hvor Folket var forsamlet, og satte sig ned i dens Midte med en Monarks Værdighed og en Faders Mildhed i sine Træk.

Nogle unge Mænd, hvem den ene af Tamenunds gamle Ledsagere havde tilhvisket de fornødne Befalinger, rejste sig derpaa op, forlode Forsamlingen og begav sig til en af Hytterne. Efter faa Minuters Forløb viste de sig igjen og førte nu de Personer, for hvis Skyld disse højtidelige Forberedelser vare trufne, frem for Stammens Domstol. Mængden opstillede sig til begge Sider; da de Fremmede og deres Ledsagere derefter vare komne ind paa Pladsen, sluttede Folkemassen sig sammen igjen og dannede nu et stort og tykt Bælte af menneskelige Legemer uden om den aabne Plads i Midten.

Niogtyvende Kapitel.

Forrest blandt Fangerne stod Cora, der trykkede Alice op til sig med den ømmeste søsterlige Kjærlighed. Trods de Vildes truende Holdning kunde dog ingen Frygt for hendes egen Sikkerhed afholde den højhjertede Pige fra at

fæste sit Blik ufravendt paa den skjælvende Alices blege og angstfulde Træk. Tæt ved Siden af dem stod Heyward, som følte en saa levende Interesse for dem begge, at han i dette Uvishedens Øjeblik neppe gjorde sig nogen klar Forestilling om, hvem af dem han elskede højest. Falkeøje havde stillet sig noget i Baggrunden af ærbødigt Hensyn til sine Ledsageres højere Rang, som selv ikke Ligheden i deres nuværende Stilling bragte ham til at glemme. Unkas var ikke iblandt dem.

Da der atter var tilvejebragt fuldkommen Stilhed, og efter den sædvanlige lange, udtryksfulde Pavse, rejste den ene af de to gamle Høvdinge, der sad ved Siden af Stammens Ældste, sig og spurgte lydelig paa ret forstaaeligt Engelsk:

— Hvem af mine Fanger er Langriffel?

Hverken Duncan eller Spionen gav noget Svar. Den førstnævnte lod imidlertid sit Blik glide hen over den mørke og tavse Forsamling og foer pludselig sammen, da det faldt paa Maguas hadefulde Ansigt. Han indsaa strax, at denne listige Vilde havde hemmelig Del i deres Fremførelse for Stammen, og han besluttede ved ethvert optænkeligt Middel at forhindre Virkeliggjørelsen af hans skumle Planer. Duncan havde en Gang været Vidne til Indianernes summariske Straffemaade, og han frygtede for, at hans Ledsagere nu stod for Tur til at blive Gjenstand for en saadan. I denne Knibe, hvor han kun havde ringe eller slet ingen Tid til Overvejelse, besluttede han pludselig at frelse sin uvurderlige Ven, uanset hvilken Risiko han selv løb derved. Før han imidlertid fik Tid til at tage Ordet, blev Spørgsmaalet gjentaget med lydeligere Stemme og med mere Eftertryk.

— Giv os Vaaben, svarede den unge Mand stolt, og før os til Skovene histhenne. Vore Gjerninger skulle tale for os!

— Du er visselig den Kriger, hvis Navn har gjenlydt i vore Øren, tog Høvdingen atter til Orde, idet han betragtede Heyward med det Udtryk af nysgjerrig Interesse, som er ejendommelig for en Mand, der første Gang ser en af sine Medskabninger, som er bleven berømt enten ved sine Fortjenester eller ved et Tilfælde, enten ved sine Dyder eller

sine Forbrydelser. — Hvad har ført den hvide Mand ind i Delawarernes Lejr?

— Nødvendigheden. Jeg kom for at søge Føde, Ly og Venner.

— Det kan ikke være saa. Skovene ere jo fulde af Vildt; en Krigers Hoved behøver intet andet Ly end den skyfri Himmel, og Delawarerne ere Fjender og ikke Venner af de hvide Mænd. Gaa — din Mund har talt, medens dit Hjerte intet har sagt mig.

Duncan, der ikke rigtig vidste, hvorledes han skulde fortsætte, forblev taus, men imidlertid traadte Spionen, der havde lyttet opmærksomt til alt, hvad der var foregaaet, dristig frem og paatog sig det Hverv at give den ønskede Forklaring.

— At jeg ikke strax svarede, da der blev spurgt efter „Langriffel", skyldtes hverken Skamfuldhed eller Frygt, sagde han, thi en ærlig Mand kjender hverken til det ene eller det andet. Men jeg anerkjender ikke Mingoernes Ret til at give en Mand noget Tilnavn; det skulle hans Venner, som bedst kjende hans Egenskaber, nok selv besørge, og jeg anerkjender endnu mindre deres Ret dertil, eftersom deres Benævnelse er en aabenbar Løgn; „Hjortedræber" er nemlig en ægte dobbeltløbet Bøsse og ingen Riffel. Jeg er imidlertid den Mand, der har taget Navnet Nathaniel i Arv fra min Slægt, som har faaet Hædersnavnet Falkeøie af de frie Delawarere, og hvem Iroquoierne have givet Benævnelsen „Langriffel" uden at spørge om Forlov hos den, hvem Sagen mest angaaer.

Alle de tilstedeværendes Blikke, som hidtil havde været fæstede paa Duncans Person, rettede sig nu pludselig paa den oprejste, jernfaste Skikkelse, der tilhørte den Mand, som gjorde Fordring paa en saa ærefuld Benævnelse. Det vilde slet ikke være mærkeligt, dersom der fandtes To, som gjorde Paastand paa en saa stor Ære, thi Bedragere vare, om end sjeldne, saa dog ikke helt ukjendte blandt de Indfødte; men det var af Vigtighed for Delawarerne, der ønskede at gaae baade strengt og retfærdigt tilværks, at der ikke fandt nogen Feiltagelse Sted. Nogle af Stammens ældste raadførte sig derfor en Stund hemmelig med hverandre, og derpaa lod det

til, at de havde besluttet at tage deres Gjæst nærmere i Forhør.

— Min Broder har sagt, at en Slange har sneget sig ind i min Leir, sagde Høvdingen til Magua, hvem er han?

Huronen pegede paa Spionen, men vedblev at være taus.

— Vil en viis Delawarer tro en Ulvs Hylen? udbrød Duncan, der følte sig end mere bestyrket i sin Mening om de onde Hensigter, som næredes af hans gamle Fjende; en Hund lyver aldrig, men naar hørte man vel, at en Ulv talte Sandhed?

Maguas Øine skød Ild, men idet han pludselig kom i Tanker om Nødvendigheden af at bevare sin Aandsnærværelse, vendte han sig om med taus Ringeagt, overbevist om, at det vilde lykkes Indianernes Klogt at komme til fuld Klarhed om det omstridte Punkt. Han tog ikke feil, thi efterat der havde fundet endnu en kort Raadslagning Sted, vendte den betænksomme Delawarer sig atter om imod ham og meddelte ham med tilsyneladende Forekommenhed Høvdingenes Beslutning.

— Min Broder er bleven kaldt en Løgner, sagde han, og hans Venner ere vrede derover. De ville nu vise, at han har talt Sandhed. Giv mine Fanger Geværer og lad dem vise, hvem af dem, der er Manden.

Magua, der meget godt vidste, at dette Forslag fremgik af Mistillid til ham, lod imidlertid, som om han betragtede det som Høflighed, og gjorde en bifaldende Bevægelse, der skulde udtrykke hans Tilfredshed med, at hans Sandfærdighed vilde blive bekræftet af en saa dygtig Skytte. Vaabnene bleve strax overgivne de to venskabelige Medbejlere, der fik Befaling til at skyde over Forsamlingens Hoveder mod et Lerkar, som tilfældigvis var anbragt ovenpaa en Træstub i omtrent halvtredsindstyve Alens Afstand fra det Sted, hvor de stod.

Heyward smilede ved Tanken om at skulle aflægge en saadan Prøve sammen med Spionen, men han besluttede ikke desto mindre at fastholde Bedraget, indtil han erfarede Maguas Planer. Han lagde altsaa sin Riffel til Kinden, tog med den største Omhu gjentagne Gange Sigte — og fyrede. Kuglen trængte ind i Træet nogle faa Tommer fra Lerkarret, og et almindeligt Bifaldsraab forkyndte, at Skuddet ansaaes

for at være et ypperligt Vidnesbyrd om stor Færdighed i Brugen af Vaabenet. Selv Falkeøje nikkede, som om han vilde sige, at det var bedre, end han havde ventet. Men istedetfor at røbe nogen Tilbøjelighed til at optage Medbejlerskabet med den heldige Skytte blev han staaende over et Minut og lænede sig til sin Bosse som en Mand, der er aldeles hensunken i dybe Tanker. Af denne Adspredthed blev han imidlertid hurtig vækket af en af de unge Indianere, der havde gjort Vaabnene i Orden, og som nu rørte ved hans Skulder, idet han paa slet Engelsk sagde til ham:

— Kan det blege Ansigt træffe bedre endnu?

— Ja, Huroner! udbrød Spionen, idet han tog den korte Riffel i sin højre Haand og rystede den henimod Magua, tilsyneladende med ligesaa stor Lethed, som det havde været et skrøbeligt Rør, — ja, Huroner, jeg kunde træffe dig nu, og ingen Magt paa Jorden kunde hindre en saadan Gjerning! Falken er paa sin dristige Flugt ikke mere sikker paa Duen, end jeg i dette Øjeblik er paa dig, hvis jeg vilde sende dig en Kugle gjennem Hjertet! Hvorfor skulde jeg ikke gjøre det? Hvorfor! — fordi de Egenskaber, jeg har tilfælles med mit Folk, forbyde mig det, og fordi jeg vilde nedkalde det Onde over uskyldige Hoveder! Dersom du kjender et saadant Væsen som Gud, saa tak ham derfor i din inderste Sjæl — thi du har Grund dertil!

Spionens opflammede Træk, vredegnistrende Blikke og stolt knejsende Skikkelse vakte en Følelse af hemmelig Ærefrygt hos alle dem, der hørte ham. Delawarerne lyttede i spændt Forventning med tilbageholdt Aandedræt. Skjønt Magua tvivlede om sin Fjendes Barmhjertighed blev dog ogsaa han staaende rolig og ubevægelig, som fastgroet til den skjæbnesvangre Plet, hvor Mængden havde sluttet Kreds om ham.

— Træf Maalet! gjentog den unge Delawarer, som endnu stod ved Siden af Spionen.

— Hvilket Maal, du Taabe? — hvilket? udbrød Spejderen, idet han endnu slyngede Vaabnet forbitret over sit Hoved, skjønt hans Blik ikke længer fæstede sig paa Maguas Skikkelse.

— Dersom den hvide Mand virkelig er den Kriger, som han gjør Paastand paa at være, sagde den gamle Høvding, saa lad ham træffe endnu nærmere ved Maalet.

Spionen lo højt og haanligt, og idet han derpaa lod Geværet falde tungt ned i sin udstrakte venstre Haand, gik Skuddet af, tilsyneladende ved det pludselige Stød, slyngede Skaarene af Lerkarret højt op i Luften og spredte dem rundt omkring Træstubben. Næsten i samme Øjeblik hørtes en tung, raslende Lyd, idet han med en stolt Mine lod Riflen falde til Jorden. Der gik først en forbavset Mumlen gjennem Forsamlingen, og derpaa tiltog den mere og mere i Styrke, idet Tilskuernes modstridende Følelser gave sig Luft i livlige Udbrud. Medens nogle aabenhjertigt ttlkjendegave deres Beundring for en saa enestaaende Dygtighed, var største Delen af Stammens Medlemmer tilbøjelig til at skrive det heldige Skud paa Tilfældets Regning. Heyward var ikke sen til at bestyrke en Anskuelse, der var saa gunstig for hans egne Hensigter.

— Det var kun et blot og bart Tilfælde! udbrød han, ingen kan skyde uden at tage Sigte!

— Et Tilfælde! gjentog den hidsige Skovbeboer, som holdt haardnakket fast ved at hævde sin Identitet, hvad det saa end skulde koste, og paa hvem Heywards hemmelige Vink om at staa ham bi ved Bedraget vare aldeles spildte. — Tror den løgnagtige Huroner derhenne maaske ogsaa, at det var et Tilfælde? Giv ham et andet Gevær og stil os Ansigt til Ansigt uden Skjul eller Omsvøb, og lad saa Forsynet og vore egne Øjne afgjøre Sagen imellem os! Jeg gjør ikke Dem dette Forslag, Major, thi vort Blod har samme Farve, og vi tjene den samme Herre.

— At Huronen er en Løgner, det er klart nok, svarede Heyward koldt; du har jo selv hørt ham paastaa, at du skulde være „Langriffel."

Det er ikke godt at sige, hvilken heftig Paastaand den haardnakkede Falkeøje derefter vilde være fremkommen med i sin blinde Iver for at hævde sin Identitet, hvis ikke den gamle Delawarer endnu en Gang havde lagt sig imellem.

— Falken, som kommer fra Skyerne, kan vende tilbage, naar han vil, sagde han. Giv dem Geværerne.

Denne Gang greb Spionen begjærlig efter Riflen. Magua, der havde iagttaget Skytten med skinsyge Blikke, havde imidlertid ikke længer nogen Grund til Frygt.

— Lad det nu vise sig i Paasyn af Delawarernes Stamme, hvem der er den Dygtigste! udbrød Spionen, idet

han spændte Hanen paa sin Bøsse med den Finger, der havde affyret saa mangt et skjæbnesvangert Skud. Ser De det Græskar, som hænger paa Træet derhenne, Hr. Major? Dersom De er en dygtig Skytte, saa lad mig se, om De kan knuse dets Skal!

Duncan kastede et Blik paa den omtalte Gjenstand og belavede sig paa at gjentage Proven. Græskarret var et af de sædvanlige smaa Redskaber, som benyttes af Indianerne, og hang ned fra Grenen af et lille Fyrretræ i en Rem af Dyreskind, i godt og vel hundrede Alens Afstand. Saa besynderlig er den menneskelige Forfængelighed, at den unge Soldat, hvor ligegyldig de Vildes Bifald end maatte være ham, ikke desto mindre helt og holdent glemte de oprindelige Bevæggrunde til den forestaaende Prøve og udelukkende opfyldtes af Tanken om at udmærke sig paa en iøjnefaldende Maade. Vi have allerede set, at hans Dygtighed var al Ære værd, og han besluttede nu at overgaa sig selv. Om hans Liv havde beroet paa dette Forsøg, kunde Duncan ikke have taget et mere omhyggeligt og velovervejet Sigte. Han stød, og nogle unge Indianere, der havde skyndt sig afsted, saasnart Skuddet var faldet, forkyndte nu lydeligt, at Kuglen sad i Træet kun et ganske lille Stykke fra det bestemte Maal. Krigerne istemmede et almindeligt Bifaldsraab og rettede derpaa deres Blikke spørgende paa den heldige Skyttes Medbeiler.

— Det er godt nok gjort af Amerikaneren! sagde Falkeøje med den ham ejendommelige tørre og dog hjertelige Latter, men dersom min Bøsse tidt havde truffet saa langt borte fra Maalet, vilde mangen Maar, hvis Skind nu sidder i en fin Dames Muffe, endnu befinde sig i bedste Velgaaende ude i Skovene, og mangen en blodtørstig Mingo, som nu er borte for evig, vilde endnu den Dag idag drive sit Uvæsen i dette Land. Jeg haaber, at den Kvinde, som ejer Græskarret, har flere af samme Slags i sin Vigvam, thi dette her vil ikke mere gjøre Tjeneste!

Spionen havde gjort sin Bøsse i Orden, medens han talte, og da han var færdig dermed, traadte han et Skridt tilbage og lagde langsomt Riflen til Kinden. Bevægelsen var sikker og afmaalt. Efter at han havde taget nøje Sigte, holdt han endnu et Øjeblik Bøssen saa ubevægelig, som om

baade den og Manden, der holdt den, vare udhugne i Sten, og derpaa udsendte den sit Indhold med et lynsnart, flammende Blink. De unge Indianere ilede atter frem, men deres ilsomme Søgen og stuffede Miner røbede, at der ikke var noget Spor af Kuglen at se.

— Gaa din Vej! sagde den gamle Høvding til Spionen i en streng, misbilligende Tone, du er en Ulv, som har skjult dig under en Hunds Skikkelse. Jeg vil tale med Vengeernes „Langriffel."

— Ja, dersom jeg blot havde det gode Vaaben, hvis Navn du nævner, da vilde jeg forpligte mig til at skyde Baandet midt over og lade Græskarret falde til Jorden i Stedet for at gjennembore det! svarede Falkeøje, der slet ikke lod sig forstyrre af den Andens Tiltale. Taaber, som I ere; forstaa I ikke, at dersom I vil finde en Kugle, som er udsendt af en Skarpskytte, der har hjemme i disse Skove, da maa I søge i selve Maalet og ikke uden om det!

De indianske Ynglinge forstod strax hvad han mente, — thi denne Gang udtrykte han sig i Delawarernes Tungemaal — og efter at de hastigt havde taget Græskarret ned fra Træet, holdt de det ivejret med et lydeligt Udraab og fremviste et Hul i Bunden, hvor Kuglen var trængt igjennem. Ved denne uventede Opdagelse istemmede alle de tilstedeværende Krigere et vildt Glædesraab. Skuddet havde afgjort det omstridte Spørgsmaal og bevist Falkeøjes retmæssige Adkomst til hans farlige Berømmelse. De nysgjerrige og beundrende Blikke, som hidtil havde været fæstede paa Heyward rettede sig nu mod Spionens vejrslagne Skikkelse, og han blev paa een Gang Midtpunktet for alle de ukunstlede og ligefremme Væsners Opmærksomhed, der omgave ham. Da den støjende Bevægelse havde lagt sig lidt, gjenoptog den gamle Høvding sit Forhør.

— Hvorfor vilde du stoppe mine Ører til? spurgte han, idet han henvendte sig til Duncan; tror du, at Delawarerne ere saa store Taaber, at de ikke skulde kunne skjelne den unge Panther fra en Kat?

— De ville endnu komme til at indse, at Huronen er en Fugl, der synger med falsk Næb, sagde Duncan, som søgte at efterligne de Indsødtes billedrige Sprog.

— Det er godt. Vi skulle snart faa at vide, hvem det

er, som skuffe Krigernes Ører. Broder, tilføjede Høvdingen og vendte sig om mod Magua, Delawarerne lytte til dig.

Efter denne direkte Opfordring til at forklare sin Sag rejste Huronen sig op og skred med en værdig og betænksom Mine frem, indtil han naaede Midten af Kredsen, hvor han blev staaende lige overfor Fangerne. Inden han aabnede sine Læber for at tage Ordet, lod han imidlertid sit Blik glide langsomt hen over den lange Række af alvorlige Ansigter, som om han først vilde prøve sine Tilhørere og derefter vælge sine Udtryk. Falkeøje tilkastede han et Blik, der lige saa meget rørede hans uvilkaarlige Respekt som hans fjendtlige Sindelag; Duncan betragtede han med et Udtryk af uforsonligt Had; den skjelvende Alice syntes han neppe at lægge Mærke til, men da hans Blik faldt paa Coras rolige, selvbevidste og dog paa samme Tid saa yndefulde Skikkelse, dvælede hans Øjne et Sekund ved hende med et Udtryk, som det er vanskeligt at beskrive. Idet han derpaa atter kom sine egne skumle Planer i Hu, tog han Ordet i Canadiernes Sprog, et Tungemaal, som han vidste, at de fleste af hans Tilhørere forstod.

— Den store Aand, som skabte Menneskene, gav dem en forskjellig Farve, begyndte den listige Huron. Nogle bleve sortere end den dovne Bjørn. Til dem sagde han, at de skulde være Slaver, og han bød dem at arbejde til evig Tid ligesom den travle Bæver. I kunne høre dem sukke og stønne, naar Sønden vinden blæser, de stønne mere lydelig end de vilde Oxer langs det store Havs Bredder, hvor de vældige Kanoer føre dem frem og tilbage i store Flokke. Nogle gav han Ansigter, der ere blegere end Skovenes Hermelin, og disse bød han at blive Handelsmænd; Hunde for deres Kvinder og Ulve mod deres Slaver. Han gav dette Folk Duens Natur, Vinger, som aldrig trættes, en Ungdom mere yppig end Træernes Blade og Graadighed nok til at opsluge Jorden. Han gav dem Tunger, som vare i Stand til at efterligne Kattens falske Skrig, Hjerter som Harer, Svinets, men ikke Rævens Snuhed og Vaaben, som ere længere end Elsdyrets Ben. Med sin sledske Tunge tilstopper han Indianerens Øren; hans Hjerte lærer ham, hvorledes han skal betale Krigeren for at kæmpe for ham; hans Snuhed lærer ham, hvorledes han bedst skal indsamle

Jordens Goder, og hans Raaben indeslutter Landet fra Bredderne af det salte Vand til det store Havs Der. Hans Graadighed gjør ham syg. Gud gav ham nok, men han begjærer Alt. Saadanne ere de blege Ansigter.

Nogle skabte den store Aand med en Hud mere rød og glindsende end Solen hist henne, vedblev Magua, idet han med en udtryksfuld Bevægelse pegede paa den straalende Rødme, der brød frem gjennem den taagede Synskreds; og disse dannede han efter sit eget Sind. Han gav dem denne Ø, just som han havde skabt den, dækket af Træer og opfyldt af Vildt. Vinden dannede aabne Sletter, Solen og Regnen modnede deres Frugter, og Sneen kom for at minde dem om at være taknemlige. Hvad behøvede de vel Veje for at rejse hen ad dem? Naar Bæveren arbejdede, laa de i den svale Skygge og saae til. Vinden afkølede dem om Sommeren, og ved Vintertid holdt de lune Skind dem varme. Naar de kæmpede mod hinanden, var det for at vise, at de vare Mænd. De vare tappre, de vare retsindige, og de vare lykkelige.

Her standsede Taleren og saae sig atter omkring for at opdage, om hans Ord havde vakt Tilhørernes Sympathi. Rundt omkring saae han Blikke, som vare rettede mod ham, knejsende Hoveder og udspilede Næsebor, som om hver enkelt af de Tilstedeværende følte sig rede og kaldet til at hevne den Uret, der var forøvet mod hver Race.

— Naar den store Aand gav sine røde Børn forskjellige Tungemaal, vedblev Magua med dæmpet og endnu sørgmodig Stemme, da skete det, for at alle Skabninger skulde forstaa dem. Nogle gav han Plads i de Egne, hvor der bestandig falder Sne, og hvor deres Frænde, Bjørnen, opholder sig. Andre satte han i Nærheden af den dalende Sol paa Vejen til de lykkelige Jagtdistrikter. Nogle gav han Landet rundt omkring de store Ferskvandssøer, men sine bedste og kjæreste Børn tildelte han Saltsøens Sandørkener. Kjende mine Brødre Navnet paa dette begunstigede Folk?

— Det var Lenaperne! udbrød en Snes ivrige Stemmer som med een Mund.

— Ja, det var Lenni-Lenaperne, gjentog Magua, idet han bøjede Hovedet, ligesom af Ærbødighed for deres tidligere Storhed. — Det var Lenapernes Stamme! Solen

steg op af det salte Vand og sank ned i det vilde ferske Vand, og aldrig skjulte den sig for deres Øjne. Men hvorfor skulde jeg, en af Skovenes Huroner, fortælle et viist Folk dets egen Historie? Hvorfor minde dem om den tidte Uret, deres tidligere Storhed, deres Bedrifter, deres Hæder, deres Lykke, deres Tab, deres Nederlag, deres Elendighed? Er der ingen iblandt dem, som har været Vidne til det Altsammen, og som veed, at det er sandt? Jeg er færdig. Min Tunge er stille, men mine Øren ere aabne.

Idet Talerens Stemme pludselig forstummede, vendte alle Ansigter og Alles Blikke sig som ved en fælles Indskydelse hen imod den ærværdige Tamenund. Patriarken havde lige indtil dette Øjeblik siddet fuldkommen tavs og ubevægelig, uden at røbe det mindste Livstegn. Han havde siddet i en foroverbøjet, kraftløs Stilling, tilsyneladende uden at være sig bevidst, hvad der foregik omkring ham under hele det Optrin, ved hvilket Spionen havde lagt sin beundringsværdige Dygtighed saa klart for Dagen. Ved Lyden af Maguas Stemme havde han imidlertid lagt nogen Interesse for Dagen, og et Par Gange havde han endog løftet sit Hoved ligesom for at lytte. Men da den listige Huron nævnede hans Stamme ved Navn, hævede den gamle Mand sine Øjenlaag og betragtede Mængden med et tomt, forvirret Udtryk, som vel kunde passe for et Gjenfærds Aasyn.

Derpaa gjorde han en Anstrengelse for at rejse sig op, og ved de nærmeststaaendes Hjælp lykkedes det ham at indtage en oprejst Stilling, medens han dog endnu skjælvede over hele sit skrøbelige Legeme.

— Hvem kalder paa Lenapernes Børn? sagde han med dyb, hultklingende Røst, som lød med ærefrygtindgydende Tydelighed under Mængdens aandeløse Stilhed. — Hvem taler om det Forbigangne? Bliver Ægget ikke en Orm — Ormen en Flue — for derpaa at gaa til Grunde? Hvorfor fortæller man Delawarerne om de Goder, de have tabt? Bedre er det at takke Manitto for det, som er blevet tilbage.

— Det er en Wyandot, sagde Magua og traadte nærmere hen til den simple Forhøjning, hvor Oldingen stod — en Ven af Tamenund.

— En Ven! gjentog Oldingen, over hvis Pande der

lagde sig en mørk truende Rynke. — Ere Mingoerne Herrer over Jorden? Hvad fører en Huron herhid?

— Retfærdighed. Hans Fanger ere hos hans Brødre, og han kommer for at fordre sin Ejendom tilbage.

Tamenund vendte sit Hoved om imod en af de Indianere, der understøttede hans vaklende Skikkelse, og lyttede til den korte Forklaring, som Manden gav ham. Idet han derpaa atter vendte sig om mod Magua, betragtede han ham et Øieblik med stor Opmærksomhed og sagde endelig i en sagte, ligesom modstræbende Tone:

— Retfærdighed er en Lov for den store Manitto. Mine Børn, giv den Fremmede at spise. Og derpaa, Huron, kan du tage din Ejendom og forføje dig bort.

Efter at have udtalt denne Dom satte Patriarken sig ned og lukkede atter sine Øine, som om han fandt mere Behag i de Billeder, hans egen modne Erfaring oprullede for hans indre Syn, end i de synlige Gjenstande rundt omkring ham. Mod en saadan Kjendelse vovede ingen Delawarer at fremføre blot den svageste Mumlen, og langt mindre at sætte sig op imod den. Ordene vare neppe udtalte, før fire eller fem af de yngre Krigere, som stode bag ved Heyward og Spionen, lagde Reb omkring deres Arme og Bryst med en saadan Hurtighed, at de begge vare forsvarligt bundne, førend de ret vidste af det. Den førstnævnte havde været saa optagen af den skjælvende Alice, der lænede sig op til hans Skulder, at han ikke en Gang havde lagt Mærke til Indianernes Hensigt, førend den allerede var udført, og hvad den sidste angaar, da ansaa han Delawarernes fjendtlige Stammer for saa overordnede Væsener, at han underkastede sig dem uden Modstand. Spionens Adfærd vilde dog maaskee ikke have været saa passiv, dersom han tilfulde havde forstaaet det Sprog, i hvilket den foregaaende Samtale var bleven ført.

Magua kastede et triumferende Blik paa Forsamlingen, førend han skred til den videre Udførelse af sine Planer. Saa snart han bemærkede, at Mændene ikke længer vare i Stand til at gjøre Modstand, vendte han sit Blik mod hende, som var ham den vigtigste af Fangerne. Cora mødte hans Øiekast med et Blik, saa roligt og bestemt, at hans Beslutning vaklede i nogle faa Sekunder. Men strax

efter gjenkaldte han sig sit tidligere Kunstgreb, og idet han rev Alice bort fra den unge Soldat, som hun i Øjeblikket lænede sig op til, gav han Heyward et Tegn til at følge med, medens han samtidigt betydede Indianernes tætsluttede Kreds, at de skulde gjøre Plads for dem. Men i Stedet for at adlyde den Indskydelse, som han havde gjort Regning paa, kastede Cora sig ned for Patriarkens Fødder og udbrød med høj Stemme:

— Retfærdige og ærværdige Delawarer, vi anraabe din Magt og Visdom om Barmhjertighed! Hør ikke paa dette snedige og samvittighedsløse Uhyre, der forgifter dit Øre med sin falske Tale for at tilfredsstille sin Tørst efter Blod. Du, som har levet saa længe, og som har set saa meget af Verdens Ondskab — du burde vide at raade Bod paa de Farer, som truer de Ulykkelige.

Den gamle Mands Øjne aabnede sig langsomt, og han saae endnu en Gang hen paa Forsamlingen. Idet Coras indtrængende Ord naaede hans Øre, søgte hans Blik langsomt hen til hende og fæstede sig dernæst vedholdende paa hendes indtagende Skikkelse. Cora havde kastet sig paa Knæ, og med de foldede Hænder trykkede til sit Bryst saae hun med en Slags hellig Ærefrygt op paa hans udlevede, men endnu majestætiske Træk. Lidt efter lidt vexlede Udtrykket i Tamenunds Ansigt, og idet Sløvheden veg Pladsen for et Udtryk af Beundring, oplivedes hans Træk ved noget af den samme Aandfuldhed, som for et Aarhundrede siden havde formaaet at meddele hans ungdommelige Fyrighed til Delawarernes udstrakte Forbund. Han rejste sig op uden Hjælp og tilsyneladende uden synderlig Anstrengelse og spurgte med en Stemme, hvis Fasthed forbavsede hans Tilhørere:

— Hvem er du?

— En Kvinde. En Kvinde af en forhadt Race, om du vil — en Yengee. Men tillige en Kvinde, som aldrig har fornærmet dig, og som ej heller kunde fornærme dit Folk, selv om hun vilde det. — Hun anraaber dig om Hjælp.

— Fortæl mig, mine Børn, vedblev Patriarken, idet han vendte sig til dem, der stod rundt omkring ham, skjønt hans Blik endnu dvælede ved Coras knælende Skikkelse — hvor have Delawarerne opslaaet deres Lejr?

— I Irokesernes Bjerge nedenfor Horikans klare Kildevæld.

— Mangen brændende Sommer er kommen og atter forsvunden, vedblev den gamle Viismand, siden jeg drak af Vandet fra min egen Flod. Miquons Børn ere de retfærdigste blandt de hvide Mænd, men de vare tørstige, og de toge det til sig selv. Forfulgte de os saa langt?

— Vi forfølge ingen; vi begjære intet, svarede Cora modig. Som Fanger ere vi mod vor Villie bragte herhid til dig, og vi bede kun om Frihed til at gaa bort i Fred. Er du ikke Tamenund — dette Folks Fader, dets Dommer, dets Profet, tør jeg næsten sige?

— Jeg er den Tamenund, du nævner.

— Det er nu syv Aar, siden en af dit Folk paa Grændsen af denne Provinds var overgiven til en hvid Høvdings Barmhjertighed. Han paastod, at han nedstammede fra den gode og retfærdige Tamenund. „Gaa," sagde den hvide Mand til ham, „for din Stamfaders Skyld giver jeg dig din Frihed". — Husker du Navnet paa hin engelske Krigers?

— Jeg husker, svarede Patriarken med den særegne Hukommelse, som udmærker meget gamle Folk, at jeg, dengang jeg var en smilende ung Mand, stod paa Sandet ved Strandbredden og saae en stor Kano med Vinger, som vare hvidere end Svanens og bredere end mange Ørnes tilsammen; den kom hist ude fra, hvor Solen stiger op — — —

— Nej, nej; jeg taler ikke om en saa fjern Tid, men om en Tjeneste, som en af min Slægt har viist din, og som ikke ligger længere tilbage, end at de yngste blandt dine Krigere kunne huske det.

— Var det dengang da Yengeerne og Hollænderne kæmpede om Delawarernes Jagtdistrikter? Tamenund var dengang en Høvding, og han lagde først sin Bue til Side...

— Nej, heller ikke dengang, afbrød Cora ham igjen; det var mange, mange Aar senere. Jeg taler om noget, som nylig er sket. I Sandhed, du kan ikke have glemt det!

— Nylig, siger du, gjentog den gamle Mand med et højtideligt Udtryk i sin dybe Stemme, ja, nylig vare Lenapernes Børn Herrer over Verden! De fiskede derude i det salte Hav; Himlens Fugle og Skovenes Vildt tilhørte dem.

Cora bøjede sit Hoved i et Øjebliks bitter Skuffelse. Men derpaa hævede hun atter sit udtryksfulde Ansigt med de straalende Øjne og vedblev i en Tone, som neppe var mindre indtrængende end Patriarkens ærefrygtbydende Røst.

— Sig mig, er Tamenund ikke Fader?

Den gamle Mand saae ned paa hende med et velvilligt Smil i sine udlevede Træk, og idet han derpaa langsomt lod sit Blik glide hen over Forsamlingen, svarede han:

— Jo, Fader for et helt Folk.

— For mig selv beder jeg ikke om noget. — Ligesom hos dig og dine, ærværdige Høvding, vedblev hun og pressede Hænderne heftig mod sit Bryst, medens hun bøjede Hovedet saa dybt ned, at hendes brændende Kinder skjultes af de tykke, sorte Fletninger, der faldt uordenligt ned over hendes Skuldre — ligesom hos dig og dine, gjentog hun, er ogsaa mine Forfædres Forbandelse falden tungt paa deres Barn. Men hist henne staar en, som aldrig før dette Øjeblik har fornummet Byrden af Himlens Mishag. Hun er Datter af en gammel, svag Mand, hvis Dage ere talte. Hun har mange, saare mange, der elske hende, og som glædes over hende, og hun er for god, ja, altfor god til at blive et Offer for hin Skurk.

— Jeg veed, at de blege Ansigter ere baade en stolt og en graadig Race. Jeg veed, at de ikke blot gjør Fordring paa at eje Jorden, men at de ogsaa tro, at den simpleste blandt dem er bedre end den røde Mands ypperste Høvdinger. Som Hunde og Krager, vedblev den gamle Kriger alvorligt, vilde de hyle og skrige, naar nogen iblandt dem førte en Kvinde, hvis Blod ikke havde Sneens Farve, til sin Vigvam. Men lad dem ikke skryde altfor højt for Manittos Aasyn. Da Sol steg op, trængte de ind i dette Land, men de kunne endnu komme til at forlade det, naar Sol gaar ned! Jeg har ofte set Græshopperne pille Bladene fra Træerne, men den blomsterrige Tid er dog altid vendt tilbage!

— Saaledes er det, sagde Cora, idet hun trak Vejret dybt, ligesom vaagnende op af en lang Drøm, og saae op med tindrende Blikke, der stod i en sælsom Modsætning til hendes dødblege Træk. — Saaledes er det, men Grunden dertil er det ikke tilladt os at spørge om. Men der er

endnu en af dit eget Folk, som ikke har været ført frem for dig; hør, hvad han har at sige, før du lader Huronen drage bort i Triumf.

Da en af de nærmeststaaende Krigere lagde Mærke til, at Tamenund saae sig omkring med et tvivlraadigt Blik, sagde han:

— Det er en Slange — en Rødhud, som er i Yengeernes Sold. Vi have bestemt ham for Marterpælen.

— Lad ham komme, svarede Oldingen.

Derpaa lod Tamenund sig atter falde tilbage i sit Sæde, og medens nogle unge Krigere gik bort for at udføre hans Befaling, herskede der en saa dyb Stilhed, at man tydeligt kunde høre, hvorledes den lette Morgenbrise sagte viftede Bladene frem og tilbage i Skoven rundt omkring Indianernes Forsamlingsplads.

Tredivte Kapitel.

Stilheden vedvarede uafbrudt i mange Minuter. Omsider veg den bølgende Mængde til Side, sluttede sig derpaa sammen igjen, og Unkas stod omgiven af det levende Bælte. Han fik straks Øje paa Tamenund, nærmede sig ham med langsomme og lydløse Trin og tog Plads lige foran den Vises Stol.

— Hvem er Du? spurgte Tamenund.

— Unkas, Søn af Tsjingatsjguk, Søn af den store Unamis, svarede Fangen beskedent og bøjede sit Hoved af Ærbødighed for den Andens Værdighed og Alder.

— Tamenunds Time er nær! udbrød den Vise; endelig er Dagen kommen til Natten! Jeg takker Dig, Manitto, fordi her er En, der kan udfylde min Plads ved Raadsilden. Unkas, Unkas's Barn, er funden! Lad en døende Ørns Øjne stirre paa den opstaaende Sol.

Med let, men stolt Gang steg den unge Mohikaner op paa Forhøjningen. Her stod han nu, synlig for hele den urolige og forundrede Mængde. Tamenund holdt ham længe foran sig med udstrakt Arm og undersøgte hvert Træk

i hans smukke Ansigt med en Utrætteligheb, som viste, at den gamle Mand gjenkaldte sig lykkelige Dage.

— Er Tamenund en Dreng? udbrød omsider den henrykte Profet. Har jeg blot drømt, at jeg saa tidt saae Sneen vende tilbage, at mit Folk var spredt som Flyvesand — at Vengeerne indfandt sig talrigere end Træernes Blade? Tamenunds Pil skræmmede ikke Daadyret; hans Arm er visnet som Grenen paa en udgaaet Eg: Sneglen vilde kunne løbe omkap med ham, og dog staar Unkas for ham, ligesom da de droge i Kampen mod de blege Ansigter — Unkas, sin Stammes Panther, Lenapes ældste Søn, Mohikanernes vise Sagamore! Sig mig, I Delawarefolk, har Tamenund sovet i hundrede Vintre?

Den dybe Tavshed, der fulgte paa disse Ord, viste nokſom, med hvilken Ærbødighed Folket modtog Patriarkens Meddelelse. Ingen vovede at svare; Alle lyttede i aandeløs Forventning om, hvad der vilde komme. Kun Unkas vovede, i Tillid til sin høje og anerkjendte Rang, at tage til Orde, idet han saae ham ind i Øjnene med et elsket Barns Kjærlighed og Ærefrygt.

— Fire Konger af hans Æt have levet og ere døde, sagde han, siden Tamenunds Ven førte sit Folk i Kampen. Skildpaddens Blod har rundet i mange Høvdingers Aarer; men alle ere de vendte tilbage til Jorden, hvorfra de vare komne, undtagen Tjingatsjguk og hans Søn.

— Det er sandt — det er sandt, svarede Viismanden, idet Erindringen pludseligt tilintetgjorde hans skjønne Fantasier, og Bevidstheden om hans Nations virkelige Historie pludseligt vendte tilbage hos ham. — Vore vise Mænd have tidt sagt, at to Krigere af den „uforandrede" Race opholdt sig i Vengeesernes Bjerge; hvorfor have deres Sæder ved Delawarernes Raadsild saa længe været tomme?

Ved disse Ord hævede den unge Mand sit Hoved, som han hidtil af Ærbødighed havde holdt lidt bøjet, og opløftede sit Røst, saa at den kunde høres af hele Folkemassen, som om han een Gang for alle vilde forklare sin Families Politik.

— Engang, sagde han, sov vi der, hvor vi kunde høre den salte Sø tale i sin Vrede. Da vare vi Herrer og Sagamorer over Landet; men da der saas et blegt Ansigt ved hver Bæk, fulgte vi Hjorten tilbage til vor Nations Flod.

Delawarerne vare borte; kun nogle faa Krigere tøvede for at drikke af den Strøm, de elskede. Da sagde mine Fædre: „Her ville vi jage. Flodens Vande gaa ud i den salte Sø. Dersom vi drage mod den dalende Sol, ville vi finde Strømme, der løbe ud i de store Ferskvandssøer; der vilde en Mohikaner dø, ligesom Havets Fisk, i de klare Kilder. Manitto er færdig og siger: Kom! da ville vi følge Floden til Havet og tage vort Eget igjen." Saadan, Delawarefolk! er Skildpaddens Børns Tro. Vore Øjne vende sig mod den opstaaende, ikke mod den dalende Sol. Vi vide, hvorfra den kommer, men ikke, hvorhen den gaar. Det er nok.

Lenapemændene lyttede til hans Ord med al den Ærbødighed, som Overtroen kunde fremkalde; de fandt endog et lønligt Trylleri i det figurlige Sprog, som den unge Sagamore iklædte sine Tanker. Unkas selv iagttog omhyggeligt Virkningen af sin korte Redegjørelse, og da han bemærkede, at hans Tilhørere vare tilfredse, aflagde han efterhaanden den myndige Mine, han havde paataget sig. Idet han derpaa lod sit Blik glide hen over den tavse Skare, der stod flokket om Tamenunds ophøjede Sæde, opdagede han først den bundne Falkeøje. Han ilede da rask afsted og banede sig Vej hen til sin Ven; derpaa tog han sin Kniv, overskar hans Baand med et hurtigt og heftigt Snit og befalede ved et Vink Mængden at vige til Side. Indianerne adløde i Tavshed og stode nu atter i Kreds, ligesom førend han viste sig iblandt dem. Unkas tog Spionen ved Haanden og førte ham hen til Patriarkens Fødder.

— Fader, sagde han, betragt dette blege Ansigt — en retfærdig Mand og en Ven af Delawarerne.

— Er han Miquons Søn?

— Nej, en Krige, som kjendes af Yengeeserne og frygtes af Makvaerne.

— Hvilket Navn har han vundet ved sine Bedrifter.

— Vi kalde ham „Falkeøje", svarede Unkas, idet han brugte Delawarernes Betegnelse; thi hans Syn svigter aldrig. Mingoerne kjende ham bedre, paa Grund af Døden, som han tilføjer deres Krigere; hos dem hedder han „Langriffel."

— La longue Carabine! udbrød Tamenund, idet han

gjorde store Øjne og tilkastede Spionen et barsk Blik. Min Søn har ikke gjort vel i at kalde ham Ven.

— Den, der viser sig som saadan, kalder jeg saaledes, svarede den unge Høvding med stor Ro, men med bestemt Mine. Dersom Unkas er velkommen blandt Delawarerne, da er Falkeøje hos sine Venner.

— Det blege Ansigt har dræbt mine unge Mænd; hans Navn er stort formedelst de Slag, han har tilføjet Lenaperne.

— Dersom en Mingo har hvisket Delawaremanden dette i Øret, da har han kun viist, at han er en Sangfugl — sagde Spionen, som nu mente, at det var paa Tiden han rensede sig for saa krænkende Bebyldninger, og som talte i den Mands Modersmaal, til hvem han henvendte sig, idet han dog lempede de indianske Talefigurer efter sine egne Begreber —. At jeg har slaaet Makvaerne ihjel, vil jeg aldrig negte, ikke engang ved deres egen Raadsild; men at jeg nogensinde med mit Vidende skulde have gjort en Delawarer Fortræd, er stik imod min Natur, som er at være venlig imod dem og Alt hvad der hører til deres Nation.

En sagte Bifaldsmumlen gik igjennem Krigernes Rækker. De vekslede Øjekast som Mænd, der begyndte at indse deres Fejltagelse.

— Hvor er Huronen? spurgte Tamenund. Har han tilstoppet mine Ører?

Magua, hvis Stemning under det Optrin, under hvilket Unkas havde vundet Sejr, langt bedre kan føles end skildres, besvarede Opfordringen ved at skride kjækt hen til Patriarken.

— Den retfærdige Tamenund, sagde han, vil ikke beholde hvad en Huron har laant ham.

— Sig mig, min Broders Søn — svarede Viismanden, idet han skjød Listig-Ræv's mørke Aasyn og med Glæde betragtede den unge Mohikaners mere aabne Ansigt — har den Fremmede en Sejrherres Ret over Dig?

— Nej. Pantheren kan falde i Snarer lagte af Kvinder; men han er stærk og formaar at springe igjennem dem.

— Og Langriffel?

— Ler ad Mingoerne. Gaa, Huron, og spørg Dine Skvav'er, hvad Farve en Bjørn har.

— Og den Fremmede og den hvide Pige, der kom til min Lejr sammen?

— Bør rejse uhindrede.

— Og den Kvinde, som Huronen efterlod hos mine Krigere?

Unkas svarede ikke.

— Og den Kvinde, som Mingoen har bragt til min Lejr? gjentog Tamenund i en alvorlig Tone.

— Hun er min! raabte Magua, idet han triumferende slog med Haanden ad Unkas. Mohikaner, Du veed, at hun er min!

— Min Søn tier, sagde Tamenund, idet han søgte at læse Udtrykket i den unge Mohikaners Ansigt, som denne sørgmodig vendte bort.

— Saaledes er det, svarede Unkas sagte.

Der paafulgte en kort, men betydningsfuld Tavshed, under hvilken det var tydeligt, hvor modstræbende Mængden indrømmede det Retfærdige i Mingoens Krav. Tilsidst sagde Viismanden, paa hvem alene Afgjørelsen beroede, i en bestemt Tone:

— Huronen skal drage bort.

— Som han kom, retfærdige Tamenund, spurgte den listige Magua, eller med Hænderne fyldte med Delawarernes Ærlighed? Listig-Ræv's Vigvam er tom. Gjør den stærk ved hans Øje.

Oldingen tænkte sig noget om. Derpaa vendte han sit Hoved om imod den ene af sine Ledsagere og spurgte:

— Ere mine Ører aabne?

— Det er sandt.

— Er denne Mingo en Høvding?

— Den ypperste i sin Nation.

— Pige, hvad vil Du? En stor Kriger tager Dig til Hustru. Gaa, Din Ælt vil ikke uddø.

— Det maa den hellere tusinde Gange, udraabte den skrækslagne Cora, end underkastes en saadan Vanære!

— Huron, hendes Sind er i hendes Fædres Telte. En uvillig Pige gjør en ulykkelig Vigvam.

— Hun taler med sit Folks Tunge, svarede Magua,

idet han tilkastede sit Offer et Blik fuldt af bitter Spot. Hun tilhører et Kjøbmandsfolk og vil handle om et venligt Blik. Lad Tamenund sige Ordene.

— Tag Vampum'et*) og vor Kjærlighed.

— Intet bringer Magua herfra, undtagen hvad han har bragt hid.

— Da drag bort med Dit Eje. Den store Manitto forbyder en Delawarer at være uretfærdig.

Magua nærmede sig og tog sin Fange haardt i Armen; Delewarerne vege tavse tilbage, og som om Cora følte, at al Indsigelse vilde være frugteslos, vilde hun underkaste sig sin Skjæbne uden Modstand.

— Holdt, holdt! raabte Duncan og sprang frem; vær barmhjertig, Huron! Løsepengene for hende skulle gjøre Dig rigere, end Nogen af Dit Folk nogensinde vides at have været.

— Magua er en Rødhud; han skjøtter ikke om de blege Ansigters Perler.

— Guld, Sølv, Krudt, Bly — Alt hvad en Kriger trænger til, skal være i Din Vigvam — Alt hvad der sømmer sig for den største Høvding.

— Listig-Ræv er meget stærk, raabte Magua, idet han rykkede voldsomt i Coras Arm, der ikke gjorde Modstand. Han er hevnet!

— Almægtige Gud og Skaber! udbrød Heyward og foldede sine Hænder; kan dette tilstedes? Dig, retfærdige Tamenund, anraaber jeg om Raade.

— Delawaremandens Ord ere sagte, svarede Vismanden, idet han lukkede sine Øjne og sank tilbage i sit Sæde, lige træt af aandelig og legemlig Anstrengelse. Mænd tale ikke to Gange.

— At en Høvding ikke misbruger sin Tid til at gjenkalde hvad han een Gang har sagt, er klogt og fornuftigt, sagde Falkeøje, idet han tilvinkede Heyward at tie; men det er ogsaa klogt af enhver Kriger at tænke sig vel om, inden han hugger sin Tomahavk i sine Fangers Hoved. Huron, jeg ynder Dig ikke, og jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har viist nogen Mingo stor Ynde. Det er rimeligt nok at antage, at saafremt denne Krig ikke snart faar Ende, vil

*) Til Tegn paa Fred.

jeg myrde mange flere af Eders Krigere i Skovene. Tænk derfor over, om Du vil foretrække at bringe saadan en Fange som hende der til Din Lejr, eller saadan en som mig, der er en Mand, som det højlig vilde glæde Din Nation at se med blotte Hænder.

— Vil Langriffel give sit Liv for en Kvinde? spurgte Magua tøvende, thi han havde allerede gjort Mine til at forlade Pladsen med sit Offer.

— Nej, det har jeg ikke sagt, svarede Falkeøje, idet han klogelig trak sig tilbage, da han saae, med hvilken Begjærlighed Magua greb hans Forslag. Det vilde være et daarligt Bytte at give en Kriger i sin Manddomskraft selv for den bedste Kvinde paa hele Grændsen; men jeg skal være villig til at gaa i Vinterkvarter nu — mindst seks Uger førend Bladene falde — paa det Vilkaar, at Du giver Pigen fri.

Magua rystede paa Hovedet og gav utaalmodig Mængden Tegn til at gjøre Plads.

— Nuvel da, tilføjede Spionen med den tvivlende Mine, som findes hos en Mand, der ikke er bleven rigtigt enig med sig selv; jeg vil lade „Hjortedræber" gaa med i Kjøbet. Jeg giver Dem en erfaren Jægers Ord paa, at Bøssen ikke har sin Lige her paa Grændsen.

Magua værdigede ham fremdeles ikke noget Svar, men søgte blot at bringe Mængden til at gjøre Plads.

Spionens paatagne Kulde forsvandt nu, efterhaanden som Magua viste sig mere ligegyldig overfor den foreslaaede Bytning. Maaske, tilføiede han, vil den Smule Meningsforskjel, der finder Sted imellem os, kunne udjævnes, dersom jeg gaar ind paa at lære dine unge Mænd, hvad det Vaaben egentlig duer til.

Da Delawarerne fremdeles dannede en uigjennemtrængelig Mur omkring Listig-Ræv i Haab om, at han vilde lytte til det venskabelige Forslag, befalede han dem strengt at trække sig tilbage, idet han ved sit Djekast truede med paany at appellere til deres „Profets" ufejlbarlige Retfærdighed.

— Hvad der er bestemt, maa tidligere eller senere indtræffe, vedblev Falkeøje, idet han sørgmodig og ydmyget vendte sig om imod Unkas. Slyngelen kjender sin Fordel og vil ikke give Slip paa den. Gud velsigne Dig, min

Gut; Du har fundet Venner iblandt Dit Kjød og Blod, og jeg haaber, at de ville vise sig ligesaa tro som En, Du har truffet paa, der ikke har den mindste Smule Indianer-blod i sine Aarer. Hvad mig angaar, da maa jeg jo dø tidligere eller sildigere; det er derfor et Held, at kun faa ville istemme Dødshylet over mig. Det er i Grunden rimeligt nok, at det vilde være lykkedes de Kjeltringer at faa fat i min Skalp, saa en Dag eller to gjør ikke synderlig Forskjel i den evige Tidsregning. Gud velsigne Dig — tilføjede den barske Skovbeboer, idet han vendte sit Hoved til Siden, men øjeblikkeligt igjen forandrede dets Retning og betragtede den unge Mohikaner med sørgmodigt Blik — jeg har elsket baade Dig og Din Fader, Unkas, skjønt vor Hud ikke ganske er af samme Farve, og vor Natur er noget forskjellig. Sig til Sagamoren, at jeg under mine største Gjenvordigheder aldrig har tabt ham af Syne; tænk selv undertiden paa mig, naar Du er paa heldigt Spor, og stol paa, min Gut! at hvad enten der gives een eller to Himle, saa findes der i den anden Verden en Vej, hvorpaa hæderlige Mænd kunne mødes igjen. Du vil finde Riflen paa det Sted, hvor vi have skjult den; tag den og behold den for min Skyld. Og hør, min Gut, da Dine naturlige Anlæg ikke forbyde Dig at tage Hevn, saa tag lidt alvorligt fat paa Mingoerne; det vil maaske lindre Din Sorg over Tabet af mig og berolige Dit Sind. Huron, jeg modtager Dit Tilbud. Giv Kvinden fri; jeg er Din Fange.

Ved dette højmodige Tilbud lød en sagte, men dog tydelig Bifaldsmumlen fra den forsamlede Mængde; selv den vildeste blandt Delavarekrigerne yttrede sin Glæde over det Mandige i den paatænkte Opoffrelse. Magua tøvede, og et Øjeblik betænkte han sig. Med et Blik, hvori der var en besynderlig Blanding af Vildhed og Beundring, betragtede han derpaa Cora, og hans Beslutning stod nu fast.

Han tilkjendegav sin Ringeagt for Tilbudet ved at slaa bagud med Haanden og sagde derpaa i en bestemt Tone:

— Listig-Ræv er en stor Høvding; han skifter ikke Sind. — Derpaa lagde han sin Haand fortroligt paa sin Fanges Skulder, for at drive hende fremad, og tilføjede: En Huron snakker ikke frem og tilbage; nu ville vi gaa.

Dybt saaret trak den unge Pige sig tilbage. Hendes mørke Øje tindrede, Blodet foer hende op i Tindingerne.

— Jeg er Din Fange, sagde hun i en koldblodig Tone, og skal i rette Tid være rede til at lyde, endog til at gaa i Døden; men Voldsomhed er unødvendig. — Idet hun derpaa henvendte sig til Falkeøje, tilføjede hun: Ædle Jæger! jeg takker Dem af mit inderste Hjerte. Deres Tilbud er frugtesløst, og jeg vilde heller aldrig kunne modtage det; men De kan desuagtet tjene mig endnu mere, end De havde i Sinde. Se paa dette stakkels Barn! Forlad hende ikke, førend hun befinder sig i civiliserede Menneskers Bolig. Jeg vil ikke sige — her trykkede hun Spionens haarde Haand —, at hendes Fader vil belønne Dem, thi Mænd som De ere ophøjede over Menneskers Løn; men han vil takke og velsigne Dem. Og tro De mig, en gammel retfærdig Mands Velsignelse formaar meget. Gid jeg i dette skrækkelige Øjeblik kunde høre en Velsignelse udgaa fra hans Læber! — Hendes Stemme kvaltes næsten, og et Øieblik tav hun. Derpaa gik hun et Skridt nærmere hen til Duncan, der støttede hendes bevidstløse Søster, og vedblev med en mere dæmpet Stemme, medens dyb Følelse og kvindelig Tilbageholdenhed førte en frygtelig Kamp i hendes Bryst: Jeg behøver ikke at bede Dem værne om den Skat, De faar i Eje. De elsker hende, Heyward; det vilde skjule tusinde Fejl, dersom hun havde dem. Hun er saa mild og venlig, saa kjærlig og god, som nogen Dødelig kan være. Hun er ren og pletfri. — Her kvaltes hendes Stemme af Rørelse. Hun bøjede sig ned og trykkede et brændende Kys paa Søsterens Pande. Derpaa rejste hun sig op igjen og sagde til den Vilde: Om De nu vil, følger jeg Dem.

— Ja, gaa! raabte Duncan, idet han overgav Alice til en indianst Piges Omsorg, — gaa, Magua, gaa! Disse Delawarefolk have deres Love, som forbyde dem at holde Dig tilbage; men jeg — jeg har ikke nogen saadan Forpligtelse. Gaa, ondskabsfulde Uhyre — hvorfor tøver Du?

Det vilde være vanskeligt at beskrive det Udtryk, Magua havde i sit Ansigt, medens han lyttede til denne Trusel om at følge efter ham. Først udtrykte det vild Glæde, men efter et Øjebliks Forløb koldblodig List.

Han svarede blot: Skovene ere aabne; „den aabne Haand" kan komme.

— Holdt! raabte Falkeøje, idet han greb Duncan ved Armen og holdt ham tilbage med Magt; De veed ikke, hvor snedig denne Nidding er. Han vilde lokke Dem i et Baghold, og Deres Død . . .

— Huron, afbrød Unkas ham (hidtil havde han, overensstemmende med sit Folks Skik, lyttet i Tavshed), — Huron, Delawarernes Retfærdighed kommer fra Manitto. Se paa Solen, den skinner nu i de øverste Grene. Din Vej er kort og tydelig. Naar Solen ses over Træerne, vil der være Mænd paa Spor efter Dig.

— Jeg hører en Krage! udbrød Magua med spotsk Latter. Gaa, tilføiede han, idet han slog med Haanden ad Mængden, der langsomt havde begyndt at gjøre Plads for ham. — Hvor ere Delawarernes Skjorter? Lad dem sende deres Pile og Geværer til Wyandoterne; de skulle have Vildt at spise og Korn at hakke. Hunde, Kaniner, Tyve — jeg spytter ad Eder!

Disse Forhaanelser bleve modtagne med en mørk, ildevarslende Tavshed, og Magua gik uskadt ind i Skoven, fulgt af sin Fange, der ingen Modstand gjorde, og beskyttet af den indianske Gjæstfriheds ukrænkelige Love.

Eetogtredivte Kapitel.

Saalænge deres Fjende og hans Offer endnu vare i Sigte, forblev hele Forsamlingen tavs og ubevægelig, som om den kunde være tryllet fast til Stedet af en overnaturlig Magt, der vilde staa Huronen bi. Men i det samme Øieblik han forsvandt gav hans Harme sig Luft i heftige og lidenskabelige Udbrud.

Unkas blev staaende paa Forhøiningen og holdt Øie med Coras Skikkelse, indtil det sidste Glimt af hende tabte sig mellem Træerne. Derpaa steg han ned, gik tavs gjennem Mængden og forsvandt i den samme Hytte, hvorfra

tragtet sin Ven med et ængsteligt Blik, men nu ikke længer formaaede at lægge Baand paa sine Følelser, nej, Høvding, ikke alene! Vor Races Egenskaber ere maaske forskjellige, men Gud har villet, at vi skulle vandre ad den samme Vej. Jeg har ingen Slægtning, og, jeg kan sige ligesom Du, intet Folk. Han var din Søn og en Rødhud af Fødsel, og det kan vel være, at dit Blod var ham nærmere, — men dersom jeg nogensinde glemmer Knøsen, der saa ofte har kæmpet ved min Side og delt mit Telt med mig — saa maa han, der skabte os alle, glemme mig! Drengen har forladt os for en Tid, men, Sagamore, Du er ikke alene!

Tsjingatsjguk greb de to Hænder, som Spioneu i sine Følelsers Overmaal havde strakt ud mod ham over den nylig opkastede Jord, og i denne Stilling bøjede de to hærdede og vejrslagne Skovbeboere sig over mod hinanden, medens deres Taarer faldt ned paa Unkas's Grav som forfriskende Regndraaber.

Midt under den Stilhed, hvormed et saa usædvanligt Udbrud af Følelser fra Egnens tvende berømmeligste Krigere blev modtaget, hævede Tamenund sin Stemme og talte til Mængden:

— Det er nok! sagde han. Forføj Eder nu bort, Lenapes Børn. Manittos Vrede er endnu ikke forsonet. Hvorfor skulde Tamenund vel blive tilbage? De blege Ansigter ere Herrer over Jorden, og den røde Mands Tid er endnu ikke vendt tilbage. Mine Dage have varet alt for længe. I mit Livs Morgen saae jeg Unamis Sønner lykkelige og stærke, og dog før Natten er kommen, har jeg oplevet at se den sidste Krigeraf Mohikanernes store Stamme.